DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

GONCA ÇAKIR

KAKTUSUN
TELEGRAM

MAKÛS EYLÜL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

POYRAZ

“Bu gece yanında uyuyabilir miyim küçüğüm?”

Melis, başını boynumdan kaldırıp ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleriyle yüzüme baktı. Pırıl pırıl parlayan mavilikleriyle birlikte gülleri kıskandıracak bir güzellikte gülümsüyordu. Çok kısa bir süre, ışıldayan gözleriyle gözlerimi izledi, ardından içini çekerek titreyen dudaklarını araladı. “Seninle yatabilmek benim için imkânsız bir hayaldi. Gerçekten hayalimi gerçekleştirecek misin baba?”

Melis’in sözlerini duyunca bedenime balyoz darbesi inmiş gibi paramparça oldum. Sesi, büyük bir yankıyla başımın içinde uğuldamaya, nefesimi kesmeye başladı. Kalbim bedenimden sökülüyordu sanki. İçimde tüm bedenimi kavuracak pişmanlığın ateşi yanıyordu. Hiç sönmeyecek bu ateşin alevini, daha da harlamıştı sözleri.

Şimdi büsbütün yenilmiştim ona.

Sözlerinin ağırlığının altında ezildikçe sessizliğim uzadı gitti. Sessizliğim onu tedirgin etmiş olmalıydı ki huzursuzca kıpırdandı. Kıpkırmızı olmuş gözleriyle bana tedirgin bir şekilde bakmaya devam edince, küçük elini avucumun içine aldım. İşte o an, avucumun içinde sımsıkı tuttuğum eli, bedenimi eritmeye başladı. Daha fazla dayanamayıp usulca kucağıma çekerek göğsüme yeniden bastırdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hissettiğim pişmanlık ateşinde yanıyordum, avazım çıktığı kadar bağırmak istiyordum. Tüm bedenim tükenene kadar sadece bağırmak istiyordum.

Dakikalarca bedenime basturdıktan sonra küçük bedenini, göğsümden ayırıp yüzüme bakmasını sağladım. Suçlu gözlerle gözlerine bakıp içimdeki hasretini tarazlı sesimle fısıldadım. "Doğduğun günden beri bir gün bile azalmayan, aksine katbekat artan bir sevgiyle, içim sökülürcesine sevdim seni ve hep sevmeye devam ettim." Duraksadım, kelimeler boğazımda paramparça olmuştu sanki. Tekrardan konuşmadan önce küçük, sığ bir nefes aldım. "Ben bir yangında yanıyordum, yanarken seni de o yangınıma dâhil ediyordum çünkü çok korkuyordum, seni benden almalarından ölesiye korkuyordum. O yüzden sana hiç dokunamadım, sana layık bir baba olmayı asla başaramadım. Bunun için çok üzgünüm küçüğüm, sana tüm bunları söyleyemediğim için, senden uzak durduğum için çok özür dilerim. Seni canımdan bile çok seviyorum, bunu sakın aklından çıkarma, asla şüpheye düşme olur mu?"

Sözlerim üzerine Melis'in gülüşü tüm yüzünü kapladı ve yeniden boynuma sımsıkı sarıldı. "Senin beni sevdiğinden hiçbir zaman şüpheye düşmedim baba. Benden uzak durmaya çalışsan da aslında beni çok sevdiğini ben zaten biliyordum ki."

"Nasıl biliyordun?"

Melis, konuşmadan önce boğazını temizledi ve boynumdan ayrılıp yüzüme bakarak muzipçe sırıttı. "Belki bazı geceler uyumuş numarası yapmış olabilirim."

Bunu yaptığının farkındaydım. Gözleri kapalı olsa da sürekli kırpıyor, uyumadığını belli ediyordu.

Başımı yana eğip gözlerimi kısarak ona baktım. "Ne yani, sen babanı kandırmaya mı çalıştın?"

Daha da sırıtmaya başladı ve başparmağı ile işaret parmağının arasındaki mesafeyi küçülterek, "Birazcık," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uzanıp gösterdiği parmaklarının üzerinden öptüm. "Bence bunun için seni cezalandırmalıyım."

Kulaklarına dolan sesimle birlikte gözlerindeki mutluluk korkuya yer verince, hâline hafifçe tebessüm ettim, ardından işaret parmağımı yanağımın üzerine basturarak, "Cezan ise beni öpmek olacak," dedim.

Sözlerimi idrak eder etmez gözleri öyle güzel açılmaya başladı ki, anında yanağıma uzanıp usulca öptü. Gözlerimi kapattım. Öpücüğü, bedenimin tüm işlevini yitirmesine sebep olmuştu. Tekrarını defalarca kez isteyecek kadar soluksuz çırpınmıştı kalbim.

"Hadi baba, hemen uyuyalım," demesi üzerine gözlerimi açtım.

Çenemle yerde duran oyuncağı işaret ettim. "Ama önce arkadaşının oyuncağını tamir edelim."

Kucağımdan kalkıp oyuncağa baktı ve üzgün bir şekilde içini çekti. "Sence yapabilir miyiz?"

"Babanın oyuncak tamiri yapabildiğini unuttun sanırım," diyerek başucundaki oyuncak lokomotifi gösterdim.

"Eskisi gibi olur mu?"

"Bunu denemeden göremeyiz."

Melis, yeniden oyuncağın yanına oturunca ayağa kalktım. "Tamiri için birkaç parça malzeme getirmem gerekiyor, birazdan geliyorum," diyerek başının üzerinden öpüp odasından çıktım.

Yüzüm gülümseme isteğiyle gerilince bu isteğime daha fazla kayıtsız kalamayarak genişçe gülümsedim. Kendimi oldukça hafiflemiş, huzurlu hissediyordum. Etrafımda binlerce rengârenk kelebek kanat çırpıyordu sanki. Yıllarca aradığım derdime deva bulmuş gibiydim. İçimi büyük bir ferahlık sarmıştı.

Çalışma odasından gerekli malzemeleri alıp yeniden odasına döndüğümde, Melis'in oldukça heyecanlı olduğunu gördüm. Hâli içimi sıcacık yaptı ve ona doğru yürüyüp başının üzerinden öperek yanına oturdum. "Hadi bakalım, başlayalım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yerde duran parçayı alıp tamir etmeye başladım. Melis ise dikkatle beni izliyordu. Yerdeki parçaları tek tek isteyerek onu da tamire dâhil ettim.

Bir süre sonra, "Umarım yine eskisi gibi olur baba," deyince, "Ben inanıyorum ve inanmak başarmanın yarısıdır, bunu unutma," diyerek göz kırptım.

Melis'in dudaklarından küçük bir kıkırtı koptu ve soru sormaya devam etti. "Sence Bade, neden bilerek yaptığımı düşündü?"

"Arkadaşınla aranız nasıldı?"

"Çok iyiydi. Birbirimizden hiç ayrılmıyorduk, zaten yan yana oturuyoruz, teneffüslerde falan hep birlikteyiz. Neden böyle düşündü anlamadım."

Yerden küçük bir parçayı daha alıp elimdeki oyuncağa baktım. Fazla hasar vardı ve biraz zorlayacak gibi görünüyordu. Yine de ne olursa olsun Melis'i hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Melis'in sesiyle konuştuğumuz ana dönüp, "Bence arkadaşın, bu oyuncağı çok sevmiş, onu kaybetme düşüncesi istemeden de olsa seni kırmaya itmiş," dediğimde yaptığım bazı hatalarımı anımsadım. Keyifsiz bir nefes soludum. "Bazen insanlar çok sevdiği bir şeyi kaybettiği zaman ya da karşısına o ihtimal çıktığı zaman öfkesine yenik düşüp sonunu düşünmeden hareket edebiliyor, telafisi zor olan davranışlarda bulunabiliyorlar. İnsana sevdiği bir şeyi kaybetme düşüncesi her zaman ağır gelmiştir."

"Ama beni gerçekten çok üzdü."

Başımı ona çevirdim ve yeniden dolmuş gözlerine baktım. Üzerine küçük bir açıyla eğilip gözlerinin üzerinden öperek, "Eminim arkadaşın çok kısa bir sürede hatasını anlayacaktır," dedim.

"Umarım," deyip bana yardım etmeye devam etti.

Bir süre sonra oyuncağın neredeyse yarısından fazlasını beraber toparlamıştık. Yan gözle Melis'e baktığımda, az önceki neşeli hâlle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rinin yerini sıkıntı ve tedirginliğin aldığını gördüm. Bir şey söylemek için kıvranıyor ama çekiniyor gibiydi.

Konuşmasına yardımcı olmak için, "Bana bir şey mi söylemek istiyorsun?" diye sorduğumda başını kaldırıp şaşkınlıkla bana bakmaya başladı.

"Nereden anladın?"

Şaşkınlığına buruk bir tebessüm ettim. "Biraz eğitim biraz da yaşanmışlıklar diyelim. Bana ne söylemek istiyorsan çekinmeden söyleyebilirsin."

İlk etapta kararsız kalsa da sessizce içini çekip başını öne eğdi ve mutsuz çıkan sesiyle, "Baba," deyip duraksadı.

Yüzüme bakmıyor, dikkatle oyuncağa bakıyordu.

"Seni dinliyorum."

Başını eğdiği yerden kaldırıp tedirginlikle gözlerimin içine baktı. Çok kısa bir an gözlerimi süzdükten sonra tereddüt ederek dudaklarını araladı. "Annem... O nasıl biriydi?"

O an Melis'ten duymayı beklemediğim sorusuyla bu defa ben duraksadım ve bir süre umutla cevap bekleyen gözlerine baktım. Bana ilk kez annesini soruyordu. Muhtemelen yanlış bir soru sorduğunu, kızacağımı düşünüyordu çünkü karşımda huzursuzca kıpırdanıyordu. Elimdeki oyuncağı bırakıp kucağıma gelmesi için kollarımı açtım.

İtiraz etmeden dizlerinin üzerinde yürüyüp kucağıma yerleşince, bir kez daha başının üzerinden öptüm. "Annen tıpkı senin gibi çok güzeldi. Tertemiz, hassas bir kalbi vardı. İyiliklerle, güzelliklerle doluydu kalbi. Yüzün bana benzese bile kalbinin güzelliği ve huyun, annene çok benziyor." Derin bir nefes alıp annesini anlatmaya devam ettim. "Aynı zamanda o, hayat doluydu, gülümsemeyi çok seven bir kadındı. Etrafındaki herkese mutlaka gülümsemesini bulaştırırdı. Onunla birlikte ben de gülmeyi çok severdim, ondandır ki o ölünce gülmeyi onun hatıralarında bıraktım, bir daha eskisi gibi asla gülemedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melis buğulanmış gözleriyle yüzüme bakıp hüzünle içini çekti. "Onu çok sevdin mi?"

Tereddüt etmeden başımı sallayarak cevap verdim sorusuna. "Evet, onu çok sevdim."

"Eminim o da seni çok sevmiştir."

"Evet, o da çok sevdi."

Melis'in parmakları yanağıma ulaştı ve muzip bir ifadeyle sırıtarak, "Bence yüzün yeniden eskisi gibi gülmeye başladı, buna sebep olan da Eylül Öğretmenim, değil mi?" diye sordu.

Sorusu gülümsememe sebep olmuştu. Melis'in gözlerindeki heyecanı da bu sorunun cevabını duymayı gerçekten istediğini gösteriyordu.

Cevap vermek adına başımı olumlu anlamda sallayınca heyecanla boynuma atlayıp keyifle mırıldandı. "Onu sevmeni çok istiyordum, çok teşekkür ederim baba." Yanağımdan usulca öptükten sonra karşıma geçip gözlerimin içine baktı. "Onu da annemi sevdiğin gibi çok seviyor musun?"

Hâline bir kez daha tebessüm ettim. "Evet, onu çok seviyorum."

"Bence o da seni çok seviyor," dedi ve eliyle ağzını kapatıp kıkırdadı.

"Nereden anladın?"

"Seni görünce çok heyecanlanıyor, eli ayağı birbirine karışıyor, panikliyor. Sınıftayken hiç böyle değil ama senin yanında çok tuhaflaşıyor. Hatta bazen sana bakarken dalıp gidiyor, iç çekmeye başlıyor. Yani tüm bunları âşık olmasa yapmaz değil mi? Televizyondakiler öyle yapıyor çünkü."

Melis'in sözlerine sesli bir şekilde gülmeye başlayınca Melis de bana eşlik etmeye başladı. Eminim Eylül bunları duysa çoktan kıpkırmızı olur, yanımızdan kaçmak için bahaneler arar ve uzun bir süre Melis'in yüzüne bakamazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülmemi durdurduktan sonra ellerine uzanıp gözlerinin içine baktım. "Yani sen şimdi biz öğretmeninle birlikte olursak üzülmez misin?"

"Üzülmek mi? Ben öğretmenimi o kadar çok seviyorum ki asıl birlikte olmazsanız üzülürüm."

Şükürle soluyup bir kez daha sımsıkı sarıldım ona. Melis de kollarını boynuma dolayıp yumuşacık sesiyle, "Onu sakın kaçırma baba," diye fısıldadı.

Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. "Söz veriyorum, onu asla kaçırmayacağım."

Ağzı kulaklarında boynumdan ayrılıp yanağıma bu defa kocaman bir öpücük kondurdu. "Hadi bu oyuncağı bitirelim de bir an önce birlikte yatalım baba."

Başımla onayladım onu ve yeniden oyuncağı tamir etmeye başladım. Kısa bir süre sonra da tamir olmuş oyuncağa baktım. "Bence oldu."

Melis'e çevirdim başımı. Işıldayan gözleriyle oyuncağa bakıyordu. "Bence de oldu," diyerek oyuncağın kolunu çevirdi ve takla atan oyuncağı gülerek izlemeye başladı.

Oyuncağı hayranlıkla izlediğini görünce, "Senin çok mu hoşuna gitti?" diye sordum.

"Gitmişti ama uzun bir süre böyle bir oyuncak görmek istemiyorum."

Melis'e gülümsedim ve ayağa kalkıp yatağına doğru ilerledim. Benimle birlikte Melis de yürüyordu. "Sana kitap okumamı ister misin?"

"Hayır, sadece sana sarılıp uyumak istiyorum."

Yatağının yanına gelince Melis'ten önce yatağına uzanıp, "Tamam öyleyse," diyerek koluma yatması için kolumu uzattım.

Melis de uzattığım kolumu minnetle kabul edip başını üzerine yaslayarak bana döndü, minik kolunu göğsümün üzerine yerleştirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burnunu boynuma yaklaştırınca küçük bedenini kendime daha da çok çektim ve boşta kalan elimi saçlarının arasında dolaştırıp dudaklarımı başının üzerine bastırdım.

"İyi geceler baba."

"İyi geceler küçüğüm."

Minik minik saçlarını öpmeye devam ederken Melis'in uyuyakaldığını fark ettim. Bir süre sonra da kollarımdaki huzurla birlikte aynı şekilde uyuyakaldım.

Ertesi sabah ise sakallarımın üzerinde gezinen minik parmaklarla gözlerimi araladığımda Melis'in tamamen üzerime çıkmış olduğunu gördüm.

"Günaydın baba."

Gülümseyerek yanağımdaki parmaklarını dudaklarıma götürdüm. "Günaydın."

"Akşam benimle uyuduğun için teşekkür ederim, beni dünyanın en mutlu kızı yaptın."

Az önceki gülümsememin aksine bu defa dudaklarıma buruk bir tebessüm yayıldı. "Bundan sonra sen ne zaman istersen biz o zaman birlikte uyuyacağız."

Melis üzerimde doğrulup sevinçle ellerini çırptı. "Seni seviyorum baba."

Gözlerim şaşkınlıkla aralandı. İlk defa beni sevdiğini söylüyordu. İlk defa onun sesiyle sevildiğimi duyuyordum. İki sözü, şiirlerin en güzelini kulağıma fısıldayınca, daha önce varlığından haberdar olmadığım diyarların kapıları bir bir açıldı. O diyarlar ruhumdaki ayazları, puslu perdeleri tek tek kaldırdı. Gerçeklikten kopmuş gibi ona bakmaya devam ederken boğazıma oturan yumruyu bastırabilmek için güçlükle yutkundum. Sesimin titremesini umursamadan bir kez daha sevdiğimi fısıldadım. "Seni seviyorum küçüğüm."

Melis gülümseyerek yanağımdan öpüp üzerimden indi. "Çok acıktım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melis'in yataktan inmesiyle birlikte aynı şekilde yataktan kalkıp bedenimi Melis'e çevirdim. "Sen üzerini değiştir, ben de üzerimi değiştirip birazdan geliyorum. Birlikte aşağıya iniriz."

Melis başını sallayınca odasından çıkıp özlediğim diğer kokunun yanında aldım soluğu.

Eylül'ün odasına girer girmez kapıyı kilitledim ve hâlâ uyanmayan sevdiğime baktım. Gülümseyerek yanına ilerledim. Yatağının yanına varınca yavaşça yanına uzanıp güzel yüzünü izlemeye başladım. Parmaklarımı dudaklarının üzerinde dolaştırıp fısıldayarak, "Menekşem," dedim.

Uyanmamıştı.

Sıcaklığını hissetmek ister gibi tamamen yanına sokulup bu defa dudaklarımı dudaklarına sürtmeye başlayınca gözlerini araladı. Kısa bir anlığına şaşırsa da gülümsemeye başladı. O gülümsemeye başlayınca, ben tamamlandım.

"Günaydın Poyraz."

"Günaydın menekşem."

O yeniden gülümsediğinde bense dudaklarımda kalan tadını alabilmek için alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Muhteşem bir tadı vardı.

Sıcak avucunun içini yanağımın üzerine yasladı. "Burada ne arıyorsun?"

"Özlüyorum ve huzur bulmak için soluğu sende alıyorum." Dudağımda kalan eşsiz tadına daha fazla kayıtsız kalamayıp büyük bir açlıkla dudaklarını kavradım. Onun da karşılık vermesiyle birlikte göğsüm sert bir solukla şişti ve ani bir hareketle üzerine çıktım. Onun heyecanlanması beni daha da kontrolden çıkarıyordu. Parmaklarımı el bileklerine sarıp başının üzerinde sabitleyince, Eylül'ün kulağımda yankılanan cılız inlemesiyle dudaklarından koptum. Bu şekilde inlemeye devam ederse kendimi durduramamaktan çok kor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kuyordum. İçime sığmayan özlemi taşmak üzereyken, beni istediğini gösteren her hareketi beni deli bir arzuyla baştan çıkarıyordu.

Eylül ise aralanan bakışlarıyla şaşkın bir hâlde neden durduğuma bakıyordu.

Soluk soluğa, "Biraz daha devam edersek ben kendimi durduramayacağım," deyince ıslak dudaklarını dişleyip bakışlarını benden kaçırdı. Bir adım öteye gitmekten hâlâ utanıyordu ve o hazır olmadığı sürece ben ona dokunmayacaktım. Alnından öpüp üzerinden kalktım. "Üzerimi değiştireceğim," diyerek cevap vermesini beklemeden hızlı adımlarla odasından çıktım.

Bekleyemezdim. Aklımı başımdan alıyordu, farkında değildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EYLÜL

Sabah sabah yaşadığım tutku ve heyecan, neye uğradığımı şaşırtmış, beni resmen sersemletmişti. Yüzümdeki aptal tebessümle yataktan kalkıp lavaboya girdim.

Hızlı bir duşun ardından üzerimi giydikten sonra odamdan çıkıp kahvaltıya inmek için Melis'in odasına ilerledim. Yüzümdeki aptal tebessüm hâlâ silinmemişti. Kapısının kulbunu kavrayıp, "Günaydın tatlım," diyerek içeri girdim lakin Poyraz'ı karşımda görmeyi hiç beklemiyordum. Yüzümdeki tebessüm şaşkınlıkla yer değiştirdi. Şaşkınlığımı saklama gereği duymadan soru sorarcasına, "Günaydın Poyraz Bey?" dedim.

Poyraz çapkın bir ifadeyle göz kırpınca Melis'in fark etmemesi için bakışlarımı hızlıca Melis'te yoğunlaştırdım. Melis bunu fark etmeyecek kadar mutlulukla etrafına neşe saçıyordu. "Günaydın öğretmenim," dediğindeki cıvıldayan sesi de düşüncelerimde haklı olduğumu gösteriyordu.

"Çok mutlusun tatlım?"

Sorduğum soruya cevap beklerken beklemediğim bir şekilde Poyraz onu kucağına alıp yanağından öptü. Melis de küçük kollarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

babasının boynuna dolayarak, "Evet, çok mutluyum çünkü bu gece babamla birlikte uyudum," dedi.

Ağzım açık bir hâlde onlara bakakaldım. Hâlâ rüya mı görüyordum yoksa gördüklerim ve duyduklarım gerçek miydi?

Olduğum ana dönmemi sağlayan Poyraz ile Melis'in gülümseme sesi oldu. Şaşkınlıkla onlara bakmaya devam ettim. Evet, gerçekti. Poyraz ile Melis aralarındaki görünmeyen duvarlarını bir şekilde yıkmayı başarmışlardı.

Benim dumur olmuş hâlim uzun sürünce Poyraz eğlenen mavilikleriyle kapıyı işaret etti. "Eylül Hanım, önden buyurun."

Hızlı hızlı başımı sallayıp odadan çıktım ve onlarla birlikte yemek odasına doğru yürümeye başladım. İkisi de o kadar çok mutlu görünüyordu ki, bu anın sonsuza dek bitmemesini diledim.

Saniyeler sonra yemek odasına girdiğimizde Melis, Poyraz'ın kucağından inip sandalyesine oturdu. O sırada Demir de içeriye girdi ve ağzı kulaklarında, "Günaydın," dedi. Onu tanıdığımdan beri yüzünün ilk kez bu kadar farklı güldüğüne şahit oluyordum. Garipsemiştim ve bu durumun İlayda ile ilgisi olup olmadığını açıkça merak etmiştim.

Düşüncelerimin arasından Melis'in cıvıldayan sesiyle çıktım. "Amca."

"Efendim papatyam?"

"Biliyor musun, biz bu gece babamla beraber uyuduk."

Demir tam sandalyesine oturuyordu ki oturamadan öylece kaldı ve benden de büyük bir şaşkınlıkla bir Poyraz'a bir de Melis'e bakmaya başladı. Onlara bakmaya devam ederken dudakları titredi. Gördüğüm manzara karşısında nefesimi tuttum, Demir'in dudakları titriyordu. Bakışları bir kez daha Poyraz'a tutunduğunda, minnetle ona bakarak belli belirsiz mırıldandı. "Teşekkür ederim." Ardından ne yapacağını bilmez bir hâlde önüne dönüp sandalyesine oturdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boş boş önündeki tabağa baktı. Hem mutluydu hem de fazlasıyla duygulanmıştı sanki.

Onun ruh hâli bana da yansımış, burnumun direği sızlamıştı. Poyraz da olabildiğince tepkisiz bir şekilde kahvaltısına geri döndü. "Afiyet olsun."

Poyraz'ın sözleriyle başladığımız kahvaltıda bir tek Melis heyecandan yerinde duramıyordu. Onun aksine üçümüzü de etkisi altına alan duygusallık, sessiz kalmamıza sebep olmuştu. Hatta bir ara Demir'in içinden taşmaya hazır duygu selinin çıkmasını bekledim lakin beklediğim gibi olmadı, Demir kendini sıkarak sakin kalmayı başardı.

Kahvaltının sonunda ise Poyraz çalan telefonuyla masadan kalkınca biz de Melis'le birlikte kalkıp okula gitmek için evden çıktık. Melis zıplaya zıplaya yanımda yürüyordu. Cesur'u görür görmez ona doğru koştu ve yanına varır varmaz yanağına uzanarak onu öptü. "Günaydın Cesur Abi."

"Günaydın prenses."

Aralarındaki ilişki içimi ısıtıyordu. Adımlarımı hızlandırıp yanlarına ilerlemeye devam ettim. Yanlarına gidince Cesur ayağa kalkarak, "Günaydın Eylül Hanım," dedi. Neden yeniden "hanım" dediğini anlamamıştım. Sebebini anlamak istercesine kaşlarımı hafifçe çatıp Cesur'a baktım fakat bana bakmıyordu, daha doğrusu arkamdaki bir noktada bakışlarını yoğunlaştırmıştı. Başımı arkama çevirdiğimde bana "hanım" demesinin sebebini anlamış oldum.

Poyraz, seri adımlarla bize doğru yürüyordu. Yaklaştıkça burnuma dolan o karakteristik kokusunu ciğerlerime çekip sessizce soludum. Yanımıza geldiğinde Melis'e dönüp yere çöktü ve onunla aynı hizaya geldi. "İyi dersler küçüğüm," diyerek alnının üzerinden öpünce, bakışlarım hızlıca Cesur'a kaydı. Afallamış bir hâlde onlara bakıyor, gözünü dahi kırpmıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melis arabaya binince Poyraz ayağa kalkıp Cesur'un şaşkın yüzüne dudaklarını kıvırdı. Olabildiğince sakin bir ses tonuyla, "Okula geç kalıyorlar Cesur," dedi.

Cesur, Poyraz'ın sesini idrak eder etmez şaşkınlığını üzerinden hızlıca atıp gülümsedi. "Tamam abi," diyerek ağzı kulaklarında arabaya bindi.

Poyraz'ın Melis'e uzak kalma sebebini Demir de Cesur da biliyor olmalıydılar ki bugün Poyraz'ın yaklaşımı ikisini de fazlasıyla hem afallatmış hem de mutlu etmişti.

Poyraz'ın sesi kulaklarıma dolunca bakışlarımı maviliklerine tutundurdum. "Sizinle birlikte gelmeyi istesem de bir saat sonra girmem gereken önemli bir toplantım var ama aklım sizde."

"Bizi merak etme," diyerek Cesur'u işaret ettim. "Biz güvendeyiz."

Sözlerim üzerine bana doğru bir adım atınca geriye doğru bir adım attım. Bakışlarımı Melis'e çevirdim, dikkatle bizi izliyordu.

"Aklım fikrim sizken sizi merak etmemek pek mümkün değil." Poyraz'ın sesini yeniden duyunca başımı ona çevirdim ve bana iyice yaklaştığını gördüm. "Melis," diye fısıldadım gergince. Daha fazla geri adım atacak yer kalmamıştı.

Poyraz genişçe sırıttı. "Akşama görüşürüz menekşem," deyip Melis'e baktı ve ona göz kırparak kendi arabasına doğru yürümeye başladı.

Melis'in duymamasını dileyip başımı öne eğerek ona bakmadan arabaya bindim. Ona bakmasam bile muzip bakışlarının üzerimde gezindiğini hissedebiliyordum. Sıkıntıyla soludum. Biraz daha Poyraz'la bu şekilde yakınlaşmaya devam edersem Melis'in bir şeyler sezmesi an meselesi olacaktı. Belki de çoktan sezmişti.

Melis'in muzip bakışlarından beni kurtaran Cesur'un sorusu oldu. "Prenses, babana ne yaptın?"

"Dün gece babamla birlikte uyuduk."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melis'in ağzı kulaklarında söylediği cümleyle Cesur hızlıca arkasına dönerek koltuğun üzerinden Melis'e baktı. "Sen ciddi misin?" diye sordu, şaşkınlığı hem yüzüne hem de sesine yanmıştı.

Melis hevesle başını sallayınca, Cesur kocaman gülümsedi ve yeniden önüne dönüp arabayı hareket ettirdi.

Dakikalar sonra okula geldiğimizde onlardan önce arabadan inip okula doğru yürümeye başladım. Engin Bey'i görmemek için adımlarımı hızlıca öğretmenler odasına çevirdim. Öğretmenler odasına girdiğimde ise neredeyse tüm öğretmenlerin geldiğini gördüm. "Günaydın."

Kimisi günaydın diyerek kimisi de başıyla selamladı beni. Bir tek sessiz kalan Beren'di. Merakla ona doğru ilerleyip usulca yanına oturdum. Keyifsiz hâli gözden kaçmayacak kadar belirgindi. "Hayırdır Beren?"

Gözlerindeki hüznü gizlemeye çalışarak gülümsedi. "Önemli bir şey değil canım. Sadece uykumu alamadım."

Anlaşılan o ki bana derdini anlatmak için kendini hâlâ hazır hissetmiyordu. İsteğine anlayış gösterip, anlıyorum anlamında başımı salladığım sırada Oktay Hoca söze girdi. "Dün akşam diğer okuldaki öğretmen arkadaşlarla buluştuk. Havadan sudan konuşurken söz, etkinliklere geldi. Bu hafta sonu çocuklara piknik alanı bulmak için okuldaki tüm öğretmenler keşfe çıkacakmış. Diyorum ki biz de mi böyle bir keşfe çıksak?"

"Nasıl yani?" diye sordu Ender Hoca.

Oktay Hoca başını ona çevirdi. "Şöyle ki, çocuklar için baharda piknik etkinlikleri yapacaklarmış. Derslerden biraz olsun nefes alabilmelerini ve doğayla iç içe olabilmelerini sağlamak için piknik etkinlikleri düzenleyeceklermiş. Öncesinde de tüm öğretmenler, öğrencileri götürebilecekleri yerleri keşfe çıkacaklarmış. Manayla şimdiden piknik yapmış olacaklar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Nasıl olur ki?" diye söze girdi bu defa da Seher Hoca.

Sanırım bu tarz etkinlikler daha önce hiç yapmamışlardı. Kollarımı masanın üzerine yaslayıp, "Daha önce hiç böyle etkinlikler yapmadınız mı?" diye sorarak Seher Hoca'ya baktım ve konuşmaya devam ettim. "Buradan önceki okulumda biz de öğretmen arkadaşlarla beraber bu tarz etkinlikler yapıyorduk."

Soruma Seher Hoca'dan önce Oktay Hoca cevap verdi. "Hayır, hiç yapmadık."

"Neden?"

"Bilmem, genelde hep okul içi etkinliklerimiz oldu."

"Aslında iyi fikir, bence biz de yapalım," deyince Beren, oturduğum yerde tedirginlikle kıpırdandım. Tunç bulunmadan hiçbir etkinliğe katılamazdım ve bunun bahanesini bulmak beni Beren karşısında oldukça zorlardı.

"Bence de yapalım," deyince Oktay Hoca, öğretmenler odasında ufak bir uğultu koptu.

"Ee, ne diyorsunuz, herkese uygun mu bu hafta sonu?"

Oktay Hoca'nın sorusuna tüm öğretmenler olumlu cevap verince oturduğum sandalyeye iyice sindim.

"Gideriz değil mi Eylül?" Başımı umutla bana bakan Beren'e çevirdim. Gitmek istediği her hâlinden belli oluyordu. Aynı zamanda Beren'in sorusuyla tüm bakışlar da üzerime çevrilmişti.

Ben şimdi ne diyecektim onlara?

Peşimde beni öldürmek isteyen bir sapık var, nasıl diyecektim?

Sandalyeye gergin bir şekilde yaslanıp aklıma gelen ilk yalanı söylemek için cansız sesimle dudaklarımı araladım. "Aslında ben bu hafta sonu Almanya'ya, ailemin yanına gidecektim. Onlara söz vermiştim."

"Hadi ama Eylül, haftaya gidersin, eminim ailen bir hafta sonra gelmene bir şey demeyecektir."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oktay Hoca, "Beren haklı Eylül, hep birlikte olalım işte," dediği sırada zil çalınca oturduğum yerden hızlıca ayağa kalktım. "Yine de söz vermeyeyim," diyerek bakışlarımı onlardan kaçırdım ve toparlanmaya çalıştım.

Oktay Hoca da ayaklanırken, "Engin Bey'e de haber verelim, duyarsa ayıp olur. Belki gelmek ister," dedi.

Engin Bey'in adını duyunca istemsizce yüzümü buruşturdum.

"Ben davet ederim," dedi Ender Hoca.

İçime daha da büyük bir sıkıntının yerleştiğini hissettim ve kimseyi beklemeden öğretmenler odasından çıkıp hızlı adımlarla sınıfıma doğru yürümeye başladım. Sanırım bugün öğretmenler odasına uğramamam bu işten ufak bir ihtimal de olsa sıyrılmamı sağlayacaktı.

Akşamüzeri okul çıkışı eve geldiğimizde, Melis odasına yöneldiğinde ben de dinlenmek için kendi odama geçtim. Üzerimdekilerden hızlıca kurtulup kendimi yatağın üzerine bıraktım. Bugün çocuklar beni epey yormuşlardı. Gözlerimi kapattım. Gözlerimin önüne sevdiğim adamın silüeti gelince özlemle soludum ve o an telefonum çalmaya başlayınca gözlerimi aralayıp çalan telefonuma baktım. Arayan Poyraz'dı. Gülümseyerek telefonu açtım. "Efendim sevgilim?"

"Menekşelerinde hayat bulduğum, nasılsın?"

"Seni özlemekle meşgulüm," deyip daha da gülümsedim.

O ise derin bir iç çekti ve boğuk çıkan sesiyle homurdandı. "Ben de seni çok özledim ama kahretsin ki hemen gelemiyorum yanına."

"Neden?"

"İşler uzadı. Hâl böyle olunca da arka arkaya toplantılar yapmak zorunda kaldım. Son bir toplantım daha var. Ondan sonra kokunda dinlenebileceğim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sözleri içimi sıcacık yapmıştı. Tıpkı onun gibi içimi çektim. "Kendini çok yorma olur mu?"

Gülümsediğini ses tonundan anlamıştım. "Seviyorum seni menekşem."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu keyifle kapattıktan sonra yataktan kalkıp Melis'in odasına girdim. Geldiğimi fark etmemiş, masasının üzerinde duran kitaplarına bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Sesimi duyunca önce irkildi, ardından başını bana çevirip sırıttı. "Öğretmenim ödev verdi de onları yapıyorum."

Gözlerimi kısıp ona doğru ilerledim. Yanına varınca, "Demek öğretmenin ödev verdi," diyerek gıdıklamaya başladım. Melis ise çığlık çığlığa gülmeye başladı. Bir süre daha gıdıkladıktan sonra, "Tamam öyleyse sen ödevlerine devam et, ben de mutfaktaki hazırlıklara bakayım." Başını sallayınca onu öptüm ve odasından çıkıp mutfağa indim.

Mutfağa girince mutfaktaki her zamanki koşuşturmaya baktım. Mutfaktaki koşuşturmadan ziyade dikkatimi çeken masadaki sarmalar oldu. Enfes görünüyorlardı. Hızlıca sarmalara yöneldim. En sevdiğim yemek sarmaydı ve Nesrin Sultan sarma konusunda tam bir lezzet uzmanıydı.

"Acıktın mı kızım?" diye soran Nesrin Sultan'a çevirdim bakışlarımı. "Valla sultanım, çok acıktım," diyerek sarmadan bir tane aldım. Muhteşem tat ağzıma yayıldıkça içimi çektim. "Harika olmuş, ellerine sağlık."

Nesrin Sultan, "Afiyet olsun kızım," diyerek elindekileri Banu ile Burçin'e uzattı. "Bunları da içeriye götürün."

İçeriye servis açmak için gideceklerini anlayınca hızla araya girdim. "Poyraz'ın toplantısı uzamış, yemeğe gelemeyecekler. İçeriye

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hiç masa kurmayın, biz Melis'le beraber sizinle yeriz," dedim ve ağzıma bir tane daha sarma attım.

Bir kez daha muhteşem tatla kendimden çekerken mutfağa çöken sessizliği bir anlığına anlamlandıramadım. Ağır sessizlik kulaklarımı sağır edecek cinstendi. Tüm gözlerin üzerimde neden toplandığını ve sessizliğin sebebini idrak edince panikle onlara döndüm. Aceleyle, "Toplantılarını Cesur'dan öğrendim," dedim yarı sesli yarı sessiz çıkan sesimle.

Ela da sırıtarak yanıma geldi ve masaya yaslanıp sarmadan o da bir tane ağzına attı. "Poyraz'ın toplantısı demek," diyerek işveli bir şekilde göz kırptı.

Umursamaz görünmeye çalıştım. "Poyraz Bey demek istemiştim."

Ela, "Hı hı," diyerek bir tane daha ağzına sarma atınca konuyu değiştirme ihtiyacı içinde, "Sarma güzel olmuş değil mi?" diye sordum.

O yeniden, "Hı hı," deyince, "Melis'e yemeğin hazır olduğunu haber vereyim," dedim ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktım.

Kendimi yine rezil etmeyi başarmıştım. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. Zaten şüpheleniyorlardı, sayemde artık tamamen emin olmuşlardı.

Kendime söylene söylene yukarı çıktım. Melis'in odasına girince ise ödevlerini bitirdiğini gördüm. Az önce yaşadığım rezilliği belli etmemek için duruşumu dikleştirdim. "Melis, babanla amcan bu akşam yemeğe gelmeyeceklermiş, ben de mutfakta yiyebileceğimizi söyledim. Senin için sorun olur mu?"

Melis hayır anlamında başını salladı. "Sorun olmaz, hadi bir an önce mutfağa inelim, çok acıktım," diyerek elimden tuttu ve birlikte yeniden aşağıya indik.

Mutfağa girmeden önce derin bir nefes alıp içeriye girdim. Mutfaktakiler hâlâ sırıtsa da etkilenmemeye çalışarak masaya oturdum. Neyse ki Melis bir süre sonra üzerimdeki bakışları alarak dikkatleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üzerinde toplamayı başardı ve yemek boyunca tatlı tatlı sürekli bir şeyler anlattı.

Yemeğin sonunda Melis'in odasına çıktık. Genelde her gece yatmadan yaptığım gibi yaklaşık yarım saat boyunca ona kitap okudum. Melis'in uyuyakaldığını görünce de kitabı kapatıp sessizce odasından çıktım. Kitap okumak beni de mayıştırmıştı lakin Poyraz'ı görmeden uyumak istemiyordum. Uykumun açılmasını umut ederek kendimi duşa attım. Neyse ki biraz da olsa uykumu açmayı başarabilmişti.

Dakikalar sonra duştan çıktıktan sonra saate baktım. Epey geç olmuştu, ayrıca Poyraz'ın eve dönüp dönmediğini hâlâ bilmiyordum. Gelip gelmediğini anlamak için odadan çıktım.

Çalışma odasında olabileceğini düşünsem de Poyraz'ın son sözlerinden dolayı oraya gitmek istemiyordum. Aşağı indiğimde gözlerim İhsan Efendi'yi aradı. Mutfaktan arka kapıyı açıp dışarı çıktığımda ise panikleyen Ela ve Serdar'ı gördüm. Serdar'ı ilk kez görmeme rağmen Ela ile sarmaş dolaş olmasından dolayı onun olduğunu anlamıştım. Beni görünce birbirlerinden hızla ayrılıp toparlandılar.

Onları basmış olmanın verdiği durumla utansam da belli etmemek adına gülümseyip hızla içeriye geri girmeye yeltendim. O sırada Serdar önüme dikildi ve ellerini önünde bağladı. Başını öne eğip, "Eylül Hanım, karşılaştığınız uygunsuz durum için sizden çok özür dilerim," dedi.

Şaşkınlıkla Serdar'a baktım. "Benim uygunsuz gördüğüm bir durum yok ki. Neden benden özür diliyorsun? Hem sarılmak sevgiyi göstermenin en güzel yoludur. Sevgin için kimseden özür dilememelisin."

Ela minnetle bana bakarken Serdar başını kaldırıp yüzüme baktı. Yüzünü görünce okulun ilk günü Engin Bey'in kapısının önünde Cesur'la birlikte bekleyen diğer adamın o olduğunu anladım.

Kısa bir anlığına o gün onlar için düşündüklerim aklıma geldi.

Kapıdan içeri girmeden önce yüzlerinde hiçbir mimik hareketi olmayan adamlara baktım. Ruhları bedenlerinden çekilmiş gibi soğuk ve ifa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

desiz bakıyorlardı. Gülümseyip selam vermeyi düşünsem de bana bakmadıkları için vazgeçip aralarından geçtim.

Düşüncelerimden Serdar'ın sesiyle çıktım. "Teşekkür ederim Eylül Hanım."

Gülümseyerek arkamı döndüm. Tam içeriye giriyordum ki yeniden Serdar'ın sesiyle durmak zorunda kaldım. Çekinerek yüzüme bakmaya devam ediyordu. "Eylül Hanım, Poyraz Bey'e söylemezseniz sevinirim. En doğru zamanda ben kendim ona söyleyeceğim."

Serdar'ın Poyraz'la aramdaki ilişkiyi bildiğinden emindim. "Tamam, söylemem," dedim ve aklıma gelen düşünceyle duraksadım. Serdar burada olduğuna göre Poyraz da evdeydi. "Poyraz eve geldi değil mi?" diye sorduğumda Ela'ya baktım.

Nasılsa az önce anlamıştı. Artık kaçmanın bir anlamı yoktu.

Ela muzipçe bana bakarken Serdar şaşkınlıkla baktı. Sanki bilmiyor musun der gibi yüzüme bakıyordu. Sahte bir öksürükle genzini temizledi. "Poyraz Bey genelde toplantılarından geç döndüğünde yüzme havuzunda olur."

Serdar'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesi benim yüzüme geçti. Gecenin bu saatinde ve bu havada kim yüzme havuzunda olurdu ki?

"Yüzme havuzu mu?" diye sorarak başımı dışarıdaki yüzme havuzuna çevirdim.

Kimse görünmüyordu.

Ela bakışlarımı fark edince yüzündeki tebessümü daha da genişledi. "Dışarıdaki yüzme havuzunda değil, içerideki yüzme havuzunda. Bodrum katında kapalı yüzme havuzu var. Poyraz Bey şu an orada."

Bunu bilmiyordum. Başımı sallayarak bodrum katına doğru yöneldim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

POYRAZ

Ne zaman tüm günü toplantılarla geçirirsem, o günün sonunda mutlaka zihnimi boşaltmak için kendimi suya bırakırdım. Bedenimi yordukça zihnimi dinlendiriyordum lakin bu defa dinginliği havuzda değil Eylül'ün menekşelerinde yaşamak istiyordum.

Eve gelir gelmez soluğu odasında alsam da banyodan gelen seslerle banyoda olduğunu anlayınca Melis'in odasına girdim. O ise çoktan uyumuştu. Huzurla uyuduğunu görmek yüzümü gülümsetince saçlarının üzerinden öptüm.

Eylül duştan çıkana kadar havuzda vakit geçirmenin iyi geleceğini düşünerek aceleyle bodrum katına inip kendimi havuzun serin suyuna bıraktım. Attığım her kulaç zihnimi boşaltıyordu ve bu durum kendimi oldukça huzurlu hissettiriyordu. Çok geçmemişti ki içinde bulunduğum huzurlu durum hızla bozuldu.

Cesur'un gergin bir yüz ifadesiyle bana doğru yürüdüğünü gördüm. Çattığı kaşları, kasılan çenesi, hızla inip kalkan burun delikleri ve seri attığı adımları ciddi bir problemin olduğunu bağırıyordu.

İşte benim hayatımdaki huzur, deniz kenarında yapılan kumdan kale gibiydi. Daha ilk dalgada yerle bir olmaya mahkûmdu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Havuzda sabit kalıp yanıma gelmesini bekledim. Havuz kenarına gelir gelmez sıkıntıyla yüzüme baktı. "Abi, haberler kötü."

Başımı sallayarak havuzdan çıkıp Cesur'un karşısına dikildim ve tüm dengemi altüst edecek haberin kulaklarımla buluşmasını gerginlikle beklemeye başladım.

Cesur, "Tunç'u bulduk," diyerek sustu. Suskunluğu gelecek cümlenin ehemmiyetini anlatırken tek kaşımı yavaşça kaldırdım. "Evet."

"Abi, adam öldürülmüş."

Cesur'un sözleri kulaklarımda çınladığında zaman da durmuştu sanki. Günlerce aradığım adamın beklemediğim ölümü, beraberinde yepyeni sorunlar ve belâlar getirmişti. Sesimi kontrol etmeye çalışıp, "Nasıl öldürülmüş?" diye sordum.

"Kurşuna dizilip dereye atılmış."

"Kim yapmış?"

"Kimin yaptığı belli değil ama cesedin yarısı yoktu." Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Emin Sancaktar'ın tarzına benziyor."

Sıkıntıyla ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Tunç'u kim öldürdüyse o kişinin sorunu muhakkak ki benimleydi ve Tunç'u aradığımı çok iyi biliyordu. Canımı yakmak için bir şekilde Eylül'e de ulaşacaktı. İçime dolan korku, öfkeyle birlikte dışarı akınca önümdeki şezlongu tekmelemeye başladım. "Kahretsin, kahretsin!"

Ben bağıra bağıra öfkemi şezlonga kusarken, Cesur da tereddütlü gözlerle beni izliyordu. Dur durak bilmeden şezlongu teklemeye devam ettim. Ne kadar vursam da içimdeki öfke dinmiyor, aksine daha da artıyordu. Soluk soluğa kaldığımda tekmelemeye ara verip, "Cesedini n'aptınız, nereye götürdünüz Tunç'u?" diye sordum.

"Motoryata aldık. Yasin Bey'e götüreceğiz."

"Cesetle sizi gören oldu mu?"

"Görmedi abi, merak etme, tüm önlemleri aldırmıştım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerimle yüzümü sertçe sıvazladım ve nefret dolu bir tınıyla, "Yola çıkmadan o herifin cesedini görmek istiyorum!" diye haykırdım. Daha da fazlasını söylemek istedim fakat konuşmamı engelleyen görünmez bir his ellerini boğazıma doladı. O gelmişti, hızlanan kalp atışlarım onun geldiğini söylüyordu. Başımı yavaşça geriye çevirdiğimde yanılmadığımı anladım.

Eylül dolmuş gözleriyle ve hayal kırıklığıyla beni izliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EYLÜL

Bodrum katına indiğimde kulağıma uğultu gibi gelen sesleri takip edip havuzun olduğu yere geldim ve onu gördüm. Bana arkası dönüktü, karşısındaki Cesur'a hararetli bir şekilde bir şeyler anlatıyordu.

Yarı çıplak olduğunu görünce hayran hayran fiziğini incelemeye başladım. Çıplak sırtı nefesimi tutmama sebep olmuştu. Geniş ve kaslı omuzları, güçlü sırtıyla kusursuz bir görüntü sergiliyordu. Ensesinden başlayıp beline doğru inen ince şerit hâlindeki dövmesi de büyüleyici güzellikte duruyor, ona ayrı bir çekicilik katıyordu.

Mükemmelliğin tek vücutta toplanışı olduğunu düşünürken Poyraz birden ellerini saçlarının arasından geçirip delirmiş gibi önündeki şezlonga vurmaya başladı. Korku ve endişe bedenimi anında esir alınca nedenini anlamak için titreyen bacaklarımla onlara doğru yavaşça adımladım. Yaklaştıkça ne konuştuklarını net bir şekilde duydum fakat duyduklarım... Duyduklarım, beni dehşete sürükleyecek kadar korkunçtu.

"Cesedini n'aptınız, nereye götürdünüz Tunç'u?"

"Motoryata aldık. Yasin Bey'e götüreceğiz."

"Cesetle sizi gören oldu mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Görmedi abi, merak etme, tüm önlemleri aldırmıştım."

"Yola çıkmadan herifin cesedini görmek istiyorum."

Poyraz'ın ağzından duyduğum her kelime, kalbimi deli bir sarsıntıyla sarsmaya, bedenimi baştan ayağı titretmeye başladı.

O, Tunç'u öldürmüştü.

Sevdiğim adam, Tunç'u düşünmeden acımasızca öldürmüştü.

Yere yığılmamak için zeminin üzerine ayaklarımı sertçe bastırdım. Her ne kadar tüm kalbimle onun kimliğini reddetsem de kendimi, anlatılanların doğru olmadığına her defasında inandırsam da onun farklı biri olabileceğini düşünsem de aslında o Tunç'un dediği kişiydi. O karısını, onca masum insanı öldüren acımasız, soğukkanlı bir katildi ve öldürmekten asla vazgeçmeyecek ruhsuz bir caniydi.

İşte şimdi gerçek tüm çıplaklığıyla tam karşımdaydı ve her bir zerrem ayazda kalmış gibi titriyordu.

Midem düğüm düğüm olunca hissettiğim acıyla gözlerimi kapattım. Kapatır kapatmaz da usulca akan gözyaşlarımın ilk kez yanaklarımı sızlattığını hissettim. Canım yanıyordu, hem de ilk kez böylesine canım yanıyordu. Ayaklarımın bedenimi taşıyamayacağını anlayınca gözlerimi açtım. O an Poyraz da sustu. O susunca ölümün kasvetli sessizliği bodrum katını esir aldı. Kulakları sağır edecek kadar güçlü bir sessizlikti bu. Çok kısa bir müddet konuşmadan öylece kaldı, ardından başını yavaşça geriye çevirip bana baktı.

Beni görünce, "Eylül!" diyerek bedenini tamamen bana döndürdü ve o an Tunç'un bahsettiği Griffon gövdesi gözlerimin önüne serildi. Anında kulaklarıma Tunç'un sesi doldu. *Vücudunda Griffon dövmesinin olduğu ve kurbanlarını öldürürken bu dövmesiyle karşılarına çıktığı için bu lakabı aldığı söylenir.*

Kulaklarıma Tunç'un sesi doldukça ve gözlerim, heybetli gövdesini kaplayan Griffon dövmesini gördükçe korku dolu bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Ciğerlerim kasılıyor, aldığım kesik

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kesik nefesler beni boğmaktan öteye geçemiyordu. Ayakta durmak da artık çok güçtü. Bedenim bunun farkında geriye doğru hafifçe sendelendi.

O sırada Poyraz da Cesur'a gitmesi için başıyla işaret etti. Cesur onu sessizce onaylayıp bodrum kapısına doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Tam yanımdan geçiyordu ki perişan hâlimi fark edince adımlarını yavaşlattı, durmak ister gibi bir hâli vardı. Muhtemelen düşeceğimi anlamıştı, tutmak istiyordu. Bana endişeyle bakmaya devam ederken ben bir kez daha sendeleyince bana doğru bir adım attı lakin Poyraz'ın yanı başımızdaki varlığını hatırlayıp başını öne çevirdi, yürümeye devam etti.

Cesur'un bizi bodrum katında baş başa bırakmasıyla birlikte olduğum yerde arka arkaya sendelemeye başladım. Başım dönüyor, ellerimle tutunacak hiçbir yer bulamıyordum. Kahretsin ki koca bir düzlükteydim. Bakışlarım bir kez daha Poyraz'ı buldu. Bana doğru telaşlı adımlarla yürüyordu, yüzünü müthiş bir korku kaplamıştı. Onun bana geldiğini görünce, "Sakın bana yaklaşma," dedim kulaklarıma bile zar zor ulaşan cılız sesimle ve titreyen elimi omuz hizamda kaldırıp durması için işaret yaptım.

Poyraz sesimi duyunca olduğu yerde kalarak şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Eylül, neler oluyor?"

Yaşadığım hayal kırıklığıyla boğazıma bir yumru oturmuştu sanki. Sesimi bulmakta güçlük çekiyordum, ona verebilecek hiçbir cevap bulamıyordum. Ayrıca zar zor aldığım kesik nefesler de beni tamamen yalnız bırakmak üzereydi. Havada asılı kalan elimi sıkışan göğsüme bastırarak ovmaya başladım. Sanki ne kadar bastırırsam o kadar rahat nefes alacakmışım gibime geliyordu ama ne yazık ki başarılı olamıyordum. Boğuluyordum...

O an, bu çaresizlikten kurtulmak için koşup gitmeyi istedim fakat bağı çözülmüş dizlerime güvenemedim ve olduğum yerde çakılı kalmaya devam ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Poyraz da hâlime daha fazla kayıtsız kalamayarak, "Eylül, iyi misin?" diye endişeyle sorup bana doğru temkinli bir adım daha attı.

Kendimi zorlayıp, "Sakın!" diye bağırınca yeniden durmak zorunda kaldı. "Sakın," dedim bir kez daha ve gözlerimden yaşlar süzülmeye devam ederken başımı sağa sola sallayıp beni mahveden sarsıcı gerçeği haykırmak için dudaklarımı araladım. "Tunç haklıymış. Sen o kişisin. Sen, sen..." dedim, dilim katil demeye varamayınca susup yutkundum.

Yutkunmak öyle çok canımı acıtmıştı ki yüzümün buruşmasına engel olamadım.

"Ben ne?" diye sordu Poyraz sabırsız bir şekilde. Sanki bu anın hemen son bulmasını ister gibi bir hâli vardı.

Derin bir nefes alarak güç toplamaya çalıştım ve gözlerinin içine baka baka, "Sen katilsin!" dedim. "Katilsin!"

Sözlerimin ağırlığı bodrum katını doldurduğunda, tek yaptığı yüzüme afallayarak bakmak oldu. Çok geçmeden gözlerindeki şaşkınlık yerini soğuk ve öfkeli bakışlara bıraktı. Yüzü gerginlikle kasıldıkça kaşları da olabildiğince çatıldı. Konuşmadan, tepki vermeden sadece gözyaşlarımı izlemeye başladı.

Onun susması Tunç'un anlattıklarının doğruluğunu kanıtlıyordu.

Ne bekliyordum ki?

Toz pembe bir hayatı olduğunu mu?

Bunca koruma, bunca önlem hepsi birer işaret değil miydi?

Ne kadar da aptaldım!

Neden bunu ona hiç sormamıştım?

Neden gerçeği duymaktan korkarcasına sürekli kaçıp inandığım hayallerime sığınmıştım?

Artık hesap sormaya hakkım var mıydı?

Niye böylesin diyebilir miydim?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şimdi önümde koca bir hiçlik vardı ve aramızda asılı kalan kasvetli sessizlik de son umutlarımı tamamen kırmıştı. Titreyen sesimi umursamadan, "Sen karını öldürdün!" diye haykırdım. "Onu sen öldürdün!"

Bana bile yabancı gelen sesim olduğumuz yeri inletince, Poyraz duyduklarını idrak etmek istercesine gözlerini kapattı, bir süre yüzündeki hiçbir kası kıpırdamadan öylece kaldı.

Yeniden gözlerini açtığında ise bambaşka bir Poyraz vardı karşımda. Ölümün karanlık ve soğuk yüzü gözlerine yansımıştı sanki. Âşık olduğum maviliklerini koyu girdaplar kaplamıştı. Hiç olmadığı kadar soğuk, uzak bakıyordu. Bakışları karşısında düşüncelerimi kontrol etmekte güçlük çekince yutkunmaktan başka bir şey yapamadım. Ta ki bana doğru bir adım atana kadar. Yapabileceklerinden dolayı korkuyla irkilip geriye doğru bir adım attım.

Poyraz gözlerimdeki korkuyu görünce gözlerine çok kısa bir anlığına katıksız bir acı çökse de eski bakışlarına hızla geri dönerek bana doğru sert adımlar atmaya başladı.

"Yaklaşma bana!" diye haykırdım yeniden yepyeni bir çaresizlikle.

Beni dinlemeyerek aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıp içimdeki ruhu çeken hissiz maviliklerini gözlerime çevirdi. "Sen," dedi, gözlerindeki hissizliğin aksine sesi yaralı bir hayvanın iniltisine benzer şekilde çıkmıştı. "Canı yanmasın diye gözünün içine baktığın birini toprak altına koymak nedir bilir misin? Bunun ne hissettirdiğini anlayabilir misin? Ya da nasıl yaktığını hissedebilir misin?" Acı acı gülümsedi. "Ben bunun ne demek olduğunu yaşadım!"

Yaşadım kelimesini öylesine vurgulayarak söylemişti ki kalbimin tam orta yerinde güçlü bir sızı hissettirdi. Devamını duymamak için kulaklarımı kapatmak istedim fakat güçlükle araladığı dudaklarını ani bir kararla geri kapattığını görünce içimdeki isteği bastırdım. Konuşmakta zorlanıyor, hatta doğru kelimeleri seçmeye çalışıyor gibi bir hâli vardı. Sanki beni kırmaktan çekiniyor gibiydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şu an beni kırmamak istemesi mümkün müydü?

Başını küçük bir açıyla üzerime eğdi ve maviliklerini gözlerime dikmeden önce söyledikleriyle ruhumu dar bir zindana hapsetti. "Handan kundaktaki bebeğine doyamadan bu hayattan koparıldı diye her gün kavruldum ben. Melis'e her baktığımda annesiz kaldı diye kahroldum ben. Her saniye tükendim. Kaç kez ölmeyi istedim, haberin var mı? Ama Melis için bu acıyı çekmeye razı oldum. Kızım için katlandım. Kabul ediyorum, hiçbir zaman ona layık bir baba olamadım ama kendi canımdan bir parçayı annesiz bırakacak kadar da cani bir adam olmadım ben," diyerek ellerini sinirle saçlarının arasından geçirdi. "Kahretsin! Hiç mi bunu anlayamadın? Benim gözlerime bakarken ne gördün sen?" diye sordu ve öfkeden kor gibi yanan maviliklerine derin bir acı çöktü.

Bazı sözler vardır. Derler ki bu sözlerin muhatabı kulaklar değil kalplerdir. Yine derler ki bu sözler, fiziksel acıdan daha fazla yakar canınızı. Doğruydu... Poyraz'ın sözleri ölümcül bir kurşun gibi delip geçmişti kalbimi. Acısını iliklerime kadar hissettirmişti. Onun kendi içindeki yangınını görmek canımı ruhumdan çekip bu hayattan koparmıştı. Kalbim atmayı bırakmıştı sanki.

Hissettiğim acıyla elimi kalbimin üzerine götürdüm. İlk defa fiziki acı çekiyordum. İlk defa gerçek anlamda kalbim acıyordu.

Gözyaşım yanağımda donup kaldığında, o ise acı ve hayal kırıklığı dolu maviliklerini gözlerimden çekip arkasını döndü, yanımdan uzaklaşmaya başladı.

Benden gidiyordu...

Bir kez bile arkasına bakmadan bodrum katından çıkınca bedenim büyük bir boşluğa düştü. Bomboş gözlerle gittiği yöne baktım. Bir süre öylece ardından bakakaldım. Dalından kopmak üzere olan yaprak gibi titriyordum ve göğsümde nefes almamı engelleyen keskin bir sancı vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayaklarım yeniden yürüyecek cesareti bulduğunda, ruhum bedenimden ayrılmış bir hâlde sarsak adımlarla kapıya doğru yürüdüm. Attığım her adım tehdit misali bana geri dönüyor, düşmemek için âdeta kendimle savaşıyordum.

Nihayet bodrum katından çıkmayı başarabildiğimde de bodrum katına doğru gelen Demir'le karşılaştım. Beni fark eder etmez yüz ifadesi değişti, hızla bana doğru koşmaya başladı. Nefes nefese önümde durdu. Yüzünde şaşkınlık ve korku vardı. Bense bomboş, hissiz bir şekilde ona bakıyordum.

"Eylül, iyi misin?" diye sordu panikle.

Cevap vermeden yüzüne bakmaya devam ettim. İçim çığlık çığlığa mahşer yeriydi ama konuşacak gücüm yoktu.

"Eylül, korkutuyorsun beni, neyin var? Neler oluyor? Neden bu hâldesin?"

Demir arka arkaya sorular soruyor, bense tepkisiz bir hâlde bakmaya devam ediyordum. Cebinden telefonunu çıkardı ve mırıldanır bir şekilde, "Hiç iyi değilsin. Doktor Kemal Bey'i arıyorum, hemen gelip sana baksın," dedi.

Elimi yavaşça kaldırıp telefonunun üzerine koydum. Dudaklarımdan boğuk bir fısıltı koparken, "Gerek yok," dedim.

"Nasıl gerek yok Eylül, bembeyazsın?"

Başımı sağa sola sallamaya uğraştım ve şaşkın bakışlarının ablukasında yürümeye devam ettim.

Dakikalar sonra odaya geldiğimde sanki saatlerce yol yürümüşçesine yorulmuştu bedenim. Odaya girer girmez kapıyı kilitleyip pencereye doğru yürüdüm. Pencereyi ardına kadar açıp arka arkaya nefes almaya uğraştım.

Karşımdaki tıpkı ruhum gibi gecenin karanlığında kaybolmuş ormana baktım. Kulaklarımda da Poyraz sözleri uğulduyordu. Acı çeken sözleri...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışarak sandalyeyi canın önüne çekip oturdum ve dizlerimi göğsüme doğru toplayıp sarıldım. Açık pencereden içeriye giren soğuk hava bedenime işlemiyor gibiydi. Bedenim de tepkisiz kalmıştı. Gözlerimi kapattım ama Poyraz'ın acı çeken hâli gözümün önüme gelince bir kez daha acı çekmesini görmeye dayanamayıp hızla geri açtım.

Az önce benden gitmişti.

Artık nasıl bir adam olduğunu kabullensem de ona âşık olduğum gerçeği ne yazık ki değişmiyordu. Bir anda yok olmuyordu sevgisi ve benden gidişi yaşadığım hayal kırıklığının yanında çok daha fazla yakıyordu canımı. Hele ki sözlerimle onun canını yakmış olmam darmadağın etmişti beni.

Nefesim yeniden kesilince derin bir nefes almaya zorladım kendimi. Uyumayı istedim lakin gözlerimi kapatmaya cesaretim yoktu. Poyraz'ın acı çeken hâlini tekrardan görmekten ölesiye korkuyordum. Onun o hâlini görmektense sabaha kadar gözümü kırpmadan orada öylece oturmaya çoktan razıydım.

Bacaklarımı göğsüme daha da bastırdım ve çenemi dizimin üstüne yaslayıp karanlık ormana bakmaya devam ettim.

Kaç saat öyle oturduğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim sabahın ilk ışıkları odaya dolunca ayağa kalkıp pencereyi kapattığımdı, ardından tutulmuş bedenimle yatağa uzandım ve yanan gözlerimi tavana çevirdim. Başım çatlayacak gibi ağrıyor, başımın ağrısına aynı şiddette mide ağrısı da eşlik ediyordu.

Birkaç saat sonra ise duyduğum kapı sesiyle uzandığım yerden başımı kapıya çevirdim. Gelen Melis'ti. "Öğretmenim, gelebilir miyim?"

Kapının kilitli olduğunu hatırlayınca yavaşça yatağımdan kalkıp kapıyı açtım ve sıcacık gülümsemesiyle beni karşılayan küçük kıza baktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Melis de solgun yüzümü görünce gülümsemesi yüzünden anında silindi, telaşla, "Öğretmenim, iyi misin? Çok solgun görünüyorsun," dedi.

Korkutmamak için zoraki bir tebessümle baktım yüzüne. "İyiyim tatlım, sadece biraz uyuyamadım o kadar."

"Neden uyuyamadın ki, kâbus mu gördün yoksa?"

Hayatım boyunca görüp görebileceğim en kötü kâbus bile dün gece yaşadıklarımın yanında hiç kalırdı. İçimi çektim. "Aslında bir sebebi yok. Hani insanın bazen sebepsiz yere uykusu kaçar ya, benimki de öyleydi. Şimdi bir duş alır kendime gelirim."

"Tamam o zaman. Ben odamda bekliyorum seni, işin bitince birlikte kahvaltıya ineriz."

Melis'in cıvıltısı kulaklarıma dolunca bir kez daha yüzüm düştü. Ben artık o kahvaltıya inemezdim. "Tatlım, sen beni bekleme. Benim duş alıp hazırlanmam uzun sürer. Ben okulda atıştırırım."

Melis itiraz dolu bir sesle, "Babam hasta olunmadığı sürece masada olmamızı söyler. Kahvaltı yapmadan bu evde çıkabileceğini pek sanmıyorum," diyerek hafif bir kıkırtı kopardı dudaklarından.

Melis'in sözleri içimde güçlü bir ağlama isteği oluşturdu. Sanırım bedenim tepki vermeye başlıyordu. Bir patlama yaşayacaktım ama bunu Melis'in karşısında yapamazdım. Ayrıca bu evdeki son günümdü. Tunç meselesi kapandığına ve Poyraz beni kalbinden kovduğuna göre bu evde daha fazla kalamazdım. Poyraz'ın boynuna daha fazla pranga olamazdım.

Poyraz'ın o masadaki varlığımdan rahatsız olacağını bilmesem de Melis'le yapacağım son kahvaltı olduğu için onu kırmaya gönlüm razı gelmedi ve yere çöküp onunla aynı hizaya geldim. "Seni çok seviyorum Melis, bunu hiç unutma olur mu?"

Sözlerim üzerine hafifçe kaşlarını çatıp dikkatle yüzümü inceledi. "Kötü bir durum yok değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarımda eğreti duran buruk tebessümümle nemli bakışlarımı güzel yüzünde gezdirdim. "Hayır, yok, sadece bilmeni istedim."

Benim aksime içten gülümseyerek boynuma sımsıkı sarıldı. "Ben de seni çok seviyorum."

Sıcaklığı kalbime dokunurken omzunun üzerine kurumuş dudaklarımı bastırıp bedeninden ayrıldım ve ayağa kalktım. "Birazdan geliyorum."

Melis başını sallayıp odadan çıkınca da kendimi duşa attım. Kısa bir duşun ardından üzerimi giydim ve aynadaki yansımama göz gezdirdim. Boynuma falan bağlamama gerek yoktu artık. Üzerine biraz kapatıcı sürdükten sonra morluk fark edilemeyecek gibiydi. Bakışlarımı boynumdan gözlerime tırmandırdım. Derin çukurlar oluşmuş, çevrelerini kızıllar kaplamıştı. Boynumdaki iyileşmenin aksine canımın yepyeni bir acıyla yandığını bağırıyorlardı.

Gözlerim hızla dolunca elimle yelpaze yapmaya başladım. Şimdi olmazdı. Bu evde olmazdı.

Saniyeler sonra odamdan çıkıp Melis'in odasına girdim. Beni bekliyordu. Gülümseyerek elimi uzattım ve birlikte aşağı indik. Kalbimin sesi kulaklarımda uğulduyordu. Bu odaya her indiğimde heyecandan çırpınan kalbim bu defa hiç olmadığı kadar gerginlikten çırpınıyordu. Ellerim buz gibi olmuş, gözlerim dolmaya başlamıştı yine.

Gözlerim fark edilmesin diye başım önde içeriye girdiğimde Melis koşarak amcasının kucağına tırmandı.

"Günaydın amca."

"Günaydın papatyam."

Başımı kaldırıp Demir'e baktım. Demir de inceler bakışlarını yüzümde gezdiriyor, iyi olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Poyraz ise odada yoktu.

Demir, "Günaydın Eylül," dediğinde tek yapabildiğim başımı sallamak oldu. Sesim çıkmıyordu. Boğazım tıkanmıştı sanki. Son kez

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oturacağımı düşündüğüm sandalyeme yavaşça oturdum ve soğuk ellerimi kucağıma bırakarak ufak eziyetler yapmaya başladım. Saniyeler geçmesine rağmen Poyraz hâlâ gelmemişti. Onun yerine Banu ile Burçin odaya girip servise başlayınca Melis soru dolu bakışlarını amcasına çevirdi. "Babam nerede?"

Melis'in sorusu, hızı kesilmeyen kalp atışlarımı daha da hızlandırdı fakat Demir'in verdiği cevapla âdeta durdu. "Babanın acil işi çıktı ve yurt dışına gitmesi gerekti. Bir süre gelemeyecek," diyerek kaçamak bakışlarını bana tutundurdu.

Kucağımdaki ellerim ağır ağır aşağıya düştü. Büyük bir boşluğun içine itilmiş gibiydim. Poyraz'ın beni evden kovmasını bile beklemiştim ama beni görmemek için evi terk etmesini hiç beklememiştim. Direncim tam da bu noktada kırıldı. Sabahtan beri hâlihazırda bekleyen gözyaşlarım akmaya başlayınca Melis'in görmemesi için başımı öne yana çevirip alelacele elimle yanaklarımın üzerindeki yaşları sildim ve titreyen dudaklarımı zapt etmek için dudağımı dişlemeye başladım.

Poyraz benden tamamen gitmişti.

Beni artık görmek dahi istemiyordu.

Bitmişti...

Tüm gücümle dudağımı dişledim. Ne zamanki ağzıma kan kokusu doldu, o zaman dişlerimin arasındaki dudağıma eziyet etmeyi bıraktım. Melis'in beni bu hâlde görmemesi gerekiyordu.

Sakinleşmeliydim.

Sakinleşmek için önümde duran bardağa titreyen elimle uzanıp dudaklarıma götürmeye çabaladım. Bardağı dudağımda güçlükle tutarken bir yudum su içtim lakin faydası yoktu, ne sakinleştirebiliyordu ne de içimdeki yangını söndürebilmişti. Odanın üzerime geldiğini hissettim. Oturduğum yer dar geliyordu. Kalkıp kaçmak istedim. Tam kapıya bakıyordum ki bakışlarım, "Eylül," diyen Demir'i bulunca tedirginlikle beni izlediğini fark ettim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bir sorun mu var?"

Bardağı masaya bırakıp titreyen parmaklarımı bu defa ağrıdan çatlamak üzere olan alnımla buluşturdum. "Biraz baş ağrım var, o yüzden kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim kulağa zar zor ulaşan cılız sesimle. "Birazdan geçer."

Demir, dün geceki telaşına eş bir telaşla, "Kemal Bey'in mutlaka seni görmesi lazım Eylül, iyi görünmüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim Demir ama gerçekten gereği yok."

Melis araya girerek, "Sabah da çok kötü görünüyordu," deyince bakışlarımı ona çevirdim. Üzgün bir hâlde hâlimi izliyordu. Zorla gülümsemeye çabalayarak çenesine uzanıp hafifçe sıktım. "Dediğim gibi, sadece uykumu alamadım ve başım o yüzden ağrıyor ama ben gerçekten iyiyim, beni merak etme."

Melis belki inandı belki inanmadı ama üzerinde durmadan önündeki tabağa geri döndü. Melis'in dönmesiyle birlikte bakışlarım bir kez daha Demir'le buluşunca, "Doktor istemediğine emin misin?" diye sordu.

"Eminim," diyerek Melis gibi önümdeki tabağa dönüp derin bir sessizliğe gömüldüm.

Sessiz geçen kahvaltı boyunca başımı tabaktan kaldırmamış, tek bir lokma dahi yiyememiştim. Bunu Demir'le Melis de fark etmiş fakat sormak yerine ikisi de sessiz kalmayı tercih etmişlerdi.

Melis ayaklanınca onunla birlikte ayaklandım ve hâlâ inceler bakışları üzerimde olan Demir'e baktım.

"Akşama görüşürüz Eylül."

Akşama görüşmeyeceğimizi bilsem de bunu ona açıklayamayacağım için, "Görüşürüz," demekle yetindim. Melis elime uzanınca da birlikte el ele yemek odasından çıkıp arabaya doğru yürüdük.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapının önünde bizi bekleyen arabaya tam biniyordum ki Cesur'un sesini duydum. "Günaydın Eylül."

Başımı Cesur'a çevirdiğimde onun da tıpkı Demir gibi iyi olup olmadığımı anlamaya çalıştığını, inceler bakışlarını yüzümde gezdirdiğini gördüm. "Günaydın."

Arabanın arkasına peş peşe arabalar yanaşınca bakışlarımı Cesur'un üzerinden siyah arabalara çevirdim. Diğer günlerden çok daha fazla sayıda olmaları Poyraz'ın ciddi bir güvenlik önlemi aldırdığını gösteriyordu. Sebebini anlamasam da derin bir iç çekip arabaya bindim.

Cesur da adamlara bir şeyler söyleyip sürücü koltuğuna yerleştiğinde, Serdar da bizim olduğumuz arabaya bindi. Bu garipti işte. Cesur varken Serdar arabada olmazdı. Poyraz'ın yapmaya çalıştığı her neyse kafamı karıştırmaya yetmişti. Düşünmemeye çalışarak yan gözle Melis'e baktım. Son zamanlardaki cıvıl cıvıl hâllerinin aksine bugün sessizdi. Babasıyla arasındaki buzlar dün erimişti ve bugün benim yüzümden babasından ayrı kalmıştı.

Gözlerim yeniden dolunca dudaklarımı birbirine bastırıp elimi yumuşak saçlarına götürdüm. Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırarak elinde tuttuğu oyuncağı işaret ettim. "Bu nedir?"

"Bade'nin oyuncağı. Yanlışlıkla elim çarpınca düşüp kırılmıştı. Babamla birlikte tamir ettik. Dün okula gelmediği için veremedim. Bugün gelirse vereceğim."

"Annesiyle konuştum, bugün gelecek."

Melis başını bana çevirip heyecanla gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Evet, gelecek."

Melis sevinçle önüne döndüğünde dikiz aynasından Cesur'la göz göze geldim. Hâlâ inceler bakışları üzerimdeydi ve Melis'ten dolayı soru soramadığının farkındaydım. Başımı dışarıya çevirip sessizce yolu izlemeye koyuldum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kapalı havanın kasveti daha da kalbimi bulandırıyor, yağmur sıcağı içimdeki yangına benzin dökü yordu sanki.

Derin bir iç çektiğimde Cesur her zamanki gittiğimiz güzergâhı değiştirip toprak bir yola saptı. Cesur'un sapmasıyla birlikte diğer arabalar da arkalı önlü bizi ablukasına alarak daha önce hiç gitmediğimiz bir yoldan ilerlemeye başladık. Durumu sorgulamak istesem de sessizliği tercih edip yolu izlemeye devam ettim. Gözlerim ilk olarak solgun bir renk alan toprağa kaydı. Toprak kabuğunun çatlamaması ve toprağın henüz aşınmaması yolun çok az kullanıldığını gösteriyordu.

Arabalar ilerledikçe yoldan bir toz tabakası kalkıyor ve bir sis tabakası hâlinde üzerimize çöküyordu. Soluk toprağı ve kalkan toz tabakasını izlemeye devam ederken kendi köküne doğru bükülen otlara baktım tek tek. Sanki doğa ana da benimle birlikte solmuştu bugün.

Havanın yoğunluğunun gitgide arttığını hissedince başımı kara bulutlara çevirdim. Ağır, yağmur yüklü bulutlar tamamen havayı kaplamıştı ve civardaki tek tük ağaç huzursuzlaşmaya, hafif hafif esen rüzgârla birlikte sallanmaya başlamıştı. Ağaçtan kopan her ölü yaprak yönünü kaybetmişçesine sağa sola uçuşuyordu. Tıpkı Poyraz'ın gidişiyle yönünü kaybeden kalbim gibi.

Ağlama isteğimi bastırmaya çalışıp gözlerimi kapattım.

Okula geldiğimizde ise Melis'ten önce inerek okula girdim. Tam öğretmenler odasının olduğu koridora girmiştim ki Engin Bey'i gördüm. Yolumu çevirmek istesem de artık çok geçti. Beni fark etmiş, gözlerini yüzüme dikmiş, bana doğru yürümeye başlamıştı bile. Yüzünde de samimi olmayan bir telaş vardı.

"Eylül Hanım, çok solgun görünüyorsunuz, hasta mısınız yoksa?"

İfadesiz bir şekilde samimiyetsiz bakışlarına bakıp başımı sağa sola salladım. "Hasta değilim Engin Bey."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Engin Bey, "Tansiyonunuz düşmüş olmasın? İsterseniz odama gidelim. Orada ben tansiyonunuzu ölçerim," diyerek elime uzanınca elimi hızla geri çektim.

Ters bir ifadeyle yüzüne baktım. "Lüzumu yok, tansiyonum falan düşmedi, ben iyiyim. Ayrıca bir daha bana dokunmaya kalkmazsanız sevinirim," dedim sert bir dille. Ardından yanından geçip hızlı adımlarla öğretmenler odasına ilerledim. Başımı geriye çevirdiğimde yüzündeki pis sırıtışıyla arkamdan baktığını gördüm. Tiksinerek yüzüne bakıp öğretmenler odasına girdim.

İçeriye girer girmez herkese ithafen, "Günaydın," diyerek sandalyeye oturdum.

Beren de Oktay Hoca ile birlikte sohbet ediyordu. Beni fark edince tedirgin bir ifadeyle yanıma geldi. "Neyin var Eylül?"

Beren'in korku dolu bakışları gerçekten de kötü olduğumu belli ettiğimi gösteriyordu.

"Bir şeyim yok, sanırım hasta olacağım," dedim ve dudaklarıma sahte duran bir gülüş yerleştirdim lakin bu konuda başarısız olduğum Beren'in yüz ifadesinden belliydi. Dikkatle yüzümü incelemeye devam edip tüm ciddiyetiyle, "Dikkat et kendine, yeni kaza atlatın," dedi.

Çalan zilin sesini duyunca ayağa kalkıp konuyu değiştirmek istercesine, "Hadi sınıflara gidelim," dedim.

Beren de ayağa kalktı ve birlikte öğretmenler odasından çıkıp sessizliği paylaşarak sınıflara doğru ilerlemeye başladık.

Çok geçmeden Beren sessizliği bozarak, "İstersen çıkışta birlikte acile gidelim," dedi.

Doktora görünmek bana iyi gelmeyecekti ama bunu Demir de Beren de anlamayacaktı. Bıkkınlıkla soludum. "İyiyim ben, biraz dinlenirsem daha da iyi olacağıma eminim."

"Bugün kendini çok fazla yorma öyleyse. Gerçekten kötü görünüyorsun. Kendini iyi hissetmezsen de bana haber ver olur mu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beren'in samimiyeti ve dostluğu az önceki bıkkınlığımdan utanmama sebep oldu. Mahcup bir ifadeyle yüzüne baktım. "Teşekkür ederim."

Melis ise tereddütle sınıfa girip sırasında gergin bir hâlde oturan Bade'ye baktı. Elindeki kalemiyle önündeki defteri amaçsızca karalıyordu. Derin bir nefes alıp yavaş yavaş yanına ilerledi. Sırasına geçtiğinde çantasını bırakırken Bade'nin yan gözle kendisine baktığını fark etti. Çantasını açtı ve oyuncağı çıkarıp Bade'nin önüne koydu.

Bade de önündeki oyuncağa şaşkınlıkla bakıp başını Melis'e çevirdi. "Bu o mu?" diye sordu. Melis hızlı hızlı başını salladı. "Evet, o, babamla birlikte tamir ettik," dedi ve Bade'nin yüzünde hiç alışkın olmadığı buruk ifadeyi dikkatle süzerek konuşmaya devam etti. "Ben o gün oyuncağını yanlışlıkla kırmıştım. Özür dilemek istemiştim ama sen izin vermemiştin. Çok üzülmüştüm. Amcam özür dilemenin insanı mutlu ettiğini söyler. Ben de seni mutlu etmek istiyorum. Oyuncağını kırdığım için özür dilerim," deyip önüne dönerek sırasına oturdu.

Bade, oyuncağa kısa bir bakış atıp yeniden Melis'e dönerek eline uzandı. "Asıl ben özür dilerim Melis. Oyuncağımı çok seviyordum ve kırıldığını görünce çok kızmıştım. Hepsini kızgınlıkla söyledim. Seni çok seviyorum, bana küsme."

Melis, Bade'nin her sözüyle içten içe çok mutlu oldu ve başını Bade'ye çevirip ağlamaklı yüzüne baktı. Bade, Melis'in ona bakmasıyla, "Sana sarılabilir miyim?" diye sordu tereddütle.

Bade'nin sorusuyla gülümseyen Melis de başını salladı ve ona sarılan Bade'ye sarıldı.

"Bana küsmediğin için çok teşekkür ederim Melis."

"Sen benim en iyi arkadaşımsın, nasıl küserim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birbirlerinden ayrıldıklarında da birbirlerinin yüzlerine gülümseyerek baktılar. O sırada onları izleyen Emir de gülümseyerek yanlarına geldi. Melis'e dönüp, "Senin çok güzel bir kalbin var," diyerek yanağından usulca öptü.

Melis, Emir'in öpücüğüyle baştan ayağı kızarırken öğretmeninin içeriye girmesiyle başını öne eğdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EYLÜL

O gün benim için zor bir gün olsa da öğrencilerimle vakit geçirmek bir nebze olsa düşüncelerimden uzaklaştırmayı başarmış, beni oyalamıştı. Onlarla birlikte vakit geçirmesem düşüncelerimin sığ sularında boğulmam ve kafayı yemem an meselesi olacaktı.

Okul çıkışı Cesur'un, Melis'i almaya geldiğini görünce adımlarımı ona doğru hızlandırdım. Cesur da beni fark edince tedirginlikle bana bakıp beklemeye başladı.

Yanına varır varmaz, "Cesur," deyince, "Bir sorun mu var Eylül?" diye sordu.

"Hayır, bir sorun yok, sadece beni beklemeyin diyecektim."

Cesur'un tedirginlikle bakan bakışları yerini kızgınlığa bıraktı. "O ne demek?"

"Yani kendi evime gideceğim, Poyraz'ın evine gitmeyeceğim," dememle Cesur olduğu yerde gergince kıpırdanarak sesli bir soluk verdi. "Abimin kesin emri var Eylül, evine ya da başka bir yere gidemezsin."

Cesur'dan duymayı beklemediğim sözleri kısa bir anlığına şaşırmama sebep oldu. Benim sessizliğim uzayınca Cesur konuşmaya devam etti. "Abim, senin evden gitmek isteyeceğini anlamış olmalı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ki bu konuda özellikle uyardı Eylül. Üzgünüm ama bizimle gelmek zorundasın."

Poyraz beni bir kez daha şaşırtırken neden hâlâ evinde kalmamı istediğini anlayamıyordum.

Tunç ölmemiş miydi?

Evim artık güvenli değil miydi?

Öyleyse neden onun evinde kalmak zorundaydım?

Poyraz'ın Tunç'u öldürdüğü aklıma gelince miden düğüm düğüm oldu ve yüzümü buruşturdum.

Koluma dokunan elle düşüncelerimden sıyrıldığımda Cesur başıyla kapıyı işaret etti. "Hadi Eylül."

"Cesur, Tunç..." desem de cümlemi tamamlayamadan Melis yanımıza gelince susmak zorunda kaldım.

"Ben hazırım."

Cesur, Melis'e gülümseyip elinden çantasını alarak boşta kalan eliyle Melis'in elini tuttu ve el ele ilerlemeye başladılar. Ben seslenince durmak zorunda kalıp bana döndüler.

"O zaman İlayda eve gelsin."

Cesur, "Tamam," deyince Melis sevinçle el çırptı. "Yaşasın, İlayda Ablam bize gelecek."

Demir, pastaneden içeriye keyifle girdiğinde İlayda'yı masada oturmuş, genç bir adamla sohbet ederken buldu. Karşısındaki adam hafif tebessümüyle dikkatle onu dinliyordu. Merakla onlara bakıp tezgâha doğru yavaşça ilerlemeye başladı. İlayda da onu fark edince ona doğru gülümseyip başıyla selam verdi ve yeniden karşısındaki adama döndü.

Bir süre sonra müşterilerden biri seslenince, İlayda kalkmak için hareketlendiğinde Demir'le göz göze geldi. Demir başıyla oturma-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sı için işaret edince oturmaya devam edip bir kez daha karşısındaki adama döndü.

Demir ise müşterinin yanına gidip siparişini aldı. Müşterinin siparişini götürdükten sonra İlayda eliyle gelmesi için işaret edince de onların masasına doğru ilerledi.

İlayda'nın yanındaki boş sandalyeye oturdu ve oturduğu sandalyesini İlayda'ya yaklaştırdı. Soru dolu gözlerle İlayda'nın yeşilliklerine baktığında İlayda, karşısındaki adamı işaret edip, "Serkan iş başvurusu için gelmiş. İş deneyimi konusunda da yeteri kadar deneyimi var ve bize yardımcı olabilecek gibi duruyor," dedi.

Demir, ona doğru elini uzatan adama çevirdi bakışlarını. Aşağı yukarı kendi yaşlarındaki adamın fiziki görüntüsü de oldukça iddialıydı.

Demir de aynı şekilde elini uzatıp, "Memnun oldum Serkan," dedi. Ardından başını İlayda'ya çevirdi. İlayda gülümseyerek adama bakıyordu. Demir oturduğu yerde anlamsız bulduğu bir huzursuzlukla kıpırdadığında İlayda, "Yarın sabah 8'de gel başla öyleyse. Birkaç günlük deneme yapalım," dedi.

İlayda'nın sözleri üzerine Serkan başını sallayıp ayağa kalktı. "Yarın görüşmek üzere İlayda Hanım."

İlayda ile Demir de ayağa kalkınca Serkan bir kez daha ellerini sıkıp yanlarından ayrıldı. Demir, kısa bir süre adamın gidişini izledikten sonra İlayda'ya döndü. "Yanına yardımcı mı alacaksın?"

"Evet, biraz nefes almak istiyorum."

Demir hüzünle alt dudağını sarkıtıp yaramaz bir çocuk görünümüne bürününce İlayda kendini tutamayıp hâline gülmeye başladı. "Yoksa birileri nefes almamı istemiyor mu?"

İlayda'nın sorusuyla yanlış anlaşıldığını anlayınca Demir, aynı şekilde gülmeye başladı. "Hayır, onu demek istemedim. Sadece yanı-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

na yardımcı alınca benim yardımıma ihtiyacın kalmayacak ve sen de bana yardım etmekten vazgeçeceksin."

İlayda, "Beni henüz tanımadığın çok belli. Unuttun mu, biz bir anlaşma yaptık? Verdiğim sözü tutarım. Seni yarı yolda bırakmayacağım, bundan emin olabilirsin," deyip arkasını döndü ve tezgâha doğru ilerledi. Yürürken aynı zamanda konuşmaya da devam etti. "Sen genelde akşamları geliyorsun ve bu bana yetmiyor. Tüm gün canım çıkıyor."

"Peki neden erkek bir yardımcı?"

İlayda başını geriye çevirip ona cevap vermesini merakla bekleyen adama baktı. Belini masaya yaslamış, ellerini ceplerine koymuş sabırsızca cevabını bekliyordu. Ritmik hareketlerle yere vurduğu ayağı da gerildiğini belli ediyordu.

İlayda, Demir'in gerilme sebebini anlamasa da irdelemekten vazgeçip, "Özellikle erkek olmasını istedim çünkü bana her türlü konuda rahatça yardımcı olabilir diye düşündüm. Kısacası erkek oluşu benim işime gelecek," dedi.

İlayda'nın söyledikleri Demir'in canını sıkmıştı. Duruşunu dikleştirip hafifçe çattığı kaşlarıyla İlayda'nın yanına ilerledi. "Bu ne demek şimdi? Yoksa biri seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu, öfkesini gizleyemediği bir ses tonuyla.

"Hayır ama geçen gün olanları sen de gördün. Tek başıma onlarla uğraşmak zor olurken o gün adam senden gerçekten korktu ve fazla uğraştırmadan gitti. O gün anladım ki öyle adamlarla uğraşmak, yanımda bir erkek varken daha kolay olacak. O yüzden de Serkan'ın işe başlamasını istedim. Ama eminim birkaç gün dayanıp kaçacaktır," diyerek gülümsedi ve tezgâha yönelip kahve hazırlamaya başladı.

Lakin Demir gülümsememiş, bozmadığı ciddiyetle yüzüne bakmaya devam ediyordu. Bir anda neden ağrıdığını anlayamadığı şakaklarını ovmaya başladı. "Senin böyle adamlarla muhatap olmak zorunda kalman hiç hoşuma gitmiyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İlayda da ne yapabilirim anlamında omuzlarını silkti. "Eli mahkûm," dedi ve Demir'in değişmeyen ciddi ifadesinden dolayı konuyu değiştirmek istedi. "Meltem ile nasıl gidiyor? Çiçekler işe yaradı mı?"

Demir derin bir nefes alıp İlayda'nın yüzünden bakışlarını çekti ve pastel tonlarındaki pastanede gezdirmeye başladı. Garip bir şekilde bu sevimli pastane içinin sıcacık olmasına sebep oluyor, burada zamanın nasıl aktığını anlamıyordu. Hayatında ilk kez bir mekânda zaman kavramı anlamını yitiriyordu onun için.

Yeniden İlayda'ya döndü. "Sanırım işe yaradı. Arayıp teşekkür etti. Bugün de şirkete geldiğinde ofisime uğradı. Bir kahve içtik. Biraz sohbet ettik," deyip gülümsedi.

O gülümseyince İlayda da gülümsedi. "O zaman gerçekten işe yarıyor."

"Sanırım. Sıradaki adımım ne olmalı peki?"

"Ofisine geldiğine göre senden bir şeyler beklediği belli, yani seni istemediğini söylese de o da senden tam anlamıyla vazgeçmiş değil gibi." Demir yeniden tebessüm edince konuşmaya devam etti. "Sıradaki adımın yemek ya da sinema olabilir."

Demir, İlayda'nın sözlerini çok kısa bir süre tartıp yüzünü buruşturdu. "Sinema olabilir ama yemek biraz sıkıntı."

"Neden sıkıntı?"

"Her yerde yemek yemeyi sevmez o. Onun sevdiği mekânları da ben pek sevmiyorum. Ne zaman yemeğe çıksak geriliyoruz. O yüzden yemek işine hiç girmeyelim."

"Nasılmış ki onun gittiği mekânlar?"

Demir sıkıntıyla nefes aldı. "Boş ver."

"Tamam o zaman, sinemaya götür. Hangi filmlerden hoşlandığını bu defa biliyorsun değil mi?" diye sorup imalı bir şekilde sırıtmaya başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Demir de İlayda'nın imalı bakışlarını görünce gözlerini kıstı. "Bu defa biliyorum."

"Bu iyi haber."

"Aslında uzun zamandır sinemaya gitmiyordum, benim için de iyi olacak. İyi fikir verdin."

İlayda hüzünle iç çekip hazırladığı kahvelerin birini Demir'e uzattı. "Ben de uzun zamandır gidemiyorum, Serkan işe devam ederse ilk işim Eylül'ü sinemaya kaçırmak olacak," deyip duraksadı ve Demir'in dalgın gözlerine gözlerini dikti. "Eylül'ü bir süre kaçıramam galiba değil mi?" diye sordu kararsız bir şekilde.

Demir elini başının arkasına yerleştirip kaşımaya başladı. "Eylül'ün durumları biraz karıştı. Zaten o da seni bekliyor, birazdan seni bize götüreceğim."

İlayda'nın kaşları anında çatıldı ve endişeye dönen yeşillikleriyle Demir'in gözlerine bakmaya devam etti. "Bir sorun mu var?"

"Galiba var ama bana anlatmıyor."

İlayda, "O zaman bir an önce buraları toparlayıp çıkalım," dedi tüm ciddiyetiyle ve kahvesini bırakıp etrafı toparlamaya başladı.

İlayda'nın bir anda ciddileşen hâli Demir'in hoşuna gitmişti. Keyifle hâline bakıp ona yardım etmek için yanına ilerledi. "Sen Eylül'ü kaçıramazsın belki ama istersen seni yarın gece ben sinemaya kaçırabilirim. Hem Meltem ile izleyeceğimiz filme de göz atmış oluruz."

İlayda duraksayıp yeniden Demir'in yüzüne baktı. "Bilmem ki, burayı kapatınca çok geç olmayacak mı?"

"Biraz erken kapatırız."

"Müşteri kaybı yaşamak istemiyorum."

"Eminim yaşamazsın ama illa pastane açık olsun diyorsan biz sinemadayken burayı idare edebilecek birilerini ayarlayabilirim."

"Nasıl?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Demir işgüzar bir şekilde gülümseyip göz kırptı. "Senin beni henüz tanımadığın çok belli."

İlayda da gözlerini kısıp Demir'in omzuna hafifçe vurdu. "Hey, o benim lafımdı."

Demir gülümsemesini bozmadan, "Ee, ne diyorsun teklifime?" diye yeniden sordu.

"Olabilir aslında."

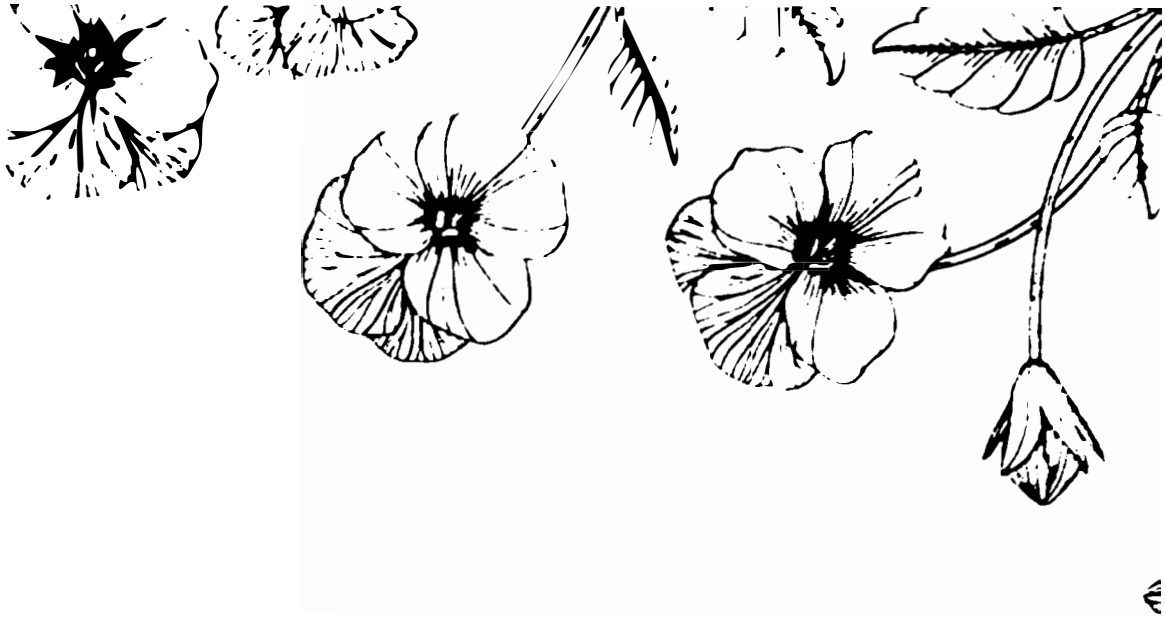
"Biz istersek olur, biraz nefes almak senin de hakkın. Söyle bakalım, ne tür film izlemek istersin ya da şu sıralar bir favorin var mı?"

"Favorim yok, kaliteli olan her filmi izlemeyi severim ama bu defa komediye gitmek istiyorum. Eylül'ün yaşadığı son durumlardan sonra iyice gerilmiştim, gülmek iyi gelebilir."

"Gülmek kesinlikle iyi gelir. O zaman yarın gece seni kahkaha garantili harika bir filme kaçıracağım."

"Şimdiden kulağa hoş geliyor."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EYLÜL

Eve gelince bir süre odada boş boş oturduktan sonra odadan çıkıp sessizliğin usulca çağırdığı ormana doğru yürümeye başladım.

Havanın aydınlığı yavaş yavaş yerini karanlığa bırakırken, bir ağacın altına oturdum ve başımı ağacın gövdesine dayadım. İçimde tarifsiz bir acı vardı, göğsüme inanılmaz bir baskı uyguluyordu.

Neden kalbim inatla onun masum olduğunu savunuyordu?

Bu sorunun cevabını defalarca kez düşünsem de bulamıyordum.

Gözlerimi kapatıp kalbimi titreten maviliklerini düşünmeye çalıştım.

Şimdi neredeydi ve ne yapıyordu?

Benim gibi üşüyor muydu yoksa benden nefret mi ediyordu?

Cevapsız kalan sorular canımı daha da acıtınca yeniden gözlerimi açtım.

Ruhum, acısından dolayı fazlasıyla bitkindi ve kendimi kimsesiz hissediyordum. Onun gidişi kimsesizliğe itmişti kalbimi. Onunla tamamlanmış gibiyken, şimdi yeniden yarım kalmıştım.

Elimin tersiyle akan gözyaşlarımı silip ayağa kalktım. Orman tamamen karanlığa bürünmüştü ve etrafı ayırt etmek zorlaşmaya baş-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lamıştı. Ağır ağır ormandan çıkmaya çalışırken ara ara arkama bakıp ormanın derinliklerinden Poyraz'ın çıkagelmesini bekledim. Sanki buradaydı, beni izliyordu.

Ama yanılmam uzun sürmedi. Defalarca kez arkama baksam da o, gelmemişti.

Umutsuzca içimi çektiğim sırada yanı başımda hissettiğim hareketlenmeyle irkildim.

Adını bilmediğim bir koruma yanımda belirdi ve başını kaldırmadan düz bir sesle, "Eylül Hanım, daha fazla ormanda kalmazsanız iyi olur. Orman bu saatte güvenli değildir. Poyraz Bey'in bu konuda kesin talimatı var. Lütfen önden buyurun," deyip evi işaret edince, sessizce onayladım onu.

Acıyı ve umutsuzluğu içimde ağırlayıp eve yürümeye devam ettim.

Eve girince ise mutfağa girmek üzere olan Melis'le karşılaştım. "Ben de seni arıyordum," diyerek yanıma geldi.

"Bir sorun mu var? Neden beni arıyorsun?"

"Amcam yemeğe gelmeyecekmiş, mutfakta yiyelim mi diye soracaktım."

O sırada Ela da mutfaktan çıktı ve yüzüme dikkatle baktı, ardından, "Eylül, sen ağla..." deyince cümlenin sonunu getirmeden konuşmasını engelledim. "Dışarısı bayağı soğumuş, üşüdüm çok."

Ela demek istediğimi anlayıp konuşmaktan vazgeçince yeniden Melis'e döndüm. "Tatlım, ben okuldan çıkmadan önce biraz atıştırmıştım, şimdi canım bir şey yemek istemiyor. Bu akşamlık bensiz yemek ye olur mu?"

"Ama..." Melis itiraz etmek isteyince Ela imdadıma yetişti. "Gel Melisciğim. Nesrin Sultan senin en sevdiğin tatlıdan yaptı," diyerek onu mutfağa doğru götürmeye çalıştı. Onlar mutfağa girince de odama çıktım.

Odama çıktıktan kısa bir süre sonra Melis yanıma geldiğinde, bu defa onu kırmamak için kitap okumamı isteğinde kıramayıp ona odasında kitap okudum. Melis uyuyunca da kitabını kapatıp başının üzerinden öperek kapıya ilerledim.

Tam odasından çıkıyordum ki koridorda tedirginlikle yürüyen İlayda'yı gördüm. Onu görünce bir nebze de olsa sevinmiştim. Melis'in kapısını kapatarak yanına ona doğru yürüdüm.

İlayda'nın merakla panik dolu bakışlarına aldırmadan ona sıkıca sarıldım ve sessizce mırıldandım. "İyi ki geldin."

Bedenini benden ayırıp ellerini kollarımdan çekmeden soluk yüzüme baktı. "Neler oluyor Eylül? Bu hâlin de nedir?"

Beni tanıdığı günden beri ilk kez bu kadar dağılmış, kırgın gördüğüne emindim. Başımla odamı işaret ettim. "Gel, içeride konuşalım."

Tasdik edercesine başını salladı ve birlikte odaya girdik. İçeri girer girmez kolumdan tutup yatağıma sürükledi. "Eylül, ruhun bedeninden ayrılmış gibi. İyi misin? Neler oluyor?"

Ardı ardına sorduğu sorular karşısından gözlerim doldu. "Canım çok yanıyor," dedim cılız çıkan sesimle.

"N'oldu?" diye yeniden sordu.

Bir müddet sustum ve gözlerimi kapattım. Nereden başlayacağımı bilmiyordum ama bir an önce her şeyi anlatmak istiyordum. Göğüs kafesimi güçlü bir solukla doldurduğumda yeniden gözlerimi açıp gözlerine odaklandım. Poyraz'la başlayan ilişkimizi, son yaşananların hepsini ona da anlatmaya başladım. Anlatırken hiçbir şeyi saklamıyor, olduğu gibi aktarıyordum. İçimi yakan tüm acıyı kusuyordum sanki. İlayda'nın da şekilden şekle giren yüz ifadesi, ara ara titreyen dudakları, dolan gözleri anlattıklarımdan oldukça etkilendiğini gösteriyordu.

Sözlerim bitince sustum. Ben sessizliğimi korudukça o da koruyordu. Bir müddet sessizliği paylaştık. Belki de Poyraz'la başlayan

ilişkimi ona bu kadar geç anlattığım için bana kırılmıştı ya da kafasında beni teselli edecek kelimeleri tartmaya çalışıyordu.

Nihayet ufak bir öksürükle genzini temizledi ve dudaklarını sakin bir sesle araladı. "Demek gerçekten de yeraltı dünyasının lideriymiş."

"Cevap vermedi ama inkâr da etmedi."

"Peki karısı nasıl ölmüş?"

"Bilmiyorum."

İlayda, "Yalnız çok acı çekmiş olmalı, yani öyle söylediğine göre," dedi ve hüzünlü bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

Göğsümde dinmeyen sızı yeniden kendini belli edince mutsuzca içimi çektim. "Öyle olmuş. Ben de anlamadan dinlemeden onu öldürmekle suçladım. O an benden nefret etmiş olmalı," diyerek alt dudağıma dişlerimin arasında eziyet etmeye başladım.

"Evet, keşke emin olmadan suçlamasaydın ama Tunç'un sözlerinden sonra böyle düşünmen de çok normaldi. Kendini boş yere suçlama."

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. "Benden böyle bir söz duymayı hiç beklemiyordu İlayda. Gözlerindeki hayal kırıklığını ömrüm boyunca unutamam."

İlayda duruşunu dikleştirip elime uzandı. "Canını bu kadar yakan ne peki, gitmesi mi yoksa Tunç'u öldürmesi mi?"

Kendime sormaktan çekindiğim soru İlayda'nın dilinde can bulunca göğsümde yankılanan hıçkırığı bastırmak için yutkundum. Bu sorunun cevabını çok iyi biliyordum. Belki de çekingenliğim bundan kaynaklanıyordu. "Anneannem hep derdi ki, bu hayatta iki sevda türü vardır. Biri, karşındaki kişinin doğru kişi olduğuna inandığın için seversin, diğeri de karşındaki kişiyi her ne olursa olsun doğrusunu yanlışını aramadan seversin. Ne kadar da haklıymış. Belki Poyraz sıradan bir adam olmayabilir ya da kötü biri de olabilir ama ben onun kim olduğunu, doğrusunu yanlışını bilmeden sebepsizce sev-

dim. Bana eşsiz gelen kokusunu sevdim. Varlığında hissettiğim huzuru, güveni sevdim. Ve dün onun canını yakınca benim ondan daha fazla canım yandı. Gidişi de kimsesizliğe itti."

İlayda avucunun altındaki elime destek olmak istercesine hafifçe arka arkaya vurdu. "Bence öfkesini bastırmak için uzak kalmak istemiş. Seni evden göndermek istemeyişi de hâlâ senden vazgeçmediğini gösteriyor. Eminim yakında dönecektir."

"Çok zor," dedim çaresizce. "Benden tamamen gitti."

İlayda'yla uzunca muhabbet ettikten sonra Demir'le birlikte gidince pencere kenarından gecenin karanlığını izlemeye başladım. Bir süre sonra kapım tıklatılınca gelenin kim olduğuna bakmak için başımı geriye çevirdim ve Melis'in tedirgin gözlerle bana baktığını gördüm. Bakışlarım eline kayınca ise elindeki resim çerçevesini gördüm.

"Sen uyumamış mıydın tatlım?" diye sorup ona doğru yürüdüm. Gözlerim de resim çerçevesindeydi. "Bir sorun mu var?"

Elindeki çerçeveye önce kendi baktı, ardından resmi bana çevirdi. "Sana hiç tanımadığım annemi göstermek istiyorum."

Melis'in sözleriyle olduğum yere çakılı kalıp gösterdiği resme odaklanmaya çalıştım. Neden bana annesini gösterme gereği duymuştu?

Soruma cevap bulabilmek için dizlerimin üzerine çöküp onunla aynı hizaya geldim ve gözlerinin içine baktım. Puslanan bakışları içimi titretmişti. Sığ bir nefes aldım. "Bana anneni mi göstermek istiyorsun?"

Başını sallayınca titreyen elimle resmi elinden alıp annesine baktım. Onu ilk kez görüyordum. İlk bakışta Arzu'yu anımsatsa da ona göre daha narin bir vücudu ve daha zarif bir yüzü vardı. Yüzüne de çok yakışan tertemiz bir gülümsemesi vardı.

Fotoğrafı incelemeye devam ederken Melis'in sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. "Anneme benzemiyorum değil mi?"

Buruk tebessümü burnumun direğini sızlatsa da aynı şekilde tebessüm ettim. "Hayır, babana daha çok benziyorsun."

Yeniden tebessüm etti ve fotoğrafı elimden alıp bakmaya başladı. Ardından minik dudakları tarazlı bir sesle aralandı. "Onu görmeyi, onu tanımayı, onun sevgisiyle büyümeyi çok isterdim," dedi mırıldanırcasına, hüzünle içini çekti.

Sözlerinin ağırlığını içimde maddesel bir şekilde hissetmiştim sanki. Yavaş yavaş gözlerime yaşlar dolmaya başladığında Melis annesini anlatmaya devam etti. "Amcamın anlattığına göre onun çok güzel bir kalbi varmış, gülmeyi çok severmiş, geçen gece bunu babam da söylemişti." Gözlerini fotoğraftan çekip sıcak bakışlarını gözlerime tutundurdu. "Babam..." dedi ve yanakları pembeleşirken sesindeki heyecanını bastırmak için derin bir nefes aldı. Hâlinde de tuhaf bir tedirginlik vardı. Çok kısa müddet yüzüme baktıktan sonra başını yavaşça öne eğdi. "Babam bugüne dek beni sevdiğini hiç söylemedi ya da bana sarılmadı. Güzel sözler de söylemedi, ta ki geçen geceye kadar..."

En başından beri bunun nedenini çok merak ediyordum. Öğrenmek umuduyla mümkün olduğu kadar heyecansız görünmeye çalışıp Melis'in anlatacaklarını sabırla beklemeye başladım.

Melis eğdiği yerden başını kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Benim babam diğer babalardan biraz farklı galiba." Söylediğinden memnunmuş gibi hafifçe kıkırdadı. "Yani okuldaki arkadaşlarımın babaları gibi değil. Onların babaları katı kurallar, çok fazla yasaklar koymuyormuş. Ben bunu amcama söylediğimde amcam, her insanın sevgisini gösterme şeklinin farklı olduğunu söyledi. Babam aslında o katı kuralları, yasakları beni sevdiği için koyuyormuş çünkü bana zarar gelmesini, canımın yanmasını istemiyormuş. Babam beni kaybetmekten korkuyor." Duraksadı ve bilmiş bir ifadeyle yüzüme

baktı. "Biliyor musun öğretmenim, ben insanların sadece sevdiklerini kaybetmekten korktuklarını öğrendim çünkü ben de babamı kaybetmekten korkuyorum," deyince, küçücük bedeninde taşıdığı kocaman kalbine bir kez daha hayran kaldım.

Konuşmak için dudaklarımı aralıyordum ki eliyle odasını işaret ettiğini görünce anlatacaklarının bitmediğini anladım, konuşmasını bitirmesini bekledim. İşaret ettiği yere baktığımda onun bakışları da benim üzerimdeydi. "Her gece uyumadan önce mutlaka benim odama gelir, sessizce beni izlerdi. Bazen beni affet derdi, saçımı öperek giderdi. Bazen de onu beklerken uyuyordum ama yine de kendimi uyanık kalmaya zorluyordum. Ona belli etmeden uyuyor numarası yapıyordum," dedi ve gülümsemesini bastırmak için eliyle ağzını kapattı, ardından ellerime uzandı. Samimi olduğunu anlayabilmemi istercesine gözlerimin içine odaklandı. Sesindeki heyecanını da artık gizleyemiyordu. Avuçlarım arasındaki minik elleri heyecandan buz gibiydi. "Bence babam seni kaybetmekten de korkuyor. Çünkü sana da kurallar koyuyor, kötü davranıyor."

Melis'in sözleri karşısında gözlerim kocaman oldu ve kalp atışlarım deli bir tufana maruz kalan dalgalar gibi çarpmaya başladı. Açıkçası böyle düşünmesine hem şaşırmış hem de utanmıştım. Her ne kadar utandığım için konuyu kapatmak istesem de Melis'in bu konuda ne hissettiğini anlamak, neden böyle bir konuşmayı yaptığını bilmek istediğimden dolayı konuşmayı sürdürmek istedim.

Dudaklarımı yavaşça kıpırdatıp, "Nereden anladın?" diye sorunca gülmemek için hafifçe alt dudağını ısırdı ve yüzüne tatlı bir muziplik yayıldı. "Hani bir keresinde bizim arabaya binmiştin ya, telefonda birisiyle konuşmuştun, hatırladın mı?"

"Evet, hatırlıyorum."

"Babam sana o gün kızgın kızgın bakmıştı değil mi?"

Şaşkınlıkla Melis'e baktım ve kekeleyerek, "E-evet," diyebildim.

Sırıttı. "Tıpkı bana kızdığı zamanlarda baktığı gibi sana da öyle bakmıştı çünkü biz o gün sokak yarışlarından konuşmuştuk. Sonradan öğrendim ki sokak yarışları tehlikeliymiş. Bence babam sana zarar gelmesinden korktu, o yüzden kızdı."

Ağzım açık bir hâlde Melis'e bakarken Poyraz'ın sokak yarışlarına katılacağımı öğrendiği güne gitti aklım. O gün Poyraz gerçekten de çok öfkelenmişti ve ben sebebini anlamamıştım. Melis'in sesini idrak etmemle düşüncelerimden sıyrılıp onu sabırsızca dinlemeye devam ettim. "Hem, bu eve ilk kez geldiğinde de, benim hasta olduğum gün, sana çok kızmıştı. Bunun sebebini bilmiyorum ama amcamın anlattığına göre babamın tanıdığı bazı kötü insanlar varmış. Babam bizi onlardan hep koruyormuş. Hatta bize kimsenin gelmeme sebebi bu kötü insanlarmış. Babam bu yüzden birinin eve gelmesine izin vermiyormuş. Bence babam o gün kötü insanlar seni görecek ve sana zarar verecek diye kızdı."

Açık kalan ağzımı toplamaya çalıştım. Melis neler diyordu böyle? Nutkum tutulmuş bir hâlde ona bakıyor, her söylediğiyle resmen içim çekiliyordu.

Kuruyan dudaklarımı ıslatmak için yaladığımda, Melis söylediklerivle dudaklarımı daha da kuruttu. "Ya da kaza yaptıktan sonra seni bu evde iyileştirdi çünkü sana bir şey olmasından çok korktu, gözünün önünden ayırmak istemedi. Babamın hastanesi var, bence sadece sana yardım etmek isteseydi seni o hastaneye götürürdü ama buraya getirdi ve ben ilk kez bizim evde kalan birisini görüyorum."

Bir an kaçıp gitmek, daha fazlasını duymak istemedim ama Melis ellerimi öylesine sıkı tutuyordu, söylediği her kelimeye inanmam için öylesine ilgiyle bakıyordu ki tek yapabildiğim sessizce onu dinlemeye devam etmek oldu.

"Son olarak," dedi ve söyleyeceğinden zevk alırmış gibi genişçe gülümsedi. "Teyzem ara sıra yurt dışına gider. Babamın özel uçağı var ama teyzem hep normal uçakla gider. Sadece babama rica edince

özel uçakla gidebilir ama sen özel uçağı bile bilmiyorken babam sana onunla gidebileceğini söyledi. Hatırlıyor musun *teyzem* nasıl bozulmuştu?" Kısa bir an nefesini tutarak yüzünün kızarmasını sağladı. "Böyle kıpkırmızı olmuştu yüzü," dedi kıkırdayarak.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. O günü, Arzu'nun nasıl bozulduğunu çok iyi hatırlıyordum ve o gün, Poyraz'ın sözlerine Arzu şaşırırken Demir'in neden güldüğünü şimdi anlıyordum.

Melis gülümsemesini bozmadan, "Ben seni çok seviyorum, uyumadan önce hep bunları düşününce babamın da tıpkı bana davrandığı gibi sana da davrandığını fark ediyorum. Eğer amcamın anlattıkları doğruysa, babam ikimizi de kızarak seviyor," deyince boynumdan yanaklarıma doğru kırmızılık yayıldı ve bakışlarımı nereye sabitleyeceğimi bilemeyip sessiz kaldım.

Ben sessiz kalınca Melis, ona inanmadığımı zannedip çabuk bir nefes aldı. Alelacele, "Üzülme. Babam belki sevdiğini söylemiyor ama inan bana yaptığı her şey onun sevgisini gösteriyor çünkü amcam hep öyle anlatıyor ve amcam bana hiç yalan söylemez. Gözlerimle gördüm. Babam her seferinde bana davrandığı gibi sana davranıyor, bana baktığı gibi sana bakıyor. Bu çok güzel, değil mi?" diye sordu.

Hissettiğim utançtan yerin dibine girmem an meselesiydi. Yine de içimdeki meraka yenik düşerek, "Nasıl yani?" diye mırıldandım.

"Babam en çok beni seviyordu, bence artık seni de seviyor ve bizi kaybetmeyi hiç istemiyor."

Ne diyeceğimi bilemeyerek ona bakmaya devam ederken zar zor, "Tatlım," diyebildim.

O ise küçük parmaklarını dudaklarımın üzerine hafifçe bastırdı. "Öğretmenim, ben gerçekten seni seviyorum, babamla evlenmeni çok istiyorum. Bunu babama da söyledim."

Kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Söyledin mi?"

Melis hızlı hızlı başını salladı. "Evet, söyledim. Eğer babama söylemeyeceğine söz verirsen sana bir şey söylemek istiyorum."

Karşımda o kadar heyecanlı görünüyordu ki söyleyeceklerine sabırsızlanmama sebep oldu. "Söz veriyorum aramızda kalacak."

Melis birinin duymamasını ister gibi başını küçük bir açıyla kulağıma doğru eğdi. "Babam bana, seni sevdiğini söyledi. Yani o seni çok seviyor ve babam da amcam gibi bana hiç yalan söylemez."

Ne yani, Poyraz beni sevdiğini Melis'e söylemiş miydi?

Şok olmuş bir hâlde yüzüne baktım. Fakat üzerimdeki şaşkınlık Melis'in, "Babam seni sevdiğini söylemediği için ona kızma, olur mu?" demesiyle birlikte buhar olup uçtu ve kalbimdeki boşluk sıkıştı, içim suçluluk duygusuyla ezildi.

Melis ilişkimizi hem biliyor hem de onaylıyordu. Nedenini bilmediği hâlde sırf babasıyla aramızı düzeltmek için bu konuşmayı yaptığını şimdi anlamıştım. Poyraz'ın itirafını söylemek için benimle bu konuşmayı yapmıştı.

Boğazıma oturan yumruyla güçlükle tebessüm edip yanaklarını ellerimin arasına aldım. "Baban seni gibi bir kızı olduğu için çok şanslı."

"Asıl ben onun kızı olduğum için çok şanslıyım. İyi ki benim babam dünyadaki bütün babalardan farklı."

Melis'in sözleri üzerine onu kollarımın arasına alıp sımsıkı sarıldım. Poyraz'ı ilk tanıdığımda Melis'e bakınca böyle bir babaya sahip olduğu için Melis adına üzülürken, şimdi ne kadar yanıldığımın farkına vardım. Onlar birbirlerine olan sevgilerini ve verdikleri değeri sözlerden daha etkili bir yolla birbirlerine gösteriyorlardı. Onlar birbirlerine olan sevgilerini gözleriyle anlatıyor, hissederek yaşıyorlardı.

Poyraz'a Melis'in annesiyle ilgili söylediklerim aklıma gelince kendimden utandım ve Melis'i bedenimden ayırdım.

Melis ise, "Sen de babamı seviyor musun?" diye sorduğunda az önceki heyecanlı hâlleri gitmiş, yerine tedirgin, ürkek bakışları gelmişti. Sorusuna olumsuz bir cevap vermemden korkarcasına bana bakıyordu.

Artık gözlerim tamamen dolmuştu. Omuzlarım da güçlü bir hıçkırıkla sarsılmak için hâlihazırda bekliyordu. Tereddütsüz başımı salladım. "Çok seviyorum hem de."

Melis'in gözleri anında parladı ve boynuma atladı. "Çok teşekkür ediyorum, çok teşekkür ediyorum. O kadar mutlu oldum ki..." dedi, ardından yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. "Ben artık yatsam iyi olacak. Bu gece dünyanın en güzel gecesi, hemen sizi düşünmeliyim, iyi geceler," diyerek arkasını döndü, sevinçle koşar adım odamdan çıktı.

Melis'in odadan çıkmasıyla birlikte odaya sığamadığımı hissettim ve kendimi dışarıya attım. Hızlı adımlarla kamelyaya doğru yürüdüm. Poyraz'ın kamelya için koyduğu kurallar umurumda bile değildi. Hiçbir tehlikeden korkmuyordum. Büyük bir boşlukta sallanıyor, yoğun bir dermansızlık hissediyordum.

Kamelyaya oturunca karanlık ormanı izlemeye başladım. Hava oldukça soğuk olmasına rağmen üşütmüyordu. Tenimin tek hissettiği, bedenimi kavuran kesif acıydı. İnanılmaz bir acıydı bu.

Saf, katıksız, derin...

Ne kadar bir süre kamelyada oturduğumun farkında olmadan ormanı izlemeye devam ederken duyduğum ayak sesleriyle başımı geriye çevirdim. Gelen Demir'di. Anlaşılan İlayda'yı evine bırakmıştı.

Demir yanıma gelince çenemi hafifçe yukarı kaldırarak yüzüne baktım. Yüzünde dokunaklı bir tebessüm vardı. "Buraya çıkmanın yasak olduğunu biliyorsun değil mi?"

Sorusuna cevap vermeyip başımı yeniden karanlık ormana çevirdim.

Demir ise, "Yasaklar çiğnenmek içindir diyorsun yani, peki madem," diyerek yanıma oturdu ve aynı şekilde ormanı izlemeye başladı.

Bir süre sessizliği paylaşıp ormanı izledik. Sanki meçhule bakar gibi birlikte karanlığa bakıyorduk. Havadaki ayaz da gitgide sertleşmişti.

Demir daha fazla sessizliğe dayanamayıp hafifçe öksürdü. Başını bana çevirmeden, "Onu düşünüyorsun değil mi?" diye sordu.

Poyraz'ı sorması sabit bir ritimle atan kalbimi sekteye uğrattı. Titrek bir nefes alıp başımı ona çevirdim. "Demir, artık Tunç olmadığa göre bu evde kalmamın bir anlamı yok. Yarın akşam okul çıkışı eve dönmeyi düşünüyorum."

Demir de başını bana çevirdi, sıkıntılı bir nefes aldı. "Üzgünüm Eylül ama o adamı ölmüş olsa bile hâlâ hayatın tehlikede. O yüzden bir süre daha bizimle kalmalısın."

Kamelyanın loş ışığı Demir'in yüzünü aydınlatırken söylediklerine gizleyemediğim bir şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Nasıl tehlikede?"

Demir şaşkınlığımı fark etmemiş gibi kahverengi gözlerini yüzümde sahiplenici bir ifadeyle gezdirdikten sonra sırtını tamamen oturma alanına yasladı ve kollarını göğsünde bağladı. "Tunç'u kim öldürdü bilmiyoruz ama onu her kim öldürdüyse sana da zarar vermek istiyor olabilir. Bundan emin olana kadar burada kalman daha doğru olacak."

Bir an doğru mu duydum diye Demir'in yüzüne dikkatle baktım. Anlamadığımı belli etmek istercesine kaşlarımı çatıp, "Tunç'u öldüren belli değil mi?" diye sordum.

Demir onaylarcasına, "Değil," deyince içimde çok tuhaf bir his belirdi. Bu öylesine suçlayıcı bir histi ki âdeta kuvvetli bir yıkıma sürükledi beni.

Ne yani, Tunç'u Poyraz öldürmemiş miydi?

Ya Cesur'a söyledikleri?

Söylediklerini yanlış anlamış olamazdım değil mi?

Nefes almak için kayıtsız şartsız muhtaç olduğumu hissettiğim adama, anlamadan dinlemeden peşin hüküm giydirmemiştim değil mi?

Kalbim büsbütün sıkışınca nefesimi kesen sancıyla baş etmeye çabaladım. Gözlerim yanıyordu ve ellerim hiç olmadıkları kadar tit-

riyordu. Kafamda dönüp dolaşan soruları Demir'e sormak istesem de içimde çığlık çığlığa yankılanan hıçkırık, sesimi kesiyordu.

Ben sessiz kalınca Demir konuşmaya devam etti. "Bu söylediklerim sana saçma geliyor olabilir ama abim senin gerçekten güvende olduğundan emin olmadan seni buradan göndermeyecektir, eminim bunun sen de farkındasındır."

Demir'in söylediklerini zar zor algılıyor, gözlerime hücum eden yaşlardan dolayı onu zor görebiliyordum. Sanki buz tutmuş bir küpün arkasından ona bakmaya çalışıyordum.

Ben şimdi Poyraz'ı, hem Tunç'u öldürmekle hem de karısını öldürmekle mi suçlamıştım?

O da tüm bunları ona sormadan, onu dinlemeden inandığım için mi benden gitmişti?

Vücuduma garip bir uyuşukluk yayıldı. Ayağımın altındaki yer hareket ediyordu sanki. Gözlerimle birlikte başım da yanıyordu ve midemi ağzıma getiren bulantı bedenimi tamamen tesiri altına almıştı.

Daha fazla gözyaşlarımı tutamayınca, Demir yaslandığı yerden hızla doğrulup çatık kaşlarıyla yüzümü incelemeye başladı. Kısa bir süre baktıktan sonra kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Yoksa Tunç'u abimin öldürdüğünü mü düşündün?"

Buna verebilecek bir cevabım yoktu. Tek istediğim bu ayazda sessiz sedasız donup ölmekti ve bu isteğimi büyük bir arzuyla içimde ağırlıyordum.

Benim sessizliğim uzayınca Demir buruk bir tebessüm edip başını tekrardan karanlık ormana çevirdi. "Abim hakkındaki söylentileri duydun, onlara inandın değil mi?"

Gözlerimden süzülen gözyaşlarımı beceriksiz bir çabayla yüzümden silmeye çalıştım ve yan profilinden Demir'e baktım. Yüzünde tebessüm olsa da dişlerini sıktığını yanak hareketlerinden anlayabiliyordum.

"Babam," dedi ve tebessümü yüzünden hızlıca silinirken tükürmek istercesine yüzünü buruşturdu. "Abimin yaptığını sandığın bu işi aslında yapan babamdı. Yeraltı dünyasının acımasız lideri olan oydu, bu yüzden abim ondan hep nefret ederdi," diyerek sıkıntıyla içini çekti. "Abim, babamın tersine anneme çok düşkündü ve babama, annem hatırına katlanırdı ama evde de kavga hiçbir zaman eksik olmazdı. Abimle babam sürekli karşı karşıya gelirdi. Onca insana laf geçiren babam, bir tek abime laf geçiremez, önünde eğdiremezdi. Bu da onu delirtirdi."

Kısa bir süre sustu. Doğru kelimeleri kafasında tartıyor gibi gözlerini boşluğa dikti ve parmaklarının ucuyla çenesindeki sakallarıyla oynamaya başladı. Bitip tükenmez bir yolculuğa çıkmış gibi boşluğa bakıyordu. Ardından başını bana çevirdi. Hâlinde de tuhaf bir kararsızlık vardı. "Devam etmemi ister misin?" diye tereddütle sorunca istemsizce tüylerim diken diken oldu.

Ne demek istediğini anlamasam da anlatacaklarını merak ettiğim için tasdik edercesine başımı salladım. Ben başımı sallayınca bakışlarını yeniden ormana çevirdi ve dudakları, beni üşütecek sözleri için aralandı. "Abim ile Handan üniversitedeyken tanıştılar. Abim üniversiteye babamdan dolayı geç gittiği için kısa bir süre sonra da evlenmeye karar verdiler," dediği anda ruhumun en derininden gelen sızı beynimi felç ederek olduğum anı unutturdu.

Demir'in neden öyle bir soru sorduğunu şimdi anlamıştım. Bana Poyraz ile karısını anlatacaktı. İlk kez onları duyacaktım fakat bunu duymaya gücüm var mıydı, işte ondan hiç emin değildim.

Sesli bir nefes çekti içine. "Bir gün ansızın annemi kaybettik. Böylece abim, babamdan tamamen uzaklaşmış oldu. Artık ona katlanacak bir sebebi kalmamıştı. O sırada Handan'la da evlenerek yepyeni bir hayat kurmuştu. Mutluydu, evde bulamadığı huzuru nihayet yeni evinde bulmuştu."

Demir'in anlattıkları canımı daha da acıtınca aynı şekilde başımı ormana çevirdim. Her sözü görünmez bir elle göğsümü sıkıca sı-

kıyordu sanki ve bu hisse engel olamıyordum. Nefes alabilmek için üzerimdeki ceketin fermuarını aşağı çektim.

Demir de boğulduğumdan habersiz anlatmaya devam ediyordu. "Sonra bir sabah babam aniden rahatsızlandı, eski gücünü kaybetmeye başladı. Eskisi gibi sözü dinlenmiyordu ve insanlar üzerinde hâkimiyet kuramıyordu. Bu, onun çok ağrına gitmeye başlamıştı. Durumu gün geçtikçe kötüleşince, Handan'ın isteği üzerine abimin yanına taşındı. Handan da o sıra Melis'e hamileydi."

İçimi çekince bakışları bana çevrildi. Ona bakmasam da bakışlarının ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Titreyen nefesimi duyabiliyordu ve sessizce akan gözyaşlarımı görebiliyordu.

"İstersen anlatmayabilirim Eylül."

"Hayır, devam etmeni istiyorum."

"Emin misin?"

Başımı çevirip kararlı bir ifadeyle ona baktım. "Anlat lütfen."

Demir ilk önce itiraz etmek istese de kararlı bakışlarımı görünce pes etti. "Babam abimin yanına taşınınca da rahat durmadı ve ona sürekli yerini alması için baskı uygulamaya başladı. Abim şiddetle karşı çıkmaya devam ediyordu. Babam yeni evinde de onun huzurunu kaçırmayı başarmıştı. Neyse ki o sıra Melis doğdu, bir süre evin içinde sessizlik oldu," dedi ve sanki o ana özlem çeker gibi gülümsedi. "Abim, Melis'le birlikte yeniden doğmuş gibiydi. Tüm yaşanan olumsuzlukları unutmuştu, mutlu bir adamdı artık o. Ta ki o güne kadar..." Duraksadı. Kaşlarını olabildiğince çatıp öfkeyle karanlığa baktı, ellerini de yumruk yapıp var gücüyle sıktı.

Demir'in hâline baktıkça duyacaklarımın beni dehşete sürükleyeceğinden emin oldum ve yanılmadığımı anlamam ne yazık ki uzun sürmedi.

Demir, "Handan, babamın düşmanları tarafından katledilip evlerinin yakınlarına atılmış bir hâlde bulundu. Bulunduğunda da bazı

uzuvları yoktu," deyince gözlerim şokla aralandı, mide bulantımın şiddeti arttı. İçime bir anda oturan amansız acı hızla damarlarıma yayıldı ve damarlarıma yapışıp kalarak anında nefesimi kesti. Gözümün önüne görüntüler gelince ise hızla uzaklaştırmaya çalıştım. Düşüncesi bile insanı sessiz bir çığlığa sürüklüyordu.

Ağlamaklı bir ifadeyle Demir'in yüzüne bakmaya devam ettim. O da aynı karanlık öfkeyle ormana bakıyordu. "Abim, çok kısa bir süre içinde Handan'ı kimlerin öldürdüğünü buldu ve bedelini ödetmek için onların yanına gitti ama gittiğinde adamlar ölüydü. Yani öldürülmüşlerdi, sadece o değil, onların aileleri de öldürülmüştü ve suç abimin üzerine kaldı. Bu yeraltı dünyasında kural ihlali demekti. Tek cana karşı birçok can alınmazdı. Böylelikle düşman ailelerin, yani nefret ettiği o karanlık dünyanın hem gözünde büyüdü hem de hedefi hâline geldi. Ama tüm bunlar abimin umurunda olmadı tabii. O kadar çok acısıyla boğuşuyordu ki, kendini dünyaya tamamen kapattı. O saatten sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Bir daha asla eskisi gibi bakmadı, yaşamayı o gün bıraktı."

Poyraz'ın yaşadığı acıyı duydukça çıldıracakmış gibi hissetmeye başladım. Arka arkaya nefesler alıp içimden yükselmeye çalışan çığlığı bastırmaya çalıştım. Başarılı olamayacağımı anlayınca da elimi dudaklarımın üzerine sertçe bastırdım.

Demir de bendeki hareketliliği fark edip, "Eylül," deyince iyiyim anlamında elimi kaldırdım. İyi olduğuma pek inanmasa da başını salladı ve kaldığı yerden anlatmaya devam etti. "Sadece Handan'ın ölümü değil, onun öldürülmesinden dolayı kendini suçladığı için de kendini yiyip bitirdi. Onu koruyamadığı gibi, bu hayattan uzak tutmak yerine onunla evlendiğinden dolayı da kendinden hep nefret etti ve Melis'in de nefret etmesi için elinden geleni yaptı. Melis'in ondan nefret ettiğini gördükçe de kendinden Handan'ın intikamını alacağını düşünmeye başladı. Kendini Melis'le cezalandırmaya çalıştı. Ona hep uzak, mesafeli davrandı. Ayrıca annesiz büyümesine de kendi-

sinin sebep olduğunu düşüncelerine ekledi. Böylece her saniye acı çeken, kendine sürekli eziyet eden bambaşka bir adama dönüştü."

Avazım çıktığı kadar bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Ben ne yapmıştım böyle? Kendi iç dünyasında acısıyla boğuşan bir adamı sözlerimle paramparça etmiştim. Yüreğim bir kez daha suçluluk duygusuyla ezilirken gözyaşlarım yeniden akmaya başladı.

"İşte Melis'e soğuk davranma sebebi buydu," dedi Demir acı çektiğini belli eden bir ses tonuyla. "Aynı zamanda Handan'da yaşadığı acıları yeniden yaşamaktan korktuğu için Melis'e bağlanmaktan korktu ve ondan sürekli kaçmaya başladı ama onu da başaramadı. Kaçtıkça daha çok bağlandı. Bağlandıkça daha da korktu ve ona katı kurallar koydu."

Melis'le az önceki konuşmalarımı anımsayınca Melis'in ne demek istediğini şimdi daha iyi anlamıştım. Kalbimin daha fazla duyacaklarını kaldıramayacağını hissettiğim sırada Demir'in sorusuyla son bir cesaretle yüzüne baktım.

"Abim sana Özge'den bahsetti mi hiç?"

Beklemediğim isme başımı sağa sola hareket ettirdim. "Bahsetmedi."

"Handan'ın ölümünden tam bir hafta sonra bir gece, abimin karşısına bir kız çıktı. Kız aşağı yukarı on beş yaşlarındaydı ve abim onu eve getirdiğinde tanınmayacak bir hâldeydi. Her yanı kanla kaplıydı. Feci bir şekilde dayak yediği belliydi."

Kaşlarımı merakla çattım. "Kıza n'olmuş ki?" diye sorup anlatacaklarının devamını merakla bekledim.

"Kız onun karşısına çıktıktan sonra yardım isteyip bayılmış. Abim o gece onu eve getirip tedavi ettirdi. Kendine gelmesi tam bir haftayı buldu. Kendine gelince de kim olduğunu ve hikâyesini anlatmaya başladı."

Gözlerim Demir'in eline kayınca yumruk yaptığı ellerini sıkmaya devam ettiğini gördüm. Konuşmaya devam edince ellerinden bakış-

larını kaçırdım. "Anne ile babasını çok küçük yaşta kaybettiği için halasına verilmiş. Halasının ve eniştesinin eziyetlerine dayanamayınca da onlardan kaçmış. İlk geceyi sokakta geçirdikten sonra bir kadınla tanışmış. Kadın ona bir yuva ve yemek vereceğini söylemiş. Ona güvenip gittiğinde ise kendini fuhuş batağında bulmuş. Her karşı çıktığında dayak yemiş. En son altmış yaşlarında bir adamla birlikte olması istenince o adama bıçakla saldırmış. Adamın bunun elinden bıçağı alması zor olmamış, onu öldüresiye dövmüş. Sadece o adamdan değil, bataklığın asıl sahiplerinden de dayak yemiş. Nasıl olduysa o sırada bir yolunu bulup kaçmış, kaçarken de abimle karşılaşmış," deyip sustu ve dalgalanan bakışlarını boşluğa tutundurdu.

O günü düşündüğü belli oluyordu.

"Abime yalvarmaya başladı. O bataklığa onu geri vermemesi için yalvardı durdu. Geri verdiği an öldürmekten beter edeceklerini söyledi. Zaten abim onu geri vermezdi ama bir sorun vardı. Kızın peşinde bataklığın sahipleri vardı ve onlar alelade insanlar değildi. İtiraf etmeliyim ki en başında bundan korkmuştum. Yasin Abiyle birlikte buna şiddetle karşı çıkmıştım."

"Yasin kim?"

"Abimin arkadaşı."

Başımı sallayınca anlatmaya devam etti. "Abimi engellemeye çalıştık. Çünkü Melis için korkuyordum. Daha bir aylık bile yoktu, öylesine küçük öylesine masumdu ki, onun zarar görmesinden çok korkmuştum. Tabii bizim itirazlarımız abimi kararından vazgeçirmedi. Handan'ı yaşatamadığını düşündüğü için Özge'yi yaşatmak istiyordu. Ona hayat vermek istiyordu. Kendince bir plan yapmıştı. Handan'dan dört gün sonra ise babam ölmüştü. Babamın ölümü abimin planının işlemesi için büyük bir fırsattı. Böylece tüm hayatını değiştirecek planını harekete geçirdi. Birkaç hafta içinde o evden, geçmişinden tamamen çıkıp yepyeni bir kimlikle bu eve yerleşti. Aynı zamanda Özge'yi de koruma altına alarak ona da yepyeni bir

hayat kurdu. Bir süre fiziksel tedavisi devam ettikten sonra psikolojik tedaviler aldırttı. O sıra bir çiftlik evi de aldı ve onu çiftlik evinde herkesten gizleyerek yaşamasını sağladı, ona orada yeni bir aile verdi. Sıcak bir yuvası olsun, anne baba şefkati görsün istedi. Yeniden doğduğu için de ona Güneş ismini verdi."

Güneş!

Duyduğum isimle nefesimi tuttuğumda tüm vücudum karıncalanmaya başladı.

8 YIL ÖNCE

POYRAZ

Sürüyordum...

Arabamı hızlıca sürüyordum.

Nereye bu kadar hızlı gidiyordum, bilmiyordum.

Acelem neydi? Hiç bilmiyordum.

Eve yaklaştıkça ümitsizliğim artıyordu.

Handan'ın evi dolduran varlığı yoktu artık.

Ev bomboştu.

Nefes alamıyordum.

Bundan sonraki günlerimi onsuz geçireceğimi bir türlü kabullenemiyordum. Kalbim pişmanlık ve çaresizlikle çırpınıyordu. Ölüyordum.

Bu koku?

Burnuma kan kokusu dolmaya başlıyordu.

Bu o koku...

Handan'ın cesedini kucağıma aldığımda burnuma dolan kan kokusu bu.

Ahh, yine mi başlıyordu?

Yine mi boğacaktı bu koku beni?

Bir haftadır üzerimden, benimden, ruhumdan asla gitmiyordu. Gitmeyecekti...

Sesler!

Kahretsin, sesler... Sesler yine başlıyordu. Kulaklarıma Handan'ın yardım çığlıkları doluyordu. Sesi bitmez tükenmez bir ızdırapla etrafımda pervasızca dönüp dolaşıyordu.

Sus lütfen, kıvranıyorum.

Yetişemiyorum sana.

Kahretsin ki kurtaramıyorum seni.

Alamıyorum ellerinden.

Çok mu canını acıttılar? Hâlâ canın yanıyor mu? Benim çok yanıyor.

Bağırma böyle lütfen, dayanamıyorum.

Bağırma, sen bağırdıkça ben kahroluyorum.

Alnıma dökülen saçlar terden iyice kaşlarımın üzerine yapışmış, gözlerim kan çanağına dönmüş bir hâlde Handan'ın yardım çığlıkları arabanın içini doldururken hızlıca arabamı sürmeye devam ediyordum...

Handan'ın acı dolu çığlıkları hiç bitmiyor, her saniye ruhumu ve bedenimi tüketiyordu.

Dayanamıyordum... Dayanma gücüm kalmamıştı.

Avazım çıktığı kadar bağırarak kulakları tırmalayan bir sesle freni aşındırıp aniden durdum.

Delirmek üzereydim.

Delirmenin sadece bir adım ötesindeydim.

Hızlıca arabadan inip gecenin karanlığında soluk soluğa yolun ortasına diz çöktüm. Handan da hâlâ yardım et diye yalvarıyordu.

Başımı kollarımın arasına aldım ve kafamdaki sesleri delirmiş gibi sallanarak nafile bir çabayla susturmaya çalıştım.

Ben deliremezdim. Melis için deliremezdim. Buna hakkım yoktu. Ölmek istiyordum. Ama Melis için ölemezdim. Onu korumak zorundaydım.

Onu herkesten korumalıydım. Melis için... Melis için yaşamalıydım. Sadece Melis için...

Kafamdaki sesler Melis'i düşündükçe bir bir uzaklaşırken titreyen nefesimi ağır ağır vermeye çalıştım ve başımı gökyüzünü esir alan siyahlığa kaldırarak yıldızlara baktım.

Yoklardı.

Yağmur taneleri yavaş yavaş yüzüme düşmeye başlayınca gözlerimi kapattım. Yağmurun günahımı yıkamasını arzuladım. Dakikalarca umutsuz bir şekilde arınmayı bekledim, bekledim, bekledim...

Ama olmuyordu... Ne yaparsam yapayım arınamıyordum. Handan'ı bile bile bu hayatın içine alarak günahların en büyüğünü işlemiştim ben ve bu günah, beni hiç geçmeyecek bir acı içinde her saniye yok ediyordu, etmeye devam edecekti.

O, benim yüzümden ölmüştü. Karıncayı bile incitemeyen karım benim yüzümden acı içinde ölmüştü.

Yağmur şiddetini arttırdığında daha da ıslanmayı içimde şiddetle ağırladım fakat tam o esnada kulaklarıma ayak sesleri dolunca gözlerimi aralayıp başımı tekrardan dik konuma getirdim. Ardından karanlığın içinden koşarak gelen küçük bir bedene çevirdim bakışlarımı ve dikkatlice ona baktım.

Küçük kız beni fark eder etmez rotasını bana çevirip hızlıca koşmaya başladı. Islanmaya yüz tutmuş bedeni ve kanla boyanmış teniyle nefes nefese bana doğru koşuyordu. Merakla kaşlarımı çatıp yavaşça ayağa kalktım.

O ise yanıma gelince durup yalvarırcasına yüzüme baktı. "Yardım et lütfen, peşimdeler, kurtar beni." Korkudan cansız bir yaprak gibi tir tir titreyen bedeniyle ve ağlamaktan zar zor anlaşılan sözleriyle umutsuzca yalvarıyordu. "Peşimden geliyorlar."

"Kim peşinden geliyor?"

"Lütfen, vaktimiz yok. Yardım et bana. Yalvarırım kurtar beni onlardan."

Küçük kızın ardı arkası kesilmeyen yakarışlarını duydukça nefes alamadığımı hissettim. Bu yardım çığlıkları... Ne kadar tanıdıktı. Ne kadar da bana yakındı. O konuştukça Handan'ın sesi doluyordu sanki kulaklarıma. Onun sesiydi. Onun yardım dilenişleriydi bu. Az önce arabanın içinde aynı yakarışları duymuştum.

"Yardım et." Fısıldamaya yüz tutmuş sesiyle yalvarmaya devam ederken bir anda yana doğru düşünce hızlı davranıp onu düşmeden tuttum.

Zayıf, küçük bedeni kollarımın arasında kaybolmuştu. Hızlıca kucağıma alıp arabaya doğru koşmaya başladım. Arabaya varır varmaz küçük kızı arka koltuğa yerleştirdim ve şoför koltuğuna geçip başımı geldiği karanlığa çevirdim.

Kimse yoktu.

Yeniden küçük kıza çevirdim bakışlarımı. Durumu çok kötüydü, acilen bir doktorun görmesi gerekiyordu. Sonunu düşünmeden arabayı çalıştırdım, ardından cebimde sıkışıp kalan telefonumu çıkarıp aceleyle Yasin'i aradım.

Yasin'in telaşlı sesi, ıslık sesi gibi kulaklarıma doldu. "Bu saatte aradığına göre kesin bir sorun var."

"Neredesin?"

Benim gergin ve sabırsız sesimi duyunca daha da endişelendi. Arka arkaya, "Poyraz, sesinin hâli ne? N'oluyor? Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu.

Yasin'in sorularına cevap verecek hâlim yoktu. Tek isteğim küçük kızı bir an önce doktorla buluşturabilmekti. "Kemal'i de al hemen eve gel!"

"Kemal'i neden alıyorum, sen iyi misin? Yaralandın mı yoksa?"

Boğucu soruları ruhumu daraltınca gerginlikle nefesimi üfledim. "İyiyim, sadece acele et!" diyerek telefonu kapattım. Başımı geriye çevirip küçük kıza baktığımda hâlâ kendinde olmadığını gördüm.

"Sakın ölme, sakın!" Korku hissini yok sayarak önüme dönüp olabildiğince gazı kökledim.

Eve geldiğimde ise arabadan inip telaşla kızı kucağıma aldım ve beni karşılayan Cesur'a baktım. Cesur'un korku dolu bakışları benimle kız arasında hızlıca gidip geliyordu.

"Abi..." dese de onu es geçip içeriye doğru koştum. Ben koşunca o da koşarak beni takip etmeye başladı.

"Kemal geldi mi?"

"Gelmedi abi."

"Kahretsin!" diye haykırıp önüme çıkan ilk odaya girerek küçük bedeni yavaşça yatağa bıraktım.

Onun ölecek olması ve benim hiçbir şey yapamamam öfkemi saniye saniye harmanlıyordu. Bu defa, birinin daha ölmesine izin veremezdim. Yardım çığlıklarına kulaklarımı kapatamazdım. Onu yaşatma düşüncesine karşı konulmaz bir arzu duyuyordum.

Telefonumu çıkarıp Yasin'i öfkeyle aradım. Birkaç kez çalışın ardından Yasin'in sesini duyunca, "Neredesiniz ulan, kız ölüyor, neden hâlâ yoksunuz?" diye bağırdım.

Yasin korkmuş bir sesle soruma soruyla karşılık verdi. "Melis'e bir şey mi oldu?"

Melis'e bir şey olma düşüncesi karşısında bile bedenimden buz gibi ter boşaldı ve boğazım görünmez bir iple sıkı sıkıya sarmalandı... Yüreğimi hoplattı.

"Poyraz, Melis'e n'oldu?"

Yasin'in sesini son anda idrak edince elimle yüzümü sertçe sıvazladım. "O iyi." Sinirle soluğumu verip sabırsızca dudaklarımı araladım. "Lanet olası arabanı hızlı sür ve o kız ölmeden hemen buraya gel," diyerek telefonu kapattım.

Son bir haftadır neredeyse herkesle iletişimimi kesmiştim. Onlarla konuştuğum anlar sadece bağırdığım, kırdığım, yıkıp döktüğüm anlardı. Yakıcı öfkemden yakınımda olan herkes nasibi alıyordu.

Telefonu yanı başımdaki masaya bıraktığımda izlenme hissi üzerimde ağırlık yapınca bakışlarım Cesur'u buldu. Gözlerini bana dikmiş, hâlime acıyan bir sessizlikte beni izliyordu. Bakışlarından fazlasıyla rahatsız olsam da bu defa susmayı tercih ettim. Zira bir haftadır benim için gerçekten endişelenen nadir adamlardan yalnızca bir tanesiydi o.

Geldiğimden beri evi inleten haykırışlarımı Demir de duymuş olmalıydı ki çok geçmeden odaya girdi. Endişeyle bana baktı. Farklı bir terslik olduğunu anlamıştı. Endişeli bakışları bir anda küçük kıza kayınca olduğu yerde durdu. "Ona n'oldu?" diye sordu, sesine korkusunun yayılmasını engelleyememişti.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirip kıza doğru yürüdüm ve sakin kalmaya zorladığım ses tonuyla, "Bilmiyorum, yolda bir anda karşıma çıktı. Yaralıydı, yardım istedi. Muhtemelen adrenalin salgıladığı için koşabiliyordu, durduğu anda bayıldı," dedim.

Demir'le Cesur göz göze gelirken bakışlarımı küçük kızın yaralı yüzüne çevirdim. Kanlı bir et yığını gibiydi. Feci bir şekilde dayak yediği, acı çektiği belliydi.

Derin bir iç geçirdim.

Dakikalar sonra odanın kapısı açıldı ve beklediğim adamlar yüzlerinde gizleyemedikleri bir telaşla nihayet içeriye girdi.

Sert bakışlarım anında Kemal'i bulduğunda ayağa kalkıp hızlı adımlarla yanına giderek yakasına asıldım. "Ne biçim doktorsun lan sen? Neredesin? Kız ölsün mü istiyorsun ha?"

Ne yaptığımın ya da ne dediğimin farkında bile değildim. Tek derdim küçük kızdı. Onun ölme ihtimali tüm bedenimi ve beynimi uyuşturmuş, kontrolsüz bir şekilde hareket etmeme sebep olmuştu. Korku, benliğimi gizli bir duman gibi sinsice sarıp sarmalamıştı.

Demir'le Yasin araya girince ellerimi Kemal'in yakasından çektim. Kemal'in üzerindeki şaşkınlığı atması da uzun sürmedi çünkü gerçek bir dost gibi bir haftadır her kriz anımda yanımda oluyor, tüm bunları normal karşılıyordu.

Yasin ise bu hâllerime alışamamış, sürekli etrafımda dolanarak beni nafile bir çabayla kontrol altında tutmaya çabalamıştı. Yanlış adım atmamdan ölesiye korkuyordu.

Kemal, beni es geçip kızın yanına oturduğunda Yasin'in öfkeden kapkara olmuş gözleri beni buldu. "Lan delirdin mi? Sen arayalı yarım saat oldu. Uçmamızı mı bekliyordun? Nasıl araba kullandığımdan haberin var mı?"

İşaret parmağımı küçük kıza doğrultup sıktığım dişlerimin arasından tısladım. "O kız yaşamazsa işte o zaman delireceğim."

Yasin'in de başını küçük kızın kanlı bedenine çevirince sesinde beliren telaşla, "N'oldu ona, yoksa çarptın mı?" diye sordu.

Oflayarak nefesimi dışarıya verdim. "Hayır, onu bulduğumda bu hâldeydi," diyerek Kemal'in yanına adımlamaya başladım.

Kemal, tüm ciddiyetiyle kızı muayene ediyor, kaşları hoşnutsuzca çatılıyordu. Gözlerindeki ciddiyet, sinirlerimi bozuyordu. Kısa muayenesini sonlandırıp sıkıntıyla yüzüme baktı. "Küçük bedeni taşıyamayacağı ağır darbeler almış, durumu ciddi. Hemen kliniğime götürmemiz lazım."

Kemal'in sözlerini sindirmekte zorluk çekerek küçük kıza baktım. Yüzü ve bedeni şimdiden ölü bir hâl almıştı. Buna dayanamazdım. "O ölmeyecek Kemal, duydun mu?"

"Elimden geleni yapacağım."

Sinirle soluğumu verip Kemal'e doğru eğildim. "Elinden geleni değil, daha fazlasını yapacaksın, anladın mı beni? Daha fazlasını..." Kemal pes edip başını sallayınca Cesur'a döndüm. "Hemen arabaları hazırlayın."

"Tamam abi."

Cesur önde Kemal arkasında odadan çıkarlarken, Demir ile Yasin'in dikkatli bakışları da benim perişan hâlimdeydi. Küçük kızın kanı bulaşmış gömleğim, yağmurdan bedenime yapışmıştı. Ellerim ve kollarımın üzerindeki deri sıyrılmış gibi kıpkırmızı görünüyordu. Yüzümün de bembeyaz olduğuna emindim.

Onları umursamayıp küçük kızın başucuna oturdum ve kanlı yüzünde gözlerimi gezdirip fısıldadım. "Yaşadığını görebilmek için elimden ne geliyorsa onu yapacağıma söz veriyorum küçük kız."

1 HAFTA SONRA

Aradan bir hafta geçmiş, küçük kız klinikte günbegün iyiye gitmeye başlayınca onu yeniden evime getirtmiştim. Yaraları sarıyor, bedeni hızla toparlıyordu.

Tek sorun hâlâ uyanamamış olmasıydı. Kemal'e göre bu durum normal olsa da içimin sıkıntıyla dolmasına engel olamıyor, gözlerini açacağı günü dört gözle bekliyordum.

Yine de gün geçtikçe iyileşen bedeniyle bir nebze olsun kafamdaki sesleri susturabilmeyi başarmıştım çünkü tüm günümü küçük kızın kim olduğunu bulmaya harcıyor, bulmadıkça daha da hırslanıyordum.

Garip bir şekilde kızın varlığı tam anlamıyla bir sır gibiydi.

Öyleyse bu kız kimden kaçıyordu?

Onu bu hâle kim getirmişti?

Ve neden getirmişti?

Kafamda sürekli aynı sorular döndükçe içimde tuhaf bir his beliriyor ve bu his onu alelade araştırmamı engelliyordu. Onu saklama içgüdüsü ağır basıyor, sadece kayıp ilanlarına bakmakla, gizli bağlantılarımı kullanmakla yetinebiliyordum.

Yine o sabah küçük kızın kimliğini araştırırken İhsan Efendi odama girince başımı kaldırdım ve parıldayan gözlerine baktım.

"Beyim, küçük kız uyandı."

Sözleri kulaklarımın içinde yankılanınca günler sonra ilk kez belli belirsiz dudaklarımı kıvırdım ve hızlı adımlarla küçük kıza doğru ilerledim.

Kaldığı odanın önüne gelince ise derin bir nefes alıp içeriye girdim. Odaya girdiğimde ürkekçe etrafına göz gezdirdiğini gördüm. Soluk yüzünün pembeleşmeye başladığını görmek beni oldukça memnun etmişti.

Kapının açılma sesiyle birlikte bakışları benimle buluşunca, dikkatli bir şekilde yüzüme bakmaya başladı. Çok kısa bir an sonra o gece gördüğü kişi olduğumu hatırlamış olacak ki kaşları hafifçe havalandı. "Sen bana yardım mı ettin?"

Ses tonu o kadar cılız, güçsüzdü ki derinlerde bir yerde bir sızı hissettim. İçimdeki sızıyı bastırıp başımı sallayarak ona doğru yürüdüğümde gözlerine hızla korku yerleşti. "Ne karşılığında?" diye sordu ve olabildiğince yatağın içine gömüldü.

Sorusunu anlamayarak kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?" Ona doğru bir adım daha atmıştım ki yatağa iyice sindiğini görünce durmak zorunda kaldım.

"Bana bir beklenti karşılığında mı yardım ettin?"

Vereceğim cevaptan korkarcasına yüzüme bakıp üzerindeki örtüyü tamamen boğazına kadar çekti. Bense hâlâ ne demek istediğini anlayamıyordum. Daha doğrusu o yaştaki bir çocuğun bu sebepten korktuğuna inanmak dahi istemiyordum.

Daha fazla korkutmamak için biraz uzağında kalan sandalyeye oturdum ve her hareketimi dikkatle izleyen bakışlarına çevirdim yüzümü. "Hayır, senden hiçbir beklentim yok. Ölmek üzereydin, ben de senin yaşaman için yardım ettim, hepsi bu."

Gözlerine yaşlar hızla hücum edince görmemem için başını öne eğdi ve zar zor duyabileceğim bir sesle mırıldandı. "Keşke bıraksaydın da ölseydim, başka türlü bu hayattan kurtuluşum yoktu."

"Kimden kaçıyordun?"

Başını kaldırmadan sorduğum soruyu cevapladı. "Onlardan."

Ucu açık verdiği cevapla merakım hat safhaya tırmandırmıştı. "Onlar dediğin kim? Ailen mi?"

Umutsuzca başını kaldırıp acı bir tebessümle yüzüme baktı. Dudaklarındaki o tebessümü ise içimi titretti. "Ailemi hatırlamıyorum, ailem

ben çok küçük yaştayken ölmüşler. Onlar dediğim kötü adamlar, bana çok kötü davranıyorlar."

"Sana zarar mı veriyorlar?"

"Çok fazla."

"Adın ne?"

"Özge."

Duyacaklarımın verdiği gerginlik başıma şiddetli bir ağrı girmesine sebep olmuştu. Güçlükle nefes alıp öne doğru hafifçe eğildim. "Şimdi beni iyi dinle Özge. Benim sana yardım etmemi istiyor musun?"

"Gerçekten edebilir misin? Beni o hayattan kurtarabilir misin?"

Gözlerinde bir anda parlayan umut ışığını görünce göğsümde nefesimi kesen bir sancı hissettim. İyi kötü ne duyacağımdan artık emindim. Başımı ona doğru sallayıp, "Bana her şeyi en başından anlatmalısın ki sana yardım edebileyim," dedim.

Başını mahcup bir ifadeyle öne doğru eğdi ve bir müddet sustu. Suskunluğuna yoldaşlık eden parmaklarıyla gergince oynadı, akabinde derin bir nefes alarak tüm hikâyesini baştan sona anlatmaya başladı.

O anlattıkça ruhum bedenime sığamamaya, içimdeki öfke dışarı çıkmak için arzuyla çırpınmaya başladı. Yaşadıkları, ona yaşattıkları hayata olan tüm nefretimi kamçılamıştı.

Anlattıkları bitince ağlaya ağlaya yalvardı. "Ne olursun beni onlara geri verme, orada ölmeme bile izin vermiyorlar. Ölmeye çalışanlara çok daha ağır eziyetler yapıyorlar. Defalarca ölmeyi denedim ama her seferinde buna engel oldular, ölmek istememe pişman ettiler. Dayanacak gücüm kalmadı, yalvarırım bırakma beni."

Ağlamasına daha fazla dayanamayıp oturduğum sandalyeden ayağa kalktım ve yanına giderek ıslak yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. Yüzüme bakmasını sağlayarak, "Seni onlara geri vermeyeceğim, bir daha kimsenin sana dokunmasına, canını yakmasına izin vermeyeceğim," dedim güven bulmasını istediğim bir sesle.

Ağzından sesli bir hıçkırığın kopmasına engel olmayarak başını göğsüme dayayıp hıçkırarak ağlamaya devam etti. Her hıçkırığıyla sarsılıyordum ve onu koruma içgüdüsüyle dolup taşıyordum.

Bir süre sonra ilaçlarına ve hıçkırıklarına yenik düşüp uyumaya başlayınca odasından çıktım. Kendimi saldırmaya hazır vahşi bir hayvan gibi hissediyordum. Gözlerinden akan her damla yaş için dünyayı yakmak, bunu ona yaşatanları yeryüzünden silmek istiyordum.

Handan'ın alamadığım intikamını Özge'yle almak istiyordum.

Hızlı hızlı müştemilata doğru ilerlerken kapının yanında duran Cesur'la karşılaştım. "Yasin gelir gelmez hemen çalışma odama al."

Cesur başını sallayınca hızlıca telefonuma sarıldım. Sabırsızca Yasin'in telefonu açmasını bekleyip müştemilata girdim ve kum torbasına gözlerimi diktim.

"Kız mı uyandı yoksa?"

"Evet, hemen buraya gelmem gerekiyor."

Yasin bezmiş bir şekilde soludu. "Yine başıma sorun açacaksın değil mi? N'oldu yine, ne yapacaksın?"

Sükûnetle gülümsedim. "Şeytana kafa tutacağım."

Bir saat sonra Yasin, Demir ve Cesur merakla bana bakarken bense hâlâ sinirimi üzerimden atamamış, odanın içinde öfkeyle volta atıyordum.

"Kız kimmiş?" diyen Yasin'e baktım, ardından diğerlerine.

Üçü de pürdikkat beni izliyordu.

Masama dayanıp bedenimi onlara çevirerek küçük kızın anlattığı her şeyi onlara da anlatmaya başladım.

Anlattıkça öfkem yeniden harmanlanıyordu ve aldığım karardan bir kez daha emin oluyordum.

"Yani?" diye soran Demir'e baktım.

Gerginlikle bacağını titretiyor, sabırsızca vereceğim cevabı bekliyordu.

"Yanisi onu onlara geri vermeyeceğim."

"Ya yalan söylüyorsa?"

Delici bakışlarım anında Yasin'i buldu ve dişlerimi olabildiğince sıktım. "Sence yalan söyleyecek hâli var mı?"

Yasin, gözlerimdeki ifadeyle ellerini teslim olur anlamında kaldırdı. "Tamam, söylediği adamların kim olduğu biliyorum ama onlar alelade bir fuhuş çetesi değil. O adamlar mafya ve o mafyanın ana kalbi Rusya'da atıyor. Onlara kimse ulaşamıyor, ulaşmaya çalışanın da hayatla bağlantısını kesiyorlar. Bildiğin hiçbir mafyaya benzemez onlar. Eğer dediği gibi gerçekten o mafyadan kaçtıysa onu mutlaka geri alacaklardır. Üzgünüm ama onu koruma çaban sonuçsuz kalır, sonunda sen zarar görürsün."

Sinirle gülmeye ve inanmayan gözlerle Yasin'e bakmaya başladım. "Ne yani, korkup kızı onlara geri mi verelim?"

Yasin oflayarak ayağa kalkıp karşıma dikildi. "Vermesen de alırlar diyorum. Almakla kalmaz, seni de aileni de yok ederler diyorum."

Parmaklarım hızlıca Yasin'in yakasıyla buluştu. "Sen polis değil misin lan? Hatta emniyet amiri... Neden dur demiyorsun tüm olanlara? Korktuğun için mi o masumların canının yanmasına göz yumuyorsun?"

Onu sertçe geri ittim. Yasin de bana doğru ters ters bakıp yakasını düzeltti. "Anlamıyorsun Poyraz, benim buna dur demem çok güç. Kalbi Rusya'da ve çok büyük paralar, oyunlar dönüyor. Bu mafyanın içinde kimler var aklın bile almaz. Değil buna dur demek, n'oluyor dememe bile izin vermezler."

"Koca bir saçmalık."

"İster kabullen ister kabullenme ama durum bu," deyip ellerini iki yana açtı.

Yüzümü tiksintiyle buruşturdum. "Benim hiç kimseden korkum yok, bunu gayet iyi biliyorsun. Ve o kızı canım pahasına da olsa onlara geri vermeyeceğimi de çok iyi biliyorsun."

Yasin bıkkınlıkla başını iki yana salladı. "Şu kırılmaz inadından nefret ediyorum," dediği sırada Demir de ayağa kalktı. "Abi, ya Melis'e n'olacak? Kendi kızının canını hiç tanımadığın bir kız için tehlikeye mi atacaksın?"

Demir'in öfkeli gözlerine çevirdim bakışlarımı. Sırtı gerginlikten yay gibi gerilmiş, burnundan sertçe soluyordu.

"Elbette onun canını tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım." Sıkıntılı bir nefes alarak konuşmaya devam ettim. "Melis'in benim kızım olduğunu kimse bilmeyecek. Böylelikle kimse ona dokunamayacak."

Demir'in öfkeli bakışları anında anlamsızlaşırken boş boş bana baktı. "Nasıl yani?"

"Bilmesi gerekenlerin dışında hiç kimse bir kızım olduğunu bilmeyecek. Zaten Handan hamileliğin başından sonuna kadar zor bir hamilelik geçirdiği için yatmıştı. Onun hamileliğini doğru dürüst kimse görmemişti. Bu saatten sonra da kimse bir kızım olduğunu bilmeyecek."

"Ne yani, Melis'i eve mi kapatacaksın? Büyüdüğünde n'olacak, nereye kadar onu saklayacaksın?"

Demir'in sesi yükseldikçe kendimi patlamaya hazır bir volkan gibi hissediyordum. "Gerekirse ömrümün sonuna kadar saklayacağım. Zaten baba denilen o şerefsizin laneti üzerimizde olduğu sürece Melis'i herkesten saklamak zorundayım bilmiyor musun?"

Demir şiddetle karşı çıktı. "Hayır abi, Melis'i eve kapatmana asla izin vermem!"

Demir'in kafa tutuşuna tek kaşımı kaldırıp sert adımlarla üzerine doğru yürümeye başladım. "Senden izin aldığımı mı sanıyorsun lan sen? Kapatmayıp da ne yapayım söylesene? Melis'in sonu da Handan'ın sonu gibi mi olsun istiyorsun? Benim karım öldürüldü lan sırf benimle evli diye. Şimdi herkes beni Handan'ın katillerinin ve ailesinin katili sanıyorken, en ufak hatamı pusuda yatmış bekliyorlarken kızım olduğunu öğrendikleri an ona acıyacaklarını mı sanıyorsun?"

Yasin hızla aramıza girip beni durdursa da öldürücü bakışlarım Demir'in üzerindeydi. "Melis'i saklamak istememin Özge'yle hiçbir alakası yok. Özge hayatıma girsin ya da girmesin, ben Melis'i saklamak zorundayım. Handan öldürüldüğü günden beri bununla yatıp bununla kalkıyorum. Bir daha aynı acıyı kaldıramam, görmüyor musun hâlimi, hâlâ mı anlamadın?"

Odayı inleten sesimle Demir bakışlarını benden kaçırınca Yasin söze girdi. "Haklısın Poyraz ama Demir de haklı. Eğer Özge denilen kızı saklamak istiyorsan hayatındaki birçok şeyden fedakârlık yapmak zorunda kalacaksın farkında mısın?"

Sinirle yüzümü sıvazladım. Beni anlamıyorlardı. "Asıl siz farkında mısınız? O kız daha on beş yaşında lan on beş yaşında. Aşağıda yatıyor işte, git odasına bak bir kere gözlerine. Gözlerindeki o korkuya, o acıya bak. Yalvaran feryadını duy bir kere, o zaman diyebilecek misin geri ver diye? O kızı kendi ellerimle cehenneme geri veremem. Her gece o acı içinde kıvranırken ben başımı yastığa rahatça koyamam. O kız çığlıklar içinde her gün ağlarken ben gülemem. Onu yaşarken öldüremem. Bir daha benim yüzümden birinin ölmesine göz yumamam!"

Kararlı duruşum karşında Demir yanı başındaki duvara sinirle elini geçirdi. "Neden abi? Neden sen? O kızı koruman mümkün değil işte, neden bunu anlamıyorsun? Seni bulacaklar. O zaman ne olacak söylesene? Alma işte o karanlığı karşına, yoksa Melis'le birlikte sen de yok olacaksın."

Demir son lafını üstüne basa basa söylediğinde, aslında Melis için bu kadar kıvrandığının farkındaydım.

"Sen neden anlamıyorsun Demir? Anlasana, ben şimdi pes edersem şeytan yine kazanacak ve bir can daha yok olacak!"

Demir pes etmiş bir şekilde Cesur'un yanına oturdu. Cesur da sessizce bizi izliyordu. Bakışlarındaki kararsızlığı ise net bir şekilde görebiliyordum.

Derin bir nefes alarak sakinleşmeye zorladım kendimi. Bağırarak bir yere varamayacağımın farkındaydım. Kendimden emin bir ifadeyle az öncekinden daha alçak bir ses tonuyla konuştum. "Zaten o gece bizi kimse

görmedi. Şu an onun benim yanımda olduğunu bilen yok. Onu çok rahat saklayabilirim saklamasına ama bunu yaparken de sıradan bir adam olmaktan çıkacağım."

"Planın ne?" Yasin yaktığı sigarasının dumanını üflediğinde, sıkıntıyla bana bakmaya devam ediyordu. Aynı şekilde Demir ve Cesur da. Masama doğru gidip sandalyeye gergince oturdum ve bir sigara da ben yakıp dudaklarıma götürdüm. "Adnan Kaya'nın gücünü kullanacağım."

Demir afallamış hâlde, "Nasıl kullanacaksın?" diye sordu.

Sigaramın dumanını yavaşça dışarıya bıraktım. "O öldüğüne göre koltuğu boşaldı."

Demir şaşkın duruşunda en ufak bir değişiklik olmadan yeniden sordu. "Babamın yerine mi geçeceksin?"

Yüzümü tiksintiyle buruşturup işaret parmağımı tehditkâr biçimde ona doğrultum. "O şerefsize baba deme!" Duraksadım. Açık pencereden süzülen güneş ışığı simsiyah masama vuruyordu ve karanlığın içinde umut vaat ediyordu.

Son bir kez planımı zihnimde tarttıktan sonra aklımdaki planı onlara anlatmaya başladım." Geçmiş gibi davranacağım. Zaten tüm yeraltı dünyasının beklediği de bu değil mi? Hazır elimi kana buladığımı da zannettiklerine göre eminim kimse bir şeyi anlamayacaktır."

"Emin Sancaktar başa geçmek istiyor, yoluna sürekli taş koyacaktır."

Yasin'e döndüm. "Emin Sancaktar'ın canı cehenneme," diyerek ayağa kalkıp yanına yürüdüm. Tam karşısında durunca ellerimi ceplerime yerleştirip gözlerimi gözlerine sabitledim. "Ve sen bu konuda bana yardım edeceksin amirim."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Şeytani bir gülüş yayıldı dudaklarıma. "Çok basit. Sözde mafyalığımı tüm emniyete ilan edeceksin. Beni öyle çok abartacaksın ki sen abarttıkça dilden dile konuşulanlar daha da abartılacak. Böylece adımı ağzına almaya çalışan herkes iki kez düşünecek. Aynı zamanda öyle bir simge

oluşturacağım ki o simgeyi gören hiç kimse korkusundan simgenin yanına dahi yaklaşmaya cesaret edemeyecekler. Ayrıca Özge hakkında çıkan, yangında öldüğüne dair sahte bir ölüm raporu çıkaracaksın ve o mafyanın bunu öğrenmesini sağlayacaksın," dedim, ardından hepsine ithafen, "Şimdi benimle misiniz, değil misiniz?" diye sordum.

Üçü de kararsız bir şekilde bana bakıyor, söylediklerimi tartmaya çalışıyorlardı.

İlk söze giren Cesur oldu. "Sonunda ölüm de olsa sen ne yaparsan yap ben hep yanındayım abi."

Cesur'un sadakatine hafifçe tebessüm ederken Yasin omzumu sıktı. "Güya renksiz olan hayatıma sayende biraz daha renk katalım bakalım, nasıl olacak?" dedi ve dudaklarını hoşnutsuzca kıvırdı.

Demir ise sessizce beni izliyordu. Cevap bekleyen bakışlarım onu bulunca sıkıntıyla nefes aldı. "Sonunda ikimiz de pişman olacağını biliyoruz. Melis büyüdükçe daha da pişmanlığın artacak, onu da biliyoruz. Sözde mafyalığın yayılırken insanlar senden ve gücünden korkarken istemediğin bu hayatı yaşadığın için kendine her gün lanet edeceksin. Melis'i herkesten saklamaya çalıştığın için aldığın her nefeste acı çekeceksin. Her Allah'ın günü lanet namlunun ucunda ölümle burun buruna olacaksın. Ve sen tüm bunları yaşarken ayakta kalabilmen için kardeşin olarak yanında olacağım ama..." dedi ve kısa bir soluk alıp gözlerime odaklandı. "Ama sana ya da Melis'e bir şey olursa işte o zaman seni asla affetmem!"

Demir'in haklı olduğunu bilsem de o kız uğruna kendi değersiz canımı vermeye razıydım ama söz konusu Melis'in canı olursa işte o gün gerçekten de acımasız bir katil olacaktım.

EYLÜL

Güneş'in başına gelenleri duyunca tüm kafatasımı kaplayan büyük bir zonklama hissettim. Her yerim acıyor gibiydi ve içimde inanılmaz bir baskı vardı, âdeta mideme sancı saplanıyordu.

Poyraz'ın onun için çırpınışlarını duydukça ise ona olan hayranlığımın büsbütün arttığını hissettim. Artık emindim. O benim hayalimdeki adamdı. Bu gece duyduklarımla bunu tam manasıyla anlamıştım. Ben hayal ettiğimi bulmuştum bulmasına ama çok büyük bir hata da yapmıştım. Ona yönelttiğim onca suçlama bir bir aklıma düşünce kendimden bir kez daha utandım.

Nasıl bu kadar kör olabilmiştim? Nasıl olur da Tunç'un anlattıklarına inanıp onu suçlayabilmiştim? Şimdi ona hangi yüzle bakacaktım?

Beni affeder miydi?

Yoksa benden sonsuza dek gider miydi?

Hırıltılı bir nefes aldım. Gitmekte sonuna kadar haklıydı.

Gözlerimi kapatıp hissettiğim duygudan kurtulmaya çalıştım. İçim suçluluk duygusuyla ezildikçe sert bir şekilde alt dudağımı ısırdım ve o sıra ağzıma yayılan tuzlu kanın tadını aldım. Yüzüm hoşnutsuzca kıvrıldığında Demir'in sesini yeniden duydum. "Kısacası Eylül, abim hakkında duyduğun hiçbir şey gerçek değil. Yani abim ne bir mafya ne de bir katil."

Demir'in anlattıkları bitince puslanan gözlerimi araladım. Konuşmak için dudaklarımı kıpırdatmayı denedim ama başarılı olamadım, hissettiğim suçluluk duygusundan dolayı sanki sesimi kaybetmiştim.

Ben sessiz kalınca, "Peki ya motoryat olayını da duydun mu?" diye sordu.

Sorusu üzerine Tunç'un söyledikleri kafamda canlandı. *"Kurbanlarını depo olarak kullandığı motoryatına götürdüğü, orada öldürdükten sonra balıklara yem ettiği bilinir."*

Suçlu bir çocuk gibi başımı öne eğince Demir'in belli belirsiz içini çektiğini duydum.

"Onu da mı duydun?" diye sorduğunda yeniden ona baktım, çoktan yüzünü karanlığa çevirmişti. "Aslında motoryat olayı kısmen doğru. Şöyle ki, sanırım abimin çocuklara karşı bir zaafı var. Bu kadar okul açmasının tek sebebi onlar aslında. Kaç öğrencinin o okullarda burslu okuduğunu tahmin bile edemezsin. Tabii bu kadar okul açınca da bazı yolsuzluklara karşı kendince önlem almak istediği için motoryatı aldı. Sadece okul da değil, hastane, gece kulübü, restoran ne kadar yapısı varsa zaman zaman o kadar da yolsuzluklar olabiliyordu. Yolsuzluk yapanı ya da aklına gelebilecek her türlü kötü adamı motoryata alıyordu. Belki öldürmüyordu ama öldürmekten beter ediyordu, o kısmı doğru işte," deyip yüzüne genişçe gülümsemesinin yayılmasına izin verdi. Ardından, "Abim işte, öfkesinin sınırı yok," diyerek ellerini iki yana açtı. "Aslına bakarsan bu öfkesi de çevresine korku salıyor ve herkes onu kaybedecek bir şeyi olmayan adam sanıyor. Bu da öfkesiyle birleşince onu daha da korkunç, yaklaşılmaz biri yapıyor. Hâlbuki abimin kimse bilmese de kaybedecek bir kızı var. Asıl gücünü kıran da bu."

Bana döndü. Sözlerine devam etmedi fakat biraz düşünceli biraz da mahzun bir ifadeyle yüzümü süzdü. Kısa bir müddet bekledikten sonra da tereddütsüz sesiyle ağır ağır, "Ve Melis'in dışında artık abi-

min gücünü kıran biri daha var. O da sensin Eylül. Muhtemelen ilk başta seni bu hayatın içine almamak için kendi iç dünyasında epey direnmiştir ama sonunda kendine yenik düşmüş olmalı ki gözleri yeniden eskisi gibi bakmaya, sert kabuğu kırılmaya başladı, zar zor gülümsemeye çalıştığı zamanlardaki o yabancılık, uzaklık yok oldu. İtiraf etmeliyim ki eski abimi özlemişim," dedi gülümseyerek ve yüzünü tekrardan karanlığa çevirerek düşüncelere daldı.

Demir'in son sözleriyle yaptığım hatanın maddesel varlığı tokat gibi yüzüme çarptı. Ben ne yapmıştım böyle? Ne yaşadığını bilmeden, hangi duygularla nasıl kararlar aldığını anlamadan acımasızca, ne hakla yargılamıştım onu? Yeniden gülmeye başlayan adamı bencilce nasıl da soldurmuştum. Şimdi onu nasıl geri döndürecektim? Yeniden kalbine nasıl dokunacakum?

Tüm bu soruların cevabını düşündükçe zihnimin içi çığlık çığlığa yankılandı.

Bir daha bana asla geri dönmeyecekti.

Poyraz'ın içinde olmadığı bir hayat, katıksız bir acıyla içime fırtına hızıyla yayılınca, kalbim duracak gibi oldu. Birden ayağa fırladım ve kamelyanın içinde kapana sıkışmış bir dişi aslan gibi çaresizce volta atmaya başladım.

Demir de şaşkınlıkla beni izliyordu.

Poyraz'ın olmadığı bir hayat, onun olmadığı bir hayat...

Kafamda aynı düşünce dönüp durdukça yer ayaklarımın altından kayar gibi oldu ve geriye doğru sendeledim. Kendimi toparlar toparlamaz Demir'in şaşkın bakışları karşısında ellerimi telaşla saçlarımın arasından geçirip nefesimi sertçe dışarıya verdim. "Demir, ben ona çok ağır konuştum, benim onu acilen bulmam gerekiyor."

Demir, hâlime acıyan bir ifadeyle başını salladı. "Üzgünüm Eylül ama abim kendisinin bulunmasını istemediği sürece kimse onun nerede olduğunu bilemez ve onu bulamaz."

"Ne zaman gelecek peki?"

"Öfkesi geçmeden geleceğini sanmıyorum."

Sıkıntıyla ofladım. Poyraz'ın öfkesinin kolay kolay geçeceğini zannetmiyordum. Ben onu getirtmeden kendi rızasıyla gelmeyeceğinin farkındaydım. Ama nasıl geri getirtecektim?

Birden aklına gelen düşünceyle yüzüme kararsız bir ifade yerleşse de başka şansım olmadığı için sonunu düşünmeden hareket ettim. "Ben onu nasıl geri getirteceğimi biliyorum," diyerek kamelyadan çıkıp eve doğru koşmaya başladım.

Demir'in şaşkınlıkla arkamdan baktığına emindim, ki sesinde duyduğum şaşkınlık da düşüncelerimde haklı çıkardı. "Nasıl?"

Arkamı dönüp heyecanla ona baktım. "Onu daha çok öfkelendirerek."

Demir'in gülümsediğini görünce içeriye koşmaya devam ettim.

Âşık olduğum adamı geri getirtebilecek tek yolun bu evden gidişim olacağını çok iyi biliyordum.

Bir anda içime dolan huzursuzlukla yavaşladım. Ya beni almaya gelmezse? Ya artık umurunda değilsem?

Derin bir boşluk duygusu içimi altüst etti ama tüm bunları anlamanın tek yolu da bu evden gitmekti. Koşmaya devam ettim.

Saat neredeyse gece yarısını geçmişti. Nefes nefese dışarıya çıkıp etrafa göz gezdirdim ve Cesur'u aradım. Civarda göremeyince arabaya doğru ilerlerken duyduğum sesle başımı geriye çevirdim. "Eylül Hanım, bir sorun mu var?"

Adını bilmediğim ama daha önce çok kez gördüğüm korumalardan biriydi bu. "Cesur'u arıyorum, o nerede?"

Cesur'a çoktan haber gitmiş olmalıydı ki koruma daha bana cevap veremeden soluk soluğa yanımıza geldi. Meraklı gözlerle bana bakıp korumaya da başıyla gitmesi için işaret etti.

Koruma yanımızdan gidince, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Cesur, ben eve gitmek istiyorum."

Aynı cümleyi duymaktan bezmiş gibi omuzlarını düşürdü. "Bunu konuşmuştuk Eylül, abimin kesin emri var, oraya gidemezsin."

Benimse sesim heyecandan titriyordu. Sadece sesime değil tüm vücuduma da yayılmıştı titremem. Ağzım kulaklarımda, "İşte bu yüzden eve gitmek istiyorum," dedim.

Cesur niteliğini anlayamadığı bir şaşkınlıkla yüzüme bakıp tek kaşını kaldırdı. "Anlamadım," dedi. Sesi de bir o kadar tedirgindi.

"Cesur, benim onu buraya bir an önce geri getirtmem lazım ve bunu ancak bu evden giderek yapabilirim."

Sözlerim üzerine başını şiddetle iki yana salladı. "Hayır Eylül, bu abimi çok kızdırır, ben bunu asla göze alamam."

"Kızacağını biliyorum," deyip daha da gülümsedim ve ekledim. "Senden tek isteğim ona bu evden gittiğimi söylemen."

Cesur'un yüzü bembeyaz kesilirken tedirgin bakışları bir an yüzümde kaldı, bedeni de yanımdan kaçmak ister gibi aramıza mesafe açmıştı. "Eylül, başımı belâya sokacaksın. Böyle bir şeyi benden isteme. Abim bunu duyar duymaz benim canımı okuyacaktır."

Aramızdaki mesafeyi kapatıp pişman olmuş bir sesle yalvardım. "Cesur, bak, ben onu çok kırdım ve bir an önce hatamı telafi etmek istiyorum. Sen de biliyorsun ki eğer bu evden kendi evime gidersem çok öfkelenecek, bunun hesabını sormak için mutlaka geri gelecek."

Cesur sıkıntıyla etrafına bakmaya başladı. Poyraz'ın hiddetinden çekindiği her hâlinden belli oluyordu. Kabul etmeyeceğini anlayınca koluna uzanıp hafifçe sıktım ve bir kedi misali gözlerine baktım. "Lütfen Cesur, onu çok seviyorum, ondan daha fazla ayrı kalmak istemiyorum. Sen olmadan onu geri getirmem mümkün değil, lütfen bana yardım et."

Cesur derin bir nefes aldı. Hâlâ karşı koymayı istese de perişan hâlime baktıkça gardını düşürdü. "Abimin yeri bende çok ayrıdır Ey-

lül. Benim sahip olduğum tek ailemdir o. Onun mutluluğu için her şeyi yapmaya razıyım." Elini ensesine götürüp kaşımaya başladı. "Elinde kalacak olsam bile," dedi zar zor duyduğum bir sesle ve devam etti. "Hadi bir an önce gidelim."

Kabul ettiğini görünce kalbim deli gibi çarptı. "Teşekkür ederim."

Cesur tek kelime etmeden arkasını dönüp arabaya doğru ilerledi. Arabaya binmeden önce başını karanlık gökyüzüne çevirdi. Mırıldanırcasına, "Allah'ım sen beni onun gazabından koru," dedi ve arabaya bindi.

Hâline gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıp peşinden arabaya bindim. Arabaya binince bir süre Cesur'un arabayı çalıştırmasını bekledim ama hâlâ yaptığı işin ağırlığını tartıyor gibi bir korumalara bir de önündeki direksiyona bakıyordu. En sonunda gözlerini sıkıca birbirine bastırıp arabayı çalıştırdı ve gözlerini aralayıp korumaların şaşkın bakışları altında evden çıktı. Bizimle beraber dört araba daha yol almıştı, içleri koruma ordusuyla doluydu.

Onlara bakmaktan vazgeçip önüme döndüm.

Gecenin karanlığında ilerlemeye devam ederken bir yanım heyecan içinde kıvranıyor, diğer yanım da hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordu. Arkama yaslanıp gözlerimi yumdum, olacaklarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sıkıntıyla şakaklarımı ovuşturmaya başladım ama işe yaramıyordu.

Yol boyunca benim gibi Cesur da konuşmamıştı ve gerginlikle sadece araba farlarının aydınlattığı yolun bitmesini beklemişti.

Evin önünde durunca ise içimde aniden beliren korku tüm bedenime ışık hızıyla yayılınca, hissettiğim korku yüzünden arabadan inmek istemeyip geri dönmeyi arzuladım. En son bu apartmandan kaçarcasına çıkarken yeniden buraya geri dönmek ürpermeme ve kendimi güçsüz hissetmeme sebep olmuştu.

Vücudum soğuk soğuk terlediğinde Cesur bana bakıp hissettiklerimi anlamışçasına güven veren bir sesle, "Korkma, o artık yok. Ayrı-

ca ben dâhil arkada gördüğün tüm korumalar her ihtimale karşı evi izleyecek, merak etme, güvende olacaksın," dedi.

Yeniden evime baktığımda apartmandan çıkan siyah takım elbiseli adamlar dikkatimi çekince bakışlarımı üzerlerinde yoğunlaştırdım. "Onlar kim?"

Cesur da başını çevirip işaret ettiğim adamlara baktı. "Onlar, senin ve o adamın devamlı evini izleyen adamlarımız. O adamın katilerinin eve gelme ihtimaline karşı burada duruyorlar."

O adamlardan biri Cesur'a başıyla işaret edince, "Ev temiz, hadi inelim," dedi.

Sessizce onu onaylayıp arabadan inerek ürkek adımlarla yürümeye başladım. Cesur hemen yanımda yerini alırken önümüzdeki ve arkamızdaki diğer korumalar da bizi ortalarına alarak etrafımızı etten duvarla sarmışlardı.

"Sence de bu kadarı fazla değil mi?" diye sorup tedirginlikle Cesur'a baktım. Onların bu önlemi daha da korkmama sebep oluyordu.

Cesur, gözlerini apartmandan ayırmadan hoşnutsuzca kaşlarını çattı. "Sen daha abimi tanımıyorsun Eylül. Sana burada bir şey olduğu takdirde bu hepimizin sonu demektir."

Dikkatle Cesur'un yan profilini inceledim. Gerginliği, korkusu, tedirginliği yüzüne yansımıştı. Onu ve diğerlerini zora soktuğum için üzülsem de Poyraz'ı geri getirtmek için buna mecbur olduğumu biliyordum.

Önüme dönüp ürkek adımlarla yürümeye devam ettim. Apartmana girdiğimizde de etrafımızdaki bedenlerden oluşan duvar bizi yalnız bırakmamıştı, birlikte yukarıya çıktık. Kapımın kilidi koruma tarafından açılırken bakışlarımı Tunç'un kapısına çevirdim ve istemsizce Cesur'un koluna uzanıp sıkı sıkıya tuttum.

Onun da gözleri benim baktığım yerdeydi. "Merak etme, orada kimse yok."

Başımı sallayıp ellerimi kolundan çekerek açılan kapıdan içeriye girdim. Girmemle beraber sanki önüme sinema perdesi düşmüş, bana o geceyi olduğu gibi izletmeye başlamıştı. O gece yaşananlar bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçiyordu. Bir anda buz kestim ve gözümün önündeki görüntülerden kurtulmak istercesine başımı sağa sola hareket ettirdim. Nihayet görüntülerden kurtulmayı başardığımda bakışlarımı ürkekçe etrafta gezdirdim. Her yer topluydu. Devrilen masa, kitaplık, kırılan ayna, vazo hepsi yerli yerindeydi. Anlaşılan Poyraz evi temizletmişti.

Bedenimi mutfak kapısına döndürünce ayaklarım benden bağımsız bir şekilde beni mutfağa sürükledi. Kalp atışlarımın ritmi sanki her adımımda daha da artıyordu. Mutfağın önüne gelince derin bir nefes alıp içeriye girdim. Mutfak da temizdi, o geceye ait hiçbir iz yoktu. Rahat bir nefes verdim lakin mutfağın ortasındaki kan gölünü hatırlayınca midem kalktı ve kaçar adımlarla mutfaktan çıkıp kapıyı kapattım.

O sırada Cesur'la göz göze geldim. Anlayışlı gözlerle bana bakıyordu. "Sanırım buraya gelmek doğru fikir değildi, istersen dönebiliriz."

Haklıydı, bu kadar etkileneceğimi düşünmeden buraya gelmiştim ama tüm bunlar Poyraz'a değerdi. Korkumu düşünmeyip sadece Poyraz'ı beklemeliydim. "Umarım bir an önce gelir."

"Gelecek," dedi Cesur fakat ses tonu son derece tedirgindi. "Biz artık gidelim. Kapının önünde iki tane adamımız olacak. Ufacık bir seste bile hemen onlara haber veriyorsun. Ben ve diğerleri de aşağıda olacağız. Korkmana gerek yok."

Zoraki bir şekilde tebessüm ettim. "Yaptığın iyiliği unutmayacağım Cesur, teşekkür ederim."

Cesur da tebessüm edip evden çıkınca kendimi hemen yatak odama attım. En azından burada kötü bir anım yoktu ve en huzurlu olabileceğim tek yer burasıydı.

Hızlıca pencerenin önüne ilerleyip dışarıya baktığımda takım elbiseli adamları gördüm. Cesur'un da dediği gibi evin her yanından dairemi izliyorlardı.

Bu gecenin bir an önce bitmesini umut ederek yatağıma döndüm. Korkuyordum, bu evde olmaktan, en çok da Poyraz'ın gelmemesinden korkuyordum.

Ciğerlerimdeki havanın çekildiğini hissedince kafa dağıtmak için etrafıma baktım. Elimden gelen tek şey kitap okumaktı. Bakışlarım komodinin üzerindeki yarım bıraktığım kitabıma kaydı. Sevdiğim bir yazarın kitabıydı. Büyük bir hevesle okumaya başlamış, birkaç gün içinde bitirmeyi planlamıştım ama hayat benim planlarıma resmen acımasızca darbe indirmişti. İçim burkuldu ve uzanıp kitabı elime aldım. Sırtımı yatağın başlığına yaslayıp okumaya başladım.

Saat neredeyse üçe geliyordu ve benim daha fazla uykuya direnecek hâlim kalmamıştı. Gözlerimi kapatıp kendimi huzursuz bir uykuya teslim ettim.

3 SAAT SONRA

Dış kapının gürültülü bir şekilde açılmasıyla birlikte gözlerimi araladım ve korkuyla saate baktım. Saat altıya gelmek üzereydi. Aynı saniyeler içinde yatak odamın kapısı da gürültüyle açılınca gelen kişiye çevirdim başımı. Saatlerdir özlemiyle yandığım mavi gözler hiddetli bir öfke tufanıyla sarmalanmış bana bakıyordu.

Siyahlara bürünmüş heybetiyle yanıma doğru adımladığında nefes nefeseydi ve dudaklarını araladığında neredeyse bütün evi inleten sesi, odada yankılandı. "Ben sana bir daha bu eve gelmeyeceksin demedim mi?"

Bense onu duymuyordum bile. Tek hissettiğim odayı dolduran güçlü varlığıydı. İçimi aniden büyük bir ferahlık kapladı. Tüm korkularım, tüm sıkıntılarım gelmesiyle kuş olup uçmuştu sanki. Ger-

çeklikten kopmuş gibi hülyalı gözlerle ona baktım. Gelmişti. Benim için gelmişti.

O bana doğru yürüdükçe yataktan kalkıp karşısına dikildim ve özlediğim öfkeli maviliklerine baktım. Maviliklerinin derinlerinde öfkeden çok korku vardı, göz bebekleri titriyordu. Bu benim içimi yakarken o göğsünü güçlü bir solukla doldurup dişlerinin arasından bıraktı. "Neden sürekli kurallarıma karşı çıkıyorsun? Neden bunu bana yapıyorsun?"

Sözlerine hafifçe tebessüm edip titreyen sesimle, "Geldin," dedim.

Hülyalı bakışlarımı bir an olsun maviliklerinden çekmiyor, hafifçe sırıtarak yüzüne bakıyordum.

Tuhaf bir şey görüyormuş gibi yüzüme baktı, sanırım delirdiğimi düşünüyordu. "Sen iyi misin?" diye sorduğunda bakışlarında kısa bir anlığına yumuşama oldu. Tedirgin olmaya başlamıştı.

Başımı yana eğdim ve "Benim için geldin," diye fısıldadım.

Maviliklerindeki yumuşama hızla silindi, uzun kirpiklerinin ardından kızgınca bakmaya devam etti. "Burası güvenilir değil, hemen eve dönüyorsun," diyerek arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi.

Söylediğini idrak edince kollarım hayal kırıklığıyla iki yana düştü ve boğazım düğüm düğüm oldu. Titreyen bacaklarımı hareket ettirip önüne geçtim. "Ne yani sen gelmeyecek misin?"

Gözleri kızgınlıkla kısıldı lakin soruma cevap vermeyip sessiz kaldı. Hüzünle içimi çekerek onun yerine konuştum. "Sensiz o eve döneceğimi düşünüyorsan yanılıyorsun Poyraz," dediğimde ise yüzündeki ifade bir anda kaskatı oldu, ona rağmen sessizliğini korumaya devam etti.

"Sen benimle gelmeyeceksin yani öyle mi?" diye sordum tekrardan.

Israrla cevap vermiyor, onun ısrarcı sessizliği beni yavaş yavaş öfkelendiriyordu. "Susma, soruma cevap ver," dedim. Sesim, öfkeden çok kaygı doluydu.

Tek kaşı sertçe kavislendi ve bana doğru yaklaşarak aramızdaki kısa mesafeyi tamamen kapattı, ardından koyulaşan maviliklerini gözlerime dikti. "Susmamamı istiyorsun yani öyle mi? Niye peki? Sen beni yeterince tanımıyor musun? Benim kim olduğumu ya da nasıl bir adam olduğumu bilmiyor musun? Dün gece gözlerimin içine baka baka kim olduğumu haykırmadın mı? Öyleyse bu sorunun da cevabını biliyor olmalısın."

Gözlerimdeki pişmanlığın yoğunluğuyla gözlerinin içine odaklandım. "Poyraz, bak ben seni anlamadan dinlemeden konuştum, haklısın ama o gece Tunç'un senin hakkında anl-"

Poyraz'ın sert sesi kulaklarıma dolunca susmak zorunda kaldım. "O pisliğin adını ağzına alma diyorum sana!" dediğinde dudakları anında düz bir çizgi hâlini aldı.

Konuşmak için öne atıldığımda da konuşmama izin vermeyip işaret parmağını üzerime doğrultarak az önceki sessizliğine inat öfkeyle söylenmeye devam etti. "O lanet olası herif, ki o herif sana zarar vermiş biri, benim hakkımda sana bir şeyler anlatıyor ve tahmin et sonra ne oluyor?" diye sorarak ellerini iki yana açtı. "Benim uğrunda ölüp bittiğim kadın bana bir kez bile sormadan sorgusuz sualsiz o pisliğe inanıyor."

Öfkeden alev topuna dönüşmüş gözlerine baktım. Mavilikleri alev alev yanıyordu. Havada kalan ellerini sertçe ensesinin üzerinde birleştirdi, konuştukça öfkesi büyüyordu ve bu defa susmaya hiç niyeti yok gibiydi. "O herifle buluştuğun gece sana benim hakkımda anlattıkları yüzünden kaçar gibi gittin o restorandan değil mi? O gece bembeyazdın Eylül ve ben o gece senin yüzünden aklımı yitiriyordum, sana ne olduğunu anlayamadıkça delirdim. O pislik seni üzecek bir şey mi söyledi diye kendi kendimi yedim bitirdim, senin bunlardan haberin var mı?"

Öfkesi bedenini tamamen esir almıştı ve delirmiş gibi odanın içinde dolanmaya başladı. "Düşündükçe aklımı yitirecekmiş gibi

oluyorum. Ne yani, sen o günden beri bana hep temkinli mi yaklaştın? Acaba bana zarar verir düşüncesiyle mi yanımda var oldun? Hiç mi kılına zarar gelecek diye korkudan çırpındığımı fark etmedin? Hiç mi beni anlamadın sen?"

Şaşkınlıktan irileşen gözlerimle ona bakakaldım. "Poyraz, böyle bir şeyi nasıl düşünürsün? Öyle söyleme lütfen, bana zarar verebileceğini düşünmedim, ben..." Başını bana inanmıyormuş gibi başını şiddetle sağa sola salladığını görünce bir kez daha susmak zorunda kaldım.

"Düşündün Eylül. Sen bana katilsin derken benden çok korkuyordun. Sana zarar vereceğimi düşündüğün için yanına yaklaşmamı bile istemedin. Ben senin canını yakmaya kalkanı yok edebilecekken kahretsin ki sen, benim senin canını yakmamdan korktun!"

Poyraz'ın gözlerindeki enkazı görmek omuzlarımın suçluluk duygusuyla çökmesine sebep oldu. Canı yanıyordu. Benim yüzümden bu kadar çok canı yanıyordu.

Kendimden bir kez daha utandım ve gözlerime hücum eden gözyaşlarımı becerisiz bir çabayla durdurmaya çalıştım. "Evet, korktum ama canımı yakmandan ziyade gerçekleri duymaktan daha çok korktum ve evet, sana hiçbir zaman sormadım çünkü sormak istemedim. Lanet olsun, senin kadar güçlü biri değilim ben!" Titreyen parmağımı sertçe göğüs kafesime bastırdım. "Bir korkak gibi gerçeklerle yüzleşmek yerine kaçmayı tercih ettim. Kaçmayı istedim. Neden biliyor musun?" Bu kez titreyen parmağımı üzerine doğrulttum. "Çünkü sana çok fena âşık oldum ve âşık olurken de iyi biri misin kötü biri misin diye sorgulamadan kendimi bu aşkın içinde buldum. Hayatımda ilk kez bir adamı bu kadar çok sevince, bu sevgiyi nereye yükleyeceğimi bulamadım, sevginle nasıl başa çıkacağımı bilemedim."

Bu defa benim susmaya niyetim yoktu. Yanaklarımın sızladığını hissedince sözlerime gözyaşlarımın da eşlik ettiğini fark ettim. Umursamadan içimi dökmeye devam ettim. "Ve yine evet, o gece

o seni anlatınca kaçar gibi gittim ama hayal kırıklığına uğradığım için gittim. Tek istediğim senin sevginle sarmalanmakken onun ağzından duyduğum her kelimenin karşısında çaresiz hissettiğim için gittim. Tüm bunları sana soracak gücü kendimde bulamadığım için gittim. Karşımda bu kadar koruma, bu kadar önlem, Griffon resimleri varken onun anlattıklarını senin ağzından da duymaktan çok fazla korktuğum için gittim. Sırf bu yüzden hiçbir zaman sana sormaya cesaret edemedim çünkü seni bu kadar çok seviyorken öyle bir gerçekle yüzleşince senden nefret etmekten korktum. Seni kabullenememekten, bir hata yapmaktan, bocalamaktan korktum. Korktukça da hata yaptım. Nefes almak için muhtaç olduğum adamı kaybettim." Sesim tamamen incelmişti ve hıçkırıklara boğulmam an meselesiydi. "Sen gidince anladım ki sen kim olursan ol, ne yaparsan yap seni sevmekten asla vazgeçemem ben. Sensizliği hiçbir zaman kabullenemem ben."

Poyraz ise sıktığı dişlerinin ve çattığı kaşlarının arasından beni izliyordu. "Ağlama," dedi, sert solukla göğsünü şişirdi.

Onu dinlemedim çünkü içimdeki ağlama isteğini durduramıyordum. "Şimdi de kalkmışsın bana, burası güvenli değil, eve dön diyorsun. Senin olmadığın hiçbir yer benim için güvenli değil, bilmiyor musun bunu? Benim güvende hissedebileceğim tek yer senin yanın," diyerek ona doğru yavaşça adımladım.

Tam karşısında durunca tir tir titreyen elimi kaldırıp avuç içimi öfkeden hırçınca atan kalbinin üzerine bastırdım. Elimin altındaki bedeni hissedilir derecede kasıldığında sessiz bir iç çektiğini duydum. Elimi daha da bastırdım. "Ben bir tek burada güvende hissedebilirim, bunu sen de biliyorsun." Çenemi ağır ağır yukarı kaldırıp hüzünle gözlerine baktım. "Seni anlamadan, dinlemeden, ne yaşadığını bilmeden yargıladığım için ve korkağın teki gibi davrandığım için özür dilerim ama anla beni Poyraz, seni kaybetmekten çok korktum, tıpkı şu an korktuğum gibi," diyerek bakışlarımı gözlerinden dudaklarına indirdim.

Kalp atışlarım göğsümü döverken, parmak uçlarımda yükseldim ve parmaklarımı yanaklarının üzerine yerleştirip karşılık verip vermeyeceğini bilmeden büyük bir açlıkla dudaklarına kapandım. Dudaklarım, özlemiyle kıvranıyordu. Neyse ki özlemim çok geçmeden karşılık buldu. Saniyeler içinde iki elini de saçlarımın arasından geçirip dudaklarımı dudaklarının sert tutkusuyla kavradı. Her darbesinde hasret gideriyor gibi deli bir arzuyla öpüyordu.

Parmaklarımı yanaklarından sürterek saçlarına ulaştırdığımda, yavaşça saçlarını kavradım. O da bir elini belime indirerek belimdeki tutuşunu güçlendirip beni bedenine doğru çekmeye başladı. Dudaklarımdaki baskısı daha da sertleşirken gitgide artan tutkusuna ayak uydurmaya çalıştım ve boğazımdan firar etmeye çalışan inlememi güçlükle bastırdım. İçimde hızla beliren ilkel dürtü, damarlarımda gezinen kanı da kor gibi yaktı, aynı hızda tenimi de yakmaya başlayınca kalbim büyük bir gümbürtüyle göğüs kafesimden çıkmak istercesine çırpındı.

Onun darbeleri de hep daha fazlasını istiyor gibiydi ve ruhumu bedenimden ayırabilecek kuvvetteydi. Hırçın bir deniz dalgasına kapılmış gibi hissediyordum. Ayakta kalabilmek için kollarına tutunarak destek almaya çalıştım.

Birden dudaklarını isteksizce geri çekip nefes almama izin verdi. Soluk soluğa, "Öyle özlemişim ki..." dedi kulağıma dolan hırıltılı sesiyle.

Dudaklarım sızlıyordu. Sızısını dindirebilmek için dudaklarımı dişleyip dudaklarımda kalan eşsiz tadıyla nefesimi düzene sokmak için arka arkaya derin nefes almaya çabaladım, aldığım her nefes yeniden Poyraz kokuyordu ve bu içimi çepeçevre huzurla kuşatıyordu.

Parmakları çenemi kavrayınca gözlerimi mavilikleriyle buluşturdum. Bakışlarındaki ifade burnumun direğini yeniden sızlattı. Maviliklerindeki geçmemiş enkazlar canımı yakıyordu. Hüzünle içimi çektiğim sırada çenemdeki parmaklarını yanağımda gezdirmeye başladı.

Parmak uçlarımda yükselip yakışıklı yüzünü ellerimin arasına aldım ve alnımı alnına yasladım. Sıcak nefesini içime derin bir solukla çektim. "Poyraz, ben çok özür dilerim."

Sesimle birlikte dudaklarım da titremeye başlayınca titremesini durdurmak için dudaklarımı çaresizce birbirine bastırdım ama gözlerimden akmaya başlayan gözyaşlarıma bir türlü engel olamıyordum. Gözyaşlarım, Poyraz'ın yanağımda gezinen parmaklarına ulaşınca hızlıca alnını alnımdan ayırdı ve saklamaya çalıştığım yüzümü yüzüne çevirdi. Gözlerinden azarlar gibi kopkoyu bir ışık geçti. "Ağlama." Başparmağıyla göz pınarlarımdaki yaşları durdurmaya çalıştı. "Ağlamandan hoşlanmıyorum, döktüğün her gözyaşı kalbime damlıyor, canımı çok fazla acıtıyor," diyerek üzerime eğildi, gözyaşımın üzerinden öptü. "Yapma bunu bana."

Öylesine güzel bakıyor, öylesine yumuşak dokunuyordu ki, içimdeki suçluluk duygusunu daha da perçinliyordu. Hissettiğim suçluluk duygusuyla kavrulmaya devam ederken dudaklarımı güçsüz bir çabayla yeniden araladım. "Özür dilerim sevgilim."

Sıcak dudaklarını tenimden ayırıp ellerini belime doladı, beni kollarına hapsederek başımı göğsüne yasladı. "Benden özür dilemeni istemiyorum." Küçük bir nefes verdi. "Bu hayatı ve yaşayacaklarımı bile bile kabullendim ben. Bu şekilde anılmayı isteyen bendim zaten. O şerefsizin sana anlattıkları da Yasin'in emniyette anlattığı uydurma hikâyelerdi. Kısacası seçimlerimin bedelini ödüyorum, o yüzden daha fazla özür dileme, daha da üzülme," diyerek dudaklarını bu defa başımın üzerine bastırdı.

Derince içimi çektim. "Biliyorum, Demir bana her şeyi anlattı." Başımı göğsünden kaldırıp masum bir çocuk gibi dudaklarımı büzerek yüzüne baktım. "Sen üzülmezsen ben de üzülmem ama sen üzülürsen ben işte o zaman küle dönerim."

Kollarının tutuşunu daha da sıkılaştırıp yeniden göğsüne yasladı. Bir müddet ikimiz de sustuk. Odayı benim ufak ufak iç çekişlerimin

sesi dolduruyor, onun parmakları da sakinleştirmek istercesine sırtımda geziniyordu.

"Gelmemenden korktum."

Bir anda sırtımda gezinen parmakları durdu ve kollarımı kavrayarak beni bedeninden ayırdı. "Geleceğimi biliyordun."

Keyifle sırıttım. "Biliyordum."

Dudakları kıvrılınca uzanıp kıvrımının bittiği yerden öptüm. "Hep bunu istemiştim."

"Neyi?"

"Kıvrımının bittiği yerden öpmeyi."

"Ne zamandan beri peki?"

Düşünür gibi yaptım. "Neredeyse seni gördüğüm ilk günden beri." deyince dudakları arsız bir sırıtışla iyice yayıldı. "Demek beni ilk gördüğün günden beri dudaklarımı öpmek istiyordun? Keşke bunu o zamanlar bilseydim."

Söylemek istediğini kavrayınca gözlerim şaşkınlıktan kocaman açıldı. O da şekilden şekle giren surat ifademi keyifle izlemeye başladı. Yanaklarım ısınınca gözlerimi kaçırdım ve kızaran yüzümü saklamak için yüzümü göğsüne bastırdım.

Bir sapık gibi onu gördüğüm ilk günden beri sürekli öpmeyi düşlediğimi söylemiştim.

"Ben öyle demek istememiştim Poyraz, çok kötüsün." Yüzümü göğsüne bastırdığım için sesim oldukça boğuk çıkmıştı.

Poyraz'ın eğlenen sesi kulaklarıma dolunca daha da bastırdım yüzümü. "Poyraz, gülmesene."

Sakladığım yüzümü göğsünden ayırıp maviliklerine bakmamı sağladı. Eğlenen surat ifadesi hâlâ duruyordu. "Boğulacaksın şimdi orada."

Huysuzca ona baktım. Bakışlarım hoşuna gitmiş gibi üzerime eğilip burnumun ucuna ufak bir öpücük kondurdu. "Artık kimseden

saklanmak istemiyorum ve seni doya doya yaşamak istiyorum," diyerek ellerini belime sardı.

Sıcaklığıyla sıkıca sarmalanıp kirpiklerimin ardından uzun uzun maviliklerine baktım ve boğazımı temizleyip benden beklemediği bir cesaretle mırıldandım. "Saklanmayalım sevgilim."

"Nasıl yani? Melis'ten çekinmiyor musun artık?"

Sorgularcasına bakan maviliklerinde beklediğim gibi şaşkın bir parıltı belirince muzipçe tebessüm edip ellerimi boynuna doladım. "Hayır, çekinmiyorum çünkü babasına çok âşık olduğumu söyledim."

Sözlerim üzerine çok kısa bir süre, gerçekliğini kavramak istercesine gözlerimi süzdü. Bir süre daha baktıktan sonra kısılan mavilikleriyle yüzünü yüzüme yaklaştırıp daha önce gözlerinde hiç görmediğim sımsıcak bir ifadeyle beni kucakladı. "Seni bir daha kimse yanımdan ayıramaz menekşem." Dudakları dudaklarımı örttü ve dudaklarımın üzerindeki hükmedici baskısı aç bir tutkuyla dudaklarımı ele geçirdi.

Dakikalar sonra ise elimi avucunun içinde sıkıca tuttu ve evden çıkıp aşağıda bizi bekleyen arabalara doğru yürümeye başladı.

Bakışlarımı Poyraz'a çevirdiğimde az önceki hâlinin yerinde yeller estiğini gördüm. Duruşu, bakışı, yürüyüşü, ciddiyeti insanı sebepsiz bir gerginliğe sürüklüyordu.

Küçük bir nefes verdiğimde Poyraz'ın hızlı adımları birden durdu. Ne olduğunu anlamak için ona başımı çevirdim. Az ilerimizde bize tedirginlikle bakan Cesur'a bakıyordu. Ona doğru adımlayıp boşta kalan eliyle kolunu kavrayarak üzerine eğildi. "Eve gider gitmez hemen yanıma geliyorsun!"

Cesur korkudan sertçe yutkunup başını sallamakla yetindi sadece.

Tam Cesur'u korumak için araya giriyordum ki Poyraz, Cesur'un kolunu bırakıp rüzgâr gibi arabaya ilerlemeye devam ederek beni de peşinden sürükledi. Poyraz'ın acele ve sert adımlarına ayak uydurmaya çalıştığımda mutsuz bakışlarım Cesur'da takılı kaldı.

Cesur üzülmememi ister gibi dostane bir tebessümle göz kırptı. Onun bu hâline içim çaresizlikle ezildi. Benim yüzümden Poyraz'la karşı karşıya gelecekti.

Sıkıntıyla nefesimi verdim.

Poyraz arabanın kapısını açınca bakışlarımı Cesur'dan çekip arabaya bindim ve kapımı kapatan Poyraz'a baktım. Onun bakışlarının hedefi de arkada kalan Cesur'daydı. Bakışlarını üzerinden çekmeden arabaya binip sabırsız bir şekilde hareket edince bizimle birlikte diğer arabalar da hareket etti. Cesur da hemen arkamızdaki arabanın içindeydi. Onun için bir şeyler yapmalıydım. Ürkek bir nefes alıp bedenimi tamamen Poyraz'a çevirdim. "Poyraz."

Maviliklerini kısa bir anlığına yoldan çekip bana çevirdi, yüzünde huzursuz ve sert bir ifade vardı. Düşüncelerimi okumak istercesine dikkatli bir şekilde yüzüme baktı. Ardından kaşlarını çatarak başını yeniden yola çevirdi. "Cesur'la ilgili tek kelime dahi duymak istemiyorum."

Artık düşüncelerimi olduğu gibi okumasına şaşırmıyordum. "Poyraz, onun gerçekten hiçbir suçu yok, ben ısrar ettim."

Derin bir nefes alıp ağır ağır geri verdi. Sessiz kaldığını görünce ikna edebilme umuduyla Cesur'u savunmaya devam ettim. "İlk başta kabul etmedi ama ben sana ulaşmayı çok istiyordum. Seni geri getirmenin tek yolunun öfkelendirmek olduğunu biliyordum ve bunu o olmadan asla yapamazdım. Lütfen ona kızma, inan ki ben zorladım. Onun hiçbir suçu yok, en başından beri karşı çıktı."

Poyraz boynunu kütletmek istercesine başını gerginlikle sağa sola yatırıp dudaklarını keskin bir sesle araladı. "Bu yaptığınız çok

tehlikeliydi Eylül ve bunun sonuçlarının bedeli çok ağır olabilirdi. Cesur bunun bilincinde bir adam."

"Ama Poyraz..."

Koyulaşan bakışları beni bulduğunda kızgınlıkla soludu. "Bu benimle Cesur arasında bir konu," diyerek konuyu net bir şekilde kapatıp elimi avucunun içine hapsetti.

Böylelikle bir daha ne yaşanırsa yaşansın Cesur'u karıştırmamam gerektiğini açıkça anlamış oldum. Arkama yaslanıp çaresizce gözlerimi yumdum. Kendimi öylesine suçlu hissediyordum ki ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Eve vardığımızda da gün ağarmak üzereydi ve Cesur olayı yüreğimi sıkıştırmaya devam ediyordu. Arabadan inip doğruca evin içine ilerledik. Poyraz hızını kesmeden merdivenlere yöneldi. Sırtı yay gibi gerilmişti. Muhtemelen Cesur'a beklediğimden de sert çıkışacaktı. Ne yazık ki tüm bunlar benim suçumdu. Resmen hata üstüne hata yapmıştım.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip sessizce nefesimi dışarıya verdim.

Benim kaldığım odanın olduğu koridora gelince durduk ve Poyraz gergin bedenini bana çevirdi. "Birkaç saat sonra okula gideceksin. O saate kadar dinlenmelisin."

Başımın üzerinden öpüp yanımdan ayrılmaya yeltendiği sırada Cesur için son kez şansımı denemek istedim. Kolunu tutarak onu durdurdum. "Poyraz, bak Cesur..." dedim fakat cümlemi tamamlayamadan öfkeyle sert bir nefes alıp dudaklarımı şiddetle kavradı.

Şiddetli öpücüğüyle neye uğradığımı şaşırırken o, gitgide şefkate dönüşen öpüşüne son verip dudaklarımdan ayrıldı ve öfkeden tamamen kısılmış maviliklerini gözlerime dikti. "Dinlenmelisin Eylül," dedi sert bir sesle, ardından alnımın üzerinden öpüp yanımdan ayrıldı.

Böylelikle Cesur için son çabam da kırılmış oldu. Umutsuzca arkamı dönüp odama doğru ilerlemeye başladım.

POYRAZ

Eylül'ü izleyen adamlarımın, Eylül'ün evden ayrılıp kendi evine geldiğini söylediği an dünyam bir anda kararır gibi olmuştu. Derinlerde bir yerde içime keder dolduran sancı içimde şiddetle yankılanmaya, ona bir şey olacak korkusu tüm bedenimi hızlıca sararak eritmeye başlamıştı. Kalbim duracaktı sanki. Zaman ve mekân önemini yitirir gibi yok olduğunda tek hissettiğim, ona koşma arzusuydu.

Cesur'un telefonlarımı açmamasıyla ise âdeta aklımı yitirdiğimi sanmış, deliye dönmüştüm. Çok geçmeden Eylül'ün onun kanına girdiğini anlamış, oynadıkları tehlikeli oyuna son vermek için bir an önce yola koyulmuştum.

Kapı sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp Cesur'un içeriye girişini izledim. Fazlasıyla huzursuz ve gergin görünüyordu. Başı öne eğikti, vereceğim tepkiyi gerginlikle bekliyordu.

Ellerimi ceplerime koyup ruhsuz bir şekilde ona baktım. Hâlâ başı önündeydi ve sessizliği bedenimin kasılmasını sağlıyordu. Kesik bir soluk aldım. "On saniyen var, seni dinliyorum."

Cesur, başını kaldırıp öfkeden kasılmış yüzüme baktığında gözleri korkuyla büyüdü ve başını tekrardan öne eğdi. "Abi," dedi kulağıma zor ulaşan cansız sesiyle, yeniden sustu.

Sırtımdaki tüm kaslar daha da gerilmişti. Tüm gücümle yumruklarımı sıkmaya başladım. Olabildiğince sakin kalıp öfkemi kontrol altında tutmaya çalışsam da Cesur'un sessizliği beni fazlasıyla zorluyordu.

"Telefonlarımı neden açmadın?" diye bağırınca Cesur dehşete kapılmış gibi başını daha da öne eğdi. "Eğer açsaydım Eylül Hanım'ı evinden alıp hemen buraya getirmemi söylerdin ve ben o an sözünü çiğneyip Eylül Hanım'ı evinde daha fazla bırakamazdım."

İnanamayan gözlerle ona bakarak sıktığım dişlerimin arasından, "Yüzüme bak," diye tıslayınca Cesur hızla başını kaldırdı.

Anlayamamış gibi, "Sözümü çiğneyip bırakamaz mıydın?" diye sordum.

"Ben... Ben eğer telefonunu açsaydım sana hayır diyemezdim ve sözünü..." Yüzüne öyle bir ifadeyle bakıyordum ki devam edemeyip bir kez daha sustu.

Başımı hafifçe yüzüne doğru eğdim. "Ben bu evden gitmeden önce de Eylül'ün güvenliği için evine gitmeyeceğini söylemiştim ama sen onun aklına uyarak ona göz kulak olmak yerine bile bile tehlikenin içinde beklemesine göz yumdun."

"Haklısın abi ama Eylül Hanım öyle söyleyince ben..."

Daha fazla söyleyeceklerini dinlemeye tahammülüm yoktu. Cümlesini tamamlamasına izin vermeden tek elimle boğazına asılıp sırtını büyük bir gürültüyle arkasındaki duvara çarptım. "Ne zamandan beri Eylül'ün istediklerine göre hareket ediyorsun lan sen? Ne zamandan beri benim telefonlarıma cevap vermiyorsun? Meraktan delirdim ulan, aklımı yitiriyorum sandım. Ya ona orada bir şey olsaydı?"

Cesur'un yüzü anında kırmızıya çalmıştı. Zar zor çıkan sesiyle, "Tüm önlemleri almıştım," dedi.

"Başlarım lan önlemine. Önlemmiş... Ne önleminden bahsediyorsun sen?" Boğazındaki parmaklarımın tutuşunu gevşettim. "Ka-

pısının önüne sadece iki adam koymuşsun. İki. Emin Sancaktar'ın ya da diğerlerinin adamları için iki adam nedir ki? Hepiniz aşağıdaydınız ulan. Ona orada bir şey olsaydı hanginiz sesini duyacaktı? Nasıl böyle bir hata yaparsın?" diye haykırdığımda sesim tüm odada şiddetle yankılandı.

"Abi apartman temizdi, kimse yoktu."

Söylediğinin mantığını aradım ama bulamadım. "Temizdi demek. Nereden biliyorsun? Tek tek tüm katları dolaştın mı? Kime güveniyorsun da onu sadece iki adama bırakıp gidebiliyorsun? Ben yalnızca sana güvenip bırakabiliyorken sen nasıl başkalarına bırakıp gidebiliyorsun? Sana bir daha güvenemeyecek miyim? Ben sekiz yıl önce ne yaşadım, sen kendi gözlerinle şahit olmadın mı? Ölüm burnumuzun dibinde lan, ölüm burnumuzun dibinde, sen bunu çocuk oyuncağını sanıyorsun?"

Öfkemi alamasam da Cesur'un boynundaki baskıyı tamamen bıraktım ve onu duvardan ayırıp geriye doğru sertçe ittim. Cesur afallayıp geriye sendelerken daha fazlasını yapma arzusunu şiddetle içimde bastırdım. O an karşımda Cesur'un yerine başka bir adam olmasını ne çok isterdim.

Cesur ise çok kısa bir süre içinde afallamanın etkisinden çıkıp iki büklüm olarak derin öksürüklerle nefesini toparlamaya çalıştı.

Ürkütücü bakışlarımı üzerinden çekmeden işaret parmağımı tehditkâr bir biçimde üzerine doğrultum. "Eğer bir daha sözümden çıkarsan Cesur, inan bana sözümden son çıkışın olur, anladın mı?"

Cesur öksürüklerinin arasından sesini bulabilmeyi başardığında, "Özür dilerim abi," dedi. Karşımda doğrularak yeniden başını öne eğdi. "Bir daha tekrarı asla olmayacak, yeter ki bana olan güvenin zedelenmesin. Beni bir tek bu mahveder."

Cesur'a cevap vermeyip masama doğru gittim ve gergin bir şekilde sandalyeye oturdum. Bakışlarım da hâlâ yüzüme bakamayan Cesur'daydı.

"O piçin sonuçları çıktı mı?"

Sorduğum soruyla Cesur nihayet başını eğdiği yerden kaldırdı. "Çıktı abi. Kafatasında üç kırık tespit edilmiş. Ardından kurşuna dizilmiş. İşin garip kısmı kanında yüksek miktarda siyanür bulundu."

Oturduğum sandalyede tedirginlikle kıpırdanıp şaşkınlıkla Cesur'a baktım. "Siyanür mü bulunmuş?"

"Evet, katili, öldürmeden önce zehirleyerek nöbet geçirmesini sağlamış."

Kafamdaki sorulara bir yenisi daha eklenince ağrımaya başlayan ensemi ovmaya başlayıp sıkıntıyla nefesimi dışarıya verdim.

Bu belâ canımı daha çok sıkacaktı...

EYLÜL

Biraz olsun uyumayı denesem de aklıma Cesur geldikçe uyuyamıyordum. Düşüncelerim arasında yataktan doğrulup ayağa kalktım. Bir yanım büyük bir istekle Poyraz'la Cesur'un yanına gitmeyi istiyordu. Bir yanım da durmamı söylüyordu.

Yanlarına gidip Cesur'u korumaya çalışsam Poyraz büyük bir tepki verir miydi?

Poyraz'ın öfkeli mavilikleri gözümün önüne gelince saçma düşüncelerimi bir kenara bırakıp kendimi duşa attım. Elbette büyük tepki verirdi.

Dakikalar sonra duştan çıkıp aynanın karşısına geçtim ve hazırlanmaya başladım. Çok geçmeden kapım çalınınca gelenin Melis olduğunu anladım.

Kapıyı açtığımda beni kocaman gülümsemesiyle karşıladı. "Günaydın öğretmenim," dedi cıvıldayan bir sesle, dün geceye göre daha mutlu görünüyordu.

"Günaydın tatlım."

"Hazır mısın, kahvaltıya inelim mi?"

"Hazırım," diyerek başımı salladım ve o an içimi tarifsiz bir heyecan kapladı.

Birazdan Melis babasıyla olan ilişkimi öğrenecekti. Buna sevineceğini bilsem de içimde beliren heyecana, korkuya bir türlü engel olamıyordum.

Melis elimi tutunca birlikte yemek odasına doğru yavaş yavaş ilerledik. Kalbim her zamanki gibi heyecandan dört nala koşuyordu.

Yemek odasına indiğimizde ise Poyraz'ı masada göremeyince kısa bir anlığına şaşkınlık yaşadım ve içime dolan korkuyu yok etmeye çalışarak başımı geriye çevirdim ama gelen giden yoktu.

Demir de gülümseyerek bize bakıyordu. İkimize ithafen, "Günaydın." deyince ben başımı sallamakla yetinirken Melis koşup yanağından öptü.

Başımı yeniden kapıya çevirdim, yoktu. Huzursuzca sandalyeme oturup Poyraz'ın masada olmayışına anlam veremeyerek Demir'e baktım.

Tam Poyraz'ı soracaktım ki tüm heybetiyle içeriye girince rahat bir nefes verdim. Hâlâ bana kızgınlığının geçmemesinden, yeniden çekip gitmesinden korkuyordum.

Başımı ona çevirdiğimde bana aşkla bakan mavilikleriyle göz göze gelince gülümsedim.

Melis de babasını görür görmez şaşkınlıkla karışık bir sevinçle cıvıldadı. "Aa, babam gelmiş."

Poyraz, ona doğru ağzı kulaklarında yürüyüp üzerine eğildi ve başının üzerinden öptü. "Günaydın küçüğüm." Ardından bana doğru yaklaşmaya başladı. Benimse kalbim, neredeyse ağzımda atıyordu. Tıpkı Melis gibi benim de üzerime eğilip başımın üzerinden öperek, "Günaydın menekşem," dedi.

Ben olduğum yerde oturan bir domatese dönüşürken Demir gülümseyerek, Melis de şaşkınlıkla bize bakıyordu.

"Ne yani siz?" diye sorunca Melis, elimin üzerinde bir baskı hissettim. Bakışlarımı elime çevirdiğimde gerginlikten buz kesilmiş elimi tutan Poyraz'a baktım.

Güven veren bakışları içimi ısıtınca elimi daha da hapsettim avucunun içine ve bakışlarımı Melis'e çevirdim.

Az evvelki şaşkınlığı gitmiş, yerine insanın içini sıcacık eden bir gülümseme gelmişti, ellerimize bakıyordu.

"Evet Melis, öğretmeninle birlikteyiz."

"Nihayet," diye mırıldanınca Demir, başımı ona çevirdim, o da gülümseyerek bize bakıyordu.

Melis sevinçle sandalyesinden fırlayıp önce beni öptü, sonrasında da babasının kucağına tırmandı. Onu öpücük yağmuruna tutup, "Çok teşekkür ederim baba," diye diye sayıklamaya devam etti.

Melis'in hâlini gördükçe bu zamana kadar olan korkularımın ne kadar yersiz olduğunu anlamış oldum. Boşuna ilişkimizi saklamaya çalışmıştım.

Melis öpücük yağmuruna son verip babasının kucağından inerek keyifle sandalyesine oturdu ve her zamanki gibi Poyraz'ın sözleriyle kahvaltı başlamış oldu. Burada kahvaltı yaptığım günden beri en neşeli kahvaltının bugün olduğuna yemin edebilirdim. Poyraz'ın, Melis'in ve Demir'in keyifli muhabbetlerini, kahkahalarını dinlerken ilk kez bu evde bir aile sıcaklığını iliklerime kadar hissetmiştim.

Kahvaltıdan sonra ise Melis'le birlikte arabaya doğru ilerlediğimizde pürdikkat Cesur'u izlemeye başladım. Beklediğimin aksine keyifli duruyordu yahut bana belli etmek istemiyordu.

Melis koşarak yanına gidince dizlerinin üzerine çöküp Melis'le aynı hizaya geldi. "Günaydın Cesur Abi."

"Günaydın prensesim, bu sabah çok keyiflisin."

"Evet, artık çok mutluyum."

"Bu mutluluğu neye borçluyuz bakalım?"

Melis bana doğru ağzı kulaklarında muzip bir bakış attı. "Tabii ki babama ve öğretmenime."

Melis'in çenesini sevgiyle sıkıp, "Günaydın Cesur," dedim

Cesur da ayağa kalktı. "Günaydın," dedi. Keyifli duruşunun ardındaki dalgın bakışları keyifsiz olduğunu ele veriyordu.

Melis arabaya binince Cesur'la beni duymaması için kapısını kapatıp bedenimi tamamen Cesur'a çevirdim. "Ben gerçekten çok özür dilerim."

Cesur sıkıntılı bir nefes alsa da yüz ifadesini bozmadı. "Özür dilenecek bir şey yapmadın, merak etme."

Pişman olmuş bir sesle, "Cesur, ben büyük bir hata yaptım, hatamı da hatayla telafi etmeye çalıştım. Seni de zor durumda bırakmış oldum. Ben gerçekten Poyraz'ın sana bu kadar kızacağını tahmin edememiştim. O an heyecanıma yenik düşerek bencilce davrandım, bunun için gerçekten çok üzgünüm," dedim.

Cesur'un eli ensesine gitti ve bakışlarını boşluğa tutundurarak belli belirsiz mırıldandı. "Kızmasının tek sebebi bu değil tabii."

Demek istediğini anlayamayınca merakla yüzüne baktım. "Nasıl yani?"

Cesur boş ver anlamında elini sallayıp gözlerini cevap bekleyen gözlerime dikti. "Bak Eylül, abimle aranda ne geçti ya da abim neden bir anda gitti bilmiyorum ama ben ikinizin de gözlerine bakınca birbirinize ne kadar âşık olduğunuzu görebiliyorum ve bir insan gerçekten âşık olduğu zaman bazen hayatı boyunca yapmam dediği hataları yapabiliyor. Akıllıca davranamayabiliyor. Mantığını kullanmaya çalışırken kör noktaları yüzünden doğruyu ya da yanlışı ayırt edemeyebiliyor. Buna da en büyük neden, kaybetme korkusu oluyor. Gerçekten âşık olan bir insan kaybetme duygusunu tattığı o an, kendisinin bile tanıyamadığını birine dönüşebiliyor," diyerek küçük bir nefes verdi, sanki birini düşünüyor gibi bir hâli vardı. Gözünün önüne görüntüler gelmişçesine kaşlarını çatıp konuşmaya devam etti. "O yüzden kimse kusursuz değildir, bunu unutma. Sen çok geç olmadan yaptığın hatanın farkına vardın, telafi etmek için de doğru olanı yaptın, yani çabaladın ve ben, senin çabanda senin yanında olmak

istedim." Söylediği sözleri tasdik edercesine başını sallamaya başladı. "Kısacası sen beni zor durumda bırakmadın, ben bunun neye mâl olacağını bile bile kabullendim, o yüzden özür dilenecek bir durum yok ortada, ayrıca çok bir güzel bir şeye vesile oldum, sen mutlusun, abim mutlu. Önemli olan da bu. Güzel şeylerin özrü olmaz."

Cesur'un sözleri içime işlemiş, burnumun direğini sızlatmıştı. Minnetle ona baktım. Pürüzlenen sesimle dudaklarımı hareket ettirip, "Çok güzel bir kalbin var Cesur, teşekkür ederim," dedim.

Cesur gülümseyince arabanın kapısını tekrardan açarak Melis'in yanına oturdum. Heyecandan kıpır kıpırdı ve sürekli gülümsemeye devam ediyordu.

Saniyeler sonra ise arabaya binen Poyraz'a çevirdim bakışlarımı. Yoğun erkeksi kokusu arabaya dolunca bir an efsunlaştığımı hissettim. Melis de babasının kucağına tırmanıp onu yanağından öptü. "Çok yakışıklı görünüyorsun baba."

Poyraz gülümseyerek burnunun ucuna şefkatli bir öpücük kondurdu. Boşta kalan diğer elini de belime dolayarak beni yanlarına çekti ve okula doğru yolculuğumuz başlamış oldu.

Yol boyunca Melis babasına sürekli bir şeyler sorup onu da anlattıklarına dâhil ettiğinde sessizce onları izledim ve Melis'in babasının yakışıklı göründüğüne dair söylediği sözlerine defalarca kez içimde hak verdim.

Vücudunu tamamen saran simsiyah takım elbisesiyle benim için fazlasıyla yakışıklı ve çekici görünüyordu. Kısa saçları, birbirine karışmış kısa bıyık ile sakalları, mavi gözleri, keskin hatlarıyla kusursuz bir görüntü sergiliyordu. Her girdiği ortamda tüm dikkatleri rahatça üzerine çekebilir, birçok kadının ilgi odağı olabilirdi.

Bir anda yüzüme çarpan gerçekle zihnimden kalbime yayılan huzursuzluk hissettim. Poyraz'ın çalıştığı yeri, kimlerle çalıştığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Poyraz'ı oturduğu yerde tekrardan alıcı

gözüyle süzdüm ve içime dolan saf kıskançlık duygusuyla tüm keyfim yavaş yavaş beni terk etti.

"İyi misin Eylül?"

Düşüncelerimden Poyraz'ın sesiyle çıktığımda Poyraz'ın endişeli, Melis'in de meraklı bakışlarını üzerimde gezdirdiklerini gördüm. Hızlıca gözlerimi ondan kaçırıp, "Sadece dalmışım," dedim.

Poyraz cevap vermeyip başını sallasa da inceler bakışlarının üzerimde dolaştığını hissedebiliyordum. Rahatlatmak istercesine sahte bir gülümsemeyle yüzüne baktım.

Yaklaşık bir saat sonra okula geldiğimizde, Melis ile Cesur arabadan inince Poyraz'la arabanın içinde baş başa kaldık.

Poyraz belimdeki elinin tutuşunu güçlendirip beni kendine daha da hapsetti ve yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarını yanağıma sürterek koklar gibi derin bir nefes aldı. "Güzel yüzünün bir anda asılmasına sebep olan sorun ne?"

Sorduğu soruyla bir an ne diyeceğimi bilemedim. Ardından çenemi yukarı kaldırıp kararsız bakışlarımı mavilikleriyle buluşturdum. "Poyraz, ben çalıştığın yere gelmek istiyorum."

Poyraz böyle bir cümle duymayı beklemediğini açıkça belli eder şekilde havalandırdı, kaşlarını ve bakışlarını gözlerimde yoğunlaştırdı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. "Gelmeni ben de isterim ama neden bir anda gelmek istediğini anlamadım."

Umursamaz görünmeye çalışarak omuzlarımı silktim. "Bir nedeni yok. Sadece görmek ve nasıl bir yer bilmek istiyorum," dediğimde yüzümdeki mimiklerimi dikkatlice izlediğini fark ettim.

"Ne zaman istiyorsan o zaman gelebilirsin. Bana kalsa hemen gidelim çünkü seni yanımdan ayırmayı hiç istemiyorum. Her anımda yanımda ol, gözümün önünde ol istiyorum. Her saniye eşsiz kokunu

içime çekmek..." Kısa bir müddet susup parmaklarını dudaklarımın üzerinde dolaştırarak içini çekti. "Her saniye yumuşak dudaklarını öpmek istiyorum."

Poyraz, yoğun bir arzuyla dudaklarıma bakıp beni sersemletse de içimde beliren kıskançlık duygusunun beni ele geçirmesine karşı koyamadım. Ellerim ceketinin yakasına gitti ve parmaklarım yakasını sararak sıkıca kavradı. "Senin bakışlarının aşkla değeceği tek kadın benim. Kokusunu içine çekeceğin tek koku, benim kokum olacak. Dokunacağın tek ten, benim tenim olacak ve dudaklarının öpme arzusuyla yanacağı tek kadın yine ben olacağım. Bunu sakın unutma," diyerek dudaklarımı şevkle dudaklarına bastırdım.

Poyraz ilk önce afallasa da sonrasında dudaklarımın altındaki dudakları arsızca kıvrıldı. "Yalnızca sen olacaksın," dedi ve yoğun bir açlıkla dudaklarımı tüketmeye başladı.

Öpüşü içimde bir yerleri eritirken Poyraz'ın belimdeki eli bir anda kasıldı. Benden kopmayı başarabildiğinde nefes nefese alnını alnıma dayayıp, "Gözümün değeceği tek kadın sensin," dedi. "Kokusunu alacağım, tenine dokunacağım, dudaklarını öpeceğim tek kadın yine sensin ve bu hayatta senin olabilecek tek adam da benim."

Hızla inip kalkan göğüs kafesim ona çarpıyordu. Soluk soluğa, "Sensin," dedim. Üzerimi düzeltip kaçarcasına arabadan indim.

Biraz daha yanında kalırsam üzerimde düzeltebileceğim bir elbisem olmayacaktı. Yüzümdeki aptal gülümsemeyle okulun bahçesine girdim. Ruhumda yeniden kelebekler kanat çırpıyordu. Elimi çarpan kalbimin üzerine bastırıp gülümseyerek alt dudağımı ısırdım.

Okula içine girdiğimde ise Engin Bey'i görür görmez o beni fark etmeden hızlı adımlarla öğretmenler odasına ilerledim. Neyse ki beni fark etmemiş, güzel başlayan günüme gölge düşürmemişti. Ya da ben çok erken konuştuğumun o an farkında değildim.

Öğretmenler odasının kapısı açıp, "Günaydın," dedim yüzümdeki kocaman tebessümümle ve önüme çıkan ilk sandalyeye oturdum.

Yüzümdeki tebessümün varlığı uzun sürmedi. Öğretmenler odasına arka arkaya önce Beren, akabinde Engin Bey girdi.

Engin Bey'in insanın midesini bulandıran bakışları beni bulunca hızla başımı çevirip gülümseyerek bana bakan Beren'e baktım. "Günaydın canım."

"Günaydın."

Engin Bey'in kulakları tırmalayan sesi kulaklarıma dolunca da başımı yeniden ona çevirmek zorunda kaldım. "Öncelikle hafta sonu etkinliğinize beni de davet ettiğiniz için teşekkür ederim, duyunca çok mutlu oldum, tabii ki de böyle bir teklifi geri çeviremezdim," diyerek bana baktı.

Sürekli ilgi odağı olmaktan fazlasıyla rahatsız oluyordum.

Kaşlarım çatıp, "Gelmesen eksik kalırdın," dedim belli belirsiz sesimle ve sıkıntılı bir nefes verdim.

Engin Bey keyifli denilebilecek bir sesle, "Bu etkinliğin fikir sahibi olan Oktay Hoca'ya ayrıca teşekkür ederim," dedi. Bakışlarını benden çekip Oktay Hoca'nın üzerine dikti. Ardından, "Herkes geliyor değil mi?" diye sorduğunda akbaba bakışları yine beni buldu.

Tüm öğretmenlerden geliyoruz anlamında bir uğultu kopunca oturduğum sandalyeye gergince yaslanıp kollarımı göğsümde bağlayarak sessizce onları izlemeye başladım.

"Siz de geliyorsunuz değil mi Eylül Hanım?"

Engin Bey'in sorusu sinirle karışık sert bir soluk vermeme sebep oldu.

Bu adamın benimle derdi neydi? Anlamıyor muydu? Yeterince istemediğimi belli etmiyor muydum? İlla Poyraz'a mı söylemem gerekiyordu benden uzak durması için? Neden bir kadının hayırı erkek dünyasında kabul görmüyordu?

Kaşlarımın çatılmasına engel olamadan, "Ben aileme hafta sonu için söz vermiştim, o yüzden gelemiyorum," dedim.

Tüm odadan bir anda, "Aa ama," sesleri yükselince başımı diğerlerine çevirdim.

Oktay Hoca hayal kırıklığına uğramış bir sesle, "Hadi ama Eylül, oyunbozanlık yapma, hep birlikte birkaç saat eğleneceğiz o kadar," dedi.

"Aileme söz vermiştim hocam, biliyorsunuz Almanya'da yaşıyorlar ve biz nadiren görüşebiliyoruz."

"O zaman haftaya erteleyelim," deyince Ender Hoca, panikle ellerimi iki yana salladım. "Yok hocam, sizler benim için planınızı bozmayın, hem haftaya herkes müsait olmayabilir, siz bu hafta sonu gidin."

"Ben haftaya müsaitim," dedi Seher Hoca.

Onu Beren, Ender Hoca, Pınar Hoca ve diğerleri de takip edince onları ikna edemeyeceğimi anlayıp oturduğum yerde huzursuzca kıpırdadım.

O sıra, "Bu etkinlik, öğrencilerimiz için yapılan bir etkinliktir. Etkinlikte tüm öğretmenlerimi eksiksiz bir şekilde görmek istiyorum Eylül Hanım," diye ketum ve sert bir biçimde konuşmaya başlayan Engin Bey'e döndüm.

Sebebini anlayamadığım bir ifadeyle bana bakıyordu ve kesinlikle beni irite etmeyi başarıyordu.

Tek kaşımı kaldırıp ona meydan okurcasına baktığımda araya Oktay Hoca girdi. "Anca beraber kanca beraber."

Beren kıkırdayarak yanıma sokuldu. "Bu pikniğe sensiz gidilmeyeceği belli oldu."

Ayağımla onu dürtüp benden sabırsızca cevap bekleyen öğretmen arkadaşlara döndüm. "Ailemle konuşayım madem, ayarlayabilirsem hafta sonu ben de gelirim."

"Ayarla mutlaka," deyince Seher Hoca,başımı sallamakla yetindim.

"O zaman cumartesi günü sabah onda okulda buluşalım, hep birlikte keşfe çıkalım," dedi Engin Bey az önceki ifadesinin tersi şen bir

ifadeyle. Sesi heyecandan çatallı bir şekilde çıkmıştı. Bu etkinliğe çocuklar gibi sevindiğini, gitmek istediğini açıkça belli ediyordu.

O sırada zilin sesi duyulunca ellerini kalkmamızı ister gibi yukarıya kaldırdı. "Hepinize iyi dersler."

Öğretmenler mesajı almış gibi ayaklanıp bir bir odadan çıkmaya başladılar fakat Engin Bey hâlâ aynı yerinde kıpırdamadan duruyor, üzerimden çekmediği bakışlarıyla beni beklediğini belli ediyordu.

Huzursuz bir nefes alarak Beren'e döndüm. "Çıkalım mı?"

Başını sallayıp notlarını eline aldı ve birlikte kapıya doğru ilerledik. Kapının kulbuna tam uzanmıştım ki beklediğim gibi Engin Bey'in sesini duyunca durmak zorunda kaldım.

"Eylül Hanım, bir dakikanızı alabilir miyim?" diye sorduğunda bakışları Beren'deydi ve gitmesi için gözlerinin içine bakıyordu.

Beren de anlamış olacak ki, "İyi dersler Eylül," diyerek yanımdan uzaklaştı.

Beren'in odadan çıkmasıyla birlikte Engin Bey'le baş başa kalınca bana doğru yürümeye başladı. Bense elimdeki kitapları sıkıca kavrayarak göğsüme siper ettim.

"Eylül Hanım, cumartesi günü size ben eşlik etmek isterim, isterseniz öncesinde de birlikte güzel bir kahvaltı yapabiliriz. Ben sizi evinizden alırım."

Her ne kadar sözlerine öfkelensem de bir yanım histerik bir kahkaha atma isteğiyle dolup taştı. Poyraz'ın evinde kaldığımı bilse yine de evden almak ister miydi?

Göğsümdeki kitaplara daha da sarılıp kaşlarımı çattım ve ses tonumun yüksek çıkmasını umursamayarak net olmayı istedim. "Teşekkür ederim Engin Bey ama eşlik etmenize gerek duymuyorum ve sizinle kahvaltı yapmak istemiyorum, benden uzak durun artık!"

Tavırlarından hoşlanmadığımı, onu yakınımda istemediğimi belli ettiğimi düşünsem de dudaklarına pis bir tebessümün yayıldığını

görünce daha da kaşlarımı çattım. Resmen adamı reddetmem hoşuna gidiyordu.

Yüzündeki pis sırıtışını bozmadan, "İyi dersler Eylül Hanım," dedi.

Ona doğru ters bir bakış atıp hızlıca öğretmenler odasından çıktım. Daha fazla baş başa kalmaya tahammülüm yoktu. Bakışları, ses tonu sürekli Tunç'un son hâllerini anımsatıyordu. Üzerimden ürperti geçmesine engel olamayıp sınıfıma doğru ilerlemeye başladım.

Şimdiyse tek sorun Poyraz'ı ikna etmem olacaktı fakat onu nasıl yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sıkıntıyla nefesimi verdim.

Sınıfa girince ise tüm sıkıntılarım ve zihnimi meşgul eden sorularım kapı dışında kalırken tüm samimiyetleriyle bana sıcacık bakan öğrencilerime gülümsedim. "Günaydın çocuklar."

"Günaydın öğretmenim."

Gülümseyerek masama doğru yürüdüm ve masamın yanına varınca bedenimi onlara çevirdim. "Evet bakalım, herkes hikâye kitabını bitirdi mi?"

Tüm sınıf hep bir ağızdan, "Evet!" diye bağırınca elimdeki kitapları masa üzerine bırakıp bedenimi masaya yaslayarak onlara döndüm. "Öyleyse kitap hakkında biraz sohbet edelim."

Öğrencilerim kitap hakkında tek tek konuşmaya başladıklarında Melis'le göz göze geldik. Bugün bambaşka bakıyordu gözlerimin içine. Sevginin yoğunluğu göz bebeklerini kaplamıştı âdeta. Gülümsedim. Onun tertemiz kalbinde böylesine yer edinmek kendimi oldukça güçlü hissetmeme sebep oldu ve keyifle dersime yeniden döndüm.

Gün boyu Melis'ten aldığım güç, akşamüzeri eve gelince huzursuzlukla yer değiştirdi. Öğretmen arkadaşların üzerimdeki baskısı beni köşeye sıkıştırmıştı. Bu haftayı atlatsam bile haftaya yeni bir bahaneyle karşılarına çıkamazdım. Onları sürekli oyalayamazdım.

İçimdeki bir anda beliren nahoş bir his beni yoklayınca odada daha fazla kalamayacağımı anlayıp mutfağa indim. Mutfakta her

zamanki gibi akşam yemeği telaşı vardı. Usulca Nesrin Sultan'ın yanına sokulup yaptığı yemeğe göz gezdirdim, fazlasıyla iştah açıcı duruyordu.

"Bir şey mi istemiştin kızım?"

"Hayır, sadece bu lezzetli kokunun kaynağını anlamaya çalışıyorum."

Nesrin Sultan belli edercesine gururla gülümsediğinde Burçin söze girdi. "Annem yemekleriyle seni de etkisi altına aldı ya vallahi helal olsun sultanım."

Yemeğin kokusunu derince içime soludum. "Bu yemeklerle kim etki altına alınmaz ki?"

Bu defa söze Banu girdi. "Sanırım bir tek Arzu Hanım'ı etkisi altına alamadı," deyip gülmeye başlayınca meraklı bakışlarımı ona çevirdim. "Arzu Hanım beğenmiyor mu yemekleri?"

Banu, düşünceli bir tavırla ellerini iki yana açtı. "Yani bilmiyoruz, genelde o hep çok az yer ve yemeklere mutlaka bir kulp bulur."

Masada pirinç ayıklayan Meliha, "Bence kilo almaktan korkuyor," dedi ve sesini incelterek Arzu'nun taklidini yapmaya çalıştı. "Nesrin Hanım, yemeklerinizde çok fazla yağ kullanıyorsunuz, biraz daha az koymalısınız, ayrıca bu kadar tuzun anlamı nedir? Bizi zehirlemek mi istiyorsunuz? Bunlara dikkat edin, sizi bir daha bu konuda uyarmayacağım," deyince kendime engel olamayıp gülmeye başladım.

Gerçekten de sesini onun sesine benzenmişti.

"Aslına bakarsan Arzu Hanım sadece yemekleri değil, bizleri de beğenmiyor, ona kalsa şimdiye dek hepimizi evden kovmuştu," diyerek yüzünü buruşturdu Ela da.

Şaşkınlıkla, "Nasıl yani? Neden beğenmiyor?" diye sordum.

Ela sırıtarak, "Eğitimli değilmişiz. Yurt dışından eğitimli bir ekip getirtmeyi istemişti ama Poyraz Bey'in sert tepkisiyle karşılaşınca sadece istemekle yetindi," dedi.

"Aşçısı Fransız olmalıymış, yahu elin Fransızı ne anlar mantıdan, dolmadan, tas kebabından, benim yerimi tutar mı hiç?" diye sitemli bir şekilde araya girince Nesrin Sultan, Ela yüzündeki sırıtışı bozmadan yanağından makas aldı. "Hiç ama," diyerek bize doğru göz kırptı.

Diğerleri de aynı şekilde gülerken bir anda sesleri kesildi ve hızlıca toparlanıp mutfağa giren kişiye baktılar. O an, saniyelik bir kalp krizi geçirdiğimi söylesem sanırım yalan olmazdı.

Arzu'nun gelmesinden, bizi duymasından endişe ederek başımı yavaşça geriye çevirdim ve içeriye girenin Poyraz olduğunu görünce rahat bir nefes verdim. Arzu'nun böyle bir konuşmaya şahit olduğunda vereceği tepkiyi düşünmek dahi istemiyordum.

Poyraz'ın ise her ne kadar mavilikleri aşkla parlasa da yüzündeki gergin ifadesi beni bile tedirgin etmişti. Endişeyle gözlerime odaklanıp hızlı adımlarla yanıma geldi. "Odanda seni göremeyince çok merak ettim," dedi ve yüzümü avuçlarının arasına alarak aramızdaki ilişkiyi mutfaktakilere de ilan etmiş oldu.

"İyi misin? Melis keyifsiz olduğunu söyledi."

Anlaşılan yine ruh hâlimi Melis'e yansıtmayı başarmıştım. Poyraz'a cevap vermeden önce bakışlarımı kısa bir anlığına mutfakta gezdirdim. Nesrin Sultan ile Meliha'nın yüzünde hiçbir ifade yokken Ela, Burçin ve Banu gülmemek için dudaklarını birbirlerine bastırıyordu.

Yanaklarım ısınınca yeniden Poyraz'a dönerek belli belirsiz duyulan sesimle, "İyiyim, odada canım sıkılınca mutfağa inmek istemiştim," dedim.

Başını sallayıp ellerini yüzümden çekti ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirip elimi sıkıca kavrayarak peşinden sürüklemeye başladı.

Başımı geriye çevirip mahcup bir ifadeyle mutfaktakilere baktığımda kızlara Nesrin Sultan ile Meliha'nın da katıldığını gördüm.

Poyraz da hızlı adımlarla beni sürüklemeye devam ediyordu. Merdivenleri aşıp çalışma odasının olduğu koridora sapınca piknik meselesini açmanın tam vakti olduğunu düşündüm.

Çalışma odasına girer girmez beni kapıyla bedeni arasına aldı ve sıcak dudaklarını yanağıma bastırdı. Ardından parmaklarını boynumda yavaşça dolaştırmaya başladı. Gözlerimi kapattım. Her dokunuşu içimdeki gerginliği mıknatıs gibi çekiyordu. Dudaklarını yanağımdan sürterek boynuma indirince tamamen gevşediğimi hissettim. Bana ne yapıyordu bilmiyordum ama her ne yapıyorsa iyi geldiğini biliyordum.

Sıcak nefesini üfleyip boğuk bir fısıltı eşliğinde, "Özledim menekşem." dedi.

İç gıdıklayıcı sesi içimin titremesine sebep olunca, yavaşça yutkunarak gözlerimi aralayıp bakışlarımı koyulaşan maviliklerinde gezdirdim. Bakışlarında yoğun bir arzu vardı ve sıcak nefesi beni çoktan sersemletmişti. Burnunu boyun girintime yasladı, koklar gibi derin bir nefes aldı. Sıcak dudakları yeniden hareket ettiğinde bu defa boynumdan dudaklarıma doğru yol aldı, dudaklarını dudaklarıma dokundurdu.

Öpmek istiyordum ama o hareket etmiyor, öylece duruyordu. İçimdeki öpme arzusuna daha fazla hâkim olamayınca elimi başının arkasına götürüp sertçe dudaklarıma bastırarak öpmeye başladım.

Beklediği buymuş gibi önce arsızca sırıttı, sonrasında da kolunu belime dolayarak sert bedenine bastırıp büyük bir özlemle öpmeye başladı. Her defasında gittikçe büyüyen tutkusuna ayak uydurmak ve içimden dışarıya çıkmak için çırpınan dürtüye direnmek fazlasıyla zorlanmama sebep oluyordu. Nefesim yetmeyince zar zor dudaklarından kopup nefes nefese koyulaşan gözlerine baktım. Sıcak nefesi sert bir şekilde ıslak dudaklarıma çarpıyordu.

Zihnimi ele geçirecek kadar sersemletici bir sesle, "Dudakların kontrolümü kaybetmeme sebep oluyor, farkındasın değil mi?" diye

sorunca yavaşça yutkundum. Üzerime her an atlayacakmış gibi şehvetle bakan gözleri, daha da sıcak basmasına sebep olmuştu. Bunu fark eden Poyraz da hafifçe tebessüm edip burnumun ucuna şefkatli bir öpücük kondurdu. Ardından elime uzanıp koltuklara doğru ilerledi. Ters giden bir durum olduğunun farkındaydı. Az önceki dokunuşlarının yoğunluğunun sebebi de buydu aslında. Üzerimdeki gerginliği almak istemişti. Koltuğa oturup beni de yanına çekti ve bedenini tamamen bana çevirdi. "Neyin var? Neden gerginsin bu kadar? Okulda gerilmene sebep olacak bir şey mi oldu?"

İnceler bakışları pürdikkat yüzümdeydi, her zamanki gibi bir ifade yakalamaya çalıştığı belliydi. Sıkıntılı bir nefes alıp, "Poyraz, benim seninle konuşmam gereken bir konu var," dedim.

Söyleyeceğim şeyin onu rahatsız edeceğini tahmin etmişçesine huzursuzca soludu. "Seni dinliyorum."

Kurumaya başlayan dudaklarımı yavaşça ıslattım. "Poyraz, hafta sonu okulun piknik etkinliği var. Yani bahar geldiği zaman öğrencileri götürebileceğimiz piknik alanlarını keşfetmek için biz öğretmenleri olarak şimdiden gidip bakalım diyoruz. Hem öğretmenlere de değişlik olur. Hazır gitmişken de piknik yaparız."

Poyraz'ın kaşları, bir solukta söylediğim cümlenin hızıyla çatıldı. "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Genelde her okulun zaman zaman bu tarz etkinlikleri olur, doğal olarak öğretmen arkadaşlar da bu hafta sonu böyle bir etkinlik yapmak istediler."

Sert bakışları yüzümde fütursuzca gezindi ve tereddütsüz bir sesle, "Hayır Eylül, o pikniğe kesinlikle gitmeyeceksin," diyerek sinirli bir şekilde ayağa kalktı.

Net ifadesi omuzlarımın düşmesine sebep olunca yavaşça soluğumu verip arkasından ayağa kalktım. "Bu piknik, öğrenciler için yapılacak olan bir etkinlik olduğu için öğretmen arkadaşlar da hep birlikte gitmek istiyorlar. Önce bu hafta sonu işim olduğunu, gele-

meyeceğimi söyledim ama bu defa da sırf ben de o pikniğe gidebileyim diye bir sonraki hafta sonuna ertelemek istediler. Anla beni Poyraz, her gün onlarla yüz yüze geliyorum, gitmezsem çok ayıp olacak."

Sanırım cümlenin sonunu yanlış bitirmiştim. Odanın içinde sıkıntıyla ileri geri dolanırken bir anda durup öfkeyle homurdandı. "Sana bir şey olma ihtimalinin yanında onlara ayıp olması umurumda bile değil."

Gözlerimi bir umut arayarak yüzünde gezdirdim. "Merak etme, bana bir şey olmayacak, hem artık o da yok, birkaç saat durup geri döneceğim zaten."

Sinirle ellerini saçlarının arasına götürdü ve sertçe karıştırdı. "Asıl sorun da bu ya zaten. O varken seni kimden koruyacağımı biliyordum ama şimdi seni kimden ya da kimlerden koruyacağımı bilmiyorum."

"Birkaç saatlik basit bir piknik. Eminim beni o piknikte korumana gerek kalmayacak."

Poyraz'ın gözlerinde endişe kol geziyordu. "Eylül, bak ben sıradan bir adam değilim ve benim etrafım düşmanlarla dolu. Nerede, ne zaman, ne olacağı belli değil. Seni göz göre göre tehlikeye atamam, bir kez daha kaybetme riskini göze alamam."

Daha önce aramızda böyle bir konuşma geçse şiddetle Poyraz'a karşı çıkar, burnumun dikine giderdim ama şimdi korkularını, karşı çıkma sebebini anlayabiliyordum.

Yanına doğru gittim. Ayak uçlarımda yükselip gergin yüzünü ellerimin arasına alarak dudaklarının üzerine minik bir buse kondurdum. Derin bir okyanusu andıran maviliklerine kenetlenip oldukça sakin bir sesle, "Sevgilim, korkularını anlayabiliyorum, dahası sana bu konuda hak veriyorum ama bana da hak ver lütfen. Benim bu tarz etkinliklere gitmem lazım," dedim ve ekledim: "Bugün kaçabilirim, yarın kaçabilirim ya da başka gün yine kaçabilirim ama ömür boyu kaçamam. Bu tarz etkinlikler benim hayatımın içerisinde hep var

olacak çünkü ben bir öğretmenim. Sadece bu piknik etkinliği de değil, tiyatro, sinema, dans gösterileri gibi sanatsal etkinlikler de olacak ya da geçen sefer gittiğimiz gibi müze gezileri, huzurevi ziyaretleri, okul gezileri gibi etkinlerimiz de olacak. Bunlar bir öğrencinin gelişebilmesi, öğrenebilmesi, sosyalleşebilmesi için olmazsa olmazlarıdır ve benim öğretmenleri olarak onların başında olmam gerekecek. O çocukların sağlıklı gelişim süreçleri bir yerde bana bağlı, aileleri bu yüzden çocuklarını bana emanet ediyorlar. Kısacası benim işim bu, yani buna gitmesem bile eninde sonunda böyle etkinliklere gitmem gerekecek. Bunlara alışmalısın."

Poyraz başını geriye yatırıp tuttuğu nefesini ağır ağır dışarıya bıraktı. "Of Eylül of, neden öğretmensin ki?" diye sorup yeniden gözlerime baktı.

Parmaklarımı gömleğinin düğmesinin üzerine götürdüm ve düğmesiyle oynamaya başlayıp cilveli bir şekilde sırıttım. "Belki de öğrencimin babasına âşık olacağım içindi."

Bakışlarında kısa bir anlığına yumuşama olduğunda şefkatli bakışlarını yüzümde gezdirdi. Ardından ellerini belime dolayıp alnını alnıma yaslayarak sessiz bir iç çekti. "Sana bir şey olmasından çok korkuyorum."

"Biliyorum ama bana hiçbir şey olmayacak, merak etme."

"Cesur ile Serdar da yanında olacak, diğerleri de seni uzaktan izleyecek"

Başımı geriye çekip kaşlarımı hafifçe çattım. "Hayır Poyraz, Cesur ile Serdar'ı onlara açıklayamam."

Aynı şekilde o da kaşlarını çattı. "Kimseye bir açıklama yapmak zorunda değilsin."

"Engin Bey, Cesur'un kim olduğunu biliyor."

Engin Bey'in adını duyunca çenesi fark edilir derecede kasıldı. "O adamın senin, benim sevgilim olduğunu bilmesinin vakti geldi de geçiyor," dediğinde elimin altındaki bedeni de aynı şekilde kasıldı.

Bir an Engin Bey'in bana olan tutumunu öğrendiğinde olabileceklerden dolayı fazlasıyla tedirgin hissettim.

Titrek çıkan sesime lanet edip, "Engin Bey'le ilgili bir problem mi var?" diye sordum.

Ellerini belimden çekip ceplerine koydu ve masasına doğru ilerledi. "Şimdilik yok ama bu olmayacağı anlamına gelmiyor değil mi?"

Kalbim korkuyla çırpındı. "O ne demek?"

Bedenini yeniden bana çevirdiğinde gözlerinde yoğun bir tehdit parlıyordu. "O okullardaki tüm öğrencilerin eğitim hayatını dolaylı yoldan ya da doğrudan riske atacak her kim varsa, karşısında mutlaka beni bulur demek. Hataya ve yalana asla tahammülüm yoktur, bunu çevremdeki herkes bilir, ki o adam da bunu fazlasıyla iyi biliyor."

"Öğrencilerin eğitim hayatını riske atacağını düşünmüyorum. Niye böyle bir şey yapsın ki?"

"Kim bilir," diyerek parmağını üzerime doğrultu. "Ve sen, Cesur ile Serdar yanında olmadan o pikniğine gitmeyeceksin!"

Pes ettiğimi belli edercesine uzun, derin bir nefes üfledim. "Tamam ama en azından biraz uzağımda olsunlar, kendilerini belli etmesinler."

Poyraz belli belirsiz başını sallayınca pikniğine gidebileceğim için yüzüm gülmeye başladı ve yavaşça yanına yürüyerek tam karşısına geçtim. Kollarımı boynuna dolayıp, "Korkularına rağmen durumuma saygı gösterdiğin için teşekkür ederim sevgilim."

Poyraz sadece içini çekmekle yetindi. Tedirginliğinden dolayı hâlâ keyifsiz duruyordu. Yeniden keyfini yerine getirebilmek için aklıma gelen düşünceyle muzip bir şekilde sırıttım. "Poyraz Bey, yarın cuma. Acaba Melis'le ilgili rapor almaya okula gelecek misiniz?"

Poyraz oynadığım oyuna aynı muziplikte karşılık verdi. "Artık rapora gerek duymuyorum Öğretmen Hanım."

"Hmmm. Neden peki?"

Parmaklarını belime dolayıp beni bedenine yasladı. "Çünkü kızımın güzeller güzeli öğretmenini görmek için artık bir bahaneye ihtiyacım kalmadı."

Hayretle, "Nasıl yani? Sen gerçekten rapor almak için gelmiyor muydun?" diye sordum.

Poyraz sevdiğim mimiklerini yüzüne takınıp başını sağa sola salladı. "Hayır, ben zaten senin nasıl mükemmel bir öğretmen olduğunu biliyordum. Melis konusunda hiç şüpheye düşmemiştim. Sadece seni görmek, konuşmak için bahane arıyordum."

Gözlerimi kısıp kötü kötü ona baktım. "Poyraz çok kötüsün, sen gelip rapor alacaksın ve ben sana yanlış bir şey söyleyeceğim diye sürekli geriliyordum haberin var mı?"

Kollarımı boynundan çekmeye çalıştığımda çekmeme izin vermeyip burnunu yanağıma sürterek koklar gibi nefes çekti içine. "Biliyorum." Dudaklarını dudaklarıma indirdi. "Ve senin gergin hâllerini izlemekten çok keyif alıyordum."

"Poyraz sen gerçekten de çok hain..."

Cümlemi tamamlamama izin vermeden sertçe dudaklarımı kavradı.

"Demir, film cidden harikaydı, resmen gülmekten gözümden yaş geldi," dedi İlayda kulağa fazlasıyla keyifli gelen bir sesle.

Demir, İlayda'nın mutlu olduğunu görünce sırıtarak yanında yürümeye devam etti. "Sana güleceğinin garantisini vermiştim."

"Daha önce bu filmi izlemiş miydin yoksa?"

"Hayır ama filmin fragmanını izlemiştim ve bu denli komik olduğu fragmanından belliydi."

"Bazen fragman iyi olsa bile film kötü çıkabiliyor ama bu film kesinlikle o filmlerden biri değil, harika bir seçim."

"Beğendin değil mi?"

"Beğenmek mi? Bayıldım."

Demir daha da sıntırken İlayda'nın yan profiline bakmaya başladı. Kirpiklerinin gölgesi yine elmacık kemiğini süslüyordu ve gülümsedikçe siyah, gür kirpikleri hafifçe titriyordu. "Demek ki seni tanımaya başlamışım."

İlayda da onu dikkatle izleyen kahverengi gözlere çevirdi yeşillerini. "Nasıl yani?"

"Şöyle ki, daha aramızda bu sinema muhabbeti geçmeden önce ben bu filmi görmüştüm ve fragmanını izlerken aklıma sen gelmiştin, senin de sevebileceğini düşünüp filmi görmeni çok istemiştim. Dün de sinemaya gitme fikri ortaya çıkınca aklıma hemen bu filme gitmek geldi. İtiraf etmem gerekirse filmi göreceğin için heyecanlanmıştım. Eğer filmi beğenmeseydin kesinlikle hayal kırıklığına uğrardım."

İlayda, Demir'in sözleri karşısında şaşırsa da başı okşanmış bir çocuğun tebessümü gibi bir tebessümün yüzüne yayılmasına engel olamadı. "Gerçekten de beni tanımaya başlamışsın, kesinlikle filmi sevdim," dediğinde yeşil gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

Tam o sırada asansörün kapısı açılınca Demir gözlerini İlayda'nın yeşillerinden çekip yanlarında bekleyen üç adamla birlikte asansöre bindi lakin adamlardan birinin asansöre binerken İlayda'yı süzdüğünü görünce kaşlarını çattı ve İlayda'yı sol tarafına alarak adamla arasına girip kahverengi gözlerini sinirle adamın üzerine dikti.

İlayda ise asansörde bir anda oluşan ve sebebini anlayamadığı gergin havayla tedirgin olmuştu. Gergin geçen birkaç saniyeden sonra asansörün kapısının açılmasıyla rahat bir nefes verip Demir'le asansörden indi, bakışları direkt onu buldu. Anlamlandıramadığı gergin yürüyüşüne, yan profiline dikkatle baktı. Tek kaşını sinir bozucu bir şey düşünüyormuş gibi öfkeyle kaldırmış, alt dudağın köşesini de sertçe kemirmeye başlamıştı.

Daha fazla dayanamayıp, "İçerde bir sorun mu oldu?" diye sorduğunda Demir'in gerginlikten kasılan yan profiline daha da şaşırdı.

"Hayır, olmadı."

"Neden o zaman bir anda gerildin?"

Demir de İlayda'nın sorusu karşısında kısa bir an duraksayıp aynı soruyu kendi kafasında kendine sordu. Sahi, neden bu kadar gerilmişti? Neden o adamın İlayda'yı süzmesi bu kadar ağrına gitmişti?

Kafasında sorduğu soruya cevap bulunca düşüncesini onaylar şekilde belli belirsiz başını salladı. Sebebi açıktı. Yanındaki bir kadına, bir adamın o şekilde bakması hiç hoşuna gitmemişti. Ve şu an yanındaki kişi İlayda değil Meltem de olabilirdi. Peki İlayda ya da Meltem olması fark eder miydi?

Cevabından emin olmayınca hafifçe kaşlarını çattı. Emin olduğu tek şey varsa o da kesinlikle o an o adamın canını okumak istemesiydi.

Sinirle içini çekip İlayda'ya döndü. "Önemli bir durum yok, karnın aç mı?"

İlayda, Demir'in ona tamamen dönmesiyle birlikte nabzının teklediğini hissetti. Nedenini anlayamadığı şekilde kahverengi gözleri boşluğa çevrilmiş, inatla gözlerine bakmıyor gibiydi. Yüz hatları da tarif edilemez bir şekilde keskinleşmiş fakat hareketsiz bir durgunlukla yoluna devam ediyor gibiydi ve Demir'in bu garip ifadesi tuhaf bir sükûnetle bir anda sarmalamıştı içini. Yumuşak denilebilecek bir tonda, "Pek sayılmam," dediğinde Demir'in boşluğa tutunan bakışları nihayet kendisi bulunca hafifçe gülümsedi.

Demir'in, "Çok iyi," demesi üzerine, hiç beklemediği cevabı yüzünden gülümsemesi silindi ve garip bir ifadeyle yüzüne baktı.

İlayda'nın şaşkın yüz ifadesi gören Demir'in de yüzünde tebessümü andıran ufak bir hareket oldu, ardından konuşmaya devam etti. "Ben de pek aç değilim ve böyle durumlarda çiğ köfte yemeyi

çok severim, açken midemi yakıyor da," deyip yüzünü acı çeker gibi bir ifadeyle buruşturdu. İlayda'nın yeniden gülümsediğini görünce, "Çiğ köfte sever misin?" diye sordu.

İlayda dudaklarında eşsiz bir tat kalmışçasına dudaklarını yalayıp, "Çiğ köfteye bayılırım," dedi.

Demir aldığı cevap karşısında keyifle, "O zaman seni vazgeçemeyeceğin bir çiğ köfteciye götüreceğim," dedi ve bileğinden tutup hızlıca peşinden sürüklemeye başladı.

Yaklaşık kırk dakika sonra da ellerindeki çiğ köftelerle birlikte sahil kenarında yürürlerken Demir'in dikkatli bakışları İlayda'nın üzerindeydi. "Üşüyor musun? Çiğ köftecinin mekânı salaş olduğu için oturmak istemeyeceğini düşünüp içeriye girmedim ama üşüyorsan mekâna geri dönebiliriz ya da arabaya geçebiliriz."

İlayda, ısırdığı çiğ köftenin tadıyla büyülenmiş gibi başını sağa sola salladı. "Aslında fark etmezdi, yani salaş olup olmaması benim için sorun değildi ama üşümüyorum, oturmadığımız kesinlikle iyi oldu. Şu an temiz hava ve çiğ köfte ikilisi harika hissettiriyor." Çiğ köftesinden bir ısırık daha alıp Demir'e döndü. "Demir, gerçekten de yediğim en iyi çiğ köfte bu."

Demir, İlayda'nın çocuksu hâllerine dudaklarının kıvrılmasına hâkim olamadı. "İşte buna sevindim."

Bir müddet yürümeye ve sessizce çiğ köftelerini yemeye devam ettiler. Bir süre sonra İlayda sessizliği bozarak, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Bilmem, öylesine yürüyordum. Geç olduysa dönebiliriz."

"Dönsek iyi olur, malûm hesap vermek zorunda olduğum bir ailem var. Eminim ikisi de beni bekliyordur."

Demir, İlayda'ya doğru yan bir bakış atıp gülümsedi. "Öyleyse daha fazla aileni bekletmeyelim," dedi ve birlikte arabaya doğru yürümeye başladılar.

İlayda arabaya yaklaştıklarında bakışlarını Demir'in üzerinden çekmeden içinde onu sinsi bir duman gibi yakan merakını dışa vurdu. "Meltem'i ne zaman filme götüreceksin?"

"Yarın gece."

"Seçtiğim filme götürüyorsun anlaştık mı?"

Demir yüzünü buruşturup, "Benim seçtiğim daha eğlenceliydi ama," dedi.

"Senin seçtiğin film, savaş filmi Demir. Allah aşkına, romantizm o filmin neresinde var, söyler misin?" diye sorduğunda Demir sesli bir şekilde gülmeye başladı. "Sana romantik olmadığımı defalarca kez söyledim."

Demir'in sözlerini onaylarcasına başını salladı. "Gerçekten de bu konuda vasatsın."

Birlikte gülmeye devam ettikleri sırada İlayda'nın karşıdan gelen kişiyi görmesiyle birlikte yüzündeki gülümsemesi yavaşça silindi.

Demir de İlayda'nın bir anda sesinin kesilmesiyle başını ona çevirdi ve yeşillerinin takılı kaldığı yere baktı. Onlara doğru yüzünde garip bir ifadeyle yürüyen adama dikkatlice baktığında adam yanlarında durdu. "İlayda, görüşmeyeli uzun zaman oldu, burada ne arıyorsun?"

Adamın inceler bakışlarının üzerine çevrildiğini görünce tek kaşını sertçe kaldırarak adamın bakışlarına karşılık verdi Demir.

İlayda'nın, "Gördüğün gibi yürüyorum," cevabıyla da iki adamın bakışları aynı anda İlayda'yı buldu.

Adamın gözlerinde alay eder gibi bir ifade parladı. "Hâlâ pasta işine devam mı?"

İlayda karşısındaki adamın küçümseyici tavrına aldırmadan soğuk bir sesle, "Hâlâ devam ediyorum ve sonsuza dek yapmaktan hiç vazgeçmeyeceğim, bunu çok iyi biliyorsun," dedi.

"Hiç değişmeyeceksin yani?"

İlayda omuzlarını dikleştirip kendinden emin bir şekilde dudaklarını araladı. "Asla değişmeyeceğim."

"Sen öyle diyorsan, o zaman iyi geceler İlayda."

İlayda cevap vermeyip başını sallamakla yetinince adam yanlarından ayrıldı.

Demir ise önce giden adama, ardından yürümeye başlayan İlayda'ya baktı. Bu gece ikinci kez hissettiği tuhaf ağırlıkla kaşlarını çatıp İlayda'nın peşinden hızlı adımlarla ilerledi. Yanına vardığında da adımlarını yavaşlatıp, "O kimdi?" diye sordu.

"Önemsiz biri."

"O yüzden mi bu kadar gerildin?"

İlayda hızlı soluklarını derin bir nefesle dindirmeye çalıştı. "Anlamadım?"

"Önemsiz biri dedin ama fazla gerildin. Demek ki senin için o kadar da önemsiz biri değilmiş."

İlayda rahatsız olmuş gibi bir ifadeyle yüzünü buruşturup, "Eski bir arkadaşım kendisi," deyince, Demir garip bir şekilde bu sözlerin, kendini karanlığa çektiğini hissetti. "Demek ki aşka küsteren kişi bu adammış," dedi kendi kendine mırıldanırcasına.

Demir'in ağzında geveleddiklerini duyunca İlayda, içinde aniden beliren sebepsiz sıkıntıyla kaşlarını çattı. "Ben aşka küs falan değilim, bunu söylemiştim, ayrıca Emre beni aşka küstürebilecek kadar değerli biri olmadı benim için. Kısa sürdü, bitti," dedi, sesi biraz yüksek çıkmıştı ve neden bu kadar sinirlendiğini kendi de anlayamamıştı. Kendi kendine, *N'oluyor bana?* dediğinde Demir'in özür dileyen sesini duydu. "Amacım sorgulamak değildi, duyabileceğine ihtimal vermemiştim, kusura bakma."

İlayda anlamsız çıkışına omuzları düşürüp, "Önemli değil, sen de kusura bakma," dedi.

Demir cevap vermedi ama zihnini meşgul eden soru yüzünden gözleri her baktığı yerde takılıp kalınca huzursuz bir nefes verip ye-

niden İlayda'ya baktı. Daha fazla dayanamayacaktı. İlayda ile ilgili her şeyi bilmek istiyordu. "Eğer çok özel değilse neden ayrıldığınızı öğrenebilir miyim?"

İlayda, Emre konusunu anlatıp anlatmamakta kararsız kalmıştı. O konuyu kapatalı çok olmuştu ve böyle bir adamı konuşarak güzel başlayan gecesini kötü bitirmek istemiyordu. Ayrıca bu konuda kendine çok kızıyordu. Böyle bir adamın zamanını boşa harcamasına, kendisini ezik hissettirmesine izin verdiği için en çok kendine kızıyordu. Geçmiş aklına gelince kızgın bir soluk alıp anlatmamaya karar vererek sessizce yürümeye devam etti.

Demir tuhaf bir şekilde onu anlamıştı sanki. Konuşturmaya ya da boş laflarla uzayan sessizliğini bozmaya çalışmamıştı. Ve nedense bu İlayda'nın çok hoşuna gitmişti. Çok geçmeden ona her şeyi anlatmak istedi. "Özel değil, yani Emre benim hiçbir zaman özelim olmadı, aynı şekilde ben de onun özeli olamadım sanırım. Başka türlü beni yanına yakıştıramama sebebini bulamıyorum çünkü."

Demir şaşkınlıkla, "Nasıl yanına yakıştıramadı?" diye sordu.

"Şöyle ki, mesleğimi beğenmiyordu. Yani pastacılığı beğenmiyordu. Beni arkadaşlarıyla falan tanıştırırken yaptığım mesleğimi sürekli olarak yalan söylüyordu. Daha sonra beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istemediğini, mesleğimden utandığını söylemeye başladı."

Demir hayatında duyduğu en tuhaf sözleri duyuyormuşçasına kaşlarını kaldırdı. "Pastacılığın nesinden utanıyormuş ki?"

"Hedeflerimin küçük olduğundan yakınıyordu. 'Cidden pastacılık mı, sen ciddi misin?' diye soruyordu sürekli. Hâlbuki pasta yapmak benim için bir tutkuydu ama o bunu anlayamıyordu ve küçümsüyordu. Bence bir insan bu hayatta sevdiği, mutlu olduğu işi yapmalı, ne iş yaptığının bir önemi olmamalı."

"O ne iş yapıyor?"

"Amatör futbolcu, yarın öbür gün ünlü bir futbolcu olursa beni yanına yaklaştıramazmış. Bu yüzden pasta yapmayı bırakmamı istedi, ben de onu bıraktım."

İlayda'nın verdiği cevapla Demir'in dudağının sağ köşesi yukarı doğru kıvrıldı ve sesinde zor zapt ettiği heyecanıyla, "Tutkularının peşinden gitmene, biri için hayalinden vazgeçmeme iradene kesinlikle hayran kaldım," dedi.

Demir'in sözleriyle İlayda'nın yanakları ısınmıştı.

EYLÜL

Ertesi gün yoğun geçse de Engin Bey'in tüm gün okula gelmemiş olması içimi inanılmaz bir huzurla donatmış, yorgunluğumu zerre hissetmememe sebep olmuştu.

Akşamüzeri ise eve geldiğimde sıcak su tüm kaslarımı gevşetirken, hissettiğim neşeyle masaya oturdum ve dün gece hazırladığım notları son bir kez daha gözden geçirmeye başladım. Bir süre sonra tüm gün burnumda tüten adam içeriye girince ona doğru sıcacık gülümseyerek ayağa kalkıp ona adımladım. Yanına varır varmaz sıcaklığıyla sarmalandığımda da ihtiyacım olan asıl huzurun bu olduğunun bir kez daha farkına vardım.

"Menekşem," diye fısıldayıp dudaklarını başımın üzerine basturırdı.

"Hoş geldin sevgilim."

Başımı göğsünden kaldırıp özlediğim maviliklerine hülyalı hülyalı bakınca Poyraz gülümsedi ve dolgun dudaklarını araladı. "Gün içinde öyle özlüyorum ki seni, sürekli kendimi yanına gelmek için bahane ararken buluyorum."

Avuç içlerimi kısa sakallarının üzerine yaslayıp parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı yanağına basturdım, ardından dudak-

larını yanağından kulağına doğru sürterek, "Ben de çok özlüyorum," diye fısıldadım.

Sıcak nefesimle Poyraz'ın elimin altındaki bedeni kasıldığında, daha fazlasını istercesine beni kendine çekti. Yoğun, erkeksi kokusu bir büyü gibi beni sersemletiyordu. Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde maviliklerini koyu girdapların sarmaladığını gördüm. Belimi tutan eli, beni sert bedenine doğru bastırıp boşta kalan eliyle ensemi kavradı ve yoğun bir arzuyla dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Dudaklarımı kavrayan sıcak dudakları, dudaklarımı aralamam için hareket ettiğinde büyük bir ihtiyaçla dudaklarımı aralayıp içimde beni yakmaya başlayan ilkel dürtünün hissiyle gözlerimi kapattım. Poyraz'ın öpüşündeki tutku yoğunlaştıkça ve benim tutkusuna büyük bir istekle karşılık vermemle hızla inip kalkan göğüslerimiz sertçe birbirine çarpmaya başladı. Daha fazla tutkusuna direnemeyeceğimi anlayınca düşmemek için parmaklarım omuzlarına sıkıca tutundu.

Onunsa belimi ve ensemi kavrayan elleri hissettiklerimi anlamışçasına bir anda bacaklarımı sardı, beni yukarıya kaldırıp bacaklarımı beline sarmamı sağladı. İçimi kaplayan yoğun arzudan kalbim çatlamak üzereydi, göğsümde boğuk bir inleme yankılanıyordu.

Zar zor dudaklarından kopunca ne ara saçlarını kavradığımı bilmediğim parmaklarımı gevşettim ve nefes nefese gözlerimi aralayıp alev topuna dönmüş maviliklerine baktım. Bakışlarındaki tutku her zamanki gibi daha fazlasına ihtiyacı olduğunu haykırıyordu.

ERTESİ GÜN

"Eylül, bir an bizi gerçekten de ektiğini düşündüm."

Oktay Hoca'nın sözlerine gülümseyerek yanına oturdum. "Geciktim, üzgünüm. Sabah biraz işlerim vardı, o yüzden okula gelemedim, sonra da trafiğe takılınca geç kaldım. Beren'e haber vermiştim," diyerek bakışlarımı bizi dinleyen Beren'e çevirdim.

Sabah, diğer öğretmen arkadaşlarla okulda buluşmaya Poyraz'ı ikna edemeyince daha sonra Cesur, Serdar ve peşimizdeki iki araba dolusu korumayla birlikte arkalarından gelmiştim. Neyse ki Cesur ile Serdar arabada kalmış, benimle birlikte yürümemişlerdi fakat izlendiğimi fazlasıyla hissediyordum. Sadece Cesur, Serdar ve diğer korumalar tarafından da değil, Engin denilen müdür bozuntusunun pis bakışlarının sürekli üzerimde olduğunun farkındaydım.

Her ne kadar bu meseleyi kendimce halledebileceğime inanıp Poyraz'a söylemek istemesem de bir yanım sürekli onu Poyraz'a söylemem gerektiğini söylüyordu. Belâ kokusu buram buram burnuma doluyordu, daha fazla saklayamayacağımı açıkça hissedebiliyordum.

Belki de bu gece, en azından bakışlarından rahatsız olduğumu Poyraz'a anlatmalıydım.

Sıkıntıyla nefes alırken Beren'in sesiyle düşüncelerimden çıktım. Gülümseyerek başını sallıyordu.

"Söyledim ama nedense Oktay Hoca gelmeyeceğinden fazla endişe etti, ikna edemedim bir türlü."

Oktay Hoca, "Ne yapayım ama? Sarma yiyememekten çok korkmuştum." Sepetin içindeki Nesrin Sultan'ın yaptığı sarmaları aradı. Bulmayınca da başını sepetin içinden kaldırıp, "Yaptın değil mi Eylül?" diye sorduğunda gülümsedim.

"Yani açıkçası ben yapmadım, sevdiğim biri yaptı ama eli çok lezzetlidir."

"Hadi başlayalım o zaman."

Oktay Hoca'nın sabırsızlığına gülümsemeye devam edip sepetimdeki yiyecekleri çıkarmaya başladım. Beni diğer öğretmenler de takip ederken Engin Bey'in yüzündeki pis sırıtışıyla sürekli beni izlediğini hissediyor, bakışlarımın ona değmemesi için kendimle büyük savaş veriyordum.

Dikkatimi Beren ile diğer öğretmenlere vererek onu yok saymaya çalıştım ve hep birlikte çıkardığımız yiyecekleri yemeye başladık.

Oktay Hoca'nın esprileriyle güzel başlayan pikniğimiz çok geçmeden havanın kapanmasıyla birlikte gölgelenmeye başladı.

Ender Hoca, yüklü yağmur bulutlarına bakarak, "Çocuklar için keşif yapalım dedik ama sanırım yapamadan geri döneceğiz," dedi.

Engin Bey'in o ana dek duymadığım sesi kulağımı tırmalayınca ise kaçamak gözlerle ona baktım. O da Ender Hoca gibi bulutlara bakıyordu.

"Neden yapamayalım? Bence bu yağmur hemen başlamaz. Bir an önce toparlanıp keşfe çıkalım, hem yağmur başlamadan gezmiş oluruz," diyerek hızla ayaklanınca, tüm öğretmenler şaşkınlıkla sebepsiz isteğine baktı.

Ender Hoca, "Engin Bey, yağmur ha yağdı ha yağacak, hiç gereği yok, dönelim bence," deyince Engin Bey'in ters bakışları onu buldu. "Yağmayacak Ender Hocam, ayrıca şeker değilsiniz ya, biraz ıslansanız erimezsiniz herhâlde."

Engin Bey'in sözlerine Pınar Hoca dayanamayıp gülünce Ender Hoca kaşlarını çatıp başını sallamakla yetindi sadece.

Engin Bey de ters bakışlarını Ender Hoca'nın üzerinden çekip bizlere çevirdi ve bakışlarını üzerimizde gezdirdi. "E hadi, ne duruyorsunuz? Toparlanın."

Engin Bey'in anlamsız ısrarına gözlerimi devirip diğer öğretmenler gibi ben de toparlanmaya başladım. Bir süre sonra topladıkları eşyalarını arabalarına bıraktılar. Benimse sepetimi bırakabileceğim yanımda bir arabam yoktu ve Cesur'un yanına gitmeyi göze alamazdım. Düşüncelerimin arasında usulca Beren'in yanına sokuldum. "Beren, ben arabamı girişe bırakmıştım. Buraya biraz uzak, sepet şimdilik senin arabanda kalsa olur mu?"

Beren genişçe gülümseyip, "Olur tabii fıstık," deyince bakışlarımı kaçırdım ondan. Ona yalan söylemekten hiç hoşlanmıyordum.

Dakikalar sonra tüm eşyalar toplandığında Engin Bey'in direktifleriyle zorunlu keşfimiz başlamış oldu. Her ne kadar onun varlığın-

dan dolayı huzursuz olsam da temiz hava ve gözümüzün alabildiğine her yerin yeşilliklerle kaplı olması iyi hissettiriyordu.

Hava gitgide kararırken ağaçlardan garip uğultular çıkmaya, yağmur taneleri usul usul tenimizde kendini belli etmeye başlayınca kısa keşfimize son vermeye karar verdik ve Engin Bey'i de ikna ettiğimizi düşünerek adımlarımızı arabalara doğru hızlandırdık.

İkna ettiğimizi düşündüğümüzü sanmam Engin Bey'in itici sesiyle sekteye uğradı. "Şu ileride harika bir mağara olduğunu duymuştum, içi merdivenli, çok katlı yapılanmalı ve oda odaymış. Bence oraya gidelim, hem yağmurdan da korunmuş oluruz," diyerek sırıtmaya başladı.

Ya havanın kapalılığından dolayıydı ya da bu adamın gereksiz ısrarından dolayıydı bilmiyorum ama içimi amansız bir sıkıntı kaplanmıştı.

Diğer öğretmenler onu onaylayınca diğer öğretmenlerle birlikte tarif ettiği yöne doğru yürümek zorunda kaldım. Gitgide arabalardan uzaklaşıyorduk ve içimdeki kötü his giderek artıyordu.

"Huzursuzsun."

Bakışlarımı yanımda yürüyen Beren'e çevirdim. Dikkatle yüzümü inceliyordu. Gülümsemeye çalışarak içimdeki sıkıntıyı yok saymaya çalıştım. "Böyle kapalı havalarda bazen kendimi huzursuz hissediyorum ama önemli bir şey değil, birazdan geçer."

Beren de hafifçe tebessüm etti. "Bana da olur bazen," dedi ve koluma girip yürümeye devam etti.

Çok geçmeden geniş bir çayırlığın arkasındaki sırtlara oyulmuş mağaraya gelince, hep birlikte mağaranın içine girdik. Gerçekten de mağaranın içinde Engin Bey'in dediği gibi odalar, merdivenler, geçitler vardı, üstelik oldukça genişti. Tek sorun içeriye sızan güneş ışığının cılızlığıydı ve mağaraya genel olarak karanlık bir hava hâkimdi.

Tedirginlikle mağaradaki odaları gezdiğimizde Pınar Hoca'nın sözleriyle kısa mağara gezintimiz de nihayet son buldu. "Yağmur

hızlanmaya başlıyor, bence bir an önce dönelim, bu ürkütücü yerde mahsur kalmak istemiyorum."

Onu Seher Hoca da desteklerken Beren ile ben de tamam deyince mağaradan çıkmaya karar verdik.

Benim için şimdi yepyeni bir sorun başlıyordu. Herkes gitmeden buradan gidemezdim ama özellikle Cesur'a, Engin Bey gitmeden ortaya çıkmamasını söylesem de yağmur biraz daha bastırırsa Cesur'un, Engin Bey'in varlığını pek umursayacağını zannetmiyordum.

İçimdeki sıkıntıya bir de bu eklenirken Beren anlayamadığım bir tedirginlikle bir anda telefonunu eline aldı ve bir şey demeden adımlarını hızlandırarak mağaranın içinden çıkıp koşar adımlarla arka tarafa doğru yöneldi.

"Beren böyle aceleyle nereye gidiyor?"

Oktay Hoca'nın da meraklı kısık bakışları Beren'in üzerindeydi.

"Anlamadım ki, sanırım önemli bir telefon görüşmesi yapacak." Aniden sustum. Beren'in dışarı çıkması aklıma müthiş bir fikir getirmişti. Beren'i bekleme bahanesiyle diğer öğretmenlerden, özellikle Engin Bey'den ayrılabilirdim.

Gülümseyerek Oktay Hoca'ya döndüm. "Yağmur gerçekten de çok hızlanmaya başladı, sizler gidin, ben Beren'i beklerim, zaten benim arabam girişte kalmıştı, Beren beni arabasıyla arabama kadar bırakacaktı. Biz arkanızdan birazdan geliriz."

"Tek başına bekleme Eylül, beraber bekleyelim," deyince Oktay Hoca ellerimi şiddetle iki yana salladım. "Hayır hayır, siz gidin hocam, Beren şimdi gelir zaten."

"Emin misin?"

"Evet hocam, gidin siz."

"Peki madem pazartesi görüşürüz."

"Görüşürüz."

Oktay Hoca başını sallayıp diğerleriyle birlikte mağaradan çıktı. Benimse bakışlarım hâlâ mağaradan çıkmayan Engin Bey'deydi. Çıkmaktan ziyade oyalanıyor gibi bir hâli vardı. Adımlarını olabildiğince yavaş atıyor, temkinli bir şekilde çıkışa doğru yürüyordu. Herkes çıkmıştı ki adımlarını durdurdu ve çok kısa bir müddet olduğu yerde sabit kaldı. Gerilmişti. Yan profilini görsem de gerginliği elle tutulur bir şekilde üzerinden yayılıyordu. Anlamlandıramadım. Onu ilk kez böyle görüyordum. Belki Cesur'un varlığı olmasa telaşa bile kapılabilirdim ama şimdilik kendimi güvende hissediyordum. Zaten ne yapabilirdi ki? En fazla konuşmaya zorlayabilirdi. Sonrasında da mağaradan çıkmadığımı gören Cesur soluğu burada alır ve sorun onun aleyhinde hallolurdu.

Bedenini bana çevirince gözlerinde gördüğüm hiç de masum olmayan ifadesiyle içimden ufak bir ürperti geçti. Yüzünde -en fazla konuşmaya zorlar- gibi bir ifade hiç yoktu.

Onunla bu karanlık, izbe yerde daha fazla yalnız kalmamak için bacaklarımı hareket ettirip adımlarımı mağaranın çıkışına doğru yönlerdim. Maalesef birkaç adım atabilmiştim. Engin Bey kolumu sertçe yakaladı. "Bir adım daha atarsan ve bağırmaya çalışırsan düşünmeden tetiğe basarım," diyerek delmek istercesine belime silahı bastırdı.

Zihnimin gerisindeki alaycı ses -en fazla konuşmaya zorlar- diye diye yok oldu ve beni dehşete düşmüş hâlimle baş başa bıraktı.

Hayatımda ilk defa bir silahın varlığı bedenimi dağlarken, kalbimin kuvvetlice çarptığını, titremeye başlayan bedenimin külçe gibi ağırlaştığını hissettim. Belime baskı uygulayan silah bacaklarımla birlikte beynimi de uyuşturmuştu sanki. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Korku zihnimde âdeta dans ediyordu. Tunç'la karşı karşıya geldiğimde iyi kötü aldığım boks derslerinin de etkisiyle karşılık verebilmiştim ama şimdi belime dayanan silah, bana kukla muamelesi

hızlanmaya başlıyor, bence bir an önce dönelim, bu ürkütücü yerde mahsur kalmak istemiyorum."

Onu Seher Hoca da desteklerken Beren ile ben de tamam deyince mağaradan çıkmaya karar verdik.

Benim için şimdi yepyeni bir sorun başlıyordu. Herkes gitmeden buradan gidemezdim ama özellikle Cesur'a, Engin Bey gitmeden ortaya çıkmamasını söylesem de yağmur biraz daha bastırırsa Cesur'un, Engin Bey'in varlığını pek umursayacağını zannetmiyordum.

İçimdeki sıkıntıya bir de bu eklenirken Beren anlayamadığım bir tedirginlikle bir anda telefonunu eline aldı ve bir şey demeden adımlarını hızlandırarak mağaranın içinden çıkıp koşar adımlarla arka tarafa doğru yöneldi.

"Beren böyle aceleyle nereye gidiyor?"

Oktay Hoca'nın da meraklı kısık bakışları Beren'in üzerindeydi.

"Anlamadım ki, sanırım önemli bir telefon görüşmesi yapacak." Aniden sustum. Beren'in dışarı çıkması aklıma müthiş bir fikir getirmişti. Beren'i bekleme bahanesiyle diğer öğretmenlerden, özellikle Engin Bey'den ayrılabilirdim.

Gülümseyerek Oktay Hoca'ya döndüm. "Yağmur gerçekten de çok hızlanmaya başladı, sizler gidin, ben Beren'i beklerim, zaten benim arabam girişte kalmıştı, Beren beni arabasıyla arabama kadar bırakacaktı. Biz arkanızdan birazdan geliriz."

"Tek başına bekleme Eylül, beraber bekleyelim," deyince Oktay Hoca ellerimi şiddetle iki yana salladım. "Hayır hayır, siz gidin hocam, Beren şimdi gelir zaten."

"Emin misin?"

"Evet hocam, gidin siz."

"Peki madem pazartesi görüşürüz."

"Görüşürüz."

Oktay Hoca başını sallayıp diğerleriyle birlikte mağaradan çıktı. Benimse bakışlarım hâlâ mağaradan çıkmayan Engin Bey'deydi. Çıkmaktan ziyade oyalanıyor gibi bir hâli vardı. Adımlarını olabildiğince yavaş atıyor, temkinli bir şekilde çıkışa doğru yürüyordu. Herkes çıkmıştı ki adımlarını durdurdu ve çok kısa bir müddet olduğu yerde sabit kaldı. Gerilmişti. Yan profilini görsem de gerginliği elle tutulur bir şekilde üzerinden yayılıyordu. Anlamlandıramadım. Onu ilk kez böyle görüyordum. Belki Cesur'un varlığı olmasa telaşa bile kapılabilirdim ama şimdilik kendimi güvende hissediyordum. Zaten ne yapabilirdi ki? En fazla konuşmaya zorlayabilirdi. Sonrasında da mağaradan çıkmadığımı gören Cesur soluğu burada alır ve sorun onun aleyhinde hallolurdu.

Bedenini bana çevirince gözlerinde gördüğüm hiç de masum olmayan ifadesiyle içimden ufak bir ürperti geçti. Yüzünde -en fazla konuşmaya zorlar- gibi bir ifade hiç yoktu.

Onunla bu karanlık, izbe yerde daha fazla yalnız kalmamak için bacaklarımı hareket ettirip adımlarımı mağaranın çıkışına doğru yönlerdim. Maalesef birkaç adım atabilmiştim. Engin Bey kolumu sertçe yakaladı. "Bir adım daha atarsan ve bağırmaya çalışırsan düşünmeden tetiğe basarım," diyerek delmek istercesine belime silahı bastırdı.

Zihnimin gerisindeki alaycı ses -en fazla konuşmaya zorlar- diye diye yok oldu ve beni dehşete düşmüş hâlimle baş başa bıraktı.

Hayatımda ilk defa bir silahın varlığı bedenimi dağlarken, kalbimin kuvvetlice çarptığını, titremeye başlayan bedenimin külçe gibi ağırlaştığını hissettim. Belime baskı uygulayan silah bacaklarımla birlikte beynimi de uyuşturmuştu sanki. Ne yapacağımı hiç bilmiyordum. Korku zihnimde âdeta dans ediyordu. Tunç'la karşı karşıya geldiğimde iyi kötü aldığım boks derslerinin de etkisiyle karşılık verebilmiştim ama şimdi belime dayanan silah, bana kukla muamelesi

yapıyordu. İplerim onun ellerindeydi ve o nasıl isterse benimle öyle oynayacaktı.

Zar zor bulduğum sesimin titremesini engelleyemeden, "Ne yaptığını zannediyorsun?" diye sordum.

Sesimin titrediğini duymak onu daha da mutlu etmişti. Sesli bir şekilde nefesini içine çekti. "Ahh korkuyorsun işte bu, en sevdiğim de bu, korku," diyerek güldü.

Omzumun üzerinden yüzüne bakmaya çalıştım. Başaralı olamayınca bunu fark etmiş gibi belimdeki silahı çekmeden beni hafifçe yan döndürüp ona bakmamı sağladı. Şevkle kısılmış bakışları vücudumun her köşesinde geziniyordu. Gözleri ağır ağır omuzlarımdan yukarıya çıkıp gözlerime gelince durdu ve yüzüme yaklaşıp bir felâketi fısıldar gibi fısıldadı. "Biliyor musun, okula geldiğin ilk günden beri bana karımı anımsatıyorsun, tıpkı Zehra Öğretmen gibi, ikiniz de bana sürekli karımı anımsatıyorsunuz, bu yüzden size içten içe büyük bir hayranlık duydum," deyip nefesini üzerime üfledi.

Nefesini yüzümde hissedince midemin bulandığını, ruhumun kasıldığını hissettim ve başımı geriye çekip aramızdaki mesafeyi açmaya çalıştım.

Bir an Zehra'nın kim olduğunu düşündüm ama bulamadım. Hissettiğim dehşetin yoğunluğu bütün bedenimi sarmıştı, beynim bana ihanet ediyor gibiydi. Kimden bahsettiğini bir türlü anlayamıyordum.

O ise yüzümdeki anlamsız ifadeyi izledikçe dudakları alayla kıvrıldı. "Yerine geldiğin öğretmenden bahsediyorum."

Söyledikleriyle bir an gözlerimin kardığını hissettim. Demek ki tahminlerimde yanılmamıştım. O, Zehra Öğretmen'e zarar vermişti.

Son anda bulduğum cesaretle, "Ona n'aptın?" diye haykırdığımda alacağım cevaptan ölesiye korktum. Nefesini yüzümün her zerresinde hissettiğim adamın bakışlarında öylesine kendinden geçmiş bir ifade vardı ki, bakışlarından dolayı bir adım yana gitmek istedim

fakat belimdeki silahı mümkünmüş gibi daha da belime bastırdı. "Birazdan sana yapacaklarım aynısını ona da yaptım fakat o bana çok dayanamadı ve zavallının beli kırıldı, maalesef artık yataktan kalkamıyor. Hakkını yiyemem, yine işimi görüyor, gerçi eskisi gibi zevk vermiyor ama şikâyetçi değilim," diyerek iğrenç bakışlarını tekrardan üzerimde gezdirdi. "Yalnız senin daha dayanıklı olduğuna eminim."

Hissettiğim yoğun korku, bir anda öfkeye dönüşünce dişlerimin arasından sert bir nefes verdim ve tükürmek istercesine yüzüne baktım. "Allah senin belânı versin aşağılık herif, nasıl böyle bir şey yapabilirsin? Bu yaptığının bedelini fazlasıyla ödeyeceksin," dediğimde kolumdaki elinin tutuşunu daha da güçlendirerek sertçe sarstı. "Kim ödetecek lan bu bana, sen mi?" diye sorup kuvvetlice sarsmaya devam etti. Gözleri odağını kaybetmiş gibiydi. Deli bir öfkeyle yüzüme bakıyordu. Bir anda sarsmayı bıraktı. "Bir daha bana aptalca bir şaka yapmaya kalkarsan bedelini canınla ödersin."

Sarsılmanın etkisiyle dişlerimin birbirine vurdu ve dişlerimin arasında kalan dilimin acısı dudaklarımın arasından belli belirsiz bir inilti kopardı. Benim iniltime sadistçe gülümsedi. Gülümsemesini fark edene dek içimde filizlenen ona karşı koyma arzusu, gülümsemesiyle birlikte yeniden yok oldu. Yanı başımdaki adam sadece bir sapık değil, aynı zamanda sadistliğe bulanmış bir deliydi. Birkaç kesik solukla sakin kalmaya çalıştım. İçimden bir ses birazdan Cesur'un geleceğini söylüyordu ve yine aynı ses, yanlış bir adım atmamamı, onu beklememi söylüyordu. Ayrıca buna kaplan heybetine sahip cüssesi de sebep oluyordu.

Kaçamak bakışlarımı mağaranın kapısına doğru çevirdim. Kopacak olan kıyameti hissedebiliyordum. Cesur'un mağaradan çıkmadığımı anlaması ve yanımıza gelmesi an meselesiydi.

Bakışlarım mağaranın kapısında takılı kalırken o ise belimdeki silahı başıma dayadı. "Şimdi uslu bir kız oluyorsun ve benim seninle

işim bitene kadar ağzını açmıyorsun, yoksa güzel yüzünü düşünmeden dağıtırım. Ha bir de burada işimiz bittikten sonra seni Zehra'nın yanına götüreceğim, bundan sonra bana birlikte hizmet edeceksiniz," diyerek beni karanlık odanın birine doğru sürüklemeye başladı.

Ona direnmeye çalıştım. Direnişimin karşısında bana şiddet uygulamasını bile bekledim fakat beklediğimin tam tersi, daha ilk direnişimde beni sürüklemeyi bırakıp öylece durdu ve buz kesmiş bakışlarıyla arkama baktı. Cesur'un geldiğini düşünerek başımı bakışlarının odaklandığı yere çevirince görüş alanıma Beren girdi. Tıpkı yanı başımdaki sadist gibi öylece durdum, karşımda gördüğüm manzarayla âdeta donakaldım.

Beren, elinde sıkı sıkıya tuttuğu silahı Engin'e doğru tutuyordu ve elinde zerre titreme yoktu. Bakışlarım şaşkınlıkla Beren ile elindeki silah arasında gezinirken nefesimi toparlamakta güçlük çektim.

Kimsenin sesi çıkmıyordu, mağaranın içi bir anda ölüm sessizliğine bürünmüştü.

Saniyeler sonra mağaradaki ürkütücü sessizliği yaran Beren'in sesi oldu. "Çek o pis ellerini Eylül'ün üzerinden!"

Engin de benim gibi üzerindeki şaşkınlığı çabuk atamadı ve sadece, "Beren," diyebilmeyi başardı.

Engin'in şaşkınlık dolu sesiyle Beren'in yüzüne öylesine alaycı bir ifade yayıldı ki günlerce beklediği an buymuş gibi kahkaha koyverdi. "Yolun sonu pislik, foyan ortaya çıktı."

Söyleyiş şekli Engin'i korkuyla hipnotize etmişti. "Ne diyorsun sen?" diye sorduğunda sesinde can çekişen birinin hırıltıları vardı, panikle geriye doğru bir adım attı.

Beren'in çenesi tiksintiyle kasıldı. "Bil bakalım ne oldu? Ya da sen dur, zahmet etme, ben sana ne olduğunu söyleyeyim." Vahşi denilebilecek ürkütücü bir ifadeyle gülümsedi. "Biz var ya biz, biz Zehra Öğretmeni bulduk ve o bize yaptığın bütün iğrençliklerin hepsini tek tek anlattı."

Bakışlarında öylesine ürkütücü bir ifade vardı ki, tıpkı bir soğukkanlı ölüm meleğine benziyordu.

Engin, anlaşılmaz bir şekilde küfürler etse de Beren ifadesini bozmadan konuşmaya devam etti. "Ona neler yaptığını, ne eziyetler ettiğini, nasıl korkuttuğunu, kısacası hayatını nasıl kâbusa çevirdiğini anlattı. Ve tüm bunları duyan Poyraz Bey, tahmin et n'aptı? Muhtemelen tahmin ediyorsundur ama yine de söyleyeyim," deyip kıstığı gözleriyle Engin'in gözlerine odaklandı. "Senin gibi bir piçin hayatını kâbusa çevirmek için şu an yola çıktı."

Bense Poyraz'ın adını duyunca ağzım açık bir hâlde Beren'e baktım. Beren de ona baktığımı anlamış gibi ürkütücü bakışlarını kısa bir anlığına bana çevirip üzerimde gezdirdikten sonra yeniden Engin'e döndü. "Ama..." deyip kınamışçasına başını iki yana salladı. "Ama sen gördüğüm kadarıyla Poyraz Bey'in sadece hayatını karartmasını değil, canını da almasını istiyorsun. Yani, kadınının başına silah dayadığına göre fazlasıyla cesur olmalısın."

Kulaklarıma inanamadım.

Beren kimdi böyle?

Neler diyordu?

Beren'in dedikleriyle beynimin artık uğuldamaktan başka bir işe yaramadığı hissettim. Yeniden düşünmeye çalışmak için gözlerimi yumdum. Hiçbir şey sebepsiz değildi. Beren'in varlığı, bana yakınlığı, elindeki silahı... Tüm bunlar Poyraz'ı işaret ediyordu ve zihnimde tek bir soruyu şekillendiriyordu. Aralarındaki bağlantı neydi?

Belimdeki silahı şakağımda hissedince gözlerimi araladım ve Engin'in arkama geçerek beni önüne siper ettiğini gördüm. "Yaklaşma yoksa onu öldürürüm."

Beren'in kaşları çatılırken mağaranın içine soluk soluğa ellerindeki silahlarıyla önce Cesur ile Serdar, akabinde de yine ellerinde silahlarıyla korumalar girdi.

Cesur'un, şakağıma dayanmış silahı görür görmez gözlerinde yakaladığım korkuyla ve tedirgin adımlarıyla bize doğru adımladığını görünce gözlerim ağlama isteğiyle yanmaya başladı.

Cesur birkaç temkinli adımından sonra Beren'in yanında yer alıp Engin'e doğru, "Bırak onu!" diye haykırdı.

Cesur'un sesiyle Engin beni tamamen kendine siper ederek aynı haykırışla karşılık verdi. "Siz çıkmadan onu asla bırakmam, hemen çıkın yoksa beynini dağıtırım!"

Silahı öyle çok şakağıma bastırıyordu ki resmen kafatasımın içine sokmaya zorluyordu.

Cesur öfkeyle nefes alıp yeniden haykırdı. "O tetiğe bastığın an senin de cesedin çıkar buradan!"

Engin'in yutkunma sesi kulaklarımı doldurdu. "Her türlü beni öldüreceksiniz zaten," dediğinde korkudan sesinin tınısı bile değişmişti. Bir an dirseğimi karnına geçirip ondan kurtulmayı düşündüm. Zihnim, cesaret ve temkinli kalmak arasında mekik dokuyordu ama onun korkusu, dirseği karnına geçirmemle birlikte beynimi dağıtacak kadar şiddetliydi. O yüzden temkinli kalıp beklemeyi seçtim.

"Onu bırakmadığın sürece sağ kalma ihtimalin hiç yok."

Cesur'un sözleriyle, "Onu asla bırakmam!" diyerek hayatta kalma sebebinin ben olduğumu anlamışçasına kolunu boynuma sıkı sıkıya dolayıp benimle birlikte geriye adımladı. Cesur bize doğru atak yapınca da, "Yaklaşma vururum," dedi. Ani bir hareketle alnımdan ayırdığı silahın sürgüsünü burnumun ucunda çekti ve tekrardan namlunun ucunu şakağıma bastırdı.

Cesur korkuyla ellerini kaldırdı. "Tamam, sakin ol."

Tenimde dolaşan soğuk ürperti yüzünden bedenimi yoğun bir titreme almıştı. Karşımda üzerimize doğru tutulan onca silahla ve şakağımı delmek istercesine bastırılan silahla dizlerimin bedenimi daha fazla taşıyamayacağını, her an yere yığılacağımı hissediyordum.

Cesur, elinden sıkı sıkıya tuttuğu silahını bırakmadan bakışlarını bizden ayırarak ters bir şekilde Beren'e baktı. "Sana içeriye bizsiz girmemeni söylemiştim, neden beni dinlemeyip kendi başına hareket ediyorsun?"

"Bu pislik benim görevimdi, ayrıca Eylül'ü öylece sürüklerken seni bekleyemezdim, geç kalan sensin."

"Bir anda içeriye girmeseydin şimdiye çoktan haklamıştım bu iti."

Daha ne kadar şaşırabilirim derken Beren ile Cesur beni yanıltmayı başarmışlardı. Konuşmalarını duydukça genişleyen göz bebeklerim ve titreyen kirpiklerim şaşkınlığımı elle tutulur kıvama getirmişti.

Hızlıca verdiğim nefes kulaklarımı doldurduğunda ise mağaranın kapısından içeriye Poyraz girince bakışlarım anında onu buldu. Beni görür görmez olduğu yerde gördüğü manzaranın gerçekliğini idrak etmek istercesine öylece durdu ve uzun denilebilecek sürede bize baktı.

O ana dek tuttuğum gözyaşlarım onu görmemle birlikte bir bir yanaklarımdan süzülmeye başlayınca Poyraz'ın bakışları gözlerimden alnımdaki silaha odaklandı.

Çok kısa bir anlığına gözlerini kapatıp yumruklarını sıktı ve hızlıca gözlerini geri açtı. Açtığında da gözlerini ölümün ruhsuz kasveti sarmalamış, yüzü daha önce hiç görmediğim ürkütücü bir ifadeyle kasılmış bir hâlde üzerimize doğru yürümeye başladı.

Beren ile Cesur yana çekilip Poyraz'ın geçmesine izin verirken Engin benimle beraber geriye doğru hızlıca yürüdü.

Sırtı duvara dayanmış olmalıydı ki durmak zorunda kalınca silahı alnımdan ayırıp Poyraz'a doğrultu ve titreyen sesiyle, "Yaklaşma yoksa vururum," dediğinde istemsizce attığım çığlığı duydum.

Poyraz'ın vurulma ihtimaliyle kalbim büyük bir sarsıntıya uğramıştı sanki.

Poyraz, çığlığımı duymasıyla birlikte görünmez bir duvara çarpmış gibi durup gözlerime baktı.

Yanaklarım sızlıyordu. Başımı iki yana sallayıp, "Poyraz, yalvarırım yaklaşma yoksa seni vuracak," dedim.

Korkuyordum, ona bir şey olmasından, onsuz kalmaktan çok korkuyordum.

Dışarıda esen rüzgâr içerideki tozları havaya uçuşturdu. Uçuşan tozların arasından Poyraz gözümden süzülen damlaları tek tek izleyip sinirle içini çekti ve "Akıttığı her damlasının hesabını bana fazlasıyla ödeyeceksin!" diye gür sesiyle haykırdığında sesi mağaranın içinde âdeta yankılandı.

Poyraz'ın haykırışıyla Engin'i yoğun bir titreme aldı. Bana ya da Poyraz'a ateş ettiği an kendi de ölecekti. Beni öylece bırakırsa da Poyraz'ın nefretinde boğulacaktı. Kapana kısılmış bir av gibi can çekişmeye başladı.

Sertçe yutkundu ve silahı yeniden şakağıma bastırdı. Elleri öylesine titriyordu ki şakağımdaki silah sürekli ufak ufak tenime vuruyordu.

"Buradan çıkmama izin verirsen onu bıra..." Poyraz'ın gözlerine silahı tekrardan şakağıma dayaması üzerine öylesine ürkütücü bir ifade geldi ki, o ifade Engin'in sesinin kesilmesine sebep oldu.

"Çek o pis ellerini üzerinden!" diyerek bize doğru bir adım attı. Adım atmasıyla da kulakları sağır eden kuvvetli bir silah sesi mağaranın içinde yankılandı.

Silah sesine eş zamanla kendi çığlığımın sesi, kulaklarıma dolduğunda bir anda zaman dondu sanki. Herkes ağır çekimde etrafımdan siliniyordu. Sıkıca sarmalandığım beden beni bir anda boşluğa itti, kulağımda inanılmaz bir çınlama sesi yükseldi.

Başımdan yüzüme doğru sızmaya başlayan bir sıcaklık hissediyordum, burnuma da barut kokusu doluyordu. Kuvvetli bir el tarafından hızlıca çekildim. Tanıdık, güvenli koku barut kokusunun yeri-

ni alınca kesik kesik aldığım soluklarla gözlerimi sıkıca kapattım ve başımı Poyraz'ın kaskatı kesilmiş bedenine bastırdım.

Hissettiğim panikten dolayı bedenimin titremesini durduramıyordum. Poyraz'ın elleri de endişeyle bedenimde gezinip bir şeyim olup olmadığını kontrol ediyordu.

Kuvvetli bir hıçkırıkla çözüldüğümde Poyraz'ın bedenimde gezinen elleri durdu ve güvenli kollarıyla bedenimi hızlıca sarmaladı. "Sakin ol menekşem, yanındayım."

Poyraz'ın söylediklerini zar zor algılıyordum. Boşta kalan ellerimle gömleğinin yakasına sıkıca tutunup hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Poyraz'ın sırtımda sakinleştirmek için şefkatle gezinen elleriyle ve ciğerlerime doldurduğum güvenli kokusuyla titremelerim azalırken bir anda Poyraz'ın kokusuna kan kokusu karışınca korkuyla başımı göğsünden kaldırdım, gömleğindeki kan lekesine baktım.

Dudaklarım dehşetle aralandı. "Poyraz, kan!"

Poyraz'ın gözleri anlayışlı bir ifadeyle yumuşadı. "Ben iyiyim," deyip parmaklarını alnıma sürterek gezdirmeye başladı.

Bir şeyi siliyor gibiydi.

Çok geçmeden gömleğindeki kan lekesine alnımdan silmeye çalıştığı kanın sebep olduğunu anlayınca hızlıca başımı geriye çevirdim. Başımı geriye çevirmemle birlikte içimde büyük bir kıyamet koptu ve dünya sessiz bir çığlıkla etrafıma yığıldı sanki. Karşıma çıkan manzara beni büyük bir korkunun içine sürüklediğinde Engin'in dağılmış yüzüne dehşetle baktım.

Dudaklarımdan yeni bir çığlık firar etmeye hazırlanırken avuç içimi sıkıca dudaklarıma bastırdım ve gerçeğe gözlerimi sıkıca kapattım.

Poyraz, ani bir refleksle başımı kendisine çevirip yüzümü gerginlikten buz gibi olmuş avuç içlerinin arasına aldı. "Sakın bakma, yoksa kolay kolay aklından silemezsin," diyerek başımı göğsüne bastırdı.

Yeniden bedenimi esir alan titremeyle Poyraz'ın kollarında hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Kalbimin uğuldadığını hissediyordum ve üşüyordum. Göğsümde gittikçe büyüyen bir sızı vardı, canımı yakıyordu. Dizlerimde bedenimi taşıyacak daha fazla güç kalmayınca ayakta kalabilmeye zorladım kendimi. Havayı saran kan kokusu ise midemi bulandırmaya başlamıştı.

Yanımda birinin sesini duyuyordum ama kime ait olduğunu algılayamıyordum. Kendimi dahi hissedecek gücü bulamıyordum. İliklerime kadar dolan ağırlık hissi, beni sersemletecek kadar güçlüydü, tüm algılarımı kapatmıştı.

Yabancı ses, "Bu o mu? N'oldu burada?" diye sorunca, Poyraz'ın göğüs kafesi öfkeli bir soluklu şişti. "Kendini vurdu korkak."

Yabancının sesi yeniden kulaklarıma doldu. "Kaldırın şu leşi gözümün önünden!"

Ona bakma isteği ile dolup taşınca Poyraz'ın bilinçsizce sıktığım kollarını bırakıp başımı sakladığım boyunduruğun altından çıkardım.

Bakışlarım, yabancı sesin sahibini bulurken yanımızda duran ve tüm ciddiyetiyle sağa sola talimatlar veren adama baktım. Kalın, gür sesiyle orantılı vücut yapısı, kendinden emin duruşuyla çevresine ufak çaplı panik yaşatacak bir havası vardı.

Etrafımız bir anda polislerle sarılınca bakışlarımı yabancının üzerinden çekip tedirginlikle onlara döndüm. Kimisi mağaranın köşelerine yerleşmiş etrafı inceliyor kimisi de yabancının talimatıyla arkamdaki cesede müdahale ediyordu. Yanımdaki hareketlilik artınca Poyraz'ın fazlasıyla huzursuz çıkan sesi ona bakmama sebep oldu.

Oldukça gergin ve soğuk duruyordu. "Gidelim artık."

Beni kucağına almak için üzerime eğilince titreyen elimi göğsüne yaslayıp onu durdurmaya çalıştım. "Yürüyebilirim Poyraz."

Sözlerime Poyraz'ın yalnızca kaşları çatıldı. Beni duymuyormuş gibi kucağına aldı. Hissettiği kaybetme korkusundan dolayı olma-

lıydı ki bana yeni doğmuş bir bebek gibi davranıyordu. Diretmek istemedim. İtaat ederek kollarımı boynuna dolağımda yabancı sesin sahibi bize döndü. Az önceki ciddi ifadesinin aksine gülümseyerek bana baktı. "Başka şartlarda tanışıp adamımın hayatına renk kattığın için sana teşekkürlerimi sunmak ve sırf bu yüzden dakikalarca başının etini yemek istesem de, ki bunları daha sonra yine yapacağımdan emin olabilirsin, tanışmamız bugüne kısmetmiş, ben Ya..."

Poyraz, öfkeli bakışlarını hızla adama çevirip dişlerinin arasından sertçe tıslayarak devam etmesini engelledi. "Kapa çeneni Yasin, sırası değil!" diyerek arkasını döndü ve mağaranın çıkışa doğru hızlıca adımlamaya başladı.

Bir an Yasin ismini duymamla aynı ismi daha önce duyduğumu anımsadım. Sonrasında da Poyraz ile Demir'in o gece anlattığı arkadaşı olduğunu hatırlayınca ona dikkatle baktım. Onun da bakışları bizim üzerimizdeydi. Gülümseyerek göz kırptı, ardından başını yanındaki polislere çevirerek onlara talimatlar vermeye devam etti.

Başımı çaresizce sevdiğim adamın boyun girintisine yasladım ve gözlerimi kapattım. İçimde canımı yakan öylesine büyük bir ağırlık vardı ki, hissettiğim bu ağırlıkla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum dahası bu ağırlıkla başa çıkabilecek gücü kendimde hiç bulamıyordum.

Mağaranın içindeki karanlığa alışmış gözlerim dışarıya çıkmamızla ağrıyınca daha da sıkı kapattım gözlerimi ve yaslandığım kuytuya iyice gizlendim. Poyraz da derin bir iç çekip arabaya doğru ilerlemeye devam etti.

Arabanın yanına gelince ise Poyraz beni arabanın içine bırakırken bakışlarım az ilerimizdeki arabasına yaslanmış, sessizce bizi izleyen Beren'e kaydı. Bakışlarımı fark eder fark etmez bir suçlu gibi hızlıca gözlerini kaçırıp başını öne eğdi.

Poyraz'a Beren'in kim olduğunu sormak istesem de asıl cevaplarımın Beren'de olduğunu biliyordum lakin onunla konuşmak için kendimi hazır hissetmiyordum. Tek istediğim Poyraz'ın güvenli kol-

larıyla sarmalanmaktı. Poyraz da isteğimi anlamış gibi beni kollarının arasına alınca başımı göğsüne yasladım ve ıslak kirpiklerimi birbirine bastırıp sessizce yolun bitmesini bekledim.

Yol boyunca arabanın içine ölüm sessizliği hâkim oldu. Ne Poyraz ne Cesur tek kelime etmedi. Kendimde de konuşacak cesareti bulamıyordum. Sanki ağzımı açsam kıyamet kopacak gibi hissediyordum. Bir diğer kıyameti de Poyraz'dan bekliyordum. Konuşmasa bile öfkeli nefesi sürekli boynuma vuruyordu. Başımı yasladığım bedeni de hâlâ kaskatıydı. Bakışlarım ellerine kayınca yumruklarını sıktığını fark ettim ve yanılmadığımı anladım. Öfke patlaması yaşamamak için kendini âdeta sıkıyordu.

Eve geldiğimizde Poyraz arabadan inip beni yeniden kucağına almaya yeltenince onu durdurmaya çalıştım fakat öfkeli bakışlarının odağı bir kez daha ben olunca direnmeyi bırakıp usulca ona teslim oldum.

Poyraz beni kucağına alıp benimle birlikte hızlı adımlarla eve doğru ilerledi. Bizi öyle gören Ela da korkudan büyüyen gözlerle kapının önünde tedirginlikle beklemeye başladı. Yanına vardığımızda başımı ona iyiyim anlamında sallarken Poyraz'ın ruhsuz sesi kulaklarıma doldu.

"Melis nerede?"

"Odasında Poyraz Bey, ödevlerini yapıyor."

Poyraz başını sallayıp doğruca merdivenlere yöneldi ve hızlı adımlarla yukarıya çıkmaya başladı. Odamın olduğu katı es geçip yukarıya çıkmaya devam ettiğini görünce odasına götürdüğünü anladım.

Odasına girer girmez direkt banyoya yöneldi. Banyoya girince beni yavaşça yere indirdi. İlk kez banyosuna giriyordum. Bakışlarımı banyoda gezdirdiğimde odasının aksine banyonun büyük bir çoğunluğuna hâkim olan rengin siyah olduğunu fark ettim. Banyonun ortasında simsiyah, yuvarlak bir küvet bulunuyordu. Köşesinde de yine

siyah, mat bir duşakabin vardı. Bakışlarım tavana kayınca tavanın da odadaki gibi camdan tavan olduğunu gördüm.

Neden banyoda olduğumuzu anlamaya çalışırken Poyraz elimden tuttuğu gibi duşakabine doğru ilerledi.

Ne yani yıkanacak mıydık?

Gözlerim şaşkınlıkla büyüse de seri adımlarına ayak uydurmaya çalıştım.

Duşakabine girmemizle Poyraz beni kendine doğru çevirdi ve tam karşımda durup aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı. Karşımda öylesine dağılmış bir ifadeyle duruyordu ki o ifadesinin karşısında boğazımda küçük bir hıçkırık belirdi. Gerçekliğime tutunmak istercesine yüzüme bakıyordu, nefesi titriyordu. Gözlerim bir kez daha dolunca Poyraz'ın parmakları yüzümde gezinmeye, kesik soluklarımız da birbirine karışmaya başladı.

Eli alnıma gelince birden durdu ve kaşları öfkeyle çatıldı. Hızlıca suyu açtı. Su aktıkça ıslanan saçlarımı sıkı sıkıya yaptığım at kuyruğundan kurtarıp, "O şerefsizin pis kanını üzerinden ben temizleyeceğim," dedi.

Sözlerinin ağırlığıyla dolan gözlerimden akmaya başlayan yaşlar, yüzümden akan suya usulca karıştığında Poyraz'ın saçlarımı yıkamasını sessizce bekledim ve içimde hissetmeye devam ettiğim ağırlıkla akan suyun kırmızıya dönüşmesini izledim.

Poyraz da fazlasıyla sessizdi. Sessizliğin altındaki öfkesi beni ürkütüyordu. Saçlarım tamamen temizlenince dudaklarını başımın üzerine bastırıp derin bir nefes aldı. "O pisliğin sana ilgisi mi vardı?"

Dakikalardır sormasından korktuğum soru şimdi tam karşımdaydı. Ne diyecektim ki ona?

Bedenimden buz gibi bir ürperti geçerken yavaşça çenemi yukarı kaldırıp çaresizce yüzüne baktım. Benden cevap bekleyen mavilikleri öfkeyle sarmalanmış sabırsızca üzerimde geziyor, verdiği sert soluklar tenimi daha da ürpertiyordu.

Öfkeli bakışları, tedirgin bakışlarımın üzerinde durunca ne cevap vereceğimi ya da anlatmaya nereden başlayacağımı bilemeyip hızlıca bakışlarımı ondan kaçırdım ve arkasındaki boşluğa baktım.

Benim bakışlarımı kaçırmamla Poyraz'ın dudaklarından inleme sesi gibi boğuk bir, "Ahh!" nidası dökülünce yeniden ona baktım.

Başını geriye yatırmış, gözlerini sıkıca kapatmış, dudaklarını da sertçe birbirine bastırmış bir hâlde suyun yüzüne çarpmasına izin veriyordu.

Çok kısa bir müddet o şekilde bekledi, ardından, "Neden bana söylemedin?" diye sorduğunda başını dik konuma getirip öfke tufanıyla sarmalanmış maviliklerini gözlerime kenetledi.

Telaşla dudaklarımı araladım. "Poyraz, bak ben..." Duraksadım. Söyleyecek bir şey bulamayınca araladığım dudaklarımı kapatmak zorunda kaldım.

Ben susunca Poyraz başını iki yana salladı. "Neden iş bu noktaya gelinceye kadar sustun?"

Çenesi de öfkeden gitgide kasılmaya başlıyordu ve bakışlarının soğukluğu karşısında benim tedirginliğim iyice artıyordu. "Evet, bakışlarından, sözlerinden rahatsız oluyordum ama gerçekten işin bu noktaya geleceğini hiç tahmin edemedim, böyle olmasını istemezdim," dedim fısıltı gibi çıkan bir sesle.

Sözlerim üzerine Poyraz elleriyle yüzünü sertçe sıvazladı. "Ne zamandan beri sana ilgisi vardı?" diye sorduğunda ses tonunun şiddeti iyice artmış, boynundaki damarları belirginleşmişti.

Kesik bir soluk alıp sonunu düşünmeden hızlı hızlı konuştum. "Bilmiyorum, yani belki de en başından beri vardı ama son zamanlarda fazlalaşmıştı sanki."

"Ve sen sustun, öyle mi?" diyerek sinirle gülmeye başladı. "Bu pislik her Allah'ın günü sözleriyle ve bakışlarıyla seni taciz ederken sen bana bir şey söylemeyip sustun!" dediğinde maviliklerinde öylesine deli bir öfke oluştu ki o ifadenin karşısında sertçe yutkundum.

"Poyraz ben sana bir şey olmasından, o adam yüzünden başının belâya girmesinden korktum."

Poyraz duyduklarına inanamıyormuş gibi yüzüme bakıp eliyle kendini işaret etti. "Benim mi başım belâya girecekti? O pislik yüzünden yani öyle mi?"

Sorusuna verecek cevap bulamayınca başımı yere eğdim. Bir umut kızgınlığının geçmesini bekledim lakin sessizliğim beklediğimin aksine Poyraz'ı daha da öfkelendirdi. "Birinin bakışı sana değecek diye benim ödüm kopsun ama adamın biri sevdiğim kadını her Allah'ın günü pis bakışlarıyla taciz ederken benim bundan haberim bile olmasın. Şaka gibi ya, Allah'ım delireceğim!" diyerek bağırdığında yankılanan sesinden dolayı başımı kaldırıp korkuyla yüzüne baktım.

Öfkesi tüm bedenini esir almış, karşımda patlamaya hazır bir volkan gibi duruyordu. Islanmış saçlarını sertçe karıştırdı ve öfkeden kora dönen maviliklerini ters bir ifadeyle yüzümde gezdirdi. "Neden bana söylemedin Eylül, neden sana zarar verme gücü bulana kadar sustun? Eğer bana söyleseydin senin bugünü yaşamana izin verir miydim? Ya sana orada bir şey olsaydı? Ya seni öl..." Cümlenin devamını getiremeden sustu ve öfkeli yüz ifadesi bir anda acı çeker bir ifadeye büründü.

Öylesine güçlü bir ifadeydi ki bu, o ifadenin karşısında benim nefesim kesildi.

Yüzü, büyük bir acı girdabında kasılmış gibiydi. "Senin başına dayanmış o lanet olası silahı gördüğümde ölüyorum sandım, haberin var mı? O tetiğe basacak da gözlerimin önünde kayıp gideceksin diye aklımı yitiriyordum ben. Sen o namlunun ucundayken akıttığın her gözyaşının nasıl canımı yaktığına dair hiçbir fikrin var mı?"

Poyraz'ın titreyen sesiyle boğazımda çırpınan yumruyu bastırmak için zoraki bir şekilde yutkundum ve içim suçluluk duygusuyla ezilirken dudaklarım arasında can bulan pişmanlığımı fısıldadım. "Özür dilerim."

Poyraz'ın bakışları, dolan gözlerime takılı kalınca onu daha fazla üzmemek için kendimi sıkarak gözlerime dolan yaşları geri göndermeye çabalayıp ağlamamayı başardım.

Poyraz ise sakinleşmek için derin bir nefes alıp suyu kapatarak aramızdaki mesafeyi kapattı ve avuç içini kalbimin üzerine bastırıp birkaç saniye öylece bekledi. Ardından kalp ritmimi hissetmiş olmalı ki gözlerini kapattı. "Bir daha atmama ihtimalinden öylesine korktum ki... Sensiz kalma düşüncesi beni dehşete düşürdü."

Tam bir aptal gibi davranmış, ömür boyu zihnimizden silinmeyecek bir günü kendi ellerimle hem kendime hem de Poyraz'a inşa etmiştim. İçimi çekip dudaklarımın titremesini engellemek için dudaklarımı sertçe dişledim ve başımı göğsüne yaslayıp kollarımı beline doladım. "Tüm bunları sana yaşattığım için çok özür dilerim sevgilim."

Poyraz ıslak bedenimi korumacı bir tavırla sarıp beni kendine iyice bastırdı. Kıpırdamadım, kıpırdamak, güven bulduğum kollarının arasından çıkmak istemiyordum. Ayrıca Poyraz'ın da bedenimi hissettikçe yavaş yavaş korkularından arınıyor gibi bedeninin gevşediğini hissediyordum.

Birbirimizden kopmak istemezcesine bir süre öylece kalıp sessizliği paylaştık fakat bir süre sonra bedenim elimde olmadan tepki vermeye başladı. Poyraz da ufak ufak titremelerimi fark edince, "Hasta olmadan üzerini değiştirsen iyi olacak," dedi.

Başımı yasladığım göğsünden kaldırıp tamam anlamında salladığımda, gömleğinin açık kalan kısmından görünen tenini öpme isteğime engel olamadım ve dudaklarımı tenine bastırdım. Öpmemle birlikte Poyraz'ın dudaklarımın altındaki bedeni yeniden kasılırken parmakları kollarımı kavradı, beni göğsünden ayırarak sırtımı arkamdaki duvara yasladı. "Kesinlikle seninle sınanıyorum." Aç kalmış yırtıcı bir hayvanın avına baktığı gibi dudaklarıma bakıp ben daha ne olduğunu anlayamadan hızlıca dudaklarımı kavradı, akabinde kaybetme korkusunun verdiği hisle sertçe dudaklarımı öpmeye başladı.

Kuvvetli öpüşüne aynı şekilde karşılık verip parmaklarımı sırt kaslarına bastırdım ve korkusunu almak istercesine bedenime iyice bastırdım. Bu onu daha da delirtti, boğuk bir inlemeyle beraber beni içine hapsetmek istercesine öpüşünü derinleştirdi.

Bu defa bedenim üşümekten değil, iliklerime kadar hissettiğim aşktan dolayı titriyordu. Kalbimin soluksuz ritmi tüm bedenimde fütursuzca geziniyor, ayaklarımı yerden kesiyordu.

Saatler sonra ise odamda keyifsizce otururken içeriye Poyraz girince ona bakıp ayağa kalktım. Dalgın mavilikleri yine gölgelenmişti. Bu mesele yüzünden canı epey sıkılacaktı. Pişmanlıkla dudaklarımı kıvırdığımda yanıma gelip alnımdan usulca öptü. "Nasıl oldun?"

"Daha iyiyim," diyerek bakışlarımı üzerinde gezdirdim. Bir yere gideceği belliydi.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Kızgın soluğu dudaklarıma yayıldı. "Şu meseleyi halletmem gerekiyor."

Hissettiğim suçluluk duygusuyla dudaklarımın arasından keyifsiz bir nefes verdim. Omuzlarında yeterince yükü yokmuş gibi üzerine yenisini ben eklemiştim. İstemeden de olsa ona sürekli zarar vermeyi bir şekilde başarıyordum.

Çaresizce başımı sallamakla yetinince Poyraz, parmaklarını koluma sardı ve üzerime eğilip bir kez daha sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. "Daha fazla bunları düşünmeni istemiyorum, tüm bu yaşananları beraber unutacağız, anlaştık mı?"

Tüm bu yaşananları unutmam çok zordu. Hele ki aklımda cevap bekleyen onca soru varken, düşünceler içimi kurt misali kemiriyorken bu imkânsızdı. Sorularıma cevap verecek kişiyle bir an önce konuşmam gerekiyordu. Poyraz yanımdan ayrılacağı sırada onu dur-

durup kararsız bir sesle, "Poyraz, Beren buraya gelebilir mi?" diye sordum.

Tek kaşı hafifçe kavislendi, çok kısa bir müddet gözlerime baktı. Ardından belli belirsiz başını sallayıp odadan çıktı.

Poyraz odadan çıkınca daha fazla yalnız kalmayı istemeyip Melis'in odasına gittim.

İçeriye girmemle birlikte yastığının altına bir şey gizlemeye çalıştığını gördüm. Benim olduğumu anlar anlamaz derin bir oh çekip, "Sen miydin? Babam sandım," dedi.

"Bir sorun mu var?"

Dudakları sıcacık bir tebessümle kıvırıp elini yastığının altına sokarak altından kırmızı bir çiçek çıkardı.

Yanına gidip yatağına oturdum ve elindeki solmuş çiçeğe baktım. Gözlerim çiçeğin üzerinde gezinirken Melis cıvıldayan sesiyle konuşmaya başladı. "Bu çiçeği dün bana Emir vermişti, ben de yastığımın altında saklıyordum. Az önce de bakmak için elime almıştım ki sen içeriye girince babam girdi sandım. Ödüm koptu," diyerek kikirdadı.

Öylesine masum ve doğaldı ki, dudaklarım saatler sonra ilk kez tebessümle kıvrılmıştı. Üzerine eğilip başının üzerinden öptüm. "Evet, çok güzel bir çiçek bu ama baban görmezse iyi olur."

"Bence de," deyip bir kez daha gülümsedi. Gülümsemesinin üzerinden birkaç saniye geçmemişti ki aklına bir düşünce gelmişçesine gülümsemesi silindi. Asık suratına bakıp yüzünü ellerimin arasına aldım. "Neden bir anda yüzün düştü bakalım senin?"

Karasız bir sesle, "Şeyy..." deyip sustu.

"Evet, dinliyorum."

"Ben senden bir şey isteyeceğim."

Merakla yüzüne baktım fakat kedi misali bakışlarını görünce yine beni zor durumda bırakacak bir şey isteyeceğini anladım.

Başını öne eğip, "Haftaya cumartesi Emir'in doğum günüymüş, evinde bir parti yapacakmış. Tüm sınıfı davet etti ve özellikle benim gelmemi istediğini söyledi. Ben de o partiye gitmeyi çok istiyorum," deyince gözlerim korkuyla büyüdü. "Acaba babamdan izin alabilir misin? Zaten Emir'in annesi seni de davet edecekmiş. Birlikte gideriz olmaz mı?"

Melis sözlerini sonlandırdığında üzerime sıcak bastığını hissettim. Poyraz böyle bir şeye kesinlikle izin vermezdi. Hele ki Melis'in, Emir'in doğum gününe gitmesine asla izin vermezdi ve ben ona böyle bir şey sorduğumda vereceği tepkiyi düşünmek dahi istemiyordum.

Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunup ellerimi Melis'in yanaklarından küçük ellerine indirdim. "Tatlım, biliyorsun ki babanın bu konularda tutumu biraz sert. Yani izin vermesi imkânsız gibi bir şey."

Melis dudaklarını sarkıtıp, "Biliyorum ama lütfen bir kez şansımızı deneyelim. Belki yanımda sen olunca izin verir. Lütfen öğretmenim lütfen," diyerek yalvarmaya başladı. "Sen izin istersen verir, lütfen beni kırma."

"Ama tatlım..."

"Lütfen öğretmenim, sana kesinlikle izin verir."

Melis'in ısrarı karşısında ne yapacağımı ne diyeceğimi şaşırmıştım. "Ama izin vermezse boş yere ümitlenip üzülmüş olacaksın."

"Söz veriyorum üzülmeyeceğim. N'olursun bir kerecik şansımızı deneyelim."

Melis öylesine yalvaran gözlerle gözlerimin içine bakıyordu ki daha fazla karşı koymayı istemedim. Sıkıntıyla nefesimi verip, "Tamam, şansımı deneyeceğim," dedim.

Melis, sevinçle boynuma atlarken Poyraz'ın bu defa hem beni hem Melis'i hem de Emir'i çiğ çiğ yiyeceğinden emindim.

1 SAAT SONRA

Elimdeki kahve ile birlikte pencereden kararan havaya baktım. Güneş çoktan batmış, karanlığın arasında belli belirsiz turuncuları kalmıştı. Birazdan o turuncular da gidecek, yerine kopkoyu bir siyahlık yerleşecekti. Tıpkı bugün içime yerleşen siyahlık gibi...

Odamın kapısı çalınca başımı geriye çevirdim ve içeriye giren Ela'ya baktım. Gülümseyerek bana bakıyordu. "Eylül, Beren geldi seni bekliyor," deyince şaşkınlıkla kaşlarım havalandı.

"Sen Beren'i tanıyor musun?"

Garip bir şey duyuyormuş gibi yüzüme baktı. "Evet, yani birkaç kez onu burada görmüştüm."

Ben bir kez daha Ela'nın dediklerine şaşırırken kapının gerisinde Beren belirdi ve usulca, "Girebilir miyim?" diye sordu.

Girmesi için başımı aşağı yukarı hareket ettirdiğimde Ela bana dönüp, "Bir şey içmek ister misiniz?" diye sordu.

Beren istemediğini belli edercesine elini sallayınca, "Teşekkür ederiz, şimdilik bir şey istemiyoruz," dedim.

Ela da, "Pekâlâ," diyerek odadan çıktı. Şimdi Beren'le odada baş başaydık. Garip bir şekilde ikimiz de susuyorduk ve ben, söze ilk kimin girmesi gerektiğini kestiremiyordum.

Aramızda asılı kalan sessizlikten Beren sıkılmış olacak ki, "Eylül," deyip bana doğru bir adım atınca yatağımın karşısındaki koltukları işaret ettim. "Oturalım mı?"

Beren dudağını sarkıtarak koltuğa oturunca yanına oturdum. Tam bedenimi ona çevirmiştim ki beklemediğim bir anda sıkıca sarıldı ve fısıltıya dönen sesiyle, "Sana bir şey olacak diye çok korktum," dedi.

Tereddütsüz sarılmasına karşılık versem de sessiz kalmayı tercih ettim. Beren de sarılmamla rahatlamış gibi derin bir nefes verip benden ayrıldı.

Yine sessizleşmiştik ve benim daha fazla sessizliğe sabrım yoktu. İçimi kemiren soru dilimin ucuna gelince küçük bir nefes verdim. "Beren, sen kimsin?"

Beren suçlu suçlu gözlerini kırpıştırarak ellerime uzandı. "Eylül, biliyorum kafan çok karıştı ama sana her şeyi en başından anlatacağım."

"En iyisi."

Anlatmaya nereden başlayacağının kararsızlığını yaşadığının farkındaydım. Yüzünde huzursuz, gergin bir ifade vardı. Çok kısa süre bekledi, sonra karar vermiş olmalı ki hafif bir öksürükle boğazını temizledi ve derin bir nefes aldı. "Ben kendimi bildim bileli Poyraz Bey benim hep hayatımdaydı. Yani onu sürekli babamın yanında görürdüm. Her defasında babama oyuncak yapımında yardım eder, saatlerce birlikte sohbet ederlerdi. Bir nevi oğlu gibiydi." Sustu, dediğini anlamamı istercesine yüzüme baktı.

Beren'in sözlerini idrak etmemle kimden bahsettiğini anlamam aynı anda oldu. Şaşkınlıkla gözlerim açıldı. "Yoksa baban Süleyman Efendi mi?" diye sorduğumda Beren gülümseyerek tasdik edercesine başını salladı. "Evet, babam o benim. Geçen gün Melis'le ve Poyraz Bey'le müzesine gittiğinizde babam seni, Poyraz oğluna çok yakıştırmış," diyerek kıkırdadı.

Yanaklarım mahcubiyetten dolayı ısınmıştı. Bakışlarımı yere indirmeyi istesem de Beren utandığımı anlamış gibi benim üzerimde durmayarak kendi hikâyesini anlatmaya devam edince bakışlarımı sabit tuttum. "Babam oyuncak yapımı dışında oyuncak sevkiyatı da çok yapardı ve ben, özellikle bu sevkiyat aşamasında sık sık peşine takılırdım. Yeni yerler görmeyi çok severdim. Sağ olsun babam da beni hiç kırmazdı. Yine böyle peşine takıldığım bir gün..." diyerek yeniden sustu, birden puslanmaya başlayan bakışlarını boşluğa tutundurdu.

Bakışlarında garip bir hüzün oluşmuştu. Gözleri dolmaya başlayınca boşluğa tutunan bakışlarını kırpıştırdı. Ardından içini çekerek anlatmaya devam etti lakin gözleri hâlâ o boşluktaydı. "On beş on

altı yaşlarındayım. Sevkiyat için yola çıktığımızda Poyraz Bey'den bir telefon geldi. Apar topar Poyraz Bey'in evine gittik. Daha doğrusu Adnan Bey'in evine gittik. Muhtemelen sıkıntılı bir durum vardı. Babamın beni eve bırakmaya bile fırsatı olmamıştı ve ben ilk kez Adnan Bey'in evine gidiyordum. Babam içeriye girdi, bense bahçede kalmayı istedim çünkü hayatımda ilk kez bu kadar büyük bir bahçe görüyordum. Bahçeyi gezmeye karar verdim. Yavaş yavaş bahçeyi gezerken erik ağacı görünce adımlarımı ağaca doğru atmaya başladım. Üzerinde o kadar çok erik vardı ki resmen dalları aşağıya sarkıyordu. Eriği de öyle çok seviyorum ki bir tane koparırsam kimse bir şey demez diye düşündüm ve gittim kopardım. O kadar lezzetliydiler ki dayanmadım bir tane daha bir tane daha derken ağzımı, ceplerimi eriklerle doldurdum. Keyfim de oldukça yerindeydi. Ta ki onun sesini duyana dek..."

Bakışlarını tutunduğu boşluktan bana çevirdi. Gözlerinin içi tamamen dolmuştu. Neler oluyordu? Kimden bahsediyordu? Demir'den mi, Cesur'dan mı yoksa başka birinden mi? İçimde gitgide büyümeye başlayan merakla gözlerinin içine baktım. "Kimin sesini?"

Burnunu çekti. "Gelen Cesur'du ve benim ağaçtan erik topladığımı görünce beni hırsız sanıp kovalamaya başladı. Arkamdan o kadar çok bağırıyordu ki yakaladığı anda beni öldüreceğinden neredeyse emindim. Hızlı bir şekilde koşmaya devam ettim, bir taraftan da arkama bakıyor gelip gelmediğini kontrol ediyordum. O an hissettiğim adrenalinin tarifini anlatamam sana. Tekrar başımı geriye çevirdiğimde arkamda olmadığını gördüm, tam onu atlattığımı düşünüyordum ki başımı öne çevirmemle onun bedenine çarpmam aynı anda oldu. Kolumu sertçe kavradı. Bana öyle kötü bakıyordu ki korkudan kalbim yerinden çıkacak sandım," dedi ve gülümseyerek başını iki yana salladı. "Cesur beni bahçeden atmak için peşinden sürüklemeye başlayınca ben de ona yalvarmaya başladım. Çünkü babamı Adnan Bey'e ve Poyraz Bey'e karşı mahcup edeceğimi düşünmüştüm, ayrıca babam erik topladığım için bahçeden atıldığımı duyduğu an bana

çok fena kızacaktı. Bu sefer de Cesur'dan değil babamdan korkmaya başladım. Cesur ise Süleyman Efendi'nin kızı olduğumu öğrenince bahçeden atmaktan vazgeçip rotasını babama doğru çevirdi. Ne kadar yalvarsam da boştu, ısrarla sürüklüyordu. Onu ikna etme yolları düşünüyordum ama korkudan aklıma ağlamak dışında hiçbir çözüm gelmiyordu. Başka çözüm bulamayınca ben de babama söylememesi için başladım ağlamaya. Öyle böyle bir ağlama değildi. O kadar çok ağlıyordum ki Cesur ağlamamdan nihayet bıkınca çekiştirdiği kolumu bırakıp bu defa beni susturmak için uğraşmaya başladı," diyerek yeniden gülümsedi.

Onları öyle düşününce benim de yüzümde ufak bir tebessüm oluştu.

Beren gülümsemesini bozmadan, "Babama söylemezse susacağımı söyledim. Cesur da anında ikna oldu, babama söylemeyeceğini söyleyip beni bıraktı. Rahatlamıştım. İyiliğine aklımca karşılık vermek için -teşekkür ederim suç ortağım- diyerek cebimdeki topladığım eriklerden uzattım. Cesur hâlime gülümseyince ilk defa o an gerçekten yüzüne baktım. Yanağında çok güzel bir gamzesi vardı, gülümsedikçe içine batıyordu. İşte ona orada âşık oldum ve o günden sonra hiç kimsenin hayatıma girmesine izin vermedim."

Başını öne eğdi. Demek bir türlü anlatamadığı aşkı Cesur'du. Şaşırmıştım ama nedense aynı zamanda mutlu da olmuştum. "Yani o adam Cesur'du öyle mi?"

Ellerimin arasındaki ellerini sıkınca başını kaldırıp yüzüme baktı. Usulca başını salladı. "Evet, sana anlatmayı istedim ama Cesur'u nereden tanıdığımı anlatamayacağım için sana söyleyemedim."

"Neden anlatamazdın ki?"

"Çünkü benim Poyraz Bey'i ya da Cesur'u tanıdığımı kimse bilmemeli. Evet, ben bir öğretmenim ama benim asıl görevim okullardaki yolsuzlukları ortaya çıkarmak. Bir nevi Poyraz Bey'in ajanlığını yapıyorum."

Kafam karışmıştı. "Bu nasıl oldu peki? Kendin mi istedin böyle bir görevi?"

"Evet, sırf Cesur'a daha yakın olabilmek için istedim bunu. O günden sonra birkaç kez Cesur'u gördüm ama hiç konuşmaya cesaret edemedim. O da benimle hiç konuşmadı. Sadece birbirimize bakıyorduk o kadar. Sonra ben üniversitedeyken Adnan Bey'in öldüğünü ve Cesur'un, Poyraz Bey'in sağ kolu olduğunu öğrendim. Mezun olur olmaz Poyraz Bey'in karşısına çıktım. Cesur'u görebilmek umuduyla okullarının birinde çalışmak istediğimi söyledim, ardından çalışmaya başladım. Tesadüf ki bir gün çalıştığım okulda bir öğretmenle müdürün yolsuzluk yaptığına şahit oldum. Hemen Poyraz Bey'e haber verdim. O olaydan sonra Poyraz Bey, benden bu tarz olayları takip etmemi istediğini ama işin tehlikeli bir boyutu olduğunu ve kimliğim ortaya çıktığında zarar görebilme ihtimalimin olduğunu söyledi. O gün orada Cesur da vardı, donuk bir ifadeyle beni izliyordu. O sırada, Poyraz Bey bu görevi kabul ettiğim takdirde kendimi korumayı öğrenmem için beni Cesur'un çalıştıracağını söyleyince sorgusuz sualsiz kabul ettim. Amacıma ulaşmıştım. O günden sonra her gece Cesur'la birlikte çalıştık. İstediğim gibi yan yanaydık ayrıca güzel bir arkadaşlığımız oldu. Bugün bildiğim ne varsa her şeyi Cesur'un sayesinde öğrenmiş oldum."

Aklıma, Beren'in sevdiği adamdan bahsederken aramızda geçen konuşmalar geldi. Hayatında birinin var olduğunu ama onun kayıtsız kaldığını söylemişti.

Beynimdeki sis perdesini dağıtarak Beren'e baktım. "Şimdi sevgili misiniz? Yani bana ondan bahsederken sevdiğimi biliyor ama sessiz kalıyor demiştin."

Derince içini çekti. Sesine bezenmiş bir pişmanlıkla, "Ben bir hata yaptım," dedi. "Yani, Cesur'a hissettiğim aşk içime sığmıyordu. Bir gece onunla çalışmaya gitmeden önce Griffon'da biraz içmiştim. Çakır keyfi olmuştum. Onun yanına gidince de içkiden aldığım ce-

saretle onu öpmeye kalktım. O ise sarhoş olduğumu söyledi ve beni öpmedi. O günden sonra da bir daha asla eskisi gibi olamadık, bana hep düşmanıymışım gibi davrandı."

Avuçlarımın arasındaki ellerini destek olmak istercesine tekrardan sıktım. "Nedenini sordun mu hiç?"

"Hayır, sormadım. Daha doğrusu sormaya cesaret edemedim ve kendimi tamamen işime verdim. Bu okuldaki amacım da Engin denilen herifin açığını yakalamak içindi. Poyraz Bey ondan şüphelenir şüphelenmez benim bu okula başlamamı, onu izlememi söyledi. Her gün onunla ilgili Poyraz Bey'e rapor veriyordum ama kahretsin ki adamın hiçbir açığı yoktu. Sonra Zehra Öğretmen ortadan kayboldu. Kadının kimi kimsesi yoktu, kendi hâlinde biriydi. Muhtemelen o yüzden onu seçti. Zaten kadını da Poyraz Bey'in gücünü kullanarak korkutmuş. Belâlı bir mafya olduğunu anlatıp durmuş. Tüm bunlardan Poyraz Bey'in de haberi olduğunu, sesini çıkardığı anda onu da acımasız bir şekilde öldüreceğini söyleyerek sürekli tehdit etmiş. Kadını öylesine korkutmuş ki her isteğini sorgusuz sualsiz yaptırıyormuş. Yine bir gün, Poyraz Bey'in onunla görüşmek istediğini söyleyerek zorla evine götürmüş ve ona orada tecavüz etmiş. Sonra da bir daha o evden çıkmasına izin vermemiş. Düşünebiliyor musun? Adamın evinin altında gizli bir sığınağı varmış ve onu oraya kapatmış. Bizim tek hatamız o pisliğin daha önce peşine adam takmamış olmamızdı. Çünkü bu kadar ileri gidebileceğini hiç tahmin edememiştik, biz ondan sadece yolsuzluk yapmasını bekliyorduk. Zehra Öğretmen ortadan kaybolunca Poyraz Bey peşine adamlarını taktı ama artık çok geçti," deyip soluklanmak için durdu. Kaşları çatılmıştı.

Bense duyduklarıma inanamıyordum. İçimde derinlerde bir yerlerde bir sızı belirdiğinde Beren kaşlarını çatışını daha da derinleştirip anlatmaya devam etti. "Ben de zaman zaman onu izledim ama okuldan eve, evden okula gelip giden bir adamdı sadece. Evinde saklayabileceğine hiç ihtimal vermedim. Zaten pencereleri sürekli açıktı ve evde ondan başka kimse görünmüyordu. Çoğu zaman günahını

mı alıyoruz diye düşünmeden edemiyordum. Ayrıca Zehra Öğretmen sığınakta olduğu için komşuları bile bir şey anlamamış. Ta ki bugüne kadar."

Gerginlikten ellerim buz gibi olduğunda gözlerimin de yaşardığını fark ettim. Gözlerimdeki yaşlardan kurtulmak için kirpiklerimi kırpıştırıp sabırsızlıkla duyacaklarımı bekledim. Beren, ellerimi daha çok sıktı. "O pisliğin evi birinci kat. Biz piknikteyken mahallenin çocukları evin önünde top oynarken top camı kırıp içeriye girmiş. Çocuklar önce korkmuşlar ama evde kimsenin olmadığını anlayınca kırılan camı daha da kırıp toplarını almak için içeriye girmişler. Girdiklerinde Zehra Öğretmen'in inlemelerini, çığlıklarını duymuşlar, hemen ailelerine haber vermişler. Aileleri de polise haber vermiş. Zaten biliyorsundur, Yasin Bey emniyet amiri. Yasin Bey, Poyraz Bey'i arar aramaz Poyraz Bey onlardan önce soluğu evde almış ve kapıyı kırarak içeriye girmiş. Sonrası da bildiğin gibi."

Ne diyeceğimi ne hissedeceğimi bilmiyordum. Tek hissettiğim, içimde göğsümü soluksuz bırakacak kadar sıkan güçlü bir elin varlığıydı.

Konuşacak cesareti bulunca titreyen sesimle, "Zehra Öğretmen nerede şimdi?" diye sordum.

Beren kızgın bir soluk aldı. "Hastanede. Hayvan herif belini kırmış. Tedavisi hemen başlatıldı ama yeniden yürüyebilecek mi hiç bilmiyorum. Poyraz Bey'in elinden geleni yapacağına eminim."

Akmaması için çaba sarf ettiğim gözyaşlarımı daha fazla tutamayınca elimin tersiyle sildim. "Umarım yeniden yürüyebilir."

"Umarım."

Bir süre ikimiz de sessiz kalıp düşüncelere daldık. Yaşadıklarım ile duyduklarım çok ağırdı, içimi müthiş bir ızdırap kaplamıştı. Odada ise sıkıntılı bir hava vardı ve odayı sadece nefes seslerimiz dolduruyordu. Sessizliği kırmak için ağzımı açtım ama konu hakkında söyleyecek bir fikrim yoktu. Çok sonra zihnimin derinliklerinde Me-

lis belirince, "Melis senin kim olduğunu biliyor mu? Bana seni pek tanıyor gibi gelmedi," dedim.

Beren başını sağa sola salladı. "Hayır, Melis beni ilk kez okulda gördü ve kim olduğumu bilmiyor."

"Ya Arzu Hanım?"

"Arzu Hanım da sadece Süleyman Efendi'nin kızı olduğumu, okulda sıradan bir öğretmen olduğumu biliyor. Babam, Poyraz Bey, Demir Bey ve Cesur dışında kimse ne iş yaptığımı bilmiyor," deyince gözlerimi kısıp Beren'e baktım. "Bana o gün Arzu Hanım'ı tanımadığını söylemiştin."

Beren sırıtmaya başlayıp, "Üzgünüm," deyince hafifçe omzuna vurdum.

"Peki Poyraz'la ilişkimizi ne zamandan beri biliyordun?"

"Aslında bilmiyordum, bugün mağarada Poyraz Bey gelince anladım."

Yüzüne hayretle baktım. "Ama nasıl olur? O adama benim için 'kadını' demiştin."

Beren yeniden sırıttı. "Dedim çünkü Poyraz Bey'in seni sevdiğini anlamıştım."

"Nasıl anladın?"

"Poyraz Bey seni okulda gördüğü gün benden sana göz kulak olmamı istedi. Bunca yıldır okullarında çalışıyorum, daha önce hiçbir öğretmen için benden böyle bir şey istememişti."

Beren göz kırpınca iyice sıcak bastığını hissettim ve ayağa kalkıp balkonu işaret ettim. "Kahvelerimizi balkonda içelim," diyerek ayağa kalktığımda Beren de ayağa kalktı. "Olur."

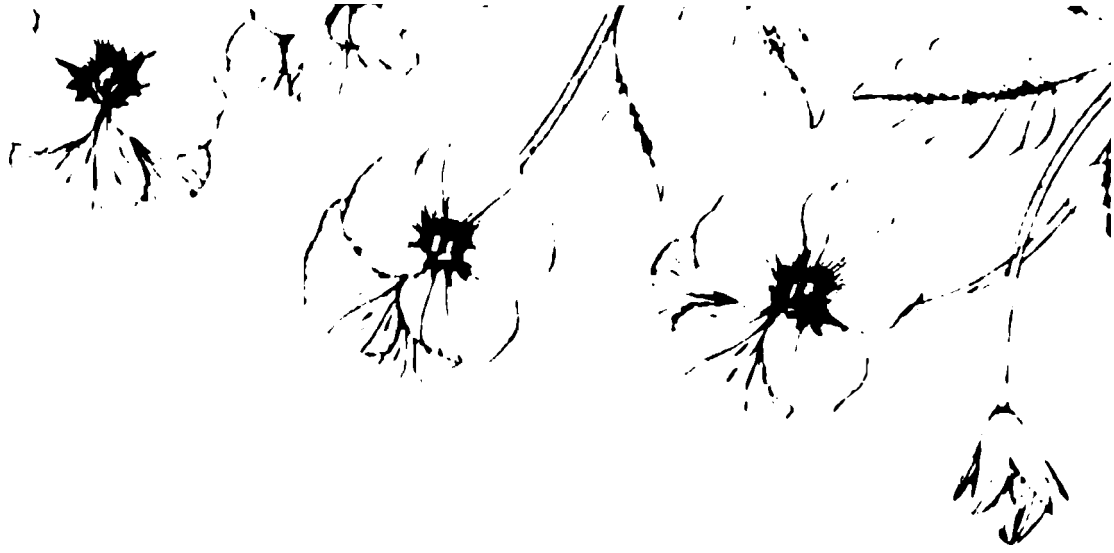
Kahvelerimiz bittikten sonra Beren, Melis'e görünmeden gitmek isteyip evden ayrıldı. Bakışlarımı saate çevirdim. Saat epey geç

olmuştu. Poyraz'la Demir de hâlâ yoklardı. İştahımın olmamasına rağmen Melis'e mutfakta eşlik edebilmek için odamdan çıkıp onun odasına girdim. Her şeyden habersiz hevesle yemek yemeye inmeyi bekliyordu. Babasının yemeğe gelmeyeceğini öğrendiğinde dudaklarını bükse de benim varlığıma neşeyle tutunup az önceki hevesli hâllerine geri döndü ve birlikte odasından çıkıp mutfağa indik. Masa çoktan hazırdı. Melis'in kıkırtılan eşliğinde oturup yemeğe başladık. Doğrusu, yemek yiyor gibi görünüp sessizce onun yemesini bekledim. Yemek bitince de odasına çıkıp ona biraz kitap okuduktan sonra odama geçerek Poyraz'ı beklemeye başladım. İçimde garip bir huzursuzluk hissi vardı. Sıkıntıyla onu beklemeye devam ederken odamın kapısı açılıp içeriye Poyraz girince rahat bir nefes vererek ona baktım.

Fazlasıyla yorgun, dağılmış görünüyordu. Benim uyumadığımı görünce endişeyle bana bakarak yanıma adımladı. "Neden hâlâ uyumadın? Kötü bir durum mu var?

Başımı iki yana sallayıp içimi çektim ve kollarımı beline doladım. "Hayır, sadece sensiz uyumak istemedim," diyerek yatağımı işaret ettim. "Bu gece benimle birlikte uyur musun? Üşüyorum, sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım var."

Poyraz hafifçe tebessüm edip yatağıma doğru benimle ilerledi.

POYRAZ

Ertesi sabah kulaklarımı dolduran zayıf melodiyle gözlerimi araladığımda burnuma dolan eşsiz kokunun kaynağına yavaşça başımı eğdim. Eylül, minik burnunu boyun girintime yaslamış, kolunu göğsümü sarmış bir hâlde bebek masumluğumda uyuyordu. Pencereden sızan belli belirsiz güneş ışığı yüzüne dokunurken, ona doğru daha da eğildim ve eşsiz kokusunu ciğerlerime hapsetmek istercesine içime çektim.

İçime çektiğim koku, iliklerime kadar huzur doldurunca ömrümün sonuna kadar bedenimin her zerresinin onun kokusuna bulanmasını diledim.

Kokusuyla sersemlemeye devam ederken bir türlü susmak bilmeyen zayıf melodi son bulmayınca, Eylül homurdanarak boyun girintime iyice sokuldu. Onun sevimli ifadesine tebessüm edip uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça telefonuma uzandım ve arayan kişiye bakıp sessize aldım.

Telefonu geri bıraktıktan sonra avuç içimi kalbinin üzerine yavaşça bastırıp gözlerimi kapattım. Dün o, ölüme o kadar yakınken benim için de ölmek yalnızca bir adım ötedeydi. O manzara karşısında kendimi hiç hissetmediğim kadar aciz hissetmiş, yoğun bir adrenalin patlamasıyla sarsılmıştım. Şu an ise avucumun içinde hissetti-

ğim her ritimle yeniden hayata bağlanıyor, gücümü buluyordum ve bir bağımlı gibi o ritmi hissetmeye her gün muhtaç olduğumu atan her ritminde anlıyordum.

Dün yaşadıklarından dolayı yüreğinin ağrısını da net bir şekilde hissedebiliyordum. Bir anda kendini sarsıcı bir yıkımın içinde bulmuştu ve bu yıkım, onun dünyasına ağırdı. Onun dehşete düşmüş yüzünü görmek beni de fazlasıyla allak bullak etmişti.

Gözlerimi açıp müptelası olduğum yüze yeniden baktım. Her baktığımda eriyor, yavaş yavaş karşısında yok oluyordum sanki.

Derin bir iç çekip güzel yüzüne uzanarak alnına dudaklarımı bastırdım. "Dünü tamamen unutman için elimden gelenin fazlasını yapacağım menekşem. Bundan hiç şüphen olmasın."

Dudaklarımı tekrardan alnına bastırdım ve onu sarsmamaya çalışarak yanından kalktım. Arkamı dönüp baktığımda yanındaki sıcaklığın gitmesinden rahatsız olmuşçasına örtüye iyice sokuldu. Onu sarmalama hissini içimde güçlükle bastırıp ciğerlerimi güçlü bir solukla doldurarak odadan yavaşça çıktım.

Odadan çıkar çıkmaz koridorun başına doğru yürüdüm ve telefonumu sabırsızca kulağıma götürüp Yasin'i aradım. Bu saatte aradığına göre kesinlikle canımı sıkacak yeni bir sorun vardı.

Elimi gerginlikten kasılmaya başlayan enseme götürdüm. Başımı arkamdaki duvara yaslayıp omuzlarıma yeni bir yük yükleyecek, beni sarsacak yeni derdimi beklemeye başladım.

Yasin'in sesi kulaklarıma dolmadan önce bir hayli sakin bir sesle, "Sabahın köründe aradığına göre iyi bir sebebinin olmasını umut ediyorum, aksi takdirde bunun bedelini ödersin," dedim. Yasin'in eğlenen sesini duyunca da yaslandığım duvardan doğruldum.

"Sabahları çekilmez bir adam olduğunun farkında mısın? Ya da vazgeçtim, ne sabahı? Sen 7/24 çekilmez herifin tekisin."

Sözlerine dudaklarım usulca kıvrıldı. "Uzatma da söyle. Yine canımı sıkacak ne oldu?"

"İşte bu yüzden seni seviyorum adamım. Leb demeden lebleb'yi anlıyorsun ve evet, canını sıkacak harika bir haberim var sana."

Sıkıntıyla nefes aldım. "Dinliyorum."

"Sabaha karşı bir ceset ihbarı aldık ve olay yerine gittik. Ceset, bir polis memuruna aitti. Bil bakalım o polis memuru kimin arkadaşı çıktı?"

Yasin'in sorduğu soruyla tüm vücudumu bir anda saran bir karıncalanma hissettim. İçimi öylesine güçlü bir sıkıntı kapladı ki o sıkıntı nefesimi de kesmek üzereydi, yüreğim telaşla çarpmaya başladı. Başparmağım ile işaret parmağımı burun çatıma bastırıp sıkıca gözlerimi kapattım. "Sakın bana Tunç'un arkadaşı deme."

Yasin, "Bingo!" dediğinde tüm bedenimi patlamaya hazır bir bomba gibi hissettim. Kafayı yemek üzerindeydim. Biri ya da birileri sebebini anlamadığım şekilde Tunç'a giden yollarıma her seferinde taş koyuyordu ve bu oynanan oyun, fazlasıyla sabrımı zorluyordu.

Sıkıca kapattığım gözlerimi açıp içimi saran öfkeyi dışarı salarak avuç içimi sertçe arkamdaki duvara geçirdim. "Kahretsin! Kesin o adam bir şey biliyordu ve ötmemesi için öldürüldü. Neden onlardan önce biz bulamadık bu adamı Yasin? Neden bu adamın varlığından öldürülünce haberimiz oldu? Sen o sırada neredeydin?"

"Gecemi gündüzümü sadece Tunç'un neden öldürüldüğünü, kimin öldürdüğünü bulmaya çalışmakla geçiriyorum. Geçmişle ilgili olan tüm bağlantısını, eşini, dostunu sürekli araştırıyorum. Tek tek çevresindeki tüm polisleri sorguya çekiyorum, sürekli bir açık yakalamaya çalışıyorum ama bu adamın varlığı benim için de tam bir sürpriz oldu."

Kızgın bir soluk verdim. "Tam bir hafta oldu Yasin, o lanet olası iblis öldüreli bir hafta oldu ve bizim elimiz bomboş. Neden? Üstüne üstelik elimizde şimdi bir ceset daha var. Benim daha fazla bilinmezliğe sabrım yok!"

"Farkındayım ama sabırlı olmalısın. En iyi ekibimle birlikte, en kısa sürede bu olayı çözeceğiz. Senden tek isteğim bize biraz zaman vermen."

Beni anlamıyordu. Öfkeyle dişlerimin arasından konuştum. "Ne zamanından bahsediyorsun sen Yasin? Benimle dalga mı geçiyorsun? O puşt her kimin yanına sığındıysa piyon olarak kullanıldı ve işleri biter bitmez harcandı. Sonra da arkadaşı. Şimdi sırada kim var? Beni dize getirtmek için Eylül mü?"

Bu ihtimalin varlığı bile yüreğimin kor ateşler içinde yanmasına sebep oluyor, boğazıma oturan yumru hayatla bağlantımı kesiyordu. Kafa tasımın zonkladığını hissederken kendime bile vahşi gelen bir sesle, "Böyle bir ihtimal varken sabırlı olup sana zaman vermemi mi bekliyorsun? Bu defa olmaz Yasin, bu defa sevdiğim kadına dokunmaya kalkanı kendi kanıyla boğarım!" dedim.

Yasin ise ne diyeceğini bilememe çaresizliği içinde sıkıntıyla nefes aldı. "Merak etme, bu defa aynısı olmayacak. Aynı kaderi yaşamayacaksın ve ben, bunun için elimden gelenin fazlasını yapacağım. Sen yeter ki sakin ol, yanlış bir adım atma. Şimdi cesedi otopsiye aldık. İlk bulgulara göre, başına aldığı darbeden dolayı ölmüş. Otopsi sonucunu yine sana bildireceğim. Ha bu arada," deyip duraksadı. "Engin denilen herifin cesedine ailesi sahip çıkmadı, istemediler yani. O yüzden kimsesizler mezarlığa gömülecek."

"O pisliğin canı cehenneme," diyerek telefonu kapattım ve sakinleşmek için derin nefes aldım.

Eylül'e bir şey olma ihtimali şakaklarımı uyuşturuyordu. Tek istediğim hayatıma anlam katan kadınımla birlikte yaşamakken, bu korku dolu günler asla bitmiyordu. Uyuşmaya başlayan şakaklarımı ovmaya başladım fakat işe yaramayınca ovmaktan vazgeçtim ve tam o sıra duyduğum büyük gürültüyle kaşlarımı çattım. Sesin, Melis'in odasından geldiğini anlayınca korkuyla odasına fırladım.

Odasına girer girmez devrilen boy aynasını ve yanı başında dikilen Melis'i görünce hızla yanına adımladım. Endişe içimde kol gezer-

ken onu kucağıma alıp bir yerinde kesik olup olmadığına bakarım. "İyi misin? Bir yerin kesildi mi?" diye panikle sorduğumda Melis şaşkınlıkla yüzüme baktı. Beni görmeyi beklemediği her hâlinden belliydi. "İyiyim baba, bir yerim kesilmedi. Aynayı biraz çekmek istedim, yanlışlıkla devirdim. Özür dilerim," deyip başını öne eğdi.

Ona bir şey olmamasıyla rahat bir nefes verip göğsüme sıkıca bastırdım. "Özür dileme, önemli olan senin iyi olman," dedim ve kucağımda Melis'le birlikte yatağına doğru yürüdüm. "Neden bu saatte ayaktasın, o aynayla ne yapıyordun?"

Sorduğum soruyla Melis başını yine öne eğdi. "Şey..."

"Şey ne?"

"Ben elbise deneyecektim de."

Kaşlarım anlamsızlıkla havalandı. "Elbise mi deneyecektin? Ne elbisesi? Ayrıca neden uyumak yerine bu saatte elbise denemek istedin?"

"Çünkü heyecandan uyuyamadım," diyerek başını eğdiği yerden kaldırdı. "Çok heyecanlıyım."

Cümlenin devamını merakla bekledim. "Uykunu kaçırarak kadar seni heyecanlandıran durumun sebebini öğrenebilir miyim?"

Melis'in dudakları sıcak bir tebessümle kıvrıldı. "Baba, biliyor musun, on gün sonra öğretmenimin doğum günüymüş. Sınıfta bir arkadaşım sormuştu, o da o zaman söylemişti."

Eylül'ün doğum günü olduğunu biliyordum. Bunun için Melis'i heyecanlı görmekse beni oldukça mutlu etmişti. Üzerine eğilip minik burnunun üzerinden şefkatle öptüm. "Hmm, demek öyle? Bu yüzden mi bu kadar heyecanlısın?"

"Evet çünkü ona bir sürpriz yapmak istiyorum ama bunu tek başıma yapamam. Sen bana yardım eder misin?"

"Aklında ne var bakalım?"

"Evde kocaman bir parti verelim baba. Amcam bize süsleri alır. Biz de Ela Ablamla birlikte evi süsleriz. Senden de ona çok güzel bir elbise almanı istiyorum. Az önce de elbiseyi o yüzden denemek istemiştim aslında. Benim giyeceğim elbiseyle aynı renk olmasını isteyecektim. Öğretmenimle takım olalım istiyorum. Hatta İlayda Ablamı da çağıralım, o da gelsin," dedi ve kıkırdamaya başladı. "Sonra da ışıkları kapatalım, öğretmenim içeriye girince ışıkları açalım." Heyecanla el çırptı. "Çok şaşıracak, çok güzel olacak baba."

Melis'e baktığımda gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Saf mutluluğu burnumun direğinin sızlamasına sebep oldu. Kollarımın arasındaki küçük bedenini sıkıca sarmalayıp dudaklarımı yumuşak saçlarının üzerine bastırdım. "İyi ki de benim kızımsın, hayatıma girdiğin güne şükürler olsun."

Melis de boynuma sımsıkı sarılarak, "Neden üzüldün baba? Yoksa fikrimi mi beğenmedin?" diye sordu.

Sözlerine buruk bir tebessüm edip bedenimden ayırdım. "Üzülmedim, aksine çok beğendim."

Melis'in heyecandan gözleri açıldı. "Gerçekten mi? Yani parti yapabilir miyiz?"

Başımı tasdik edercesine sallayınca Melis yeniden boynuma atladı ve yanağımı öpücük yağmuruna tutarak, "Teşekkür ederim baba, seni çok seviyorum," dedi.

"Ben de seni çok seviyorum küçüğüm."

Melis bir kez daha yanağımı öptükten sonra boynumdan ayrıldı. "Elbisesi ne renk olacak?"

Bakışlarımı saate çevirdim. Hâlâ çok erkendi. "Şimdi uyumalısın, daha sonra ayrıntılı bir şekilde konuşup karar veririz."

"Tamam, olur. Yalnız senden bir şey daha isteyeceğim..."

"Nedir?"

Yüzündeki gülümsemesini bozmadan, "Beraber uyuyalım mı baba?" diye sordu.

"İşte buna asla hayır demem."

Melis'in yüzündeki sıcacık gülümsemesi daha da yüzüne yayılırken yatağına geri girdi. Aynı şekilde usulca yanına uzanıp küçük bedenini bedenime çekerek kollarımın arasına aldım, elimi yumuşak saçlarının arasında gezdirmeye başladım.

"Baba, bana kitap okur musun?"

Hafifçe gülümseyip başımı sallayınca, Melis hızlıca yataktan kalkıp kitabını getirdi ve yeniden koynuma sokuldu.

Beren, sessizce babasının odasından çıkıp kapısını kapattı ve arkasını döndü. Arkasını döner dönmez beklemediği bir anda Cesur'u karşısında görünce olduğu yerde korkuyla sıçradı, akabinde kaşlarını öfkeyle çattı. "Beni korkuttun."

"Özür dilerim, amacım korkutmak değildi."

"Neden sessiz geliyorsun o zaman?"

Cesur kollarını göğsünde bağlayıp kinayeli denilebilecek bir sesle, "Çünkü bir anda karşıma çıkacağını ve korkacağını tahmin edemedim, malûm artık bu evde yaşamadığına göre yeni evindesindir diye düşünmüştüm," dedi.

Beren bıkkınca bir nefes alıp Cesur'un söylediğini duymazlıktan geldi. "Neden geldin?"

"Süleyman Efendi'yi merak ettim." Göğsünde bağladığı kollarını bırakıp küçük bir açıyla Beren'in üzerine eğildi. "Neden rahatsızlandığını haber vermedin bana?"

"Çünkü önemli bir durum yoktu."

"Ne olursa olsun haber vermeliydin.'

"Babam, Poyraz Bey'in duyup da boş yere endişelenmesini istemedi, zaten çok ciddi bir sorun yok. Biraz tansiyonu yükselmiş o

kadar. O da ilaçlarını vaktinde içmediğinden kaynaklanıyor. Abartmasan mı?"

"Abartmak mı?" Cesur tuhaf bir cümle duyuyormuş gibi Beren'in yüzüne baktı. "Asıl abim sakladığınızı öğrendiğinde ciddi bir sorun olduğunu düşünüp endişelenir, ayrıca yine de bana haber vermeliydin. Öğrendiğimde nasıl endişelendim biliyor musun?"

"Cesur, gerçekten babam iyi, endişe edecek, büyütülecek bir sorun yok, tamam mı? Hem sen nereden öğrendin babamın rahatsızlandığını?"

"Bu soruyu sormadığını farz ediyorum." Cesur'un dudakları şeytani bir gülüşle kıvrıldığında Beren bakışlarının, karşısındaki adamın dudaklarına kaymasına engel olamayıp belli belirsiz içini çekti, ardından gözlerini yeniden yüzüne dikti ve yüzünü hoşnutsuz bir ifadeyle buruşturdu. "Aman, her yerde de kulağın olmasın, bir şeyi de duyma."

Cesur, Beren'in hoşnutsuz yüz ifadesi karşısında eğlenen ifadesini bozmadan başını iki yana salladı. "Böyle bir şey mümkün değil." Beren gözlerini devirip yanından ilerlemeye çalışınca da onu kolundan tutarak durdurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Evime gidiyorum."

Cesur'un eğlenen ifadesinin yerinde kavak yelleri esti ve kaşları yeniden çatıldı. "Ben seni bırakırım, bekle biraz."

"Arabam var Cesur."

"Farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Arabanın olduğunu biliyorum ama dışarısı aydınlanmadı bile ve bu saatte seni yalnız göndermem, ben bırakacağım," diyerek Beren'in arkasındaki kapıya uzandı.

Beren ise onu durdurup, "Yeni uyudu," dedi.

Cesur, çıkış kapısına doğru bedenini çevirmeden önce Beren'e doğru ters bir bakış attı, ardından sert adımlarıyla yürümeye başladı. Beren de peşinden gidiyordu ve neden bir anda öyle ters baktığını anlayamamıştı. Başını yana çevirip Cesur'un gergin profiline baktı, yanak hareketlerinden dişlerini sıktığını anlamıştı. "Ne oldu?"

Cesur bu soruyu duymayı bekliyormuşçasına anında döküldü. "Tutturdun ev ev diye, ne gereği vardı? Burası neyine yetmedi hâlâ anlamıyorum!"

Beren aynı cümleleri sarf etmekten sıkılmıştı, sitem dolu bir sesle, "Burası okula çok uzak, her sabah o trafikte benim canım çıkıyor, sizin değil. Babamla sana bunu bir türlü anlatamadım."

"O evde yalnız yaşıyorsun, sorun bu, tamam mı?" Cesur durup bedenini Beren'e çevirince Beren de durmak zorunda kaldı. "Yani?"

"Yani mi?"

Cesur duyduğuna inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı ve gerginlikten tamamen düz çizgi hâline gelen dudaklarını birbirine bastırıp arabaya doğru ilerlemeye devam etti.

Arabanın yanına gelince ise arabaya binip kapısını sertçe çekti.

Beren de Cesur'un sürekli yaptığı saçma abilik tavırlarının karşısında iyice sinirlerinin yıprandığını hissediyordu. Aynı şekilde arabaya binerken o da arabanın kapısını sert bir şekilde çekti. "Sence de fazla tepki vermiyor musun?" diye sorduğunda, Cesur'un sert bakışları yüzüne çevrildi. "Gerçekten bunu soruyor musun? O evde güvende değilsin, yapayalnızsın!"

"Kimden korunmam gerekiyor ki? Kimse benim kimliğimi bilmiyor, ayrıca bir durum olduğu taktirde kendimi rahat bir şekilde koruyabilirim!"

"Her zaman koruyamazsın işte. Kimse tek başına güvende değildir, anla bunu artık. Ama yok, sen illa inatlaşacaksın ve küçük bir kız çocuğu gibi sürekli burnunun dikine gideceksin. Asla mantığınla hareket etmeyeceksin. Sürekli duygularınla, o saçma inadınla hareket edeceksin, öyle değil mi? Devamlı hata yapmaya devam edeceksin!"

Beren, Cesur'un sözleri karşısında gergince kıpırdandı ve sert bir soluk alıp dikkatle karşısındaki öfkeden tamamen kasılmış yüze baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Duygusalsın diyorum. Duygusallığın ve inadın yüzünden mantığını sürekli devre dışı bırakıyorsun diyorum. Dün sana o mağaraya bensiz girmemeni söyledim ama sen ne yaptın?" diye sorup öfkeyle ellerini iki yana açtı. "Tabii ki de kendini tutamadın. Kendi hayatını da Eylül'ün hayatını da tehlikeye attın. Size orada bir şey olabilirdi," dedi üstüne basa basa. Bu ihtimali düşündükçe damarlarında gezen kanın alev aldığını hissetti ve işaret parmağını Beren'e doğrulttu. "Ya sonra ne olacaktı? Hiç düşündün mü bunu? Sürekli bunu yapıyorsun Beren. Sürekli bunu yapıyorsun. Sonunu düşünmeden sadece duygularınla hareket ediyorsun. Karşı tarafa ne olduğu ya da olacağı umurunda bile değil!"

Beren, Cesur'un sözlerini duydukça aklı onu öptüğü güne gidiyordu ve Cesur'un ağzından deli bir öfkeyle çıkan her sözü, bir hançer gibi kalbine saplanıyordu.

Gözlerinin dolacağını anlayınca Cesur'un görmemesi için hızlıca başını önüne çevirdi ve kemerini taktı. "Haklısın, bir daha olmayacak," dedi az önceki yüksek sesinin aksi sesiyle.

Cesur da Beren'in karşılık vermek yerine kabullendiğini görünce o günü anımsadığını anladı.

Gergin bir şekilde bedenini Beren'den çevirip önüne döndü ve Beren'in duyamayacağı bir şekilde fısıldadı. "Lanet olsun!" Ardından tüm gücüyle direksiyonu sıkarak arabayı hareket ettirdi.

Yol boyunca ise arabayı nefes sesleri dışında hiçbir ses doldurmadı. Beren sessizce aydınlanmaya başlayan havayı puslanan bakışlarla izlerken, Cesur da kaçamak bakışlarla onu izledi.

Eve geldiklerinde Beren kemerini çıkarmak için öne eğildiğinde, Cesur pişmanlık dolu bir sesle, "Beren, ben sadece sana bir şey olur diye endişeleniyorum ve korumaya çalışıyorum. Yanlış anlama beni," dedi lakin bu Beren'in daha da yanlış anlamasına sebep oldu. Yüzüne bakmadan, "Benim abim değilsin Cesur, bana abimmişsin gibi davranmaktan, korumacı tavırlarından, aklımı daha fazla karış-

tırmaktan vazgeç artık. Çok yoruldum," dedi. Cümlenin sonuna doğru sesi titremişti, titreyen sesine lanet ederek arabadan hızlıca inip evine doğru ilerledi.

Cesur, hüzünle Beren'in arkasından bakarken Beren onu öpmeden birkaç saat öncesinde Süleyman Efendi'nin onu görmeye gelişini ve beynine kazınan sözlerini bir kez daha anımsadı.

O gün Beren'in gelmesini heyecanla beklerken, içeriye hiç beklemediği anda Süleyman Efendi girince önce şaşırmış, ardından Süleyman Efendi'nin gergin tavırları karşısında merakla yüzüne bakmıştı. Karşısına oturunca o da karşısına oturmuş, sabırsızlıkla tüm hayatını etkileyecek cümleleri duymayı beklemişti.

"Bak evlat, seni severim, bilirsin," diye başlamıştı sözlerine Süleyman Efendi. "Dürüstsün, mertsin, güvenilirsin, yağız bir delikanlısın. Tüm bu özelliklerinden dolayı sana büyük bir saygım var, bunu da bilirsin." Cesur, teşekkür etmek istercesine başını öne eğince derdini anlatmaya devam etmişti. "Lafı çok uzatmayacağım. Poyraz'ın hayatı olsun, senin hayatın olsun hep tehlikelerle dolu. Her Allah'ın günü namlunun ucundasınız. Sadece siz değil, en sevdikleriniz de o namlunun ucunda. Handan'a neler olduğunu gördük," dediğinde titreyen sesini Cesur'un fark ettiğini sezmişti. "Beren'i de böyle bir hayattan, böyle bir sondan hep korumak istedim ve korudum da ama yaşım malûm, bugün varsam yarın yokum."

Cesur, Süleyman Efendi'nin sözlerinin nereye varacağını iyi kötü anlamış, huzursuz bir soluk almıştı. "Allah gecinden versin Süleyman Efendi, daha çok gençsin."

Süleyman Efendi başını iki yana sallayarak, "Eski hâlim yok artık. Buraya gelme sebebim de bu zaten. Beren'i her türlü belâdan, felâketten korumanı istiyorum," demiş, işaret parmağını tam kalbini hedef alacak şekilde doğrultmuştu. "Ama aynı zamanda da kendinden korumanı istiyorum."

Cesur, Süleyman Efendi'nin sözleriyle aldığı nefesi tuttuğunda devamını güçlükle duyabilmişti. "Anlamıyorum sanma. Belli ki ikinizin de

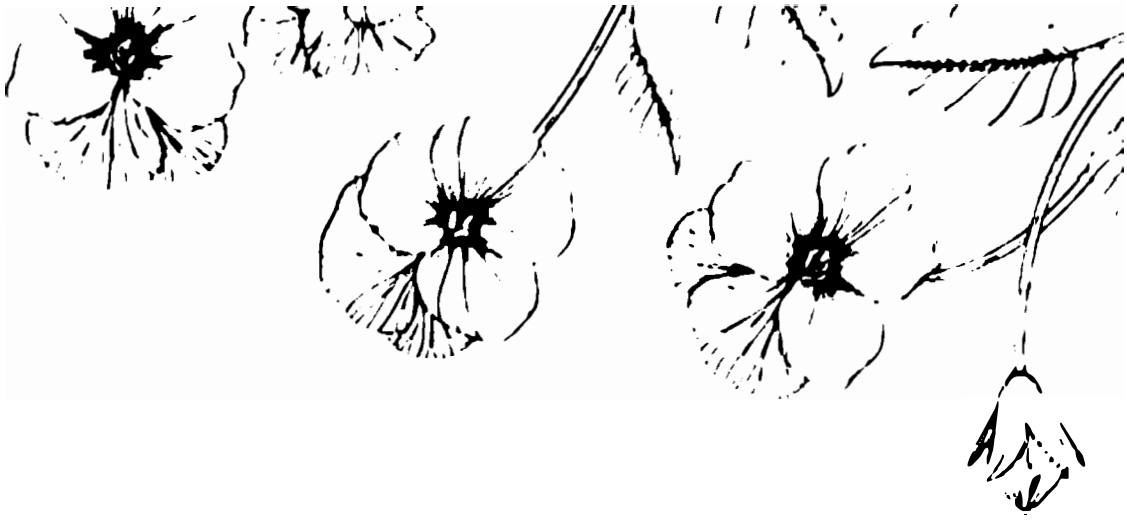
birbirinizde gönlü var ve bu hayatta senden daha iyi damat bulamayacağımın da farkındayım ama benim bir tane kızım var, evlat. Sen onu hayatına aldığın anda onun da hayatı en az seninki kadar tehlikede olacak. Ve ona bir şey olduğunda sen yine başkasını sevebileceksin, onun yerine bir başkasını koyabileceksin ama ben evladımın yerine hiç kimseyi koyamayacağım. Anla beni," diyerek ayağa kalkmıştı.

Cesur ise başına bahçoz darbesi yemişçesine oturduğu yerde kalmış, ayağa kalkacak gücü dizlerinde bulamamıştı. Süleyman Efendi, Cesur'un yanına gidip omzunu sıkarken, "Şimdi bana bir söz vermeni istiyorum, evlat. Onu kız kardeşin bileceksin, abisi gibi onu hep koruyacaksın, anlaştık mı? Daha ilerisi asla olmayacak."

Süleyman Efendi'nin son sözleriyle Cesur'un boğazı tıkanmıştı. Tek yapabildiği belli belirsiz başını sallamak olmuştu.

Süleyman Efendi sözlerine son noktayı koymadan önce, "Bizim gibi adamlarda söz namustur, unutma," diyerek sözünü bitirmiş ve Cesur'u darmadağın bir hâlde bırakıp, arkasını dönüp çıkmıştı.

Cesur, Süleyman Efendi'nin sözlerini anımsadıkça içini çekerek Beren'in arkasından bakmaya devam etti. "Sana böyle davrandığım, kendime hâkim olamayıp aklını karıştırdığım için üzgünüm suç ortağım ama seni sakladığım yerden söküp atamıyorum ve söz konusu sen olunca aklımı yitiriyorum."

EYLÜL

Burnumun ucunda sürekli hissettiğim kaşıntıyla gözlerimi araladığımda göğsümün üzerinde Melis'i görünce, gözlerim korkuyla açıldı, hızla başımı yana çevirdim. Yanımı boş görünce rahat bir nefes verdim ve başımı yeniden Melis'e çevirip sıcacık gülümsemesine karşılık verdim.

"Günaydın öğretmenim."

"Günaydın tatlım."

Melis gözlerimin içine bakıp gülümseye devam edince merakla yüzüne baktım. "Bu sabah çok mu mutluyuz?"

"Evet, çok mutluyum."

"Neden peki?"

Melis gözümün içine bakmaya devam ederken, "Hiiiiiç," deyip üzerimden kalktı.

Yüzündeki imalı gülüşünü bozmayınca düşünceyle kısılan gözlerimi üzerinde gezdirdim. Bir şeyler çeviriyor gibiydi fakat ben babası gibi düşünceleri okuyamıyordum ve ne çevirdiğini anlayamıyordum.

Kısık gözlerimle yüzüne bakmaya son verip kolundan tuttuğum gibi yanıma çekerek gıdıklamaya başladım. "Demek hiç."

Melis'le birlikte attığımız kahkahalar odayı dolduruyordu ve sesimizin koridordan bile duyulduğuna emindim.

Dakikalar sonra, Melis üzerini değiştirmek için odadan çıkınca, pencereme doğru adımlayıp pencereyi açarak mis gibi kokan temiz havayı ciğerlerime doldurdum. Tüm yaşananlara rağmen huzurla uyanmıştım. Belki yaşadıklarımı hiçbir zaman unutmayacaktım ama Poyraz'ın varlığı bir terapi gibi beni sürekli hayata bağlayacaktı.

Pencere kenarında ne kadar süre geçtiğini bilmeden karşımdaki büyüleyici ormana bakmaya devam ettim. Bir süre sonra ise tam pencereyi kapatıyordum ki Poyraz'ın ormandan çıktığını gördüm. Üzerindeki kıyafetlerden koşudan geldiği belli oluyordu fakat fazlasıyla gergin duran bedeni, yine onu tüketen bir sorunun olduğunu gösteriyordu.

Sıkıntıyla nefes alıp pencereyi kapattım ve üzerimi değiştirmeye başladım. Yaklaşık 10 dakika sonra da yanıma Melis gelince onunla birlikte kahvaltı için yemek salonuna indim.

Melis'in sürekli mutluluktan cıvıldayan sesi yüzümü güldürse de, yemek odasına girdiğimizde masada oturan kişiyi görünce yüzüm anında düştü.

Arzu, tüm ciddiyetiyle masadaki yerine oturmuş ev halkını bekliyordu. Beni görür görmez yüzü anında gerildi ve ters bakışlarının ablukası altına aldı.

Melis de teyzesini görmeyi beklemiyor olacak ki cıvıldayan sesinin tonu değişti. "Sen mi geldin teyze? Hoş geldin."

Arzu, kollarını açınca elimi bırakıp ona doğru adımladı ve yanına gidince yanaklarını öpmesine izin verdi.

"Derneğin koşuşturmalarından dolayı günlerdir seni boşladım ama işlerim artık bitti. Meydanı kimseye bırakmaya niyetim yok, daha sık buradayım," diyerek bana doğru kısa bir bakış attı.

Olduğum yerde huzursuzca kıpırdandığım sırada içeriye aynı anda Poyraz ile Demir girdi. Melis onları görür görmez anında teyzesinin kollarından koparak amcasının kucağına doğru koştu.

Arzu, bu duruma belli edercesine bozulurken, Poyraz yanıma gelip dudaklarını alnıma bastırdı. "Günaydın menekşem."

Poyraz'ın öpmesiyle kapattığım gözlerimi, çatalın tabakta çınlayan sesiyle açtım ve sesin geldiği yöne baktım.

Arzu şok olmuş bir ifadeyle bize bakıyordu. Bakışların üzerine çevrildiğini görünce ses tonunda hissettiğim titremeyle, "Özür dilerim, elim çatala çarptı," dedi.

Poyraz, çattığı kaşlarıyla Arzu'ya başını sallayıp elimden tutarak masaya doğru ilerledi. Sandalyeyi oturmam için geriye doğru çektiğinde, Melis de yanımdaki sandalyesine oturup gülümseyerek teyzesine baktı. "Teyze, inanabiliyor musun, en büyük hayalim gerçek oldu. Babamla öğretmenim artık birlikteler ve biz bir daha hiç ayrılmayacağız."

Arzu, Melis'in sözleri üzerine önündeki bardaktan bir yudum su içip yutkundu ve zoraki bir tebessümle Melis'e başını salladı. "Ne güzel," dedi cılız çıkan sesiyle. Ardından bakışlarını Poyraz'a çevirip yeni duyuyormuşçasına, "Tebrik ederim," diyerek başını tabağına eğdi.

Onun başını eğmesini fırsat bilip dikkatle Arzu'yu incelemeye başladım. Masa üzerinde duran bardaktan elini hâlâ çekmemişti ve bardağı tutan eli titriyordu.

Hafifçe kaşlarımı çattım.

Neden elleri titriyordu?

Neden Poyraz'la olan ilişkimden bu kadar rahatsızdı?

Kız kardeşi için mi? Yoksa...

Yerimde gergin bir şekilde nefes alırken ikinci ihtimali düşünmek dahi istemedim.

Her zaman kendinden emin, omuzları dik duran bir kadın neden ilişkilimizi Melis öğrenince ve onaylayınca böylesine yıkılmıştı?

Bu sorunun cevabını düşündükçe içimdeki çığlık atma arzusunu güçlükle bastırıp bakışlarımı tabağıma çevirdim. Daha fazla bu ifadesini izlemek istemiyordum.

O an gözlerimin önüne onu ilk gördüğüm gün, kendinden emin duruşu ve otoriter ifadesi geldi.

Benden istedikleri, sözleşme üzerinden, Poyraz üzerinden ettiği tehditleri tek tek anımsarken, Engin denilen pislikle birlik olduğunu hatırlayınca gözlerim korkuyla açıldı, hızla başımı kaldırıp Arzu'ya baktım.

O gün beni sadece tehdit etmemişti, o gün aslında Engin'le iş birliği de yapmıştı.

Puslanan bakışlarımdan dolayı görüş alanım bulanıklaşınca yavaşça başımı Poyraz'a çevirdim ve Poyraz'ın endişeyle bakan mavilikleriyle karşılaştım. "Eylül, iyi misin?" diye sorduğunda hızla oturduğum sandalyeden kalktım.

"Lavaboya gitmem gerekiyor, izninizle," diyerek Arzu'ya bakmadan hızlıca yemek odasından çıkıp koşarak odama çıktım.

Ne yapacağımı ne düşüneceğimi bilmiyordum. Titreyen ellerimle güçlükle kapıya tutunup derin nefesler alarak sakinleşmeye çabaladım.

Poyraz asla birini tazminatla, mesleğiyle tehdit ettirecek bir adam değildi. Öyleyse Arzu ve o pislik neden beni o şekilde tehdit etmişlerdi? Amaçları neydi?

Soruma cevap bulamadıkça dehşete düşmüş gibi hissettim. Aklımı talan eden binbir türlü ihtimaller vardı ve her biri beni tepeden tırnağa sarsıyordu. Düşüncelerimden kapının sesiyle sıyrılıp, bir adım öne gitmemle birlikte açılan kapının ardından Poyraz'ı gördüm. Tıpkı benim ona panikle baktığım gibi o da panikle bana bakıyordu. "Eylül, neyin var? Bembeyazsın, n'oluyor?" diye sorduğunda sesi de olabildiğince telaşlıydı.

Hissettiğim panikten kurtulamıyor, dehşetle yüzüne bakmaya devam ediyordum, sorusuna ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

Poyraz ise kararsızlığımı anlamışçasına yanıma yaklaştı ve yüzümü avuç içlerinin arasına alarak dudaklarını dudaklarıma bastırıp şefkatli bir sahiplenişle dudaklarımı kavradı. Dokunuşları, darbeleri öylesine hassastı ki, huzuru kalbime dokunuyor, hissettiğim paniği gitgide azaltıyordu.

Nefesim kesilince dudaklarımdan ayrılıp alnıma yaslanarak fısıldadı. "Sakin ol menekşem."

Nefesimi toparlamaya çalışıp hafifçe başımı salladım. Poyraz da yasladığı başını kaldırıp tekrardan yüzümü avuç içlerinin arasına aldı, ardından maviliklerini gözlerime kenetledi. "Bir anda n'oldu? Neden kaçarcasına kalktın masadan?"

Ne diyebilirdim ki ona? Titreyen dudaklarımı araladım fakat sesimi bulamayınca yeniden kapatmak zorunda kaldım. Poyraz'ın cevap beklercesine kaşlarını kaldırdığını görünce de, "Sözleşme," diyebildim.

"Ne sözleşmesi?"

Göğsümde hissettiğim baskıdan dolayı bir türlü konuşamıyordum. Elimi göğüs kafesimin üzerine bastırıp kendimi nefes almaya zorladığımda, Poyraz burnumun ucunu öptü ve yüzümü bırakıp elimi tutarak koltuğa doğru ilerledi. Koltuğa oturunca beni yanına çekip, "Hadi menekşem, seni neyin bu kadar sarstığını söyle bana, söyle ki yardım edebileyim sana," dedi.

O kadar gergin, o kadar huzursuz görünüyordu ki, ağzımdan çıkacak her kelimeyle kıyameti koparacağını biliyordum ve kalbimin sesi, bunu ona anlatmamamı söylese de mantığım saklamamamı söylüyordu.

Derin bir nefes alıp, dolmaya başlayan gözlerimi gözlerine sabitleyerek kopacak kıyameti anlatmaya başladım. "Okula başlamadan önce Engin Bey bana bir sözleşme imzalatmıştı."

Poyraz'ın, Engin'in adını duymasıyla birlikte yüzü kararınca duraklasam da sonrasında anlatmaya devam ettim. "Ve sözleşmesinin bir ibaresinde, sene sonundan önce okuldan ayrılırsam yüklü bir

miktarda tazminat ödeyeceğim yazıyordu," dediğimde Poyraz'ın kararan yüz ifadesinin yerini şaşkınlık aldı.

"Nasıl yani? Benim hazırlattığım hiçbir sözleşmede böyle bir ibare yok."

Poyraz'ın sözlerini duyunca Arzu ile Engin'in birlik olduğundan kesinlikle emin oldum. Kalbim acı ve gerginlikle yoğrulurken vereceğe tepkiye dikkatle baktım. Kalbim sanki ağzımda atıyordu. "Ama Arzu Hanım'ın bu sözleşmeden haberi vardı."

Poyraz kulağa hiç de hoş gelmeyen bir sesle, "Var mıydı?" diye sordu.

Tedirginlikle gözlerine bakmaya devam edip onaylarcasına başımı salladım. Başımı sallamamla beraber Poyraz'ın gitgide yüzünün kasıldığını ve soğukkanlılığını kaybettiğini görünce ellerine uzandım, az önce sıcacık olan avuç içleri bu defa buz gibi olmuştu.

Ölümcül bir sakinlikle, "Benden sınıfta Melis için ayrımcılık yapmamı istedi, aksi takdirde tazminatımla ve bir daha mesleğimi yapamamakla tehdit etti, daha doğrusu Engin Bey'le birlikte tehdit ettiler. Ayrıca bunun senin emrin olduğunu, karşı çıktığım takdirde senin bundan hiç hoşlanmayacağını söylediler," dediğimde ise Poyraz'ın kendine gelmesi birkaç saniyesini aldı.

Sanki kafasında sözlerimin ağırlığını ölçtü, biçti, tarttı. Ardından yüz ifadesi tamamen değişti ve hızla ayağa kalkıp yüksek çıkan sesiyle âdeta haykırdı. "Birlik olup seni tehdit ettiler yani öyle mi?"

Gözlerine öylesine tehlikeli parıltılar yerleşti ki, bir an sorusuna hayır demeyi çok istedim.

Ben sessiz kalınca Poyraz gözlerini kapatıp göğsünü sert bir solukla şişirdi ve yeniden gözlerini açtığında yüzündeki ürkütücü ifadesiyle arkasını dönüp hızlı adımlarla odadan çıktı.

Odadan çıkışını gerginlikle izledim. Artık her şey için çok geçti. Yanı başımda kopacak olan kıyametin her birimizi tek tek yakacağını içimde şiddetle hissediyordum.

POYRAZ

Parmaklarımı sinirle saçlarımın arasından geçirdim. İnanamıyordum!

Arzu'nun bu kadar ileriye gidebileceğini aklım bir türlü almıyordu. Onun, Engin'le birlik olup arkamdan iş çevirmesiyle âdeta beynimden vurulmuşa dönmüştüm.

Öfkeyle çalışma odasının içinde dolaşmaya başladım. Arzu'nun odaya gelmesini tahammülsüz bir tavırla beklerken kızgınlığım gittikçe katlanıyordu. Şakaklarımın zonklamaya başlaması da az sonra içimdeki zehrin oluk oluk akacağını fısıldıyordu.

Nihayet beklediğim kişi kapıyı çalınca onun açmasını beklemeden kapıyı açıp karşısına dikildim.

Kapının aniden açılmasıyla Arzu irkilirken öfkeden kora dönmüş gözlerimi görünce geriye doğru bir adım attı.

Kapının önünden çekilip bakışlarımla içerisini işaret ettim. "Gir!"

Arzu tereddütlü bir ifadeyle gözlerime bakmaya devam ederek itaatkâr bir biçimde başını sallayıp hızlı adımlarla içeriye girdi.

İçeriye girmesiyle birlikte kapıyı sert bir şekilde kapattım ve tam karşısına geçip ters bakışlarımın ablukası altında yüzüne baktım.

Yüzümdeki ifadenin şoku içinde, "Poyraz, ne oluyor? Neden bu kadar öfkelisin?" diye sorduğunda yaşadığı gerginlik tüm bedenini çepeçevre kuşatmış, mimiklerine ve sesine de yansımıştı.

"Ne mi oluyor? Bunun cevabı sende Arzu. Sen söyle bana, neler oluyor?"

Arzu tedirginlikle bedenini kapıya doğru çevirdi. Bu odadan bir an önce kaçıp gitmek istediğini beden diliyle fazlasıyla belli ediyordu. Kapıya doğru kısa bir bakış attıktan sonra yüzüme bakıp, "Bir şey anlamıyorum Poyraz," diyerek geveledi.

Geveledeğini duymak daha da sinirlenmeme sebep oldu. Sert bir solukla nefes alıp öfke patlaması yaşamamak için kendimi sıkmaya çalıştım. "Anlamıyorsun demek." Ellerimi pantolonumun ceplerinin içine yerleştirdim. "Madem öyle, o zaman ben sana yardımcı olayım," diyerek ona doğru bir adım attım. Aramızdaki mesafe kapandıkça Arzu'nun sesli nefes alışverişleri kulağımı dolduruyordu. "Neden Eylül'ü, Melis'i kayırması için tehdit ettin ve yapmadığı takdirde mesleğini yapamamakla tehdit ettin?"

Sorduğum soruyla Arzu'nun yüzü allak bullak oldu. Panikle geriye doğru adımlamaya, ellerini inkâr etmek istercesine iki yana sallamaya başladı. "O kız yalan söylüyor Poyraz, yemin ederim ben kimseyi tehdit etmedim, kimseye sözleşme im..." Kelimelerinin devamı dudaklarının arasından yitip giderken aniden durdu ve gözleri korkuyla irileşti.

Benimse Arzu'nun sözleriyle anlık şaşkınlığım, yerini koyu bir öfkeye bıraktı. Küçümseyici bir tavırla güldüm. "Sanırım kimseye sözleşme imzalatmadım olacaktı devamı değil mi? Hangi sözleşme Arzu? Ben sana sözleşme falan demedim. Yoksa Engin denilen itle birlik olup arkamdan iş çevirdiğini mi söylemeye çalışıyorsun bana?" diye öfkeyle haykırınca, Arzu olduğu yerde korkuyla sıçradı ve hüküm bekleyen bir suçlu gibi karşımda titremeye başladı.

Öylesine ürkütücü bir ifadeyle bakıyordum ki yüzüne, hissettiği telaştan dolayı ağlamanın eşiğindeydi, ki çok geçmeden gözlerinin dolmaya başladığını gördüm.

Ellerimi ceplerimden çıkarıp aramızda açtığı mesafeyi kapattım. Sesimi kuşatan hiddetle, "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın Arzu?" diye sordum. "Nasıl arkamdan iş çevirebilirsin?"

Sesim odayı inletince Arzu başını öne eğip geriye adımlayarak aramızdaki mesafeyi yeniden açtı. "Poyraz, gerçekten amacım arkandan iş çevirmek değildi."

Sözlerine inanmayıp başımı şiddetle sağa sola salladım. "Söylesene, daha kaç kez arkamdan bu şekilde iş çevirdin?"

Sözlerim üzerine Arzu başını hızla kaldırdı. Gözyaşları da çoktan yolunu bulmuş akıyordu.

"Yemin ederim Poyraz, başka kimseyle iş çevirmedim, böyle bir şeyi nasıl düşü..." dediğinde bu defa benim sert sesim yüzünden cümlesini tamamlayamadı. "Yeter!" Damarlarımda çağıldayan öfke ve nefretin, ne yalanlarını duymaya ne de timsah gözyaşlarını görmeye tahammülü vardı. Kapıyı işaret edip, "Seni ben evden atmadan önce evimden de hayatımdan da defol git. Bir daha adımın dahi geçtiği bir mekâna ne ayak bas ne de yakınından geç. Aksi takdirde yapacaklarımı tahmin bile edemezsin!" diyerek yeniden bağırdım.

Arzu, bozguna uğramış bir hâlde aramızda açtığı mesafeyi kapatıp bana yaklaştı ve titreyen elini kaldırarak koluma dokunmaya çalıştı. "Bunu yapamazsın Poyraz, beni Melis'ten ayıramazsın, sen bu kadar kötü bir adam olamazsın. Melis benim her şeyim, o benim tek ailem, bunu sen de biliyorsun."

Bana dokunmasına izin vermeden kolumu hızla çektim ve işaret parmağımı öfkeyle yüzüne doğrulttum. "Zaten bu zamana dek senin varlığına katlandıysam sırf onun hatırı içindi. Ben sana onun hatırı için son bir şans vermiştim Arzu ama sen onu kendi ellerinle yok ettin."

Arzu'nun gözyaşları şiddetini arttırırken yalvaran sesiyle inlercesine konuşmaya devam etti. "Poyraz, yalvarırım bunu bana yapma. Tamam, kabul ediyorum, bir hata yaptım. Engin'le birlik olup o sözleşmeyi hazırladım ama bunun sebebini anladın değil mi? Bana hak ver lütfen Poyraz. Anlasana, çok korktum ve lanet olsun ki korktuğum başıma geldi." Nefretle kaşlarını çatıp kızgın bir soluk verdi. "O kızın seni etkilemesinden çok korktum, hayatına girmesini engellemek için böylesine saçma bir oyunun içine girdim ama kahretsin ki o toy kız seni etkilemeyi başardı!"

Benimse yüzüm öfkeden daha da kasıldı. Tek kaşım sert bir şekilde kavislenirken tereddütsüzlükten eser olmayan bir sesle sıktığım dişlerimin arasından tısladım. "Sevdiğim kadın hakkında düzgün konuş!"

Arzu'nun yüzüne hain denilebilecek bir gülümseme yerleşti ve elinin tersiyle timsah gözyaşlarını sildi. "Nasıl da gözlerini boyamış? Nasıl da seni etkisi altına almış? Bu kadar az mıydı yani Handan'a olan aşkın? Onun yerini toy bir kızla dolduracaksın şimdi öyle mi? Peki ya vicdanın? Söylesene, vicdanın rahat mı ona ihanet ederken?"

Son söylediğiyle kalbimin öfkeli bir sarsıntıya uğradığını hissettim. Vücudumdan yoğun bir titreme geçti ve o an sakin kalabilmek için arka arkaya derin nefesler aldım ama artık çok geçti. "Bana bunu, kız kardeşinin ölümünden iki gün sonra beni öpmeye kalkan kadın mı söylüyor?" Kolunu hızlıca kavradım. "Yürü!" diye haykırarak kapının önüne ilerledim.

Arzu'nun göz bebekleri korkuyla genişledi. "Poyraz, beni evden mi atacaksın?"

"Bunun için geç bile kaldım," diyerek Arzu'yla beraber çalışma odasından çıkıp peşimden sürüklemeye başladım.

"Poyraz, böyle bir şeyi yapamazsın, bu sen olamazsın."

"İhanetinin bedelinin bununla sınırlı kalıyor olması canımı yeterince sıkıyorken bence şansını daha fazlası için zorlama."

Merdivenlerden tam inmiştik ki sesimize çıkan Banu'yu görünce, "Melis nerede?" diye sordum.

Banu yaşadığı şaşkınlıktan dolayı zar zor konuşmaya çalışıp, "Eylül Hanım'ın odasında," diye mırıldandı.

Ona başımı sallayıp yürümeye devam ettim.

Arzu, "O toy kızın Melis'e annelik yapmasına izin vereceğim: zan-" deyince sözünü öfkeyle yeniden kestim. "Eylül hakkında tek bir laf daha etmeye cüret edersen, şu an sadece evden atmama şükrediyor olursun, duydun mu?"

Artık yüksek çıkan sesim yüzünden diğerleri de mutfaktan çıkmıştı ve yarı korku yarı şaşkınlıkla bize bakıyorlardı.

Arzu yalvarmaya başladı. "Poyraz, yalvarırım bunu bana yapma, ben Melis olmadan yaşayamam."

"Melis'e bu kadar değer veriyor olsaydın arkamdan iş çevirmeye cesaret edemezdin!" diyerek kapıyı açtım ve Arzu'yla beraber dışarıya çıktım.

Bizi gören Cesur ile Serdar yanımıza koşarak gelirken Arzu son bir umutla bana döndü. "Poyraz, seni sevdiğim için yaptım bunu, anlasana. Seni sevmemden nefret ettiğini bilsem de sevmekten vazgeçmem çünkü elimde değil, anla n'olur? Ne yaparsam yapayım sana olan sevgim dinmiyor işte. Lütfen beni sensizlikle cezalandırma."

Benim için cevap vermeme bile değmeyecek bir kadındı. Ruhsuz bir ifadeyle yüzüne bakmakla yetindim. O sırada yanımıza Cesur ile Serdar gelince Serdar'a, Arzu'yu götürmesi için başımla işaret ettim.

Arkamı dönüp sakinleşmek için müştemilata doğru ilerlediğimde Arzu'nun sözlerini duymazdan geldim.

"Eninde sonunda sen de beni seveceksin ve benim olacaksın Poyraz, bunu sakın aklından çıkarma!"

EYLÜL

Poyraz'ın arkasından gerginlikle odanın içinde ileri geri hareket ettiğimde, Melis içeriye telaşla girdi. "Öğretmenim, bir sorun mu var? Babam çalışma odasına teyzemi çağırttı. Teyzem çok panikledi," dediğinde telaşı sesine de yansımıştı.

Telaşını almak istercesine gülümsemeye çalıştım. "Hayır tatlım, bir sorun olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen babanla teyzen dernek hakkında konuşuyorlardır. Eğer bir sorun varsa da eminim baban sana bunu anlatacaktır."

Melis kabullendiğini belli edercesine başını hareket ettirip yanıma geldi ve yatağıma oturup bedenini bana çevirdi. "Haklısın." Sustu lakin inceler bakışlarını yüzümden çekmemişti.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Şeyy... Babamla, Emir'in doğum günü için konuştun mu?"

Sıkıntıyla soludum. Bir de o mesela vardı değil mi?

"Henüz konuşmadım ama konuşacağım, merak etme."

Melis'in gözlerinden parıltı geçti. "Ne zaman soracaksın?"

"En doğru zamanda."

Melis yeniden başını salladı. "Umarım izin verir."

Yanına oturup üzerine eğildim ve dudaklarımı saçlarının üzerine bastırırdım. "Bunun için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum."

Tam o esnada Poyraz'ın bağırış sesini duyunca dudaklarımı panikle Melis'in saçlarından ayırdım. Odayı anında gergin bir hava esir almıştı. Melis de panikle ayağa fırladı. Yüzü korkudan bembeyaz kesilmişti. "Babam neden bağırıyor? İlk kez onun evde böyle bağırdığını duyuyorum. Teyzeme mi bağırıyor yoksa?"

Benimse hissettiğim tedirginlikten dolayı kalp atışlarımın hızı göğsümü sızlatıyordu. Sakin kalmak, Melis'i de sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve koluna uzanıp usulca kucağıma çekerek sıkıca sardım.

Melis'in sıcaklığına benim de ihtiyacım vardı.

"Bilmiyorum tatlım."

Poyraz'ın sesi bir kez daha duyulduğunda belli belirsiz Arzu'nun sesi de geldi.

Melis'e daha sıkı sarılırken Melis, "Teyzem," diye mırıldandı.

Poyraz'la Arzu'nun seslerinin kesilmesinin üzerinden çok geçmemişti ki Melis odasına gidince, Poyraz'ın evde olmasını ümit ederek odadan çıktım. Nerede olduğunu bilmediğim için adımlarımı mutfağa çevirdim. Hızlı adımlarla merdivenlerden inip mutfağa girdim. Girdiğimde tam da beklediğim gibi herkesin yüzünde gergin, bir o kadar da şaşkın ifadelerini gördüm.

İçeriye girmememle Nesrin Sultan zordan bir gülümsemeyle, "Bir şey mi istemiştin kızım?" diye sordu.

"Poyraz'ı arıyorum, nerede?"

"Poyraz Bey müştemilatta Eylül."

Bakışlarımı, sorumu cevaplayan Ela'ya çevirdim. "Orada ne var ki? Neden orada?"

"Kondisyon aletleri, kum torbası falan. Aslında oraya Poyraz Bey'in öfke ve stres atma odası desek daha doğru olur."

İçim huzursuzlukla dolmuştu. Hafifçe kaşlarımı çattım ve Ela'ya başımı sallayıp hızlı adımlarla dışarıya fırladım. Bahçeye çıkıp koşar adımlarla müştemilata doğru giderken bir anda karşıma Cesur dikilince ona çarpmamak için kendimi zor durdurdum. Şaşkınlıkla ona bakıp, "Cesur, ne oluyor?" diye sordum.

"Eylül, abim şu an müsait değil, yani fazla öfkeli. Biraz yalnız kalsa iyi olur."

Cesur'un sözleriyle kalbimin sıkıştığını hissedince daha da ona koşma arzusuyla doldum. "Cesur, onu görmem gerekiyor."

Cesur, sıkıntıyla nefes aldı. "Anlıyorum Eylül ama onu böyle görmesen daha iyi olur. Gerçekten çok öfkeli."

Cesur'un ağzından çıkan her kelimeyle âdeta içim acıyla kavruluyordu. Dolmaya başlayan gözlerime aldırış etmeden, "Cesur, izin ver içeriye gireyim. Onun şu an bana ihtiyacı var," dediğimde Cesur, "Ben senin için söylüyorum Eylül, emin misin?" diye sordu.

Başımı kararlılıkla salladığımı görünce de pes edip önümden çekildi.

Müştemilata yaklaştıkça gerginliğimi bastırmak için küçük küçük soluklar almaya çalıştım. Tam kapının önüne geldiğimde içeriden Poyraz'ın boğuk sesi kulağıma dolunca düşünmeden kendimi içeriye attım.

Poyraz'ı görmemle nefesimi tutmam aynı anda oldu. Altında sadece siyah bir eşofman vardı ve üstü çıplaktı. Ayrıca ter içinde kalmış, karşısındaki kum torbasına âdeta delirmiş gibi çıplak ellerle yumruk atıyordu. Çıplak elle vurduğunu idrak eder etmez gözlerim korkuyla büyüdü. Çıplak elle vurduğu her darbede elleri patlayacaktı.

Gözlerim hızla ellerine odaklanırken, kanı görünce ona doğru temkinli bir şekilde yürümeye başladım. "Poyraz, dur lütfen."

Poyraz'ın içeriye girdiğim andan itibaren bana bakmasa bile varlığımı hissettiğinin farkındaydım ve bağırışlarının arasından cansız

çıkan sesimi duyduğunu da iyi biliyordum fakat yakıcı öfkesi durmasına engel oluyordu.

Ellerindeki kanın arttığını gördükçe boğuluyormuşum gibi hissettim ve adımlarımı daha da hızlandırınca Poyraz, "Yaklaşma!" diye bağırdı.

Uyarısı üzerine olduğum yerde durmak zorunda kaldım. O ise hâlâ kum torbasına öfkesini kusmaya devam ediyordu.

Ellerine kısa bir bakış atıp yüzümü acıyla buruşturdum. Canı yanmıyor muydu?

Bu sorunun cevabını bilmesem de onun hâlini gördükçe benim canım acıyordu, daha fazla onu böyle görmeye tahammülüm yoktu.

Kaşlarımı çatıp omuzlarımı dikleştirerek Poyraz'a doğru kararlı bir adım attım. "Eğer hemen durmazsan o kum torbasıyla arana girerim ve bunu yapmama hiçbir kuvvet engel olamaz."

Kararlı ifademi bozmadan ona doğru yürüdüm. Durmaya hiç niyetim yoktu. Durmayacaktım da. O durana dek....

Ona doğru yürümeye devam ettiğimde Poyraz, kum torbasını yumruklamayı bırakıp haykırışı müştemilatı inletirken kum torbasına öylesine güçlü bir yan tekme attı ki, kum torbasının patladığını görünce olduğum yerde kaldım ve korkuyla soluk soluğa kalmış Poyraz'a baktım.

O da bedenini bana çevirmiş, deli bir öfkeyle yüzüme bakıyordu. "Bir daha sakın beni kendinle tehdit etme, sakın!"

Bakışlarım yeniden ellerine kayınca olabildiğince kaşlarımı çatıp yaralı ellerine uzandım. "O zaman bir daha sen de kendine zarar verme!" Ellerinin üzeri kan içinde kalmıştı. Kızgın bir soluk aldım. "Poyraz, ne yaptığını sanıyorsun sen? Delirdin mi? Neden kendine zarar veriyorsun?" Poyraz'ın ellerini çekmeye çalıştığını görünce ellerimin tutuşunu sıkılaştırdım.

O ise, "Ellerin kan olacak," dedi dümdüz bir sesle.

Tek kaşımı kaldırıp, "Yani? Bundan rahatsız olacağımı falan mı zannediyorsun?" diye sordum ve iki elimle tuttuğum ellerini tek elimle tutmaya çalışıp boşa çıkardığım elimi göğsüne doğru kaldırdım. İşaret parmağımı arka arkaya göğsüne basturmaya başlayıp öfkeyle konuşmaya devam ettim. "Beni asıl rahatsız eden şey ne biliyor musun? Kendine zarar vermem, canını yakman. Kendi canını yakarken benim canımı da yaktığının farkında mısın acaba?"

Poyraz'ın bakışları göğsündeki parmağıma kayınca yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluştu. Tebessümüne aldırış etmeden yeniden ellerini tutup huysuz bir tonla, "Burada ecza dolabı var mı? Ellerinin hâline bak, kan içinde resmen. Acilen pansuman yapmamız lazım," dedim.

Ben söylendikçe Poyraz garip bir şekilde susuyor, pürdikkat mimiklerimi izliyordu.

Cevap vermediğini görünce, "İlk yardım malzemeleri var mı?" diye yeniden sordum.

Sorduğum soruyla Poyraz'ın mavilikleri gözlerimin içine kenetlendi ve soruma hiç beklemediğim bir soruyla karşılık verdi. "Yüzme biliyorsun değil mi?"

"Ne?"

"Yüzme biliyor musun?"

"Evet ama ne alakası var?"

Poyraz'ın dudağı yukarı doğru arsızca kıvrıldı ve elimi sıkıca kavrayıp kapıya doğru yürüdü.

Şaşkınlıkla, "Poyraz, nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Cevap vermemişti. Bakışlarım ıslak ve çıplak vücuduna kaydı. "Dışarısı buz gibi Poyraz, üşüteceksin," diyerek onu engellemeye çalışsam da Poyraz hızını kesmeden yürümeye devam etti.

Adımlarımızın rotası evdi. Eve doğru tekrar yürürken Cesur'un minnet dolu bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. Aynı samimiyetle ona gülümseyerek Poyraz'ın hızına ayak uydurmaya çalıştım.

Eve girer girmez bodrum katına yönelince nihayet nereye gittiğimizi idrak etmiş oldum. Havuza gidiyorduk.

Bodrum katına inmemizle birlikte Poyraz hızını kesmeden havuza doğru ilerledi. Ne yapmaya çalıştığını anlamam uzun sürmedi ve kendimi Poyraz'la beraber suyun içinde buldum.

Başımı sudan çıkarıp elimle saçlarımı geriye atarak nefes nefese Poyraz'a baktım. Poyraz da yoğun bir arzuyla gözlerime bakıyordu. Belimdeki ellerinin tutuşunu güçlendirip beni tamamen kendine çekti.

Kalp atışlarım kulaklarımı uğuldatıyordu. Ellerimi çıplak omuzlarına götürüp destek almaya çalıştım. Poyraz, üzerimde bıraktığı etkinin farkındaydı, dudaklarını boynuma yaklaştırıp sıcak nefesini ıslak tenime üfledi. Baştan aşağı ürpermeme sebep olmuştu.

Elleri bacaklarımı kavradı. "Belimi sarmanı istiyorum."

Hissettiğim yoğun heyecandan dolayı tüm vücudumun uyuştuğunu hissediyordum ve bacaklarımı hareket ettiremiyordum.

Kıpırdayamayınca Poyraz'ın arsızca gülümsediğini fark ettim. Gözlerimi kısıp ona baktım. "Beni utandırmaktan vazgeç," dediğim sırada Poyraz, bacaklarımı beline dolamamı sağladı. Ardından dudaklarını boynuma bastırıp ufak bir öpücük kondurduktan sonra dudaklarını sürterek kulağıma yaklaştı. Kulağımın arkasından öpmesiyle de içimde sızlayan dürtüye hâkim olamayıp parmak uçlarımı omuzlarına bastırdım. Parmaklarımı bastırmamla Poyraz'ın bedeni kaskatı kesildi. Sesindeki yoğun tutkuyla, "Bana öfkelendiğinde seni daha da arzuladığımın farkında mısın?" diye sordu.

Poyraz'ın sözleri nefesimi tutmama sebep olunca Poyraz, dudaklarını kulağımdan ayırıp dudaklarımın üzerine sürttü ve sıcak nefesini dudaklarımın üzerine bıraktı. "Nefesini ver."

Tuttuğum nefesimi yavaşça bırakırken Poyraz'ın dudaklarımın üzerindeki dudakları yukarıya doğru kıvrıldı. Akabinde belimdeki parmaklarını belime tamamen bastırdı.

Belimde hissettiğim baskıyla boğazımdan küçük bir inleme çıkmak için çırpınmaya başlayınca hissettiğim dürtüye engel olamayıp kendimi Poyraz'a bastırdım.

Bastırmamla birlikte Poyraz inler gibi ses çıkardı. "Kıpırdama," diyerek başını geriye yatırıp dudaklarını birbirine bastırdı.

Poyraz'ı duymuştum duymasına ama farkında olmadan kıpırdamaya devam ediyordum. Ne yaptığımı idrak edince aynı zamanda Poyraz'ı getirdiğim hâli görünce hareket etmeyi hızla bıraktım. Hissettiğim utançtan dolayı yanaklarımı alev almıştı. Sertçe dudaklarımı dişledim.

Poyraz da soluklarını düzene sokmaya çalıştığında başını yeniden dik konuma getirip vahşi bir hayvanın avına baktığı gibi gözlerime baktı. "Tenini yatağımda görmek için sabırsızlanıyorum ve inan bana, bunun için daha fazla sabrım kalmadı," diyerek dudaklarımı büyük bir açlıkla kavradı.

İlayda, elindeki kahveleri Serkan'a uzattığında, geldiğinden beri pürdikkat tezgâh arkasından Serkan'ı izleyen Demir'e çevirdi bakışlarını.

Usulca yanına gidip tıpkı onun gibi Serkan'a dikti gözlerini. "Çabuk adapte oldu."

Demir gözlerini Serkan'ın üzerinden ayırmadan, "Olmuş gibi," dedi.

"Bugün üçüncü günü ve kaçacak gibi de durmuyor."

"Bunu konuşmak için erken," dediğinde Demir, İlayda bakışlarını Demir'e çevirdi.

Demir'in yüzündeki belli belirsiz hoşnutsuz ifadesinin sebebini anlayamamıştı. "Serkan'dan hoşlanmamış gibi duruyorsun?"

Demir, nihayet bakışlarını Serkan'dan çekip gözlerini İlayda'nın merakla cevap bekleyen yeşilliklerine dikti. "Bunu da konuşmak için

erken," diyerek İlayda'nın yanından geçip eline aldığı havluyla bardakları kurulamaya başladı. "Buraya devam edip etmeyeceği, ondan hoşlanıp hoşlanmayacağım onun hâl ve hareketlerine bağlı."

İlayda boş gözlerle Demir'e bakıp, "Bu ne demek şimdi?" diye sordu.

Demir de bakışlarını bardaktan ayırıp İlayda'ya doğru yan bir bakış attı. "Yeterince açık değil mi?"

İlayda, Demir'in tavrını bir türlü anlayamıyordu. Kaşları yavaşça çatıldı. "Neden bugün bu kadar gerginsin Demir? Meltem'le sinemanın keyifli geçtiğini ve Meltem'i etkilediğini de söylemiştin. Sırf bu yüzden bile senin bugünlerde keyfinin yerinde olması gerekmiyor mu?"

"Ben gergin falan değilim, keyfim de yerinde."

İlayda'nın yeşilleri Demir'in gergin yüzünde gezinirken, "Emin misin?" diye sorduğunda Serkan'ın yan taraftan sesi duyuldu. "İlayda, bakabilir misin?"

İlayda, Serkan'a başını sallayıp yeniden Demir'e döndüğünde, Demir'in tek kaşının sert bir şekilde kavislendiğini gördü. "İlayda mı? İlayda Hanım'a n'oldu? Düne kadar hanım diyordu."

Demir'in garip tavrı İlayda'yı bir kez daha şaşırmıştı. "Bu sabah İlayda demesini ben istedim. Bir sakıncası mı var?"

"Sen istediysen bir sorun yok," diyerek önündeki işe geri döndü Demir.

İlayda kısa bir süre Demir'e baktıktan sonra cevap vermeden Serkan'ın yanına ilerledi. Demir cidden bugün tuhaf davranıyor, diye içinden geçirdi. Bu garipliği içini nahoş bir hisle doldurmuştu.

Yeniden Demir'in yanına dönüp sessizce tezgâh arkasını toparlamaya başladığında, kasaya gelen müşterilerden dolayı kasaya doğru ilerlemek zorunda kaldı. Ödeme aldığı sırada karşısındaki kızların fısıldaşıp gülümsediklerini görünce kaçamak gözlerle kızlara baktı, neye güldüklerini anlamaya çalıştı. Bakışlarının odağının Demir ol-

duğunu anlayınca da nabzının teklediğini hissetti. Hızla kaşları çatılırken kızların dikkatini çekebilmek için uyarı mahiyetinde öksürdü. Kızlar ona döndüğünde de onlara doğru ters bir bakış atıp para üstünü uzattı.

Kızlar umursamaz bir tavırla parayı alıp çıkışa doğru ilerlerlerken de Demir'e bakmaya devam ediyorlardı. İlayda bakmaya devam ettiklerini görünce içinde beliren isteğe engel olamayıp hızlı adımlarla Demir'in yanına ilerledi ve Demir'in önüne geçti.

Kızların görüşünü kestiğinde de yüzünden belli belirsiz bir zafer gülüşü geçti. "İlayda bir, kızlar sıfır," diye fısıldadı lakin gözleri tezgâh üzerinde ışığı yanıp sönen telefona takılı kalınca gülümsemesi soldu.

Çalan Demir'in telefonuydu ve arayan kişi Meltem'di.

Ekranda beliren isme takılı kalırken Demir'in telefonuna uzandığını görünce bakışlarını hızla telefondan çekip suçüstü yakalanmış bir çocuğun paniğinde kendine iş aradı. Demir eline aldığı telefonla içeriye girince de Demir'in arkasından derin bir iç çekti.

Derinlerde bir yerde aniden beliren huzursuzluğu fark etmesiyle birlikte keyifsizce kaşlarını çattı ve ona seslenen müşteriye ilerledi. Müşterinin istediklerini not etse de bakışları sürekli Demir'in içeriye girdiği odanın kapısına kayıyordu. Yanaklarını sıkıntıyla şişirdi.

Kısa bir süre sonra Demir içeriden çıkınca kaçamak gözlerle yüzünü taradı. Kaşları çatılmıştı, huzursuz ve gergin görünüyordu. Yarım bıraktığı işini sessizce tekrardan eline alınca, İlayda merakla yanına adımladı.

"Kötü bir haber mi aldın? Tüm keyfin kaçmış gibi duruyor."

Demir sert bir soluk alıp çattığı kaşlarını bozmadan, "Hayır, kötü bir durum yok. Arayan Meltem'di," dedi. "Beni görmek istediğini ve buluşmak istediğini söyledi."

İlayda, Demir'in sözleri karşısında bir an boş bulunup, "Hemen mi?" diye sordu.

Demir'in başını salladığını görünce içindeki huzursuzluğunun arttığını hissetti. "Gidecek misin?"

Demir, duraksayıp elindeki işi bıraktı ve bedenini tamamen İlayda'ya çevirip meraklı yeşillerinin çok kısa bir müddet yüzünde gezinişini izledi. "Gitmeyeyim mi? Eğer gitme dersen gitmem." Bakışlarını İlayda'nın gözlerinden ayırıp pastanenin içinde gezdirdi. "Yani sana burada yardım ediyorum. Hem bir söz vermiştim."

İlayda içinde artan huzursuzluğu bastırmak için gülümsemeye çalıştı fakat bu buruk bir gülümsemeydi. "Olur mu öyle şey, git tabii, amacımız da bu değil miydi? Sizi tekrar barıştırmak, ki Meltem'in seni arayıp buluşmak istemesi bence çok güzel bir adım. Barışmanız yakın o zaman."

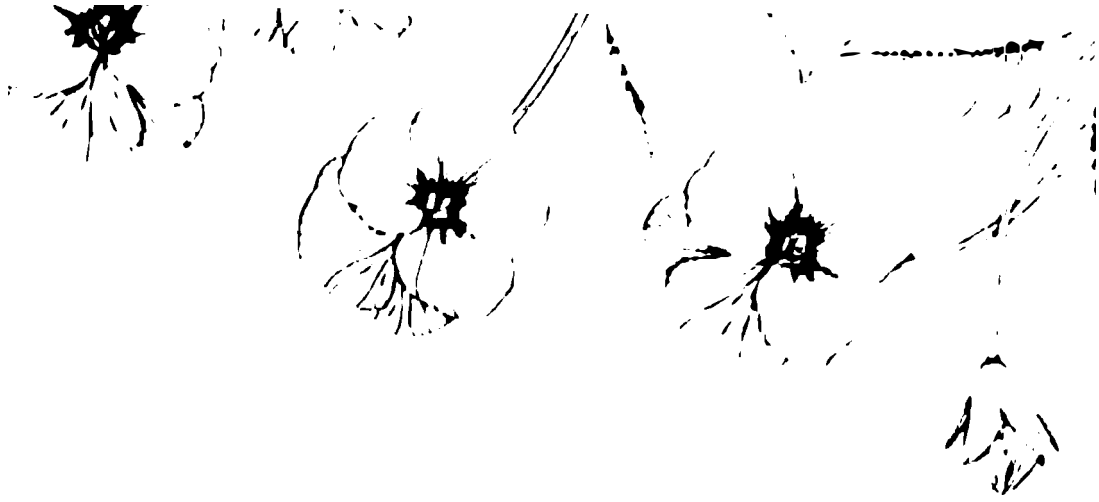
İlayda, sabırsızlıkla Demir'in vereceği cevabı beklediğinde kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Demir, "Evet, yakın, yani bana yeniden eskisi gibi ilgili davranmaya başladı," deyip yüzüne bakınca da kesik, kırgın bir soluk verdi. "Öyle mi?"

Aralarına kırılgan bir sessizlik çöreklendi. Bu sessizlik garip bir şekilde ikisine de ağır geliyordu ve belki de en çok Demir bu sessizliğe cevap arıyordu. İlayda'ya doğru bir adım atıp gözlerini gözlerine kenetledi. "Meltem'in yanına gitmemi istiyor musun?"

İlayda, Demir'in neden böyle bir soru sorduğunu ve sorusuna ne cevap vereceğini bilemezken kalp atışlarının daha da hızlandığını, içinin küçük titreşimlerle dolduğunu hissetti. Demir'in cevap beklercesine kaşlarını kaldırdığını görünce de hızlıca toparlanıp, "Bence daha fazla bekletmemelisin," dedi. "Hem Serkan var, bana yardımcı oluyor."

Demir, İlayda'nın cevabıyla sessiz bir iç çekerek cevap vermeden başını salladı, arkasını dönüp güçlü adımlarıyla pastaneden çıktı.

İlayda ise Demir pastaneden çıktıktan sonra tuttuğu nefesi yavaşça bırakıp amaçsızca etrafına bakındı. Nedense kalbi fazlasıyla kırılmıştı.

EYLÜL

Yol boyunca sessizce okula doğru giderken, hissettiğim gerginlikten dolayı ellerim buz gibi olmuştu. Engin'in ölümü diğer öğretmenler arasında nasıl bir etki yaratmıştı, nasıl bir ortamla karşılaşacaktım hiçbir bir fikrim yoktu.

Gerginlikle nefesimi verip Melis'in anlattıklarına odaklanmaya çalıştım. Poyraz da yüzündeki hoşnutsuz ifadesiyle benim gerginliğimi izliyordu. Ona doğru yan bir bakış atıp keyifsiz olmama rağmen gülümsemeye çalıştım ama bu, içi boş bir gülümsemeydi. Ayrıca kafamın içindeki bir ses İlayda'ya gitmemi söylüyordu. Üst üste yaşadığım Engin ve Arzu olayından sonra biraz olsun içimi boşaltmaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum. Her ne kadar onunla sürekli telefonda görüşüp konuşsam da onu görmeyi, onunla dertleşmeyi şiddetle istiyordum ama Poyraz'ın bu konudaki taviz vermez tavrını düşünmek, gidemeyeceğimi anlamama yetiyordu. Belli belirsiz içimi çektim. Benim içimi çekmem Poyraz'ın ne olduğunu anlamaya çalışırcasına başını sallamasına sebep oldu. Ona yeni bir içi boş gülümseme gönderip bakışlarımı Melis'e çevirdim.

Dakikalar sonra okula geldiğimizde Cesur ile Melis arabadan inince, Poyraz elini belime dolayıp beni kendine çekti. Dudaklarını yanağıma sürterek, "Söyle hadi, ne istiyorsun?" diye sordu.

Bu duruma artık şaşırmadığım için başımı kaldırıp gözlerine baktım. "Doğru tahmin ettin, senden bir şey isteyecektim."

Poyraz gülümsemedi ama dudakları tebessüm denilebilecek bir hareketle hafifçe kıvrıldı. "İç çekişlerinin boşa olmadığını biliyordum."

Poyraz'a hüzünlü bir bakış atıp, "Son yaşananlardan sonra İlayda ile karşılıklı dertleşmeyi özlediğimi hissettim. Yanına gidemeyeceğimi ya da onun da işlerinin yoğunluğundan dolayı bir süre gelemeyeceğini biliyorum ama yine de şansımı denemek isteyecektim," dedim.

Ben sözlerimi bitirince Poyraz, dudaklarını saçlarıma bastırdı ve kokumu içine çekmek istercesine derin bir nefes aldı. Kısa bir süre saçlarımın üzerinden dudaklarını ayırmadan öylece sessizliği paylaştık. Sanki düşüncelere boğulmuş bir hâli vardı, belki de söylediklerimi tartıyordu.

Çok kısa bir süre daha bekledikten sonra, "Cesur ile Serdar da yanında olacak," deyince hızla başımı geriye çekip yüzüne baktım.

"Nasıl yani, sen şimdi bana tamam mı diyorsun?" diye sorduğumda başını salladı. Gözümü bile kırpmadan arka arkaya, "Bildiğimiz tamam bu değil mi? Gerçi bilmediğimiz tamam yok ama yoktu değil mi?" diye sorunca o an saçmaladığımı fark edip duraksadım ve yüzümü buruşturdum. "Off, ne saçmalıyorum ben?"

Yine de küçük bir çocuğun heyecanı sarmıştı içimi ama heyecanım uzun sürmedi. Zihnimin gerisindeki bir görüntü bana el sallayınca, gitme hevesim sarsıntıya uğradı. Omuzlarımı düşürüp beni hafif bir tebessümle izleyen Poyraz'a baktım. "Ya Melis n'olacak? Sonuçta okuldan birlikte çıkıyoruz ve onu eve bırakıp tekrar pastaneye gidersem çok üzülür. Onu bensiz eve gönderirsem de üzülür. Yok yok

vazgeçtim, onun üzülmesini göze alamam. İlayda müsait olduğunda gelir."

Poyraz minnet dolu bir ifadeyle yüzüme baktı, baktı ve baktı, ardından yüzündeki tebessümünü bozmadan, "Melis'i eve bırakmanıza gerek yok, o da seninle birlikte pastaneye gidebilir," dediğinde kalp atışlarım hızlanmaya, şaşkınlıktan gözlerim büyümeye başladı.

Şok olmuş bir hâlde gözümü kırpmadan Poyraz'a bakmaya devam edince, Poyraz gülümseyerek elini gözlerimin önünde sallamaya başladı. "Menekşem?"

Başımı sallayıp üzerimdeki şoktan kurtulmaya çalıştım. "Şaka yapıyorsun değil mi? Şu an benim hislerimle oynuyorsun," deyince de hızla kaşları çatıldı. "Sen ne zaman benim senin hislerinle oynadığımı gördün?"

"Hiçbir zaman."

"O zaman?"

Kabul ediyordum ki Poyraz'ın beklemediğim bu tavrı, tamamen saçmalamama sebep olmuştu ama Melis için imkânsız dediğim bir olay gerçek olurken saçmalamamak hiç elimde değildi. Bu kadar kolay olmamalıydı, garip bir durum vardı ortada. Dün, Poyraz'ın müştemilattan yarı çıplak çıktığını hatırlayınca telaşla yüzüne baktım. "Ah, tabii ya. Sen dün müştemilattan öyle çıkınca üşüttün. Ateşin çıkıyor olmalı, ondan izin veriyorsun," diyerek elimi alnına bastırdım.

Poyraz, alnındaki elimi alıp sıcak dudaklarının üzerine bastırdı. Gözleri arsız bir ışıltıyla parlıyordu. "Dün sana, bana öfkelendiğinde seni çok arzuladığımı söylediğimde sevimli hâllerinle de çok arzuladığımı söylemeyi unutmuşum. Biraz daha karşımda böyle sevimlilikler yapmaya devam edersen emin ol kendimi bu defa durduramayacağım ve dersine birkaç saat geç kalacaksın. Belki de bugün hiç derse giremeyeceksin," deyince birden üzerime soğuk su dökülmüşçesine titrediğimi hissettim.

Allak bullak olmuş bir ifadeyle yüzüne baktım. Onun yüzündeki ciddi ifadesini ve gözlerindeki yoğun arzusunu görünce sertçe yutkundum. Şaka yapmıyordu.

Poyraz ciddi ifadesinden sıyrılıp hâlime gülümseyerek burnumun ucuna şefkatli bir öpücük kondurdu. "Akşama görüşürüz menekşem, iyi dersler."

Rahat bir nefes vererek kollarımı boynuna doladım. "Özellikle Melis'e izin verdiğin için teşekkür ederim sevgilim. Bu haber onu çok mutlu edecek. Seni çok fazla seviyorum," diyerek boynundan ayrıldım ve yanağının üzerine minik bir öpücük kondurup arabadan indim.

Ağzım kulaklarımda okula girdiğimde ise Engin'in ölümü aklıma gelince gülümsemem yarım kaldı, gerginlikle öğretmenler odasına yürümeye başladım.

Öğretmenler odasının kapısının önüne gelince derin bir nefes alıp içeriye girdim. Tam da tahmin ettiğim gibi odada matem havası vardı, tüm öğretmenler durgundu.

Bakışlarımı Beren'e doğru kaydırıp yanına doğru ilerledim. Tüm öğretmenlere ithafen, "Günaydın," diyerek Beren'in yanına oturdum. Beren üzerimdeki gerginliği almak istercesine kolumu sıktı.

"Eylül, duydun değil mi? Dün akşam Engin Bey evinde intihar etmiş," diyen Oktay Hoca'ya baktım. Poyraz'ın isteği üzerine tüm öğretmenler tarafından ölümü böyle bilinecekti.

Oktay Hoca'ya başımı sallayıp, "Duydum," dedim.

"Ne derdi vardı ki? Kendi çapında mutlu, iyi bir adamdı," dedi Pınar Hoca da.

Beren hafif bir öksürükle genzini temizleyip, "İyi bir adam mıydı? Arkadaşlar, sizin haberiniz olmamış sanırım. O pislik adam Zehra Öğretmen'i evinde zorla alıkoymuş ve ihbar üzerine gelen polisleri görünce intihar etmiş, değil mi Eylül?" diye sorarak bana döndü.

Tüm öğretmenler şok olmuş bir hâlde Beren'e bakarken birden tüm bakışlar bana çevirilince omuzlarımı dikleştirip Beren'i tasdik ledim ve bilmeleri gereken kısımları daha önceden planladığımız gibi anlatmaya başladım.

Öğretmenlerin yüzleri duyduklarıyla şekilden şekle giriyordu Her birinin midesinin kusma isteğiyle sızladığına yemin edebilirdim. Engin pisliği bunu çoktan hak etmişti.

Kapının çalınıp açılmasıyla birlikte bakışlarımızı yeni gelen Müdür Bey'e çevirdik. Aşağı yukarı 40'lı yaşlarının başında, orta boylu, hafif göbekli ve gözlüklü, iyi giyimli bir adamdı. Yüzünde de samimi bir gülümsemesi vardı.

Hepimiz ayağı kalkınca nazik denilebilecek bir ifadeyle selam verdi. "Öncelikle böyle bir olay sonucu okulunuzda göreve başladığım için üzgün olduğumu belirtmek isterim. Daha farklı şekillerde başlayıp sizlerle öyle tanışmayı isterdim," dedi ve hafifçe yüzünü buruşturup konuşmaya devam etti. "Neyse, ben yeni müdürünüz Osman Karlıca," dediği sırada zilin sesi duyulunca gülümseyerek, "Tanışmak için daha çok vaktimiz olacak, iyi dersler," dedi.

Tüm öğretmenler, odadan çıkmadan önce yanında durup isimlerini söyleyerek elini sıktılar ve odadan öyle çıktılar. Beren'le ise notlarımızı hazırladığımız için en sona kalmıştık. Herkes çıktıktan sonra biz de diğer öğretmenler gibi yanında durup gülümseyerek yüzüne baktık.

Önce Beren elini uzattı. "Hoş geldiniz Osman Bey. Ben de Beren, sınıf öğretmeniyim."

Osman Bey de elini uzatırken, "Memnun oldum Beren Hanım," dedi.

Beren'in elini bırakınca aynı şekilde elimi uzatıp, "Ben de Eylül, hoş geldiniz Osman Bey," dememle birlikte Osman Bey'in yüz ifadesi anında değişti.

Elimi sıkmak yerine eli ceketinin düğmesine gitti ve son derece ciddi bir tavırla, "Poyraz Bey sizden yeterince bahsetti Eylül Hanım, memnun oldum," diyerek başını öne eğdi.

Şok olmuş bir hâlde karşımdaki adama bakakalınca Beren'in gülmemek için kendini zor tuttuğunu gördüm. Havada asılı kalan elimi indirip dirseğimle Beren'i dürttüm ve adama verecek cevabım olmadığı için odadan çıktım.

Benim peşimden Beren de odadan çıktı ve kendini bırakıp gülmeye başladı.

Sertçe kaşlarımı çattım. "Gülme Beren!"

"Engin olayından sonra Poyraz Bey ciddi önlem almış ha?"

"Adama ne dediyse artık, Eylül olduğumu öğrenince hortlak görmüşe döndü."

Diyebileceklerini düşündükçe yüzümü buruşturdum. Beren de gülmeye, hatta katıla katıla gülmeye devam ediyordu. Gözlerimi kısıp ona baksam da beni umursamadan sınıflara doğru ilerledi. Sınıfların önüne gelince yanımdan tam ayrılıyorduk ki aklıma gelen düşünceyle onu durdurdum. "Okul çıkışı işin var mı?"

"Hayır, bir işim yok, neden ki?"

"Akşamüzeri Melis'le birlikte İlayda'nın yanına gideceğiz ve tabii yanımızda Cesur da olacak," diyerek muzip bir ifadeyle göz kırptım.

Beren'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kalmıştı. "Poyraz Bey bugün beni kesinlikle çok şaşırtıyor," deyince gülümsedim. "İşte o konuda hemfikiriz. Eee, ne diyorsun, gelecek misin?"

"Bilmem ki."

"Bence gelmelisin."

"Ya Melis?"

"Eminim bir şey anlayamayacaktır."

"Kabul öyleyse," dedi ve sınıfına doğru ilerledi.

O sınıfına ilerlerken ben de sınıfıma girerek ilk dersime başladım.

Yoğun geçen günün sonunda İlayda'nın pastanesine yol aldığımızda, ilk kez bu kadar heyecanlı hissediyordum. Melis de pastaneye gideceğimizi öğrendiğinden beri yol boyunca bir kuş gibi sürekli şakımıştı. Hâllerini, yüzümde bozmadığım tebessümümle izledim.

Araba pastanenin önünde durunca başımı dışarıya çevirdim. Bizimle birlikte beş araba daha durmuştu. Anlaşılan Poyraz, yine ciddi önlemler aldırmıştı. Ayrıca arabada bize geçen gün olduğu gibi Serdar da eşlik etmişti.

Arabadan indiğimizde Melis ürkekçe çevresine bakınıp elimi tuttuğu sırada, etrafımız etten duvarlarla örüldü. Neyse ki pastanenin girişi önümüzdeydi ve etrafımızdaki etten duvar içeri girmemizle birlikte yok oldu. Yanımızda sadece Cesur ile Serdar kaldı.

İçeriye girer girmez rahat bir soluk verip tıpkı Melis gibi bakışlarımı pastanenin içinde gezdirdim. Melis hayranlıkla, bense özlemle bakıyordum.

İçeriye girmemizle beraber İlayda yanımıza gelip boynuma sarıldı. "Hoş geldiniz."

Benden ayrılıp Melis'i kucakladı. "Sen de hoş geldin güzel kız."

Melis konuşmayıp hızlı hızlı başını salladı. Heyecanı her hâlinden belliydi.

İlayda ile Melis'in hâline gülümseyip tezgâha yakın bir masaya ilerledik. Cesur ile Serdar da boş buldukları bir masaya doğru ilerlediler. Onların siparişini almak için yanlarında dikilen adamı görünce, "Serkan bu mu?" diye sordum.

"Evet, o."

"Nasıl biri? Kalıcı mı?"

İlayda, "Öyle duruyor ama bakalım," diyerek Melis'e döndü. "Söyle bakalım, ne yemek istersin?"

Melis tereddütlü bir şekilde bana döndü. "İstediğimi yiyebilecek miyim?" diye sorunca başımı sallayıp ayağa kalktım. Elimi uzatıp, "Gel benimle, canın hangisini isterse onu ye," dedim ve tezgâha doğru onunla birlikte ilerledim.

İlayda da bizi takip ederken Cesur ile Serdar'ın keskin bakışları bizim üzerimizdeydi.

Melis yemek istediğini seçtikten sonra Cesur'un olduğu masaya ilerleyince ben de İlayda'nın yanında kalıp siparişleri hazırlamasına yardımcı olmaya başladım. "Demir yok mu?"

İlayda'nın bakışları saate kaydığında gergin çıkan bir sesle, "Muhtemelen bir saat sonra gelecek," dedi.

Neden durduk yere gerildiğini anlamamıştım. Gerginliğinin sebebini anlamak için üzerine oynamak istedim. "Hâlâ yardıma devam ediyor yani?"

"Evet, ediyor ama Meltem'le barışması yakınmış. Barışınca da benimle işi biter, bir daha gelmez diye düşünüyorum."

Bir solukta söylediği cümleden nedense üzüleceğini sezmiştim. "Gelmezse üzülür müsün yoksa?" diye sorduğumda İlayda'nın kaşları çatılınca hayretle ona baktım.

Normal şartlarda böyle bir soru karşısında alaya alması gerekirken tam tersi bir tepki vermişti.

Alelacele savunmaya geçti. "Ne alakası var Eylül? Neden üzüleyim? Bir anlaşma yapmıştık ve bitmek üzere. Zaten Serkan da kalıcı gibi. Bu durumda Demir'le birbirimize artık ihtiyacımız kalmıyor. Kalmasın da," dediğinde Melis, "Aaa, Beren Öğretmen geldi," deyince başımı hızla İlayda'dan Cesur'a çevirdim.

Anlamam gereken bir diğer mesele Cesur'du.

Melis'in sesiyle Cesur başını kaldırıp kapıya baktı ve gözünü bile kırpmadan Beren'e baktığında Beren de onun bakışlarını fark edip ona bakmaya başladı.

Ta ki önüne Serkan geçene kadar.

Serkan, Beren'i karşılarken bakışlarımı yeniden Cesur'a çevirdim. Masanın altındaki ellerini yumruk yapmış, olabildiğince çattığı kaşlarıyla karşısındaki ikiliyi bakıyordu.

Cesur'un ifadesine gülümsediğimde İlayda dürtünce ona döndüm. Onun da bakışları Cesur'un üzerindeydi. "Neler oluyor?"

"Yakında anlayacağım," dedim ve yanımıza gelen Beren'e sarıldım.

İlayda ile Beren de birbirine sarıldıklarında bu defa Melis'e döndüm. Keyifle Cesur'a ve Serdar'a bir şeyler anlatıyordu. Benim baktığımı fark edip bana sıcacık gülümseyince ona doğru göz kırptım.

Yanı başımdaki hareketliliğe çevirdim başımı. İlayda, Melis'in siparişlerini masaya götürüyordu. Dudaklarımı büküp Beren'e ithafen, "Keşke sen götürseydin," dedim.

Beren derin bir iç çekti. "Bu bir şeyi değiştirmeyecek, ki benim varlığım onu ilgilendirmiyor bile."

Büyük bir olasılıkla Beren bu konuda yanılıyordu. Cesur'un bakışları hiç de ilgilenmiyorum havasında değildi. Karşı çıktım. "Bana hiç öyle gelmedi, Serkan'ın seni karşılamasından hoşlanmamış gibi bakıyordu."

"O, öyle kafa karıştırmayı sever ama tamamen abilik taslamasıyla alakalı bir durum."

Yanılmış olma ihtimalimden dolayı yeniden Cesur'a baktım ve Cesur'un çattığı kaşlarını bozmadan karşıya baktığını gördüm. Bakışlarının odağındaki kişiye çevirdim başımı. Öfkeyle Serkan'a bakıyordu. Serkan ise Beren'e...

"İkinizin bana söylemediği bir şey olduğunu düşünüyorum." Hemen arkamızda biten İlayda'ya döndüm.

Beren'le tam arkamızda durmuş, kuşkuyla bize bakıyordu.

Beren buruk bir tebessümle Cesur'u işaret etti. "Gönül işleri."

İlayda gülümsemeye başlayıp muzip bir şekilde, "Demek Cesur'dan hoşlanıyorsun," dedi.

Beren'in bakışları dalgınlaşırken, "Âşık olduğum ilk ve son adam," diye mırıldandı.

"Oo, kara sevda ha?" diye sorunca İlayda, Beren başını salladı. "Onu gördüğüm ilk andan beri hayatıma bir daha kimseyi almadım, almam da. Bu yıllardır değişmedi, değişmeyecek."

"Yıllardır mı? Sen Cesur'u daha önceden tanıyor muydun?"

İlayda'nın gözleri şokla açılmıştı. Gülümseyerek araya girdim. "Tabii sen daha Beren'in kim olduğunu bilmiyorsun."

İlayda kaşlarını çatıp kollarını göğsünde bağladı. "Siz ikiniz benden ne saklıyorsunuz?"

Beren konuşmak için tam dudaklarını aralamıştı ki içeriye müşteri girince Cesur'un hareketlendiğini fark ettim. Ani bir hareketle ayağa kalkıp Melis ile birlikte seri adımlarla arka tarafa geçti.

Neler oluyordu? İçime nahoş bir hissin dolması normal miydi?

Sorularıma cevap bulabilmek adına Serkan'ın karşıladığı iyi giyimli kadına baktım. Kadın bize doğru yürürken Beren kadını fark eder etmez, "Ne alaka?" diye fısıldayınca içimdeki nahoş his iyice köpürdü.

Kadın ise yanımıza gelip, "İlayda Hanım," deyince İlayda, "Buyurun benim," dedi.

Kadın çok kısa bir anlığına İlayda'yı süzdükten sonra elini uzattı. "Merhaba İlayda Hanım, ben de Demir'in arkadaşı Meltem."

İlayda duyduğu isimle öylece kaldığında aynı şaşkınlıkla ben de Meltem'e baktım. Cesur'un saklanma sebebini şimdi anlamıştım. Büyük bir ihtimalle Melis'in varlığından Meltem'in haberi yoktu. Dışarıdaki onca korumanın varlığını, Cesur'un yanındaki küçük kıza bağlaması muhtemeldi ve Poyraz'ın hataya tahammülü yoktu.

İlayda çok kısa bir an sonra toparlanıp gülümsemeye çalışarak, "Memnun oldum Meltem Hanım," dedi.

Meltem, cevap vermek yerine gülümsemekle yetinip elini usulca geri çekerek gözlerini tezgâhtaki pastalarda gezdirdi. "Ününüzü çok duydum, o yüzden geçerken uğrayıp tatlılarınızdan almak istedim," diyerek yeniden İlayda'ya baktı. "Demir her buluştuğumuzda sizi ve pastalarınızı anlatmayı bitiremeyince doğrusu çok merak ettim."

İlayda'nın yüz ifadesi yavaşça değişirken Beren yanıma gelip sessizce, "İlayda ile Demir Bey ne alaka?" diye sordu.

"Uzun hikâye."

"Aralarında bir şey mi var yoksa?"

"Benim bildiğim kadarıyla yok."

"O zaman Meltem neden buraya gelmiş?"

Şaşkın bakışlarım Beren'i buldu. "Sen Meltem'i tanıyor musun?"

"Demir Bey'in kız arkadaşıydı, aynı zamanda şirketin avukatı ve kolay kolay böyle bir pastaneye gelip tatlı alacak bir kadın değil. O yüksek kesimin hitap ettiği yerlerde takılmayı sever. Burada olması normal değil."

İlayda'nın, "Sağ olsun," dediğini duyunca Beren'e cevap vermeden karşımdaki ikiliye baktım. İlayda gülümsüyordu lakin bu oldukça gergin bir gülümsemeydi.

Meltem umursamaz denilebilecek bir ifadeyle omzunu silkti. "Demir işte, yufka yüreklidir. İhtiyacı olan insanlara yardım etmeye bayılır."

Meltem'in sözleri İlayda'yı âdeta bozguna uğratmış, yüzünde yama gibi duran gülümsemesini de soldurmuştu. Araya girme ihtiyacı içinde öne atıldığımda Beren kolumu tutunca durmak zorunda kaldım. "Araya girmen İlayda'yı daha zor durumda bırakır. Bırak kendi halletsin."

Çaresizce kabullendim. Meltem de tezgâh üzerindeki pastalara göz gezdirmeye devam edip eliyle soldakini işaret ederek, "Şunu istiyorum," dedi.

İlayda, öfkeli bakışlarını zar zor Meltem'in üzerinden çekti ve işaret ettiği pastayı alarak paketlemeye başladı. Paketi hazırladıktan sonra Meltem'e uzatınca Meltem de çantasından çıkardığı parayı İlayda'ya uzattı.

Meltem'in para uzatması, İlayda'nın yüzüne dakikalar sonra ilk kez gerçek bir tebessümün yerleşmesine sebep oldu. "Demir birazdan yine yanıma gelecek ve arkadaşından para aldığımı duyarsa aramız bozulabilir, ki Demir'le aramın bozulması isteyeceğim en son şey bile değilken göze alamam. Bunu kaldırabileceğimi zannetmiyorum. Bu yüzden bu pasta müessesemizin size ikramı, afiyet olsun."

Meltem'in tek kaşı ağır ağır kavislendi, ardından pastayı İlayda'nın elinden aldı. "Ne kadar da düşüncelisiniz öyle? Şimdilik size iyi günler o zaman, daha sonra yine görüşeceğiz," diyerek arkasını dönüp kendinden emin adımlarla pastaneden çıktı.

Meltem'in pastaneden çıkmasıyla İlayda'nın elleri yüzünden aşağıya sert denilebilecek bir tavırda indi.

Kararsız bir sesle, "İlayda, neler oluyor?" diye sorduğumda öfkeli bakışlarını bana çevirdi. "Olan şu ki, kadın, Demir'in bir anda hayatına giren kişinin kendisine rakip mi değil mi diye görmeye gelmiş."

"Rakip mi peki?"

Beren'in sorusu üzerine İlayda sert bakışlarını ona çevirdi. "Rakip falan değil. Hâlbuki ben o kadına iyilik yapıyorum ama onun bundan haberi yok."

"Ne iyiliği?"

İlayda sıkıntılı bir nefes alıp Demir'le aralarında geçen anlaşmayı ve sonrasını özet hâlinde aktarmaya başladı. Beren onu ilgiyle dinlerken içeriden Cesur ile Melis çıkınca onlara baktım. Melis yanımıza gelir gelmez gülümseyerek, "Beni görmemesi gereken biri gelmiş sanırım, o yüzden saklandık," deyip kıkırdadı. Sonrasında Beren'e dönüp, "Cesur Abim içerideyken senin de küçük sırrımızı bildiğini,

kimseye söylemediğini söyledi. Sana da güvenebilirmişim," deyince elim Melis'in saçlarında gezindi.

Saklanması gerektiğine öylesine adapte olmuştu ki asla zorluk çıkarmıyordu.

Beren de Melis'in yanağından makas aldığında Cesur ile Serdar'ın aynı anda yeniden hareketlendiğini fark edince bakışlarının odaklandığı yere döndüm. Kapıda Poyraz'ı görmemle kalbime adrenalin pompalanması aynı anda oldu.

Arkasındaki iki adamıyla beraber içeri girdiğinden dolayı tüm müşterilerin de gözleri ona kaymıştı. O ise etrafındaki meraklı bakışlara aldırmadan gözlerimin içine baka baka bana doğru yürüyordu. Tam karşımda durup aşkla gözlerimin içine bakınca karşısında eridiğimi hissettim ve eridiğimi ona belli edercesine yutkundum. Gözlerinden geçen parıltısıyla, "Menekşem," deyince gülümsedim.

"Seni burada görmeyi hiç beklemiyordum, beni çok şaşırttın sevgilim."

Poyraz'ın dudakları şefkatle aralandı. "Ailemi almaya geldim."

Söylediği söz içimi çepeçevre yoğun bir huzurla sarmalamış, yüzümü aydınlatmıştı. Burnumun direğinin sızladığını hissedince ona sıcacık gülümsedim. Poyraz da eğilip yanağımdan öperek tezgâh arkasından bizi izleyen Melis'e doğru ilerledi ve aynı şekilde onu da öptü. Ardından ona bakan İlayda ile Beren'e başıyla selam verdi.

"Hoş geldiniz Poyraz Bey. Kahve ya da pasta alır mıydınız?"

Poyraz, İlayda'ya nazik denilebilecek bir sesle, "Teşekkür ederim ama bizim artık gitmemiz gerekiyor," diyerek bana döndü. Tamam anlamında başımı sallayınca ceketime uzanıp yanıma geldi ve giymeme yardımcı oldu.

Melis'i almak için tam tezgâha yönelmiştim ki içeriye Demir girince, İlayda olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Kesinlikle çok garip davranıyordu ve benim bunun sebebini en kısa zamanda öğrenmem gerekiyordu.

Demir de İlayda'ya kısa bir bakış attıktan sonra Poyraz'ın yanına gidip bir şeyler anlatmaya başladı.

Melis'i tezgâh arkasından alarak Poyraz'la Demir'in yanına doğru ilerledim. İlayda ile Beren de tezgâh arkasında kalmışlardı. Cesur, Beren'in orada olmasını fırsat bilerek tezgâha yanaştı. "Beren, sen de geliyorsun."

Beren'in itiraz seslerini duysam da uzaklaştığımız için tam olarak ne dediğini anlayamamıştım.

Poyraz'la Demir'in yanına vardığımızda Poyraz elimi tutarken Demir'e döndüm. "Hoş geldin Demir."

"Hoş buldum Eylül," dedi ve mutluluktan yerinde duramayan Melis'e döndü. "Burada olduğundan haberim olsaydı daha önce gelirdim," diyerek yanağından öptü.

"Burada çok güzel vakit geçirdim amca ama keşke siz de burada olsaydınız. Yolda sana hepsini anlatacağım." Demir'in eline uzanıp yürümeye yeltendi. Onun da bizimle beraber geleceğini zannetmişti. Ta ki Demir onu engelleyene kadar... Demir, Melis'in küçük bedenini kendine doğru çevirip onunla aynı hizaya geldi. "Ben şimdi burada kalacağım prenses, akşam geldiğim zaman anlatırsın olur mu?" diye sorunca Melis merakla bir ona bir de babasına baktı. "Neden ki?"

Demir, "İlayda Ablana biraz yardım edeceğim," deyince bakışlarını hızla Poyraz'a çevirdim.

Yüzünde hiçbir ifade olmadan sabit bir şekilde Demir'e bakıyordu. Bu durumdan rahatsız mıydı değil miydi ne yazık ki anlayamamıştım.

Melis meraklı ifadesini bozmadan, "Ama onun yardımcısı var ki?" diyerek Serkan'ı işaret edince Demir, kimden bahsettiğini anlamış olmalı ki Serkan'a bakmadan konuşmaya devam etti. "İlayda'nın benim de yardımıma ihtiyacı var."

Demir'in sözleriyle Poyraz sığ bir nefes aldı ve Melis'in daha fazla soru sormasını engellemek ister gibi eline uzandı. "Gidiyoruz."

Poyraz ilerlemeye başlayınca Melis'le beraber hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışarak pastaneden çıktık. Kapı dibindeki arabaya binerken ise az ileride yere atılmış İlayda'nın, Meltem için hazırladığı paketi görünce içim burkuldu, sıkıntıyla soludum. Büyük bir ihtimalle bu kadın İlayda'nın başına bela olacaktı.

İlayda, Beren'e sarıldığında Beren kulağına doğru kararlı bir sesle fısıldadı. "Yardımıma ihtiyacın varsa gerçekten kalabilirim."

"Bence Cesur'u daha fazla kızdırmamalısın, zaten onunla gitmediğin için bayağı bozuldu."

Beren, İlayda'dan ayrılıp umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "O önce kendine dönüp kızsın, sürekli bana karışmaya hakkı yok."

İlayda muzip bir tavırla, "Bence sizden çok tatlı bir ikili olur," deyince, Beren hüzünle içini çekti. "Maalesef bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz."

"Hayat bu, bize ne getireceği hiç belli olmaz."

İlayda'nın sözlerine Beren de aynı muzip tavırla sırıtmaya başlayıp az ilerideki boş masaları silen Demir'e doğru kısa bir bakış attı. "Bence Demir Bey'le siz de çok tatlı bir ikili olursunuz."

İlayda nabzının teklediğini hissetti ama son günlerde bu hissin, kendini yoğun bir şekilde hissettirmesi sinirlerini zorluyordu. "Demir, sadece benim arkadaşım, ayrıca o başkasına âşık."

Beren, anında itiraz etti. "Aşk, sevdiğini her an yanında ister ve sevdiğinin yanında olur. Bunu sakın aklından çıkarma."

"Ne demek istiyorsun?"

Beren, kesik bir nefes alarak bakışlarını Demir'in üzerinden çekerek pastanede gezdirdi. "Etrafına bir baksana. Şu an içeride tek tük müşteri var ve üstelik senin bir yardımcın da var. Kısacası şu an onun yardımına ihtiyacın yok. Her ne kadar Cesur'la yan yanayken sürekli

kavga ediyor olsak da onun yanında olmayı istiyorum çünkü nefes alışverişlerini duymayı seviyorum, yani sevene bahane çok. Demir Bey de âşık olduğunu iddia ettiğin kadının yanında değil, senin yanında. Üstelik Meltem'in ilgisinin yeniden başladığını söylemesine, senin yardıma ihtiyacın olmamasına rağmen senin yanında. Neden sence? Bence bunu bir düşünmelisin."

İlayda duyduklarını sindirmek için gözlerini bir anlığına kapatıp açtı ve bakışlarını Demir'in üzerinden ayırmadan sessiz, derin bir iç çekti.

Beren de hâline tebessüm edip, "Tabii onun hislerini fark edebilmen için kendi hislerini kabullenmelisin. Yani Demir Bey'i sadece arkadaşın olarak görmediğini önce kendine itiraf etmelisin," dedi.

İlayda hiç acele etmeden yavaşça bedenini Beren'e çevirip ters ters yüzüne baktı. "Sen gitmiyor muydun?"

Beren'in tebessümü yüzüne daha da yayılırken, "İşte tam olarak bundan bahsediyordum," diyerek göz kırptı ve onlara bakmaya başlayan Demir'e selam verip kapıya doğru ilerledi. Kapı yanında kapısını açmak için bekleyen Serkan'ı görünce de hafif bir tebessümle teşekkür edip pastaneden ayrıldı.

İlayda ise Beren'in arkasından, zihnini bulandıran sözleri yüzünden kaçamak bakışlarıyla Demir'i izlemeye devam ediyordu. Kendi kendine, "Beren haklı olabilir mi? Şu an gerçekten benim için burada olabilir mi?" diye sordu. Demir'in onu sevme ihtimalini düşündükçe kalp atışlarının hızlandığını hissetti ve bu his yüzünden yanaklarını sıkıntıyla şişirdi. Ağlamaklı bir sesle, "Niye benim kalbim çarpıyor? N'oluyor bana?" diyerek yeniden Demir'e baktı. "Neyin içine düştüm ben, nasıl çıkacağım?"

Demir de İlayda'nın kendi kendine konuştuğunu ve ara ara kendisine baktığını fark edince ona doğru adımlamaya başladı.

Demir'in kendisine doğru geldiğini gören İlayda, hızla toparlanırken Demir yanına varıp merakla gözlerine baktığında nefes alış-

verişlerinin güçsüzleştiğini hissetti. Bu his, tamamen keyfinin kaçmasına sebep oldu.

Demir dünyadan izole edilmiş, tek odak noktası İlayda'ymış gibi yüzüne bakıyordu. "İyi misin?"

İlayda panikleyerek, "İyiyim," dedi. "Neden sordun?"

"Solgun görünüyorsun ve deminden beri kendi kendine konuşuyorsun. Bir sorun mu var?"

İlayda, Demir'in sorusuyla bir süre ne diyeceğini bilemeyerek boş boş yüzüne baktı.

İlayda'nın öylece yüzüne baktığını gören Demir'in tedirginliği de iyice artmıştı. Elinin tersini İlayda'nın alnına bastırdı. "Hasta mı oluyorsun yoksa?"

İlayda, teninde hissettiği elle ürperirken yavaşça başını hayır anlamında salladı ve zorlamaya çalıştığı gülümsemesiyle, "Hasta olmuyorum, bir sorun yok, iyiyim ben," dedi.

"Emin misin?" İlayda cevap vermek yerine başını sallayınca Demir, elini alnından çekti. "Canın sıkılmış gibi duruyor."

"Bugün biraz yoğun geçti, yoruldum sanırım."

Demir isyan eder gibi, "Kendine fazla yükleniyorsun. Doğru dürüst oturduğunu bile görmedim. Bence ufak bir kaçamağa ihtiyacın var," dediğinde İlayda'nın yüzüne anlamsızca baktığını görünce dudaklarına ufak bir tebessüm yerleştirdi. "Ne zaman canım sıkılsa ya da kendimi yorgun hissetsem, dinlenmek ve huzur bulmak için soluğu denizin sükûnetinde alırım."

"Hmm. Kulağa fazla dinlendirici geliyor, eminim çok huzur veriyordur."

Demir, tebessümünü bozmadan, "Bunu anlamanın tek yolu var," dedi.

"Nasıl?"

"Benimle gel."

"Nereye?"

Demir, İlayda'nın bakışlarını görünce dudaklarındaki tebessümü daha da arttı ve parmaklarını koluna sarıp İlayda ile birlikte ilerlemeye başladı. "Seni dinlendirmeye."

"Ama pastane?"

"Serkan'ı bu yüzden işe aldık, değil mi? Ayrıca adamlarımdan birini ayarlayacağım."

İlayda itiraz etmek istese de ufak bir kaçamağın kendine iyi geleceğini düşünerek kendini Demir'e bıraktı.

Yaklaşık bir saat sonra ise arabadan inip sahil boyunca yürümeye başladılar.

Demir, "Açılmamızda bir sakınca yok, değil mi?" diye sorunca İlayda başını çevirip karanlık, dipsiz bir kuyunun koyuluğunu andıran gözlerine baktı. "Hayır ama daha önce hiç gece denize açılmamıştım."

"Denizin gece görüntüsü bazılarını korkutabiliyor. Eğer korkarsan ya da huzursuz hissedersen hemen geri döneriz."

İlayda başını sallayınca tekneye doğru yürümeye devam ettiler. Teknenin yanına geldiklerinde de onları karşılayan yaşlı adama selam verdiler.

Yaşlı adam, "Demir Beyim, hoş geldiniz," diyerek İlayda'ya çevirdi bakışlarını ve aynı samimiyette ona da selam verdi.

İlayda da yaşlı adama gülümserken Demir araya girdi. "Hoş bulduk kaptanım, tekne hazır mı?"

"Hazır beyim, buyurun."

Demir bedenini İlayda'ya çevirip eline uzandı ve tekneye binmesine yardım etti. Ardından kaptanın da binmesiyle birlikte denize açıldılar. Bir süre kaptanla birlikte sohbet ede ede ilerledikten sonra Demir'in devamlı geldiği koya geldiklerinde sessizliğe demir atıp İlayda ile birlikte güverteye çıktılar.

İlayda, güverteye çıkmasıyla gecenin ayazını içinde hissedince ceketine daha da sıkı sarındı.

"Üşüdün mü?"

"Biraz."

Demir, "Burnun kızarmaya başlamış," dediğinde İlayda'nın bakışlarını kaçırdığını görünce hâline tebessüm edip saniyeler sonra elinde battaniyeyle birlikte geri döndü. İlayda'nın yanına oturup battaniyeyi omuzlarına bıraktı.

İlayda battaniyeyi minnetle kabul etti. "Teşekkür ederim."

"Üşümeye devam edersen haberim olsun. Seni buraya huzur bulman için getirdim, hasta etmek için değil."

İlayda üzerindeki battaniyeyi işaret ederek, "Artık üşümüyorum," dedi ama şimdiki sorun üşümesi değil, yanı başındaki adamın kokusunun ciğerlerine sızmasıydı. Bir yanı o kokuyu derinine çekmek isterken, diğer yanı sonsuza dek kaçmak istedi o kokudan. Ama bir büyü gibi içini çepeçevre saran kokusuna direnemeyince küçük bir nefes verip gözlerini kapattı. Ayrıca battaniye olmasına rağmen Demir'in kolunu kolunun üzerinde hissetmesi garip bir heyecanla doldurmuştu içini.

Tekneye çarpan dalga sesi ve sürekli hafif bir tempoda sallanmak, İlayda'nın yüzüne huzurlu bir tebessümün yayılmasını sağladığında, Demir yan profilinden onu izlemeye başladı. Elmacık kemiğine düşen kirpiğinin gölgesi tekne sallandıkça titriyor, kıvırcık saçları yüzüne düşüyordu. Bir an yüzündeki tebessümü artınca yanağında belirginleşen gamzesine kaydı gözleri. Sessizce, gamzesine sığdırdığı dünyayı izledi bir süre.

"Bugün seni hiç görmediğim kadar keyifsiz gördüm."

Demir'in sözleriyle İlayda'nın tebessümü silinirken gözlerini açıp Demir'e çevirdi başını. Çevirmesiyle birlikte yüzleri birbirlerine çok yakın kalınca, kokusu daha da derinine işledi ve kalp atışlarının ye-

niden hızlandığını hissetti. "Sadece yorulmuştum ama burası iyi hissettirdi," diyerek başını hızla denize geri çevirdi.

Aldığı cevap Demir'i memnun etmişti. O da başını denize çevirdi. "İşte buna çok sevindim."

"Buraya sık gelir misin?"

"Önceleri daha sık geliyordum ama malûm, artık geceleri de çalıştığım için gelemiyorum."

Demir sıntınca İlayda başını geride tutarak Demir'e doğru yan bir bakış attı. "Heyy, birileri şikâyetçi galiba."

Demir sıntmaya devam etti. "Şikâyet demeyelim de patronumu ikna etme çabaları diyelim. Belki patronum da bana eşlik eder ve bundan sonra buraya birlikte gelmeye başlarız."

İlayda yüzüne sevecen bir gülümseme yerleştirdi. "Burası çok huzurlu bir yer Demir ve insanlar genelde iş stresinden, özellikle de patronlarından kaçmak için böyle yerlere gelirler. Yani huzurlu ortamlarında patronlarına yer vermezler. Sen burayı patronunla paylaşmak istediğine emin misin?" diye sorduğunda, Demir başını İlayda'ya çevirip içinde hiçbir tereddüt barındırmayan bir sesle konuştu: "Ben huzurumu seninle paylaşmak istiyorum."

Demir'in keskin fısıltısı kulaklarını doldurunca, İlayda da ağır ağır başını Demir'e çevirdi ve göz göze geldiklerinde kalbini Demir'e karşı daha fazla koruyamayacağını anladı. Kalp atış hızının göğsünü sızlattığını hissedince destek almak istercesine battaniyesini sıktı. Demir'in nefesi sürekli saçlarına karışıyor, nefesi istemsizce titremesine sebep oluyordu. Demir, bir süre gözlerini titreyen kirpiklerinden çekmeyince zar zor bakışlarını kaçırıp başını yeniden denize çevirdi ve derin bir nefes alarak kendini gülümsemeye zorladı. "Burayı sevdim," dedi mırıldanırcasına, ardından yeniden sessizliğe gömüldüler.

Havada asılı kalan sessizlik bir süre sonra İlayda'nın geldiğinden beri sormak istediği soruyla bozuldu: "Meltem de burayı seviyor mu?"

Demir ise gayriihtiyari, "Buranın varlığından haberi olsa belki severdi," deyince İlayda şaşkınlıkla Demir'e döndü ve bedenini hafifçe geri çekti. "Nasıl yani? O buraya hiç gelmedi mi?"

"Hayır."

"Neden?"

Demir rahat bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Bilmiyorum, yani sen sorana kadar onu buraya getirmek hiç aklıma gelmemişti."

İlayda inanamayan gözlerle Demir'e baktı. "Demir, siz iki yıl boyunca ne paylaştınız?"

"Açıkçası son günlerde aynı soruyu ben de kendime soruyorum."

Demir'den hiç beklemediği cevapla İlayda'nın omuzlarına yepyeni bir bilinmezlik çöktü. "Nasıl yani?"

Demir elini sallayıp, "Boş ver," deyince başını sallayıp önüne döndü ama Meltem'le ilgili sorularını bırakmaya niyeti yoktu. "Dün nasıl geçti peki?"

"Her zamanki gibi. Kahve içmek istediğini söyledi. Kahve içtik, daha sonra da benim işim çıktı. Kalkmak zorunda kaldım."

İlayda, "Anladım," dedi, ardından Meltem gözlerinin önüne gelince sıkıntılı bir nefes aldı ve kararsız bir ifadeyle dudaklarını araladı. "Meltem, çok güzel bir kadınmış," dediğinde Demir'in başının kendisine doğru çevrildiğini anladı.

"Sen nereden biliyorsun?"

Ona bakmadan cevapladı sorusunu. "Bugün pastaneye geldi."

"Meltem pastaneye mi geldi?" Ses tonuyla böyle bir şeyi beklemediğini açıkça belli etmişti Demir.

"Evet."

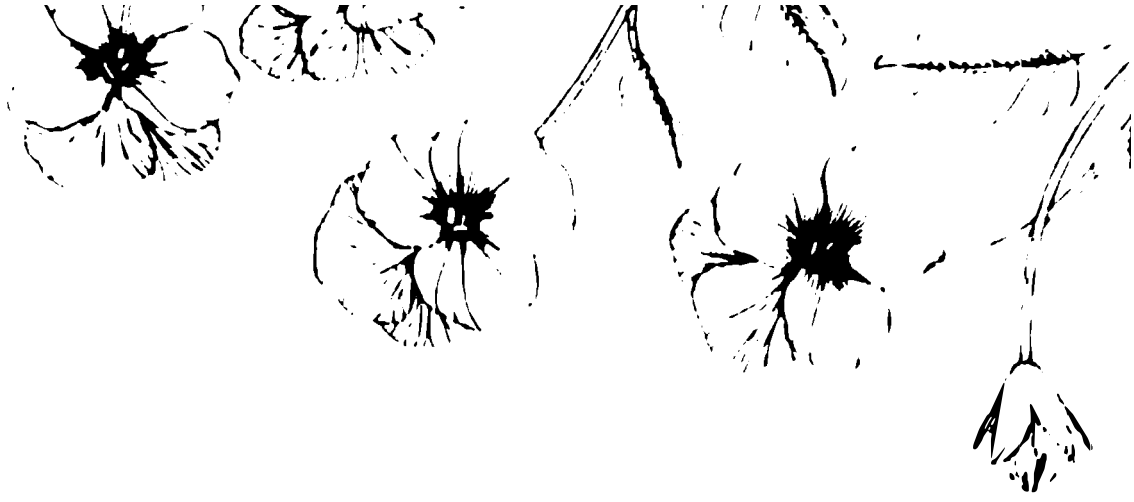
"Neden gelmiş?"

"Pasta almak için."

Demir yüzünü buruşturdu. "Meltem, şeker ve içinde şeker olan hiçbir şeyi yemez ki."

İlayda, Meltem'in asıl gelişinden bir kez daha emin olurken, "Belki bir başkası için almıştır," dedi lakin Demir'in, "İşte şimdi bundan hiç hoşlanmadım," dediğini duyunca, Demir'in de kendisi için geldiğini anladığını sezmişti.

EYLÜL

Hissettiğim huzursuzluk gözlerimi aralamama sebep olduğunda, saate baktım. Hâlâ çok erkendi. Tüm gece Emir'in doğum gününü düşünmekten gözüme doğru dürüst uyku girmemişti.

Poyraz'a ne diyecektim, nasıl ikna edecektim hiçbir fikrim yoktu ve Emir'in doğum gününe yalnızca dört gün kalmıştı.

Sıkıntıyla aldığım nefes ciğerlerimi yakınca ayağa kalktım. Koşmanın zihnimi boşaltmama yardımcı olmasını umut ederek üzerimi değiştirip aşağıya indim. Sessizce evden çıkıp kamelyadan karşıya geçerek ormana girdim. Soğuk havayı daha da içime çekebilmek için arka arkaya derin nefesler alıp koşmaya başladım ve bir süre koşmaya devam ettim.

Ne kadar koşsam da kafamda aynı sorular dönüp durunca çıldıracakmış gibi hissediyordum. Soluklanmak için durdum. Durmamla ise belimden bir kolla sarılmam eş zamanda oldu.

Tiz çığlığım ormanda yankılanırken korkuyla beni saran kişiye baktım. Poyraz'ı görünce rahat bir nefes versem de öfkeyle kaşlarımı çattım. "Poyraz, sen mikro ifade eğitimi yanında ajanlık eğitimi de aldın mı? Yani, ya tırmanıyorsun ya da gizlice bir yerlerden çıkıyorsun."

Poyraz'ın dudakları kıvrıldı. "Belki de almışımdır." Sıcak dudaklarını çatılan kaşlarımın üzerine bastırdı. "Amacım korkutmak de-

ğildi, özür dilerim ama sen çok dalgındın, beni fark etmedin. Söyle bakalım, yine n'oluyor?"

Sorduğu soruyla gözlerim kocaman açıldı ve ne diyeceğimi bilemeden bir süre öylece baktım yüzüne.

Acaba doğru zaman şimdi olabilir miydi?

Tedirginlikle, "Poyraz," deyince Poyraz kaşlarını çattı.

"Bu ses tonunu çok iyi biliyorum. Kesin bir sorun var ve bu sorun fazlasıyla benim canımı sıkacak, öyle değil mi?"

Poyraz belimi bırakınca tam karşısında durup yüzümü tamamen ona çevirdim. "Aslında tam olarak sorun değil."

"N'oldu?"

"Şimdi aldığım eğitimlere dayanarak söylüyorum ki, bir çocuğun sağlıklı gelişimi için onun eğlenceli aktivitelere yen..."

Poyraz sabırsız bir soluk alıp sözümü kesti. "Eylül," dedi vurgularcasına ve ekledi: "Direkt konuya gir lütfen."

Sabırsızlığına yüzümü buruşturup teslim olmuş bir ifadeyle derdimi anlatmaya devam ettim. "Tamam. Hafta sonu Emir'in doğum günü var, annesi tüm sınıfla beraber beni de çağırdı. Kısacası Melis ile..." deyince Poyraz'ın sabırsızlığı acele bir öfkeyle birleşti ve yeniden sözümü kesti. "Kısacası Melis de sen de hiçbir yere gitmiyorsunuz," dedi taviz vermez bir tonda.

Karşı çıkışına omuzlarım düştü ve sıkıntılı bir nefes aldım fakat tam o esnada gözlerinde öyle bir ifade gördüm ki, bir an o ifadesinin karşısında gülmemi güçlükle bastırdım. Katıksız, saf bir kıskançlığı haykırıyordu gözleri, aynı zamanda ağzının içinde anlayamadığım bir şeyler homurdanıyordu.

Söylediklerini anlamayınca yeniden konuştum. "Annesi sırf beni de davet edebilmek için okula geldi, gitmezsem velime çok ayıp olacak. Ayrıca tüm velilerim orada olacak. Ama ben gidersem ve Melis gitmezse, o zaman da Melis çok üzülecek, ki artık Melis'i üzmeyi

göze almayacağımı anlamışsındır." Omuzlarımı kararlı bir ifadeyle dikleştirdim. "O yüzden o doğum günü partisine Melis de ben de gideceğiz."

Poyraz tek kaşını havalandırarak kararlı ifademi baştan aşağı süzdü ve inatçı bir ifadeyle, "Gitmeyeceksiniz," dedi.

Benimse inatçılığına dudaklarım kıvrılırken muzipçe sırıttım. Poyraz'la aramızdaki mesafeyi kapatıp kollarımı boynuna doladım. Onu ikna edeceğimden emindim. "Gideceğiz, ayrıca gideceğimiz yer bir ev Poyraz. Güvenlik konusunda bir sıkıntı yaşayacağımızı sanmıyorum." Poyraz sessiz bir şekilde çattığı kaşlarını bozmadan yüzüme bakmaya devam edince, "Sessizliğin kabul ediyorum demek, değil mi?" diye sordum heyecanla.

"Hayır."

Soruma verdiği kısa ve net cevapla heyecanım kursağımda kalmasına sebep olunca kaşlarımı çatıp boynuna doladığım kollarımı çözmeye çalıştım. Poyraz da belimi sıkıca kavrayıp bedeninden ayrılmamı engelledi. Kurtulma çabam sonuçsuz kalınca, büyülü kokusu da ciğerlerime dolunca çırpınmayı bırakıp başımı sert göğsüne yasladım.

Niye böylesine güzel kokuyordu ki?

Kokusunu içime çekip, "Altı üstü basit bir doğum günü partisi Poyraz. Seni tanıyorsam geçeceğimiz yolda da o evin etrafında da sıkı güvenlik önlemleri alacağını biliyorum ve bizi koruyacağına da biliyorum. Hem birkaç saat durup geri geleceğiz. Ne kadar sıkıntı olabilir ki?" Başımı yasladığım göğsünden ayırıp çenemi yukarıya kaldırdım.

Poyraz'ın bakışları, bükülen dudaklarıma kayınca başparmağını dudağımın üzerinde gezdirmeye başladı. "Şu güzel ve yumuşak dudaklarını bükme karşımda."

"Sen de büktürme o zaman."

Poyraz, içine sert bir soluk çekti. "Sen ve Melis, benim başıma belâ mısınız?"

Hafifçe alt dudağımı ısırıp gülümsedim. Poyraz ikna olmuştu. "Sanırım öyleyiz, ayrıca bu daha yolun başı."

Poyraz'ın dudakları, dişlediğim dudaklarıma ulaştı ve dudaklarımın çevresine dudaklarını sürterek fısıldadı. "Benim sizinle çok işim var."

"Bence de." Dudağının üzerine ufak bir öpücük kondurup başımı geriye çekmeye çalıştım fakat geri çekemeden Poyraz'ın parmakları ensemi kavradı. "Ufacık öpücüğün beni doyurmuyor, hep daha fazlasını istiyorum."

Poyraz'ın arzulu gözleri dudaklarımda gezindikçe damarlarımda gezinen ateşi hissetmeye başladım. Tenim de heyecanla ısınıyordu. "Ama ben sabah sporu yapıyordum, yarım kaldı."

Poyraz, "Bence sabah sporuna yatakta devam edebiliriz," dediğinde gözleri yavaşça dudaklarımdan ayrıldı ve gözlerimi buldu. Yüzüne yine bilindik ukala mimiklerini yerleştirip vereceğim tepkiyi bekledi.

Gözlerimi kısıp ona kötü kötü baktım. "Arsız adamın tekisin Poyraz."

Poyraz arsızca sırıtmaya devam edip erkeksi sesiyle kulaklarımı doldurdu. "Sadece teninin her zerresini ezbere bilmek isteyen bir adamım ben," dedi ve dudaklarını yeniden dudaklarıma yaklaştırdı.

İçimi garip bir titreme aldığında Poyraz sırtımı hemen yanı başımızdaki ağaca yasladı ve kollarımı yukarı kaldırarak el bileklerimi tek eliyle ağaca sabitledi. Göğüs kafesim sert soluklarla inip kalkarken, Poyraz'ın ıslak dudakları boynumda gezinince daha fazlası için başımı hafifçe yana eğip gözlerimi kapattım. Dudaklarının tenimdeki sahiplenici baskısı hep daha fazlasını istediğini haykırıyordu. Her baskısıyla bedenimin ihtiyaçla kasıldığını hissettim.

Dudakları boynumdan köprücük kemiğime ulaştığında boğuk, hırıltılı sesiyle fısıldadı. "Çok güzelsin."

Titreyen bedenimi ayakta tutmaya çalışıp gözlerimi araladım ve Poyraz'ın dudakları dudaklarıma ulaştığında, dudaklarını büyük bir ihtiyaçla kavradım.

Bir saat sonra ise ağzım kulaklarımda Melis'in odasına girdiğimde hâlâ uyuduğunu gördüm. Usulca yanına oturup burnuna dokunmaya başladım. "Kalk bakalım Küçük Hanım, sana harika haberlerim var."

Melis gözlerini aralayıp uyku mahmuru ifadesiyle yüzüme baktı. "N'oldu öğretmenim?"

"Bil bakalım n'oldu?"

Melis'in yüzündeki uyku mahmurluğu ifadesi silinirken gözlerinden heyecanlı parıltılar geçti ve hızla yattığı yerden doğruldu. "Yoksa babam izin mi verdi?"

Gülümseyerek, "Evet," deyince Melis tiz bir çığlıkla boynuma atladı. "Teşekkür ederim öğretmenim, çok teşekkür ederim."

Boynumdan ayrılıp yataktan fırlayarak dolabının karşısına geçti ve hızla eşyalarını karıştırmaya başladı.

"Ben ne renk elbise giymeliyim sence?" Hevesle elbiselerini karıştırmaya devam ederken kendi kendine konuştu: "Emir hangi rengi daha çok seviyor acaba? Pembe mi yoksa yeşil mi? Ya da mavi mi?"

Hâline tebessüm edip sırtımı yatağının başlığına yaslayarak onu izlemeye başladım. O kadar mutluydu ki, onun mutluluğunu görmek içimi kıpır kıpır ediyordu.

Melis, kıyafet aramaya devam ederken birden durdu ve telaşla bana döndü. "Eyvah! Hediye yok. Ona ne hediye vereceğim? Ya da nasıl alacağım? Amcama ya da Cesur abime Emir için olduğunu söylersem onlar da almaz ki. En az babam kadar kıskançlar çünkü," deyip hüzünle omuzlarını düşürdü.

Hediye meselesini daha önceden düşündüğüm için kendimden emin bir ifadeyle gülümsedim. "Merak etme, o iş bende," deyince Melis'in gözlerinde bir kez daha heyecanını gördüm.

"Nasıl?"

"Şöyle, Emir'in hediyesini internetten alıp okula gelmesini sağlayacağım, sonra burada paketleriz. Sen sadece bana nasıl bir hediye istediğini söyle, sonra birlikte seçeriz."

Melis koşarak yanıma geldi ve kucağıma tırmandı. Gözleri, bu defa heyecandan değil doldurduğu gözyaşlarından dolayı parlıyordu. "İyi ki girdin hayatımıza. Sanki ellerin Elsa'nın elleri gibi sihirli. Dokunduğun zaman güzelleştiriyorsun. Teşekkür ederim."

Melis'in sözleri burnumun direğini sızlatınca sıkıca sarmaladım onu ve dudaklarımı saçlarının üzerine bastırdım. "Ben bana teşekkür etmeni istemiyorum, benim tek istediğim senin mutlu olman. Yüzünde gülümsemen eksik olmadığı sürece en güzel teşekkürleri bahşetmiş olacaksın bana."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Melis boynumdan ayrıldıktan sonra yanağımı öptü ve üzerini değiştirmek için yanımdan ayrıldı.

Kısa bir süre sonra tekrardan yanıma gelince birlikte kahvaltıya inmek için odasından çıktık. Tam yemek odasının önüne gelmiştik ki Melis'i durdurup kendime çevirdim ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Yalnız tatlım senden küçük bir ricam olacak."

"Nedir?"

"Babanın yanında bu doğum günü muhabbetini hiç açma olur mu? Çünkü her an fikrinden vazgeçebilir."

Melis kıkırdamaya başlayıp, "Asla açmam," deyince uzanıp çenesini sıktım. "Akıllı kızım benim."

Ardından ayağa kalktım ve birlikte içeriye girdik. İçeriye girdiğimizde Poyraz ile Demir'in kahvaltı için bizi beklediklerini gördük. Melis koşarak yanlarına gitti, önce babasını sonrasında amcasını öpüp yerine oturdu.

Bakışlarım Poyraz'la Demir arasında giderken, "Günaydın," diyerek ben de yerime oturdum.

Garip bir şekilde ikisi de fazlasıyla huzursuz ve gergin duruyordu. Bakışlarım Poyraz'a dokunduğunda boynundaki kasın seğirdiğini gördüm.

Kesinlikle ciddi bir sorun vardı.

Sorgularcasına Poyraz'a bakınca Poyraz yüzünü bana çevirdi. "Benim birazdan iş için şehir dışına çıkmam gerekecek. Eğer işim uzarsa bugün gelemeyebilirim."

İçimde tuhaf bir huzursuzluk hissettim. "Bir sorun mu var Poyraz?"

Poyraz'ın kaşları sertçe çatıldı. "Önemli bir sorun değil, sadece benim birebir halletmem gereken bir konu."

Sözleri kalp atışlarımı korkuyla hızlandırınca "birebirden" kastının ne olduğunu sormak için dudaklarımı araladığımda, Poyraz soracağım soruyu anlamışçasına konuşmama izin vermeyip masayı işaret etti ve tabağına döndü. "Afiyet olsun."

Masayı bir anda etkisi altına alan gergin havaya sessizlik de hâkim olunca keyifsiz bir şekilde kahvaltıya başladık. Bir süre sonra sessizliği, çalan telefonum bozdu. Bakışlarım telefonuma kayarken masanın az ilerisinde olduğu için Melis'ten uzanmasını rica ettim.

Melis, "İlayda Abla arıyor," diyerek uzatınca, Demir başını tabağından kaldırıp bakışlarıyla telefonumu takip etti. Bu dikkatimden kaçmamıştı.

Bakışlarımı Demir'in üzerinden çekmeden, "Bunu açmam gerekiyor, izninizle," diyerek masadan kalktım ve uzaklaşır uzaklaşmaz telefonumu cevapladım. "İlayda, bu saatte aramazsın sen. İyi misin?"

İlayda, telaşlı sesimi duyunca yatıştırmak istercesine, "İyiyim, bir sorun yok." Duraksayıp küçük bir nefes verdi. "Acilen konuşmamız gerekiyor çünkü benim kafam çok fazla karıştı."

Kafasını karıştıran konunun Demir olduğunu anlamam zor olmadı. Yüzümden gülümseme geçerken ona belli etmeden, "Ne hakkında konuşacağız? Bu akşam buraya gel, uzun uzun konuşalım," dedim.

"Orası olmaz Eylül."

"Neden?"

"Çünkü," diyerek yeniden duraksadı.

"Çünkü ne?"

"Çünkü o evde Demir de yaşıyor."

Sesli bir şekilde gülmemek için dudaklarımı dişledim. "Demir'in bu evde yaşamasıyla ne alakası var ki konunun?"

"Of Eylül, anladığının farkındayım işte. Ağzımdan laf almaya çalışıp durma, zaten canım sıkkın." Daha fazla dayanamayıp gülmeye başlayınca İlayda sinirle homurdandı. "Kapatıyorum Eylül!"

"Tamam tamam. N'oldu? Demir'den kaçmaya mı çalışıyorsun yoksa?"

"Evet, ondan kaçmak istiyorum çünkü bazen öyle şeyler söylüyor ki gardımı düşürüyor ve günün bin dört yüz kırk dakikası boyunca onu düşünmek zorunda kalıyorum."

İlayda'nın verdiği cevapla kaşlarım havalandı. "Ooo, sen bildiğin âşık olmuşsun."

"İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Pastanede de rahat konuşamayız. Bu akşam Beren'e gidelim mi?" diye sorunca bir an tereddüt etsem de Poyraz'ın sorun çıkarmayacağını ümit edip kabul ettim.

Ne de olsa güvenlik konusunda biraz da olsa onunla uzlaşmıştık.

"Olur, gidelim," diyerek telefonu kapattım ve tekrardan masaya doğru ilerledim.

Masaya oturduğumda Demir'in meraklı bakışları benim üzerimdeydi. "Kötü bir durum yok değil mi Eylül?" diye sorup elimdeki telefonu işaret edince gülümsememek için dudaklarımı birbirine

bastırdım ve başımı iki yana salladım. "Hayır, yok. Sadece bu akşam Beren'e gideceğiz, onun için aramış," dememle Poyraz'ın sert, bir o kadar da tereddütsüz sesi kulaklarımı doldurdu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Eylül!"

Başımı ona çevirdiğimde öfkeli mavilikleriyle bana baktığını gördüm. Melis ile Demir'in yanında verdiği sert tepkiye şaşkınlıkla bakıp, "Neden?" diye sordum.

Sorduğum soruyla kaşlarını çatışı daha da derinleşti. "Çünkü ben burada yokum ve seni istediğim gibi koruyamam!"

Daha fazla uzatmamı istemediğini bakışlarından anlayabiliyordum fakat azarlar gibi çıkan ses tonunu duydukça vücuduma yayılan öfkeye engel olamıyordum. Bakışlarım, Demir ile Melis arasında gittiğinde aramızda yaşanacak tartışmadan dolayı ikisinin de başını öne eğdiklerini gördüm.

Yeniden Poyraz'a döndüm ve aynı sertlikte cevap verdim. "Poyraz, alt tarafı Beren'in evine gidiyorum, giderken ayrıca yanımda Cesur oluyor. Yeterince güvende değil miyim?"

"Değilsin, ben burada yokken sen güvende değilsin, hele dışarıda hiç değilsin!"

Güvenlik muhabbetleri iyice canımı sıkmıştı. Kendime hâkim olamayıp elimdeki telefonu sertçe masaya bırakınca Poyraz'ın bakışları telefonuma kaydı. "Okula giderken de okulda da okuldan dönerken de sen şehir dışında olacaksın. Aynı şey değil mi?"

Poyraz sert bir solukla göğsünü şişirip dudaklarını sertçe ıslattı. Mavilikleri öfkeden iyice parlamıştı. "Aynı değil. O okul, benim okulum ve oradaki güvenlik önlemleri tahmininden bile fazla. Ayrıca okula gitmek zorundasın ama bu akşam Beren'e gitmek zorunda değilsin. Ben şehir dışındayken evden ayrılmanı istemiyorum."

Bu saçma konunun Melis'in yanında uzaması iyice canımı sıkarken yükselmeye başlayan sesimle isyan eder gibi, "Poyraz, farkında-

san halka açık bir yere gitmiyorum, dört duvar arasına gidiyorum ve sana sorun çıkartmamak için kendi arabamı dahi kullanmıyorum. Her yere Cesur'la Serdar'la gidip geliyorum sırf şu güvenlik meseleleri yüzünden, daha ne bekliyorsun benden? Ben daha ne yapmalıyım senin rahat olabilmen için?" diye sorunca Poyraz bir an duraksadı, çatılan kaşları düzelmişti.

Yüzümdeki öfkeli, aynı zamanda bıkkın ifadeyi görür görmez yeniden kaşlarını çatarak soğuk bir ifadeyle ayağa kalktı. "Tamam, nasıl istersen öyle olsun," dedi ve "Afiyet olsun," diyerek güçlü adımlarla odadan çıktı.

Bu da neydi şimdi? Nereye gidiyordu? Şehir dışına gidecek, üstelik bu gece gelmeme ihtimalinin olmasına rağmen bir hoşça kal bile demeden mi gidecekti?

Arkasından öfkeyle bakıp sert bir soluk alarak tabağıma geri döndüm.

Akşamüzeri Beren'e doğru giderken buz gibi bir hayal kırıklığı da beni sürekli kolaçan ediyordu. Tüm gün boyunca Poyraz'ın aramasını beklesem de aramamış, gerçekten de bana bir hoşça kal bile demeden çekip gitmişti.

Zihnimin gerisinde küçük bir umut ışığı bana el sallayınca heveslenmenin önüne geçemedim. Belki de gitmemişti. Hevesimden aldığım cesaretle sürücü koltuğundaki Cesur'a döndüm. "Cesur?"

Cesur pürdikkat izlediği yoldan bakışlarını ayırıp dikiz aynasından bana baktı. "Efendim Eylül?"

"Poyraz gitti mi?"

Böyle bir soru beklemediğini belli edercesine hayretler içinde kaşlarını kaldırdı. "Daha sabahtan gitti."

Boş umudun pusunda gerçeği duymak berbattı.

Son umudum da kırılırken kaşlarımı çattım ve başımı yeniden yola çevirip sinirle mırıldandım. "İnatçı herif!"

Sessiz geçen yolun sonunda nihayet Beren'in evine gelince, Cesur'la birlikte arabadan inip yine etrafımızı saran etten duvarlarla birlikte Beren'e çıktık.

Beren kapıyı açtığında ise direkt Cesur'la göz göze geldi. Cesur hızla gözlerini kaçırınca Beren'in gözlerindeki heyecanın silinmesi de gecikmedi.

Garip bir şekilde Cesur, Beren'e bakmamak için kendiyle savaşır bir ifadeye bürünmüştü, fazlasıyla huzursuz görünüyordu.

"Sonra görüşürüz Cesur," diyerek içeriye girince Cesur da, "Görüşürüz," dedi ve yanımızdan uzaklaştı.

Beren arkasından kapıyı kapatıp buruk bir tebessümle bana döndü. "Hoş geldin."

Aynı buruk tebessümle başımı salladım ve içeriye ilerlemeye başladım. Bu akşam ikimizin de kalbi kırıktı.

Beren odaya geçmeden önce, "İlayda ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Mesaj atmış, bir saate burada olacak."

"Hadi o zaman mutfağa geçelim, o gelene kadar bir şeyler hazırlayalım."

Beren'e, "Olur," dedim ve onunla birlikte mutfağa geçtim. Üzerimdeki tüm enerji çekilmiş gibi hissediyordum. Usulca masanın yanındaki sandalyeye oturdum. Beren'in dikkatli bakışları üzerimdeydi. "Senin neden canın sıkkın?"

"Poyraz'a sıkıldım."

"Tartıştınız mı?"

Mutsuz bir nefes alıp olanları olduğu gibi anlattım. Anlatacaklarımı bitirince de, "Kısacası bana bir hoşça kal bile demeden gitti," dedim.

"Evet, o şekilde gitmesi kötü olmuş ama ben ikinizi de haklı buldum."

"Nasıl yani?"

"Evet, sen haklısın çünkü bir anda özgür bir hayattan kısıtlı bir hayata geçiş yaptın. Zorlanman, bocalaman çok normal ama Poyraz Bey de haklı çünkü adamın bu hayattaki en büyük korkusu ve zaafı, sevdiklerinin zarar görmesi. Bu yüzden de ama doğru ama yanlış bu konuda fazla katı, hassas davranıyor. Hele son yaşananlardan sonra..."

Son yaşananlardan sonra hassaslığını anlayabiliyordum ama yine de onun da anlaması, kabullenmesi gereken gerçekler vardı. Her şey bir yana, kendi mutluluğu için bile buna ihtiyacı vardı. "Ona hak veriyorum ve inan bana sorun çıkarmamak için uğraşıyorum ama Melis'in de benim de dışarıda bir hayatımız var. Bir yerde Poyraz'ın katı kurallarının biraz da olsa kırılması gerekiyor, özellikle de Melis konusunda. Melis büyüyor, eninde sonunda o evden çıkacak. Sonsuza dek kapalı tutamaz."

"Eminim Poyraz Bey bunu düşünüyordur."

Ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu. Derin bir iç çekerek Beren'e yardım etmek için ayağa kalktım.

Yaklaşık bir saat sonra ise İlayda ruhu bedeninden ayrılmışçasına içeriye girdi. Onun hâlini görünce panikle ona doğru yürüdüm. "İlayda, hasta mısın, bu hâlin de ne?" diye sorduğumda hissettiğim korku ve telaş sesime de yansımıştı.

İlayda elindeki çantasını yere bırakıp, "Hayır, sadece âşık oldum," diyerek ağır ağır odaya girdi

Beren'le birbirimize bakıp biz de arkasından içeriye girdik, İlayda'nın karşısındaki koltuğa oturduk.

Hüzünlü bir sesle, "Bir papatya falı gibi sürekli seviyor sevmiyor, deliriyorum," deyince İlayda'ya anlamsızca baktık.

İlayda anlamadığımızı görünce keyifsizce, "Demir son günlerde çok garip," dedi. "Huzursuz ve gergin. Bazen çok yakın, bazen çok uzak."

İlayda'nın sözleriyle bir an gözlerimin önüne Poyraz'la yeni tanıştığımız zamanlar geldi. O zaman Poyraz da bazen yakın bazen uzaktı.

İlayda'nın solgun sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım.

"Dün gece Demir beni onun için özel olan bir koya götürdü."

Beren'in tek kaşı havalanırken, "Eee," dedi.

"Eesi oraya Meltem'i hiç götürmemiş."

"Bu çok güzel bir haber," dedim heyecanla araya girerek. "Bence de," dedi Beren desteklercesine ve ekledi: "Ben zaten Demir Bey'in Meltem'e âşık olduğuna hiç inanmamıştım."

"Ama bana, ona âşığım, dedi."

"Âşık olduğunu sandı, ayrıca Meltem de ona hiç âşık olmadı."

"Sen nereden biliyorsun?"

Beren bacak bacak üstüne atıp küçük bir açıyla öne doğru eğildi. "Demir Bey'i tanıyorum, yani ben onlarla birlikte büyüdüm sayılır, nasıl biri olduğunu iyi biliyorum. Kabul etmeliyim ki Meltem çok güzel bir kadın ve Demir Bey'i başta bu güzelliği etkiledi. Meltem de bunu fark eder fark etmez dün sana gösterdiği yüzünü ona hiç göstermedi. Hep tatlı, sevimli kadın rolleri oynadı."

"Siz Meltem'le birbirinizi tanıyor musunuz? Nasıl biliyorsun bu kadar detayı?" diye merakla sordum. Gerçi Beren pastanede Meltem'den kaçma gereği duymamıştı.

"Meltem beni tanımaz ama ben onu çok iyi tanıyorum. Yani işim gereği o şirkete çok gittim ve yine işim gereği çok fazla ortalarda görünmedim. Bu süre zarfında ikisini birazcık gözlemlemiş olabilirim, ne de olsa işim bu," diyerek sırıtmaya başladı.

"Senden korkulur Beren."

İlayda sıkıntıyla nefes alınca bir kez daha ona döndüm. "Sana orada bir şey mi dedi?"

"Aslında demedi ya da dedi, bilmiyorum. Hâlâ Meltem'e giderken, hayatında Meltem varken söylediklerini neye yoracağımı bilmiyorum."

Beren, "Bence Demir Bey seni tanıdıkça Meltem'de bulamadığını sende bulduğunu anladı ve bocaladı. Meltem'i üzmek istemediği için bir anda kestirip atamıyor, onu kestirip atamadığı için de sana adım atamıyor," deyince yeniden araya girdim. "Ben de Beren gibi düşünüyorum."

İlayda yanaklarını sıkıntıyla şişirdi. "Zaten hayatında Meltem olduğu sürece ona ne kadar âşık olsam da bana adım atmasına izin vermem. İşte bu yüzden de sizden yardım istiyorum. Bir şekilde Demir'den uzak durmam lazım."

"Ama her gün pastaneye gelirken bu nasıl olacak?"

İlayda bir kez daha sıkıntıyla nefes alıp, "Artık pastaneye gelmemesini söyleyeceğim," deyince içime hüzün oturdu.

"İlayda, bunu isteme. Bu hem seni hem de Demir'i çok üzer. Demir'in her gün pastaneden nasıl mutlu döndüğünü kendi gözlerimle görüyorum. Hem ne diyeceksin ona, sana âşık oldum, bu yüzden bir daha gelmeme mi?"

İlayda mutsuz bir şekilde bilmiyorum anlamında başını sallayınca, Beren ayağa kalktı. "Bence yemekten sonra bu konuyu bir daha konuşalım çünkü hiç sağlıklı bir karar değil."

İlayda itiraz edercesine, "Ben aç değilim, yemeyeceğim," deyince ayağa kalkıp İlayda'yı kolundan tuttum ve çekiştirmeye çalıştım. "Beren haklı İlayda, hadi gel."

İlayda daha fazla karşı koyamayıp ayağa kalktı.

Yemekten sonra ise kahvelerle birlikte yeniden odaya geçtiğimizde, İlayda kararında hâlâ ısrarcıydı.

Kısık bir sesle, "Meltem'in geldiğini söyledin mi Demir'e?" diye sordum.

"Evet, söyledim."

"Ne dedi?"

"O şeker yemez, dedi. Zaten kadının amacı belliydi ki."

Yerdeki pasta aklıma gelince, "Belliydi," dedim belli belirsiz mırıltımla.

Kapıdan güçlü bir tıklatılma sesi duyuldu ve bir an boş bulunarak oturduğum yerde irkildim. "Kim geldi?"

Beren, "Muhtemelen Kader'dir," diyerek ayağa kalktı ve kapıya gitti. Saniyeler sonra da aşağı yukarı bizimle aynı yaşlarda, uzun boylu, beline kadar uzanan koyu kırmızı saçlı bir kadınla içeriye girdi.

Kadın elindeki boş fincanla bizi işaret edip, "Bunlar onlar mı?" diye sorunca, Beren önce beni göstererek, "Eylül," dedi, ardından İlayda'yı gösterdi. "İlayda."

Kadına başımızla selam verdiğimiz sırada Beren bize döndü. "Bu da Kader, karşı komşum."

"Ayy kadersiz Kader deyin bana," diyerek elindeki boş fincanı Beren'in eline tutuşturan kadın, hızlı adımlarla yanımıza gelip karşımıza oturdu ve meraklı gözlerini İlayda'ya dikti. "Şeker almaya gelmiştim ama boş ver şimdi şekeri, bu kızcağız niye ağlamaklı?" diye sorunca şaşkın bir ifadeyle Beren'e baktım.

Beren yavaşça gülümsedi. "Merak etme, zararsızdır."

Beren'in sözleri üzerine Kader ona ters bir bakış attı. "Hayvan mıyım kız ben, ne demek zararsız? İstersen bir de aşıları tam de."

Beren yeniden gülümserken, "Öyle demek istemedim, yani arkadaşım anlamında demek istemiştim ama yanlış bir telaffuz oldu, özür dilerim," dedi.

Kader kınayan bakışlarını Beren'den ayırıp bana döndü. "Bu hep böyledir işte, önce kırar döker sonra da gönül almaya çalışır. O yakışıklı oğlana da hep böyle yapıyor, az çektirmiyor zilli."

Üzerimdeki şaşkınlığı atmak istesem de Kader'in her söylediğiyle şaşkınlığım aksine artıyordu.

Beren anlaşılma ihtiyacı içinde, "Cesur'dan bahsediyor," dedi ve devamını beklediğimizi görünce konuşmaya devam etti. "Kader'le buraya taşınınca tanıştık, zamanla da iki yakın arkadaş olduk."

Kader, "Milletin şansına yakışıklı adamlar karşı dairesine taşınır benimse şansıma taşına taşına bu kuru kız taşındı," dedi ve hafif bir tebessümle Beren'in kolunu sıktı.

Beren de, "Aynı zamanda fazla açık sözlüdür," diyerek yüzünü buruşturdu.

Karşı daireme taşınan adamı anımsayınca, "Keşke benim karşı komşum da Beren gibi biri çıksaydı," dedim belli belirsiz bir mırıltıyla. Tunç'un son hâlini gözlerimin önünden kovmaya çalışırken Beren, Kader'i anlatmaya devam etti. "Kader'in küçük bir çiçekçi dükkânı var ve nasıl güzel çiçekleri var görmelisiniz, ayrıca çok da güzel sesi vardır."

"Ah, eskiden şarkıcıydım, barlarda falan şarkı söylerdim ama yalnız bir kadın olunca gece çalışmak çok zor olmaya başlamıştı, o yüzden ben de bıraktım," diyerek bana döndü. "Kız geldiğimden beri söyleyeceğim sana söyleyemedim, senin ne güzel göz rengin var öyle, hasetlendim," deyince gülmeye başladım. "Teşekkür ederim."

"Beren senden bahsederken hep menekşe gibi gözleri var diye bahsederdi, doğruymuş demek ki." Kader, Beren'e doğru sıcacık gülümsedikten sonra bu defa İlayda'ya döndü. "Sulu göz anlatmayacak mısın derdini? Bak anlatmazsan vallahi bu gece gözüme uyku girmez bilesin, yapma bana bu kötülüğü sakın."

İlayda kararsız bir şekilde Kader'e baktı, ardından yabancı birinden fikir alma isteği galip gelmiş olmalı ki anlatmaya başladı. "Biriyle yakın zamanda arkadaş olduk ve aramızda bir anlaşma yaptık. O bana pastanede yardım edecekti, ben de ona eski sevgilisini yeniden kazanması için yardım edecektim."

"Sakın bana o adama âşık oldum deme," deyince Kader, İlayda başını salladı. "Oldum."

"Kızım sen saf mısın? Ne diye âşık olma ihtimalinin olduğu bir adama eski sevgilisini ayarlamaya çalışıyorsun?"

İlayda ağlamaklı bir sesle, "Âşık olabileceğimi nereden bilebilirdim ki?" diye sorup burnunu çekti.

Kader, "Pekâlâ," diyerek iki elini birbirine çarptı. "Bu adam sence yakışıklı mı?"

"Evet."

"Sence iyi biri mi?"

"Evet."

"Sence sana davranışları ve yaklaşımı nasıl?"

"İyi, hatta çok iyi."

"Sence senin kafa dengin mi?"

"Fazlasıyla."

"Peki ya, sence seksi mi?"

Kader'in bir anda sorduğu soruyla İlayda'nın yanakları kızardı ve başını öne eğdi.

"Utanma da söyle hadi, sence seksi mi?"

İlayda başını kaldırmadan belli belirsiz mırıldandı. "Evet."

"Son olarak tüm bunlar başından beri evet miydi?"

İlayda başını kaldırıp, "Evet," deyince Kader, Beren'e döndü. "Ay bu kız cidden salak."

Beren ikaz eder bir tonda, "Kader!" derken Kader konuşmaya devam etti. "Yalan mı söyleyeyim ama?" diyerek İlayda'ya döndü. "Başından beri tüm bunlar evetse, âşık olma ihtimalin var demektir. Ne diye böyle bir anlaşmaya girersin?"

İlayda sessiz kalınca Kader keyifsiz bir çekti. Bu konuda derdi olduğu belliydi. "Ah sana salak diyorum ama benim de senden aşağı

kalır yanım yok, ben de senin gibi âşık olduğum adamla eski sevgilisinin arasını yapmaya çalışmıştım."

İlayda merakla ve heyecanla araya girip, "Sonra n'oldu?" diye sordu.

Kader ise yüzünü buruşturdu. "N'olacak, evlendiler. Geçen yolda gördüm, azgın teke dördüncüye hamile bırakmış."

İlayda'nın gözleri dolduğunda Beren hızla araya girdi ve teselli etme ihtiyacı içinde, "Ha yok Meltem dört çocuk doğurmaz merak etme, belki bir tane," deyince İlayda başını omzuma gömüp ağlamaya başladı.

İlayda'nın kolunu sıvazlayarak Beren'e doğru ters ters baktım. "Beren, ne yapıyorsun?"

"İyi bir şey demeye çalışmıştım ama sanırım yine olmadı."

Kader de bana dönerek, "Bu da biraz salak," dedi.

Dakikalar sonra Kader gitmiş, İlayda sakinleşmişti. Bir süre sonra kapı çalınca Beren yeniden Kader geldi diyerek kapı açmaya gitti. Ardından yalnız başına odaya girip yüzüme baktı. "Eylül, Cesur seni kapıda bekliyor."

Şaşkınlıkla Beren'e bakıp ayağa kalktım. "Ama ben ona daha geç bir saatte gelmesini söylemiştim. Bir sorun mu olmuş?"

"Hiçbir fikrim yok."

Merakla ve hissettiğim ezici bir tedirginlikle odadan çıkıp Cesur'un yanına gittiğimde, sabırsız bir ifadeyle, "Cesur, bir sorun mu var?" diye sordum.

Cesur ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyordu ve bu beni oldukça huzursuz etmişti.

"Araban aşağıda Eylül. Abimin isteği üzerine getirtildi. İstediğin gibi istediğin yere gidecekmişsin."

Cesur'un sözleri üzerine vücudumdan bir titreme geçtiğini hissettiğimde omuzlarıma büyük bir endişe çöktü, kalp atışlarım korkuyla hızlandı.

Bu ne demek oluyordu?

Kesik soluklarla Cesur'a bakmaya devam edince, Cesur kapının önünden çekildi. "Hadi Eylül."

Cesur'un önümden çekilmesiyle ağırlaşan bedenimi zar zor hareket ettirip yürümeye başladım. Cesur önde ben arkasında ilerlerken aklımda hâlâ aynı ucu keskin soru dönüp dönüyordu.

Poyraz ne yapmaya çalışıyordu?

Alacağım cevaptan korkarcasına dudaklarıma da mühür vurulmuştu sanki. Dudaklarımı kıpırdatamıyor, bu soruyu Cesur'a da soramıyordum. Apartmandan çıkar çıkmaz yüzüme çarpan soğuk havayı ağır ağır içime çektim.

Üşüyordum ama bu defa soğuktan değil, omuzlara çöken bilinmezlikten üşüyordum.

Bakışlarım kapının hemen önünde süzülen arabama kaydı. Ürkekçe arabama baktım. İlk kez arabamı görmek istemediğimi fark ettim ve titremeye başlayan dudaklarımı dişlerimin arasına aldım.

Etrafım, aynı hızda etten duvarla örülürken arabamın kapısı koruma tarafından açıldığında arabama doğru yavaşça yürüdüm. Açılan kapının yanına gelince de durup arkamda kalan Cesur'a baktım.

Başını binmem için yavaşça hareket ettirmişti. Kesik bir soluk verip arabama bindim.

Koruma tarafından kapım kapatıldığında arabanın etrafındaki etten duvarlar da bir bir yok oldu ve tam o esnada arabamın içi uzaktan gelen farla aydınlandı.

Bakışlarım hızlıca dikiz aynasıyla buluşunca arabamın az gerisindeki Poyraz'ın arabasını gördüm. Poyraz, gözünü kırpmadan bana bakıyordu. Yutkundum. Telefonuma gelen mesajla bakışlarımı

Poyraz'dan çektim ve titreyen parmaklarımla telefonunu cebimden çıkarıp gelen mesaja baktım.

Arabanı kullanamamana sebep olduğum için üzgünüm ama söz konusu sen ve güvenliğin olunca doğru düşünemiyorum. Şimdi gitmek istediğin yere benim de gelmeme izin verir misin?

Bakışlarımı mesajdan ayırıp yeniden dikiz aynasından Poyraz'a baktığımda, hâlâ tüm ciddiyetiyle beni izlediğini gördüm.

Kısa bir süre Poyraz'ın üzerimdeki bakışlarına baktıktan sonra bakışlarımı ondan çekmeden arabayı çalıştırdım. Benim arabayı çalıştırmamla Poyraz da arabasını çalıştırdı.

Yüzümde engelleyemediğim bir tebessüm oluşurken arabayı hareket ettirdim. Aynı şekilde Poyraz da arabasını hareket ettirdi ve bir süre ben önde Poyraz arkamda araba kullanmaya devam ettik. Bu defa etrafımızda bizi takip eden korumalar yoktu. Poyraz hiçbir arabanın arabamla arasına girmesine izin vermeden beni takip ediyordu.

Dakikalarca nereye gittiğimi bilmeden arabamı doyasıya kullandım ve kullandıkça ne kadar özlediğimin bir kez daha farkına vardım.

Dakikalar sonra ise amaçsız sürüşüme son verip gitmek istediğim asıl yere kırdım direksiyonumu. Yani onun evine.

Benimle birlikte aynı hızda Poyraz da döndüğüm yola döndü. Bir süre daha önlü arkalı gitmeye devam ettik. Hem mutluydum hem de bir yanım bunun acısını çıkarmam gerektiğini söylüyordu. İçimdeki öfke ile korku iyice kabarınca bakışlarımı yolun tenhalığından alıp dikiz aynasından arkamdan gelen Poyraz'a baktım. Kendimden emin bir gülüşle, "Şimdi beni korkutmanın ve bir hoşça kal bile demeden gitmenin cezasını ödeme vakti Poyraz Bey," diyerek gazı kökledim.

Poyraz'la aramda bir anda açılan mesafe Poyraz'ı afallatmış olmalı ki çok kısa bir zaman diliminde aramızdaki mesafe büyüdü. Saniyeler sonra aramızdaki mesafe kapanmaya başlayınca daha da yüklendim gaza.

Gaza yüklenmemle birlikte telefonum çalınca Poyraz'ın aradığını gördüm, keyifle sırıttım. "Üzgünüm sevgilim ama istediğini yapmayacağım."

Hız yapmanın tutkusu kanımı alevlendirdikçe ve içimdeki hırsa yenik düştükçe gaza yüklenmeye devam ettim. Bu beni fazlasıyla tatmin ederken Poyraz gözden kaybolmaya başlamıştı. Benim arabam hız arabasıydı, Poyraz'ın bu hızı yakalaması mümkün değildi. Gülümsemem tamamen arttığında dikiz aynasından arkama bakınca yanıldığımı anlamam geç olmadı. Poyraz tüm sınırlarını zorlayarak aramızdaki mesafeyi yeniden kapatmaya başlamıştı bile.

Arabasını görür görmez gözlerim korkuyla açıldı. Böyle devam ederse arabası hızı kaldıramayacak, kaza yapacaktı.

Bu kadar korkusuz olmak zorunda mıydı?

Yüzümü hoşnutsuzca buruşturdum.

Yavaş yavaş hızımı azaltmaya başlayınca aramızdaki mesafe tamamen kapandı ve Poyraz önüme geçerek sert bir frenle benim başlattığım araba yarışımıza son verdi.

Yırtıcı bir kaplan gibi arabasından inip sert bir şekilde kapısını çarparak bana doğru yüzündeki ürkütücü ifadesiyle yürümeye başladı. Arabadan hızla inip üzerime gelişini izledim. Çok fazla öfkeliydi, kızgın bir boğa gibi burnundan soluyordu.

Yanıma gelir gelmez, "Sakın bana bunu bir daha yapma!" diye haykırdığında aynı hızda iki eliyle yüzümü kavrayıp dudaklarını şiddetle dudaklarıma bastırdı ve korkusunu dudaklarımda dindirmeye çalıştı.

Korkusu, isyan edercesine öfkesi dudaklarımı eritmeye başlayınca aynı sertlikle karşılık verdim tutkusuna. Sert tutkumuz göğüslerimizi şiddetli soluklarla şişirip birbirine çarpmasına sebep oluyor, birbirimize olan öfkemiz her darbemizde tekrar tekrar can buluyordu.

Delicesine hissettiğim arzu ve öfke, Poyraz'ın dudağını ne ara ısırdığımı bilmememe sebep olurken ağzıma gelen kan tadıyla kendime gelip hızla kendimi geriye ittim.

Soluk soluğa bir hâlde Poyraz'ın alt dudağından sızan kanı görünce gözlerim şokla açıldı. Poyraz ise başparmağını alt dudağına bastırıp parmağına bulaşan kana baktı.

Hâlâ bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum, öylece bakıyordum. Poyraz bakışlarını parmağından çekti ve bana doğru yan bakış atıp benim transa geçmiş hâlime sırıttı. "Vahşi kedim benim."

Hissettiğim utanç yanaklarımı ele verince, Poyraz aniden belimi kavrayıp beni sert bedenine çekerek boğuk, erkeksi sesiyle hırladı. "Beni fazlasıyla baştan çıkarıyorsun." Aç kalmış bir yırtıcı gibi yeniden dudaklarımı kavrayarak beni tek hamlede kaldırıp arabanın kaputuna oturttu.

Dakikalarca süren sert tutkusuna nefesim yetmeyince Poyraz'ın dudakları güçlükle benden koptu, alnını alnıma bastırdı. Kesik, sıcak nefesi ıslak dudaklarıma çarpıkça gözlerimi kapattım ve yaşamak için dudaklarıma çarpan nefesine ihtiyacım varmışçasına içime çekmeye çabaladım.

"Sakın bir daha beni o şekilde korkutma."

Sesiyle gözlerimi açıp başımı geriye doğru çekerek kor gibi yanmaya devam eden maviliklerine baktım. Başımı inatçı bir tavırla dikleştirip, "Bunu hak ettin. Bu sayede bir daha bana hoşça kal bile demeden gitmemeyi ve az önceki gibi korkutmamayı öğrenmiş olursun."

Poyraz'ın çatılan kaşları, sözlerimle anında düzelirken şaşkınlıkla bana baktı. "Korkutmak mı?"

Poyraz'a doğru ters bir bakış atıp başımı salladım. "Evet, korkutmak," diyerek ellerimi sert gövdesine yaslayıp hafifçe ittim. "Poyraz, gerçekten amacın aklımı almaksa, emin ol az önce bunu başardın. Söylesene, Cesur kapıya gelip istediğin yere gidecekmiş sin dediğinde neler hissedebileceğimi hiç düşündün mü? Ya da nasıl korktuğumu?" dedim ve içimi zehir gibi yakan düşüncenin kırgın bir solukla dışarı çıkmasına izin verip inler gibi çıkan sesimle, "Benden vazgeçtiğini sandım," diyerek arabanın kaputundan indim.

Poyraz, bana inanamayan gözlerle baktığında sesine de kesif bir acı çöreklendi. "Senden vazgeçmek mi?" diye sorup eliyle kendini işaret etti. "Ben mi senden vazgeçeceğim? Sensiz nefes bile almayı beceremiyorken hem de öyle mi?"

Vücudum hissettiğim gerginlik ve yaşadığım adrenalinden dolayı patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Aldığım kesik kesik soluklar kalp atışlarımın ritmini bozuyor, vücuduma yavaş yavaş yoğun bir titreme dalgasının yayılmasına sebep oluyordu.

Poyraz, acının içine hapsolmuş bir çaresizlikle, "İstediğim tek şey senken senden vazgeçmem nasıl mümkün olabilir ki? Bunu nasıl düşünebilirsin? Hâlâ mı seni nasıl sevdiğimi anlayamadın?" diye sorup cevap bekleyen maviliklerini gözlerime kenetledi, ardından aramızdaki mesafeyi yeniden kapatıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Benden her şeyi bekle ama bir tek senden vazgeçmemi bekleme. Bana istediğin her şeyi söyle, istediğin kadar bağır, çağır, tüm öfkeni dök ama lütfen senden vazgeçebileceğimi düşündüğünü söyleme bana çünkü vazgeçen adam sevmeyi bilmeyen adamdır ve ben seni sevmekten asla vazgeçmeyecekken bir daha asla böyle düşünme."

Poyraz'ın ağzından çıkan her kelimeyle titremem artınca, daha fazla dayanamayıp omuzlarımın güçlü bir hıçkırıkla sarsılmasına, gözyaşlarımın aynı hızda yanağımdan süzülmesine izin verdim.

Poyraz kaşlarını çatıp parmaklarını gözyaşlarıma bastırdı ve beni kollarının arasına aldı.

Sarılmaması için mücadele etsem de Poyraz sıkı sarmalayışını daha da kuvvetlendirdi, beni tamamen bedenine hapsetti. Nafile mücadelem sıcaklığıyla ve kokusuyla bertaraf edilince, başımı göğsüne gömüp hıçkırarak ağlamaya devam ettim. Poyraz da çenesini başımın üzerine bastırıp keyifsiz sesiyle mırıldanmaya başladı. "Özür dilerim menekşem, amacım seni korkutmak değildi. Ben sadece biraz olsun karanlığımda nefes almanı istemiştim." Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırıp koklar gibi derince içine çekti.

Bir süre sıcaklığında sakinleşmemi bekledikten sonra keyifsiz sesi bir kez daha kulağımı doldurdu. "Öylesine kaybolduğum bir anda beni hayata döndürdün ki, şimdi yüzüne bakarken sana bir şey olacak, canın yanacak diye tüm kaygılarım gün yüzüne çıkıyor ve üzerine baskı kurmada kendime hâkim olamamama sebep oluyor."

Kollarının sıkı tutuşu gevşediğinde kollarımı tutarak beni göğsünden ayırdı ve yıkıntılarla dolu gözlerine bakmamı sağladı. "Bundan sonra istediğin zaman kendi arabanı kullanabileceksin, tabii seni takip eden korumaların olduğu sürece. Koruma istemediğinin farkındayım, bunun için de üzgünüm ama yalnız başına kullanmanı kabul edemem, benden bunu bekleme çünkü sana bir şey olacak ödüm kopuyor."

4 GÜN SONRA

EYLÜL

Büyük bir keyifle Melis'in odasında Melis'in sağa sola koşuşturmasını izliyordum. İki saat sonra Emir'in doğum günü başlayacaktı ve tam anlamıyla hazır değildi.

Poyraz ise hafta sonu olmasına rağmen sabah erkenden evden işe diye oldukça gergin bir hâlde çıkmıştı. Sanırım Melis'i Emir'e uğurlamak istememişti.

Poyraz'ın sabahki ifadesine gülümserken Melis'in sesiyle düşüncelerimden çıktım. "Öğretmenim, hadi sen söyle, pembe mi mavi mi?"

Elinde tuttuğu birbirine tıpatıp benzeyen iki elbiseye baktım. İkisini de Melis'in üzerinde hayal ederek ayağa kalktım. "İkisi de çok güzel elbise ama senin gözlerin masmavi olduğu için eminim mavi olan daha çok yakışacaktır."

Melis elbiseyi üzerine tutarak aynanın karşısına geçti. İnceler bakışlarını aynadaki yansımasında gezdirip, "Emin misin?" diye sordu.

Gülümseyerek başımı evet anlamında salladım. "Eminim, hatta saçına balerin topuzu yapacağım ve gözlerinin daha çok ortaya çıkmasını sağlayacağım."

Sözlerim üzerine Melis'in gözlerinden parıltı geçti. Koşarak yanıma gelip yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Sen mükemmelsin birisin."

"Sen de öylesin," diyerek ben de öptüm. "Yalnız biraz daha oyalanırsak geç kalacağız."

Melis başını sallayıp giyinmek için yanımdan ayrıldı. Dakikalar sonra da mavi elbisesiyle karşıma dikildi.

Giydiği elbise gerçekten gözlerinin rengini daha da ortaya çıkarırken hissettiği heyecan ve mutluluk âdeta maviliklerinin parlamasına sebep olmuştu.

"Nasıl olmuşum?" diye sorduğunda bakışlarımla yatağın örtüsündeki Elsa karakterini işaret ederek, "Şu ana dek gördüğüm bütün prenseslerden çok daha güzel olmuşsun," dedim.

Melis anında kızarmaya başlayınca hâline tebessüm edip üzerine eğilerek başının üzerinden bir kez daha öptüm. "Hadi artık saçını yapalım, yalnız topuzunun alt kısmına fiyonk takacağım, olur mu?"

"Olur, sen nasıl istersen. Fiyonk tokalarım şurada," diyerek yan tarafındaki kutuyu işaret etti.

Tokalarına kısa bir bakış attıktan sonra, "Hepsi çok güzel ama ben senin için fiyonk toka almıştım, onu takmak istiyorum," dedim.

Melis yüzünü hızla bana çevirdi. "Sen bana toka mı aldın?" diye sorduğunda başımı sallayıp dizlerimin üzerine çöktüm. "Evet, Emir için hediye bakarken çok güzel tokalara denk geldim, senin için de birkaç bir şey aldım," deyip yeniden gülümsedim.

Bakışlarım Melis'in alt dudağına kaydığında dudağının titrediğini görmek gülümsememi yarım bıraktı.

Melis de dudağına baktığımı fark edince titremesini durdurmak istercesine dudaklarını birbirine bastırıp boynuma atıldı. "Beni o kadar çok mutlu ettin ki öğretmenim, iyi ki varsın."

Ufacık bir hediye ile bile böylesine mutlu olup duygulanması içimi eritirken, onu sıkıca bedenime bastırdım. "Senin çok özel bir kalbin var, bunu sakın unutma."

Melis boynumdan ayrılınca yanaklarını sıkarak ayağa kalktım ve tarağı elime alıp topuzunu yapmaya başladım.

Topuzu bittikten sonra kendi odama geçip aldığım fiyonkları Melis'e gösterdim. Ardından özenle tokayı saçına takıp Melis'e baktım. Gerçekten de prenseslere benzemişti. "Çok güzel oldun."

Melis de aynadaki yansımasına tebessüm edip, "Gerçekten oldum mu?" diye sordu.

"Oldun tabii."

"Emir de beğenecek mi sence?"

"Emin ol Emir'in seni görünce dili tutulacak."

Melis kıkırdamaya başlayınca hafifçe burnunun ucunu sıkıp elimi uzattım. "Hadi artık çıkalım."

Aşağıya indiğimizde tıpkı Poyraz gibi Cesur da hoşnutsuz bir ifadeyle Melis'e bakıyordu.

İnanamayan gözlerle Cesur'a baktım. "Sen de mi?"

Cesur sıkıntılı bir nefes aldı. "Elimde değil, Melis benim için çok özel."

Başımı hayretle sağa sola salladım. "Ben size ne diyeyim ki Cesur?"

Melis adına üzülsem mi sevinsem mi bilemeyip arabaya bindim.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra ise büyük bir siteye dört arabayla birlikte giriş yaptık. Genellikle dört katlı olan müstakil evler, amerikan filmlerinden fırlamış gibiydi ve her birinin önünde geniş bahçeleri vardı.

Biraz ilerledikten sonra yine dört katlı bir evin önünde durduk. Tam arabadan iniyorduk ki Cesur, Melis'in arabadan inmesine izin vermeyip bana döndü.

"Eylül, biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğunda meraklı bir ifadeyle, "Olur, konuşalım," dedim.

Melis'i arabada bırakıp Cesur'la birlikte arabadan indik.

Cesur'un tam karşısına geçtiğimde bir hayli huzursuz ve sıkıntılı olduğunu anladım. "Cesur, bir problem mi var?"

Cesur'un sol eli sıkıntıyla ensesine yerleşti. "Sana bir şey söyleyeceğim ama beni yanlış anlamanı istemiyorum." Benim ilgiyle baktığımı görünce Melis'e doğru kısa bir bakış atıp konuşmaya devam etti. "Eylül, şimdi içeride tüm çocukların yanında anneleri olacak. Melis daha önce böyle bir ortama hiç girmedi. Amacım seni korumak ya da işine karışmak değil ama sence bu ne kadar doğru?"

Cesur'a baktığımda hissettiği sıkıntıyı ve endişeyi gözlerinden okuyabiliyordum. Melis'i bu kadar içten sevmesi, onun için endişe etmesi açıkçası burnumun direğinin sızlamasına sebep olmuştu.

Koluna uzanıp hafifçe sıktım. "Endişeni anlıyorum Cesur. Aynı şeyleri dün akşam Poyraz'a da söyledim. Velilerimle konuştum. Zaten onlar da Melis'in durumunu biliyorlar, bu konuda son derece duyarlılar. Ayrıca ben Melis'in yanındayım. Sürekli onu gözlemleyeceğim, kendini yalnız hissetmesine izin vermeyeceğim. Bir de çocuklar böyle partilerde birbiriyle oynamaktan çok fazla ailelerini görmezler. Kısacası merak etme, Melis bugün sadece çok eğlenecek. Bu parti ona kendini çok iyi hissettirecek."

Cesur rahatlamış olmalı ki derin bir nefes verip gülümsedi. "Teşekkür ederim Eylül."

Ben de gülümseyip başımı salladım ve Melis'in arabadan inmesi için kapısını açtım.

Melis arabadan inince merakla etrafı inceledi, heyecandan belli belirsiz titriyordu. Elimi uzatınca sıcacık gülümseyerek elimi tuttu. Birlikte eve doğru yürümeye başladık.

İçeriye girer girmez bizi Emir'in annesi ile Emir karşılarken Emir, Melis'e hayranlıkla bakıp, "Çok güzel olmuşsun," dedi.

Melis de kızarmaya başlayıp, "Teşekkür ederim," diyerek başını öne eğdi.

Emir'in annesiyle birlikte hâllerine gülümsediğimizde Emir, Melis'in elinden tuttuğu gibi içeriye sürükledi. Arkalarından içeriye girince Melis'i diğer çocuklarla beraber hediye paketlerinin başında buldum. Ardından velilerimin yanına ilerledim ve parti boyunca Melis'in keyifli, mutlu hâllerini huzurla izledim.

POYRAZ

Başıma giren ağrıyla başımı çizdiğim projeden kaldırdım. Sıkıntılı bir nefes alıp boynumu kütletmek istercesine sağa sola yatırdım. Son bir kez de Demir'in görmesi gerekiyordu.

Bakışlarım saate kayınca gece yarısına gelmek üzere olduğunu gördüm. Son günlerde sürekli geç geliyordu, anlaşılan pastanede olmak ona iyi hissettiriyordu.

Hava almak için çizimlerimin başından kalkıp pencereye doğru yürüdüm. Pencereyi açıp havayı içime çektiğimde Cesur'un iskelede oturduğunu görünce hafifçe kaşlarımı çattım ve onu izlemeye başladım. Kısa bir süre izledikten sonra keyifsiz olduğundan emin olunca aşağıya indim.

İskelede yürürken Cesur, adım seslerimi duymuş olmalı ki başını bana doğru çevirdi. Beni görür görmez ayağa kalkmaya yeltenince kalkmaması için başımla işaret ettim.

Cesur itaatkâr bir şekilde başını sallayıp bakışlarını yeniden göle çevirdi. Aynı şekilde yanına oturup karanlık göle baktım.

Kısa bir süre sessizliği paylaşarak gölü izledik. Cesur'un nefes alışverişlerinin düzensizliği kulağıma doldukça sıkıntılı bir nefes aldım.

Gözlerimi karanlık gölden ayırmadan, "Beren, değil mi?" diye sorduğumda Cesur'un başı hızla bana doğru döndü. "Abi," dedi yarı panik yarı şaşkınlıkla. Akabinde diyecek bir şey bulamayınca başını yeniden göle çevirip gölü izlemeye devam etti.

"Seven adamın bakışları başka olur, hele ki sevdiğine bakarken. En başından beri Beren'e olan duygularının farkındayım. Ona bakarken kirpiklerin bile titriyor."

Sözlerim üzerine Cesur derin bir nefes aldı. "Korkuyorum," dedi çaresizlik dolu bir sesle. "Bir gün onu başka bir adamın kollarında görmekten çok korkuyorum ama bunun eninde sonunda olacağını da biliyorum. İşte o zaman ne yapacağımı, beni neyin durduracağını hiç bilmiyorum. Sanırım öleceğim gün, o gün olacak."

Başımı yavaşça Cesur'a çevirip acı çeken hâline baktım. Kaşları olabildiğince çatılmış, solukları hızlanmış, çenesi kasılmıştı. Yumruk yaptığı parmaklarını da var gücüyle avuç içine bastırıyordu.

"Neden o zaman yanında değilsin? Neden bunca yıldır uzak duruyorsun?"

Sorduğum soruyla yanakları hareket edince dişlerini sıkmaya başladığını anladım.

Tükenmiş bir soluk verip, "Verdiğim sözü tutmaya çalışıyorum ama ona dokunamamaktan çok yoruldum," dediğinde içindeki acı sesine yansımış, acısını iliklerime kadar hissetmeme sebep olmuştu.

Afallamış bir hâlde Cesur'a baktım. "Ne sözü?"

Cesur, ellerini sertçe yüzünden geçirip ağır ağır bana döndü. "Süleyman Efendi'ye onu kendimden ve hayatımdan koruyacağıma dair söz verdim."

Duyduklarımla kaşlarım havalanırken anlamsızca Cesur'a baktım. "Süleyman Efendi senden bunu mu istedi?"

Cesur keyifsizce başını salladı. "Evet."

"Neden?"

"Beren'in hayatına girdiğim an Beren'in düşmanların hedefinde kalacağının farkında."

"Neden bana söylemedin?"

"Bu bir şeyi değiştirmeyecekti ki abi. Yani korkusunu, haklı olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. Beren benim zaafım olduğu sürece ve bu bilindiği taktirde, Beren'in hayatı hep tehlikede olacaktı. En azından böyle güvende."

Gözlerindeki korku öylesine tanıdık, öylesine yakındı ki bana... Ne hissettiğini, nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordum. "Güvende ama mutlu mu?"

Cesur kısa bir an duraksayıp başını sağa sola salladı. Sorunun cevabını açıkça biliyordu. Yeniden başını göle çevirdi.

Onun başını çevirmesiyle aynı şekilde başımı göle çevirdim. "Hem sevdiğim kadını kaybetmenin acısını yaşamış hem de yeniden sevmiş bir adam olarak sana şunu söyleyebilirim ki, sevmek için tek başına yürek yetmez, sevmek cesaret ister. Sen sevdiğine sahip çıkmazsan yarın başka bir adam sevdiğine sahip çıktığında, işte o gün, ölmeden girersin o mezara. Tıpkı onu kendi ellerinle mezara koyduğun gün, girdiğin gibi. O yüzden sevgine geç kalma Cesur. Hayat çok kısa," diyerek omzunu sıktım ve ayağa kalkarak yanından ayrıldım.

Umuyordum ki Cesur sevgisine sahip çıkacaktı.

Eve girdiğimde ise Eylül ile Melis'i, Duman'la vakit geçirirken buldum. Melis beni görür görmez koşarak yanıma gelip kucağıma tırmandı.

"Ne yapıyorsunuz burada?"

"Melis uyumadan önce Duman'la biraz oynamak istedi ama artık yatıyorduk değil mi?"

Eylül'ün sorusuyla Melis başını sallayıp, "Baba, bu gece senin odanda uyuyabilir miyim?" diye sordu.

Gülümseyerek, "Olur," deyince Melis daha da koynuma sokuldu ve birlikte yukarıya çıkmaya başladık.

Eylül'ün odasının olduğu kata geldiğimizde Eylül, Melis'in yanağına uzanıp öptü. "İyi geceler tatlım," diyerek bana döndü.

"İyi geceler Poyraz."

Eylül'ün yüzüne öylece bakakaldım. Ne yani, sadece kuru bir iyi geceler mi?

Gözlerimi kısıp Eylül'e bakmaya başlayınca Eylül bundan keyif alırcasına göz kırptı ve arkasını dönüp kendi odasına doğru ilerledi. Arkasından omuzlarımı düşürüp Melis'le birlikte odama çıkmaya devam ettim.

Odaya girdiğimizde Melis, "Baba, öğretmenimin doğum gününe üç gün kaldı, elbise aldın mı?" diye sorunca gülümsedim. "Aldım."

Melis heyecanla el çırpıp kucağımdan indi ve yatağa oturdu. "Sahi mi? Ne renk?"

"Beyaz."

"Beyaz rengini çok severim. Eminim öğretmenime çok yakışacaktır."

Başımı tasdik edercesine hareket ettirip, "Senin için de beyaz bir elbise aldım, daha doğrusu dikiliyor. Yarına ikisini de hazır edecekler," dedim.

"O akşam öğretmenim de ben de çok güzel olacağız."

"Siz zaten çok güzelsiniz, hele ki benim gözümde."

Melis'in yüzünden kocaman bir gülümseme geçti. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Yarın Ela Ablamla evi nasıl süsleyeceğimizi konuşacağım."

"Süsleme işini Ela Ablan ile değil ama İlayda Ablan ile yapabilirsin."

Yüzündeki afallamış ifadesiyle, "Nasıl yani?" diye sordu.

"İlayda Ablanla konuştum. Eylül'ün doğum gününü onun pastanesinde kutlayacağız. Eğer istersen önceden gidip İlayda Ablan ile amcana orada yardım edebilirsin."

"Ba-baba se-sen ciddi misin?"

Şaşkın ifadesine tebessüm edip burnunun ucundan şefkatli bir şekilde öptüm. "Evet küçüğüm, ciddiyim, hatta o gece Güneş Ablanı da oraya getireceğim."

Melis kısa bir süre duyduklarını sindirmeye çalıştı, ardından tiz bir çığlık atarak boynuma sarıldı. Parmak ucumu çınlayan kulağıma bastırıp, "Yalnız bir ara şu çığlık meselesini konuşalım," dedim lakin Melis beni duymuyordu bile.

Dakikalar sonra Melis uyuyunca da usulca yanından kalkıp az önce alamadığım öpücüğümü almak için odadan çıktım.

3 GÜN SONRA

EYLÜL

Okul çıkışı yorgunluğumu atmak için kendimi ılık bir duşa attığımda oldukça heyecanlıydım. İlk kez bu gece Poyraz'la birlikte yemeğe çıkacaktım. Diğer yandan da oldukça huzursuzdum. Melis'in bizimle gelmeyecek olmasına üzülmüştüm ve kendimi suç işliyormuşum gibi hissediyordum.

Duştan çıktıktan sonra hazırlanmaya başlamadan önce Melis'e bakmak için odamdan çıkmıştım ki Ela elinde büyük, beyaz bir kutuyla karşıma aniden dikilince irkildim.

Benim irkilmemle Ela yüzünü keyifsizce buruşturdu. "Amacım korkutmak değildi Eylül, özür dilerim."

"Önemli değil ama ne arıyorsun burada?" diye sorduğumda elindeki beyaz kutuyu bana uzattı. "Bu kutuyu Poyraz Bey sana vermemi istedi. Şu an yoldaymış, seni almak için geliyormuş."

Bakışlarım hızla telefonumdaki saatime kaydı. "Ama daha çok erken."

Ela kutuyu elime tutuşturup, "Üzgünüm ama bu konuda bilgim yok Eylül, bana söylenen sadece bu," dedi.

"Anladım ama önce benim Melis'i görmem gerekiyor," dedim ve elimdeki kutuyu yere bırakmak için yeltendiğimde Ela'nın engeliyle karşılaştım. "Melis uyudu Eylül."

"Uyudu mu? Bu saatte mi?"

Ela, "Okulda çok yorulmuş olmalı, hemen uykuya daldı," deyince içimdeki suçluluk hissi daha da arttı.

Muhtemelen bizimle gelemediği için kendini mutsuz hissetmiş, uyumak istemişti. Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim.

O sırada Ela odamın kapısını açıp bedenimi odaya döndürdü. "Poyraz Bey gelmek üzeredir Eylül, bir an önce hazırlansan iyi edersin. Bekletilmekten hiç hoşlanmaz," diyerek beni içeriye yumuşak denilebilecek bir şekilde itince ona şaşkınlıkla baktım. "Ela, sen iyi misin? Neden garip davranıyorsun?"

"İyiyim, sadece Poyraz Bey'le aranızda yaşanabilecek olası tartışmanın önüne geçmeye çalışıyorum."

Kinayeli bir ifadeyle, "Ne kadar da düşüncelisin öyle," dedim.

Ela sırıtarak kapımı kapatınca hâline tebessüm edip kutuyu yatağın üzerine bıraktım.

Tam açıyordum ki bakışlarım çalan telefonuma kaydı. Alihan'ım arıyordu. Kutuyu açmaktan vazgeçip kardeşimin kendine has ve bana özel yaptığı kısa doğum günü müzikalini keyifle dinledim.

Telefonu kapattıktan sonra yatağın üzerine oturup kutuyu elime aldım. Üzerindeki siyah kurdelesinin ucunu çekince düğümü kolaylıkla çözüldü. Poyraz nasıl bir hediye almıştı bilmiyordum ama kutunun üzerindeki kurdelesinin bile kumaşı farklıydı. Kapağını yavaşça kaldırdım ve içindeki beyaz elbiseyi görünce gözlerime inanamadım.

Tamamı ipekten olan elbise oldukça zarif ve kusursuz görünüyordu.

Elbiseyi kutudan çıkarıp aynanın karşısına geçerek elbiseyi üzerime tuttum. İnceler bakışlarım elbisenin her bir ayrıntısında gezinirken Poyraz'ın zevkli bir adam olduğundan bir kez daha emin oldum.

Aynanın karşısından ayrılıp elbiseyi yatağın üzerine bıraktım ve üzerimdekilerden kurtuldum. Ardından elbiseyi giyip saçıma sade bir topuz yaptım. Gözlerimi ortaya çıkaran bir makyaj yaptığımda ise gece için hazırdım.

Aynanın karşısında son kez yansımama bakarken kapım çalınıp içeriye Poyraz girince, başımı geriye çevirmeden aynadan ona bakmaya başladım. Kıpırdamıyor, olduğu yere sabitlenmiş gibi gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Hâline tebessüm edip bedenimi ona çevirdim. "Hoş geldin sevgilim."

Poyraz, ona dönmemle birlikte vücudunu hareket ettirip bana doğru ağır ağır yürürken, bakışları yüzümün her miliminde kıymetli bir mücevhere bakıyormuş gibi gezindi.

Yanıma gelir gelmez, "Menekşem," diyerek sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. Uzun denilebilecek bir sürede dudaklarını alnımdan çekmedi. Tekrar tekrar soludu. Sıcak nefesi içime doldukça ince bir sızı geçti tenimden. Ciğerlerim kokusuyla kasılıyordu. Bir an dudaklarını hiç ayırmamasını diledim. Sanki eksik bir parçam vardı ve Poyraz bana her dokunduğunda o eksikliğim tamamlanıyordu.

Poyraz dudaklarını alnımdan ayırınca aşkla parlayan mavilikleri-ni gözlerime kenetleyip güçlü bir fısıltıyla dudaklarını hareket ettirdi. "Bir de kusursuz insan yoktur derler. Yalanmış. Sen bana bahşedilen en mükemmel kusursuzluğumsun."

Poyraz'ın hayran bakışları karşısında kalbimin gümbürtüsü tüm bedenimi titretse de sakin görünmeye çalışıp gülümsedim.

Poyraz'ın parmakları kıvrılan dudaklarımın üzerine yerleşti. "Çok güzelsin menekşem," dedi. Dudaklarını yanağıma yaklaştırıp koklarcasına derin bir nefes aldı. "Öylesine güzelsin ki, yüzüne her baktığımda karşında eriyorum." Dudaklarını yanağımdan sürterek boynuma indirdi ve boyun girintime bastırdı. "Kokun öylesine sarhoş edici ki."

Poyraz'ın tenimde gezinen sıcak baskısıyla başımı yavaşça yana eğip gözlerimi kapattım. Poyraz açıklığı minnetle kabul edip boynumu arka arkaya birkaç kez öptü ardından dudaklarının yerini hızla parmakları aldı. "Güzel boynunu doldurmalıyız."

Gözlerimi aralayıp başımı tekrar dik konuma getirdiğimde, Poyraz'ın cebinden siyah, kare bir kutu çıkardığını gördüm. Kutunun kapağını açmasıyla beraber içindeki tasarım harikası kolyeye şaşkınlıkla bakmam bir oldu. "Poyraz, bu çok paha... "Poyraz'ın hazırda bekleyen parmak uçları dudaklarımı örtüp cümlenin devamını getirmeme izin vermedi. "Sadece takmanı istiyorum."

"Ama Poyraz bu ger..."

Bu defa cümlemi tamamlamama izin vermeyen ve dudaklarımı örten Poyraz'ın dudakları oldu. Şefkatli bir sahiplenişle dudaklarımı kavrarken saniyeler sonra dudaklarımdan ayrılıp yeniden gözlerime baktı. "Boynunda görmek istiyorum," diyerek kolyeyi kutusundan çıkardı, arkama geçip kolyeyi boynuma taktı.

Yeniden karşıma geçince bakışlarını kolyede gezdirdi. "Hayal ettiğimden bile fazla yakıştı."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," deyince Poyraz da elimden tutarak kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Yaklaşık bir saat sonra ise çok şık bir restoranın önüne gelince durduk. Arabadan iner inmez Poyraz sıkıca elimi tuttu. İlk kez dışarıda el eleydik ve bu garip bir şekilde beni hem mutlu etmiş hem de gerilmeme sebep olmuştu.

Bakışlarım Poyraz'a kayınca, yine bilindik ruhsuz ifadesine geri döndüğünü, son derece ciddi duran ifadesini gördüm. Bir bakanın bir daha bakmaya cesaret edemeyeceği bir şekle girmişti yine sert çehresi.

Sessiz bir iç çekip bakışlarımı kapıdaki büyük Griffon amblemine çevirdim. Anlaşılan burası da ona aitti.

İçeriye girmemizle birlikte bizi karşılayan görevli üzerimden ceketi almaya yeltenince, Poyraz ani bir hareketle onu durdurdu ve sert çehresini ona çevirdi. "Gerek yok," diyerek bana döndü.

Üzerimden ceketimi alırken, "Poyraz, bu yaptığın çok kabaca," diye fısıldayınca bu defa sert bakışlarının odağı beni buldu. "Temastan hoşlanmıyorum," dedi keskin sesiyle. Ardından elimi sıkıca tuttu ve bize ayrılan masaya doğru ilerlemeye başladı.

Masaya doğru ilerlerken üzerimizdeki bakışların ağırlığını fazlasıyla hissediyordum. Bu daha da gerilmeme sebep oluyordu.

Poyraz, sandalyeye oturmama yardımcı olup tam karşıma oturduktan sonra bakışlarını gerginliğimi anlamak istercesine üzerimde gezdirdi.

Huzursuzca etrafıma bakınıp, "Neden herkes bize bakıyor?" diye sordum.

Sorduğum soruyla Poyraz sert bakışlarını etrafta gezdirdi ve yeniden bana dönüp rahat bir tavırla sandalyesine yaslandı. "İlk kez bir kadınla baş başa yemek yiyeceğim için olabilir."

Poyraz'ın sözleri yüzümde engelleyemediğim bir tebessümün yayılmasına sebep olmuştu. Ben gülümseyince Poyraz da gülümsedi. "Ne yemek istersin?"

Yiyeceğim yemeğe karar verdikten sonra Poyraz, az ileride bizi bekleyen garsonlara başıyla işaret etti.

Yemeklerimizi yemeye başladığımızda bakışlarımı bir kez daha etrafta gezdirdim. Nihayet dikkatli bakışların odağından kurtulmuştuk. "Burası çok güzelmiş Poyraz. Buraya sık gelir misin?"

"Genelde iş yemekleri ve özel toplantılar için buraya gelirim."

Melis aklıma gelince içimdeki suçluluk duygusu bana göz kırptı. Hüzünle, "Keşke bizimle birlikte Melis de gelebilseydi," dediğimde Poyraz sessiz kalıp yemeğine devam etti.

Kısa bir süre masayı sadece çatal bıçak sesleri doldurdu. Benim sessizliğim Poyraz'ı huzursuz etmiş olmalı ki, "Burayı sevdiysen istediğin zaman geliriz," dedi. "Melis de gelir."

Aklıma gelen düşünceyle keyifle sırıttım ve bakışlarımı tabağımdan ayırmadan çatal ile bıçağı yiyeceğin üzerinde gezdirip, "Bence de gelelim. İlayda ile Demir de bizimle birlikte gelsin, hatta Beren ile Cesur da," dedim.

Kalbim heyecanla gümbürdedi. Poyraz'ın vereceği cevabı duymak için başımı kaldırıp yüzüne baktım lakin umduğumun aksi bir tavır gördüm. Poyraz gözlerini kısarak sakin bir tonda, "Aklından geçenleri unut ve kimsenin ilişkisine karışma," dedi.

Sözleri üzerine yüzümü hoşnutsuzca buruşturdum. "Neden ama? Sence de güzel olmaz mı?"

"Bu onların meselesi, bizi ilgilendirmez."

Poyraz'a doğru ters bir bakış atıp sinirle homurdandım. "Başkalarına karşı bu kadar duygusuz olmak zorunda mısın?"

Elindeki çatalı tabağına bırakıp kollarını masanın üzerine yasladı. "Değer verdiğim insanlar üzerinde kelebek etkisi yaratmak istemiyorum. Herkes yaşaması gerekeni yaşamalı. Benim ya da senin bir etkin olmadan. Aşk ve sevgi cesaret işidir. Cesareti olan kazanır, olmayan kaybeder."

Poyraz yeniden yemeğe döndüğünde sözleri kafamın karışmasına sebep olmuştu. Bununla ilgili ağzından bir şey alamayacağımı bildiğim için aynı şekilde yemeğe döndüm.

Yemekten sonra restorandan çıkıp eve doğru yol almaya başladık. Yol boyunca Poyraz'ın keyifli ifadesini ve parmakları arasındaki elimi ara ara dudaklarına bastırışını izledim.

Bu hâli içimi sıcacık bir huzurla donatmıştı.

Eve doğru yol aldığımızı sanmam ise Poyraz'ın arabayı pastanenin önünde durdurmasıyla son buldu.

"Poyraz, neden pastaneye geldik?"

Poyraz şaşkın ifademe hafifçe tebessüm edip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Melis'in fikriydi."

Sözlerine anlam veremeyince belirsizlikle kaşlarımı çattım. "Ne Melis'in fikriydi?"

Poyraz hâlime biraz daha gülümseyip kemerimi açtı. "Gel hadi kendi gözlerinle gör."

Arabadan inip pastaneye girdiğimizde gördüğüm manzaraya şaşkınlıkla baktım. Pastanenin her bir köşesi özenle süslenmiş, sevdiğim insanlar bir çatı altına toplanmıştı.

Melis koşarak yanımıza geldi. Ağzı kulaklarındaydı ve beyaz elbisesi içinde kuğu gibi süzülüyordu.

"Öğretmenim, doğum günün kutlu olsun," diyerek minik kollarını belime doladığında Poyraz'ın bize huzurlu bir gülümsemeyle baktığını fark ettim.

Başımı yeniden Melis'e çevirdim. Elbisemin müsaade ettiği kadar eğilip yanaklarından öptüm.

"Teşekkür ederim tatlım." Parmaklarımı açık bıraktığı saçlarının arasından gezdirip beğeni dolu bir ifadeyle gözlerinin içine baktım. "Çok güzel olmuşsun."

Yanakları kızarmıştı. "Sen de çok güzel olmuşsun," diyerek bakışlarını süslere çevirdi. "Biliyor musun, tüm bu süsleri senin için amcamla ve İlayda Ablamla beraber yaptık. Daha sonra bize Cesur abimle Beren Öğretmen'im de yardım etti."

Heyecanına ortak olmak istercesine, "Öyle mi?" diye sorup bakışlarımı süslerde gezdirdim. "Senin elinin dediği belli oluyor, hepsi harika görüyor."

"Beğendin mi?"

"Beğenmek mi? Bayıldım."

Melis gülümseyince yeniden doğruldum ve bana bakan diğer gözlere doğru Poyraz'la ilerlemeye başladım.

Güneş'i görmemle şaşkınlığım artarken hızlıca başımı Poyraz'a çevirdim. Hâlâ şaşkınlığıma gülümsüyordu.

Güneş, "Eylül, doğum günün kutlu olsun," diyerek sarılınca Poyraz'dan bakışlarımı çekip aynı şekilde sarıldım. "Teşekkür ederim canım. Seni gördüğüme o kadar çok sevindim ki."

"Ben de Poyraz abimle birlikte olmana çok sevindim."

Güneş'in sözleriyle çiftlik evinde ona, Poyraz'la aramda bir ilişkinin olmadığını söylediğimi anımsadım. Gülümsedim. Belki o gün aramızda bir ilişki yoktu ama bir ilişkimizin olacağının sinyalini birçok kişiye vermiştik.

Güneş'in bedeninden ayrıldığımda Poyraz'ın elini belimde hissedince yeniden ona döndüm.

"Seni tanıştırmak istediğim birileri var."

Başımı sallayıp Güneş'e baktım. "Birazdan geleceğim yanına."

Poyraz'la birlikte adımlarımızın rotası bu defa, Yasin ile otuzlu yaşlarının ortasındaki oldukça alımlı kadının yanınaydı.

Onların yanına gider gitmez gülümseyerek, "Merhaba," dedim.

Yasin elini uzatıp, "Bence yeniden tanışalım Eylül, ben Yasin," dedi.

Uzattığı elini usulca sıktım. "Memnun oldum."

"Bu huysuz ve aksi adamımın yüzünü yeniden güldürdüğün için sana bir teşekkür borçluyum."

Poyraz, "Bence bu gece şansını fazla zorlama Yasin," diyerek aramıza girip ellerimizi ayırdı ve elini belime dolayıp beni kendine çekti.

Poyraz'a inanamayan gözlerle bakınca Poyraz kulağıma doğru yaklaşıp onların duyamayacağı bir şekilde, "Temastan, özellikle de uzun süren temastan hiç hoşlanmıyorum," diye fısıldadı.

Yasin de kınayan bakışlarla Poyraz'a baktıktan sonra yanındaki kadını işaret ederek, "Eşim Serpil," dedi.

"Memnun oldum Serpil Hanım."

"Ah, bana sadece Serpil de. Seninle uzun zamandan beri tanışmayı istiyordum ama bazılarını ikna etmem kolay olmadı," diyerek Poyraz'la Yasin'e doğru kısa bir bakış attı. İkilinin üzerinden bakışlarını ayırıp yeniden bana baktığında, "Muhteşem görünüyorsun," deyince gülümseyip teşekkür ettim.

Bir süre onlarla sohbet ettikten sonra Poyraz, Yasin ile Serpil'in yanında kalırken ben de beni heyecanla bekleyen İlayda ile Beren'in yanına doğru ilerledim. Bakışlarım, evdeki kızlara kayınca Ela'nın bana sırıtarak baktığını gördüm.

Anlaşılan Melis'in odasına girmek istediğimde Melis evde yoktu ve Ela'nın tuhaf davranışları bunun içindi. Parmağımı sahte bir tehditle ona doğru salladım. "Birazdan yanına geleceğim Ela Hanım."

Ela göz kırpınca gülümsedim ve tezgâh arkasına geçip önce İlayda'ya, ardından Beren'e sarıldım.

"Hiç böyle bir sürprizle karşılaşmayı beklemiyordum kızlar."

İlayda, "Vallahi ne yalan söyleyeyim Eylül, Poyraz Bey beni arayıp doğum gününü pastanede yapalım deyince beni çok şaşırttı, bir süre ne diyeceğimi bilemedim," dedi.

"İnan bana, Poyraz son günlerde beni fazlasıyla şaşırtmaya devam ediyor," dediğimde Beren gülümseyerek Poyraz'a baktı. "Poyraz Bey'e aşk kesinlikle yarıyor."

Kısa bir süre sonra ise Melis ile Güneş de yanımıza geldi. Melis'in heyecanı tazeliğini korumaya devam ediyordu. "Öğretmenim, elbiseni beğendin mi?"

"Evet, beğendim, aynı zamanda senin elbiseni de çok beğendim."

"Ben bu gece takım olmak isteyince babam ikimize de beyaz elbise diktirmiş."

Gözlerimi kısıp minnet dolu bir ifadeyle Melis'e baktım. "Demek bu güzel gecenin ve mükemmel detayların mimarı sensin. Bunun için sana çok teşekkür ederim."

Melis itiraz edercesine, "Ama ben tüm bunları tek başıma yapmadım, hepsini babamın yardımlarıyla yaptım. Bence biz ona teşekkür etmeliyiz," deyince çenesini sıktım. "Sen babanın başına gelebilecek en güzel şeysin Melis."

Melis gülümseyince Güneş'e dönüp tanışmama ihtimallerinden dolayı İlayda ile Beren'i işaret ettim. "Kızlarla tanıştın mı?"

Güneş, "Biz Beren'le zaten tanışıyorduk," deyince ilk etapta şaşırsam da söz konusu Poyraz olduğunda artık şaşırmamam gerektiğinin farkına vardım ve gülümsemekle yetindim.

Bir süre onlarla muhabbet ettikten sonra Melis çalan müziği duydukça babasıyla dans etmemi istemeye başladı.

Poyraz'ın herkesin içinde dans etmek istemeyeceğini düşündüğüm için Melis'in fikrine karşı çıktım lakin Poyraz'la daha önce hiç dans etmediğim için dans etme fikrini içimde şiddetle arzulayıp kaçamak bakışlarla ona baktım.

Ellerini pantolonun ceplerine yerleştirmiş, simsiyah takımın içinde kusursuz ve fazla çekici duruyordu. Kendinden emin duruşu gözümde çekiciliğini daha da artırırken, belli belirsiz alt dudağımı ısırdım.

Poyraz'ın mavilikleri beni bulunca dudağımı ısırmayı bıraktım. Yakalanmanın verdiği etkiyle suçlu bir çocuk edasında bakışlarımı ondan kaçırdım. Yaptığım saçmalık kafama dank edince tekrardan ona baktım. Bana doğru yürüyordu. Hızlanan kalp atışlarımın yavaşlaması için derin bir nefes aldım.

Poyraz yanıma gelir gelmez maviliklerini gözlerime sabitleyip elini uzattı. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, "Dans edebilir miyiz?" diye sordu.

Poyraz ve herkes içinde dans etmek. Aynı cümle içinde yan yana gelmeyecek kadar bile absürt duruyordu. Bir an yanlış mı duyuyorum diye zihnimde birkaç kez tekrarladım ama doğru duymuştum, dans etmek istiyordu. Öylece bakmaya devam edince, Poyraz hâlime sırıttı ve üzerime doğru eğilip, "Biraz daha bana böyle bakmaya devam edersen etrafımızdakileri yok sayıp seni öpmeye başlayacağım," dedi.

Gözlerindeki kararlılığı yutkunmama sebep oldu. Belli belirsiz başımı salladım. "Edelim," diyerek titremeye başlayan elimi Poyraz'ın güçlü elinin içine bıraktım.

Poyraz'la birlikte dans edeceğimiz alana doğru yürüyünce sanki bir anda sessizlik oldu, tüm bakışlar üzerimize kaydı. İtiraf etmem gerekirse bu bakışlardan utanmıştım.

Pastanenin tam ortasına geldiğimizde Poyraz bana döndü ve parmakları belimi sararak beni kendine çekti. Ben de boşta kalan elimi omzuna yerleştirince ağır ağır dans etmeye başladık.

Bir süre sessizce gözlerimize bakarak dans etmeye devam ettik. Üzerimdeki utanma hissi uçup gitmişti. Sanki etrafımızdaki herkes bir bir yok olmuş, sadece biz kalmıştık. Sadece onu hissediyordum. Yumuşak dokunuşları, sıcak nefesi ve bir saniye bile ayırmadan aşkla bakan mavilikleri ince ince titrememe sebep oluyor, başımı döndürüyordu.

Titremeleri durdurmak için kendimce nafile bir çaba gösterdim. Zihnimi karıştıracak bir şeyler arayarak bakışlarımı dudaklarına kaydırdım lakin bu benim için tehlikeli bir hamle oldu. Dolgun dudaklarının arasından çıkan sıcak nefesi dudaklarıma çarptıkça içimdeki ateşi harmanladı, dudaklarını öpmemek için kendimi zor tuttum.

Onun da dudaklarımı öpmemek için kendini zor tuttuğundan emindim ve ne yazık ki bunu bilmek içimdeki dürtüyü daha da harekete geçiriyordu.

Tehlikeli hamlemden kurtulabilmek için sessizliğe son verdim. "Bu gece birileri Melis'le arkamdan iç çevirmiş."

Poyraz'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Hep siz mi çevireceksiniz Öğretmen Hanım?"

İnanamıyormuş gibi ona bakıp sahte bir şaşkınlıkla, "Ben mi? Asla öyle bir şey yapmadım, yapmam da," dedim.

Poyraz da gülümseyerek başını yavaşça sağa sola salladı. "Doğduğun güne şükürler olsun menekşem."

Poyraz'ın sözleri içimi sıcacık bir huzurla çepeçevre kuşatmıştı. Aslında doğum günüm için böyle bir geceye, hediyelere bile gerek yoktu. Benim en büyük hediyem karşımdaki adamdı. Aşkla bakan gözleri, yumuşak dokunuşları, tutku dolu öpücükleri, sevme şekli... Hepsi beni güçlü bir ateşin içine atıyordu. O ateşin içinde yalnızca ona kavruluyor, ona eriyordum.

Poyraz, "Hayatıma girdiğin güne, beni kalbine kabul ettiğin güne şükürler olsun," diyerek birden durup benden ayrıldı.

Bir anda durmasına ve ayrılmasına anlam veremeyip dikkatlice yüzüne baktığımda Poyraz başını Melis'e çevirip ona göz kırptı. Benim de bakışlarım Melis'e kayarken Poyraz'ın göz kırpmasıyla Melis'in ağzı kulaklarına vardı. Oturduğu yerden kalkıp beyaz, tüylü küçük sırt çantasına uzandı. İçinden eline aldığı kutuyla bize dönerek yanımıza doğru yürümeye başladı.

Melis'in elindeki kutuyu görmemle gözlerim kocaman açıldığında hızla başımı Poyraz'a çevirdim ve Poyraz'ın önümde diz çöktüğünü gördüm.

Yüzümde engelleyemedim şapşal bir gülümseme oluştu. Sessizce, "Ne yapıyorsun?" diye sordum lakin hissettiğim heyecandan dolayı dudaklarım kurmuştu. Dizlerimin bağı da çözülmek üzereydi.

Melis yanımıza gelip sıcacık gülümsemesiyle Poyraz'a yüzük kutusunu uzattı ve onaylarcasına babasına başını salladı.

Melis'in başını sallamasıyla birlikte Poyraz'ın gülümsemesi yüzüne daha da yayılırken Melis'e, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı, bakışları yeniden beni buldu.

Melis'in de bakışları üzerimdeydi. Yüzündeki sıcacık gülümsemesini bozmadan göz kırpıp arkasını döndü, koşarak amcasının yanına gitti.

Melis yanımızdan gidince Poyraz'ın aşkla ve kararlılıkla bakan maviliklerini bakarak kesik kesik solumaya devam ettim. Poyraz kutuyu açtığında da yüreğim büyük bir gürültü ile çırpınmaya başladı.

Diğerleri de yüreğimin sesini duyuyorlar mıydı?

Poyraz'ın tam dudaklarını aralamıştı ki içimi kuvvetli bir solukla doldurup söyleyeceklerini bekledim.

Poyraz, "O gün," deyip gülümsedi ve o günü hatırlamışçasına başını sallayıp bir kez daha gözlerime kenetledi maviliklerini. "Seni ilk kez gördüğüm gün. Benim için sıradan bir cuma, öğleden sonraydı. Saçların tepeden topluydu ve saçlarının uçları elmacık kemiğinin üzerine dökülmüştü. Önündeki kâğıda bir şeyler yazıyordun. Benim içeriye girmemle bakışların önce önündeki kâğıttan ayrıldı, ardından bana çevrildi." Duraksadı. Bir anda dalgınlaşan bakışlarıyla yüzümün her milimini tarayıp, "İşte o an bir kalbim olduğunu, bir ruhum olduğunu hatırladım. Sen farkında olmadan bahar yeli gibi ansızın içime işlerken, ben aradığım dinginliğimi sende bulduğumu anladım."

Kısa bir müddet huzurlu bir sükûnetle bakışlarımın gözlerinde gezinişini izledi. Öylesine yoğun hislerle gözlerime bakıyordu ki, o bakışların karşısında yüreğim dalından kopmak üzere olan bir yaprak gibi titriyordu.

Dudaklarını aralayıp, "Sen benim zemherimi ısıttın Eylül," deyince maviliklerinin girdabında kayboldum.

Ben maviliklerinin girdabında çıkış yolunu ararken, onun dudaklarının kenarları belli belirsiz şefkatli bir tebessümle kıvrıldı. "Öfke dolu menekşelerin bana çevrildiği o günden beri hasret çektiğim sol yanım. Bir anda tüm zincirlerimi kıran mucizem, karanlığıma doğan güneşim. Önce imkânsızım oldun, sonra hayalim. Şimdi ise sonsu-

za dek seni yalnız bırakmamama, menekşelerinin içinde gülmeme, uyuduğunda ve uyandığında yanında olmama, kısacası yuvam olmana izin verir misin?" diye sorup masum bir çocuk başını hafifçe yana eğerek gözlerimin en derinine odaklandı. "Benimle evlenir misin menekşem?"

Poyraz'ın her sözüyle göz pınarlarımdaki gözyaşlarım akmak için benimle savaş verdiğinde titremeye başlayan alt dudağımı ısırdım ve gülümsemeye başlayıp elimi delirmiş gibi atan kalbimin üzerine bastırdım. Gülümsememle birlikte zor tuttuğum gözyaşlarım da usulca akınca, Poyraz, önce gözyaşlarımın yanağımdan süzülüşünü içini çekerek izledi, ardından mavilikleri cevap beklercesine dudaklarıma çevrildi.

Başımı hızlı hızlı aşağı yukarı hareket ettirip titreyen sesimi kontrol etmeye çalışarak, "Evet, evlenirim," dedim.

Verdiğim cevapla Poyraz'ın gülümsemesi yüzünü doldurduğunda Melis'in çığlığı da pastaneyi doldurdu. "Yaşasın, en büyük dileğim gerçek oldu."

Tüm bakışlar aniden Melis'e çevrilince Melis utanarak başını öne eğdi. Pastanedekiler Melis'in hâline güldüklerinde Poyraz, yüzüğü kutusundan çıkarıp titreyen elime uzandı ve elimi dudaklarına bastırdı.

Dudaklarının sıcaklığı içimi eritirken, "Bunu hiç çıkarma olur mu?" diye fısıldayıp yüzüğü yavaşça titreyen parmağıma geçirdi.

"Asla çıkarmam."

Poyraz ayağa kalkıp yüzümü ellerinin arasına aldı. "Menekşem," diyerek sıcak dudaklarını bu defa alnıma bastırdı.

Alnımdan ayrılıp gözlerime baktığında, "Seni çok seviyorum Poyraz," dedim ve sıkıca boynuna sarıldım.

Poyraz da beni sıkıca sarmalayıp burnunu boynuma gömdü, derin bir nefes alarak daha da bedenine hapsetti.

Güçlü ve güvenli kolları titrememi azaltırken Melis'in yanımıza gelmesiyle birlikte birbirimizden ayrıldık. Ona döndüğümde bakışlarım ilk olarak titreyen dudaklarına kaydı. Yüzünde kocaman gülümsemesi olmasına rağmen gözleri dolu doluydu, ağlamamak için kendiyle savaşır bir hâldeydi. Ağlamaklı ifadesini saklamak istercesine hızlıca önce beni akabinde babasını öptü. "İkinize de çok teşekkür ederim, en büyük dileğimi gerçekleştirdiniz. Sizi çok seviyorum."

"Biz de seni çok seviyoruz tatlım."

İlayda çalan müziğin sesini arttırınca Melis bir kez daha koşarak yanımızdan uzaklaştı. Melis'in uzaklaşmasıyla Poyraz aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kendine çekerek güçlü bedenine hapsetti.

Melis, dakikalarca babası ile Eylül'ü izledikten sonra yan gözle önce amcasına, sonrasında da İlayda'ya bakıp muzipçe sırıttı. İlayda'nın yanına usulca sokularak, "Bir bardak su alabilir miyim?" diye sordu.

İlayda gülümseyerek, "Tabii ki alabilirsin," deyip doldurduğu suyu uzattı.

Melis suyunu yudumlarken babası ile Eylül'ü işaret etti. "Çok yakışıyorlar değil mi?" Sorduğu soruya eş zamanlı olarak kaçamak gözlerle amcasına baktı. Amcasının onları izlediğini görünce iyice keyiflendi.

İlayda da Melis'in sorusuyla Poyraz ile Eylül'e bakıp dirseklerini tezgâha dayadı ve çenesini avuç içlerinin içine bastırdı. "Evet, çok yakışıyorlar, umarım hep mutlu olurlar."

"Ben inanıyorum, çok mutlu olacaklar," diyerek suyundan bir yudum daha aldı.

Bakışları onları izleyen amcasına bir kez daha kaydığında, amcasının yanlarına doğru geldiğini fark etti. Hızla İlayda'ya dönüp, "Ayrıca çok güzel dans ediyorlar," dedi.

"Haklısın, ediyorlar."

Melis muzipçe sırıtmaya devam edip alt dudağını ısırdı. Amcası yanlarına gelir gelmez, "Neden siz de amcamla dans etmiyorsunuz?" diye sordu.

Melis'in sorusuyla İlayda'nın yüzünde şaşkınlık oluşurken hızla çenesini kaldırdı ve o an yanlarına gelen Demir'i görünce utanarak ona baktı.

Demir ise önce İlayda'ya sonra da Melis'e bakıp, "Dans etmek mi?" diye sordu.

Melis hızla öne atılıp, "Evet amca, neden sen de İlayda Ablamı dansa kaldırmıyorsun?" diye sorduğunda İlayda'nın susması için yalvarırcasına bakan gözlerine bakıp hâline gülümsedi.

Demir de bakışlarını Melis'in üzerinden çekip İlayda'ya bakınca, İlayda'nın yanaklarının kızardığını fark etti. Hâline gülümsemek istese de onu daha fazla utandırmayı istemediği için dudaklarını birbirine bastırıp gülümsemesinin dudaklarında yayılmasına engel oldu. Ufak bir öksürükle genzini temizleyip, "Dans etmek ister misin?" diye sordu.

İlayda, nabzının teklediğini hissetti ve heyecanını belli etmemek için küçük bir nefes verdi. "Bilmem ki nasıl olur?"

Melis bir kez daha araya girdi. "Çok güzel olur hem de. Hadi siz de dans edin."

İlayda hissettiği yoğun heyecandan dolayı dilinin dönmediğini anlayınca sessiz kalıp bakışlarını Demir'in gözlerinden zar zor ayırarak Melis'e çevirdi. Melis'in başını salladığını görünce de yeniden Demir'e dönüp uzattığı eline baktı, ardından tereddütlü bir şekilde elini avucunun içine bıraktı.

Demir'in avuç içinin sıcaklığı İlayda'nın tüm bedenini ince ince titretirken, Demir onu çoktan Eylül ile Poyraz'ın yanına doğru götürmeye başlamıştı.

Melis de ikilinin arkasından keyifle sırıttığında, Güneş'in sesi kulaklarını doldurdu. "Yine ne işler peşindesin ufaklık?"

"Hiç."

Güneş gözlerini kısıp inanmıyormuş gibi bakınca, Melis daha da gülmeye başladı. "Ben sadece babamla öğretmenimin evlenmesini istediğim kadar amcamla İlayda Ablamın da evlenmesini istiyorum."

"Yoksa onlar da mı sevgili?"

"Hayır ama çok isterdim," deyip amcası ile İlayda'ya baktı. "Bence yakışıyorlar."

"Bence de yakışıyorlar ama aşk yakışmaktan çok daha fazlasıdır ufaklık."

"Nasıl yani?"

"Yani hissetmektir aşk, önce kalbinde hissedeceksin, eğer ikisi de kalplerinde hissediyorsa işte o zaman gerçekten yakışıyorlardır."

"Sen hiç hissettin mi?"

Güneş hafifçe yüzüne buruşturdu ve geçmişinde yaşadıklarını anımsayınca başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, hissetmedim. Belki günün birinde hissederim ama yaşayacağımı hiç sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü hiçbir erkeğin benim gibi kir..." Cümlenin devamını getiremeden sustu ve başını öne eğip bedenine tiksinircesine baktı. "Benim gibi bir kızı sevebileceğine inanmıyorum."

"O ne demek?"

Güneş gözüne dolan yaşları göndermek için çaba sarf edip, "Boş ver," diyerek karşısında dans eden çiftleri izlemeye devam etti.

Demir ise dans edecekleri alana gelince durdu ve İlayda'nın yeşillerine takılı kalırken derin bir nefes aldı. Kalp atışları hızlanınca parmaklarını beline bastırıp usulca kendine çekti. İlayda'nın yüzüne yaklaşmasıyla kokusunu daha rahat içine çekmişti. Nefesi de yavaş

yavaş dudaklarına çarpmaya başlamıştı. Kuruyan boğazını ıslatıp elini omzuna yerleştirmesini bekledi. Çok geçmeden omzuna ürkekçe değen elle adımlarını hareket ettirdi.

İlayda da Demir'in adımlarına ayak uydurmaya çalıştığında ilk kez biriyle dans etmenin bu kadar zor olduğunu hissediyordu. Demir'in erkeksi kokusu bedenini uyuşturmuştu sanki, zar zor hareket ediyordu. Ayrıca bu kadar yüzleri birbirine yakınken ve nefesleri birbirine karışıyorken beyninin de uyuştuğunu hissediyordu.

"Demir." Hissettiği duygu yoğunluğundan çıkmak için konuşmaya çalıştığında dudaklarını, Demir'in dudaklarına değmesinden son anda kurtardı. Demir'in hayran bakışlarının kurtardığı dudaklarında olduğu görünce de üzerine sıcaklık bastığını hissedip yavaşça yutkundu.

"Efendim?"

Demir'in fısıltısını duyar duymaz hızlıca kendini toparlayıp, "Son günlerde düşünüyorum da her akşam ve hafta sonları buradasın, benim yüzümden çok yoruluyorsun," dedi.

"Ben hâlimden şikâyetçi değilim."

"Ama ben kendimi kötü hissetmeye başladım, ayrıca Meltem konusunda da sonuca yaklaştık, yani onunla daha fazla vakit geçirmelisin yoksa ilişkiniz başlamadan bitecek."

Demir, İlayda'nın sözleriyle kaşlarını çattı ve başını geriye çekti. Kısa bir süre bakışlarını pastanede gezdirdi. Ona huzur veren tek yere baktı bir süre. Yeniden İlayda'ya dönüp kararlı bir ifadeyle, "Ben zaten olmak istediğim yerdeyim," dedi. İlayda'nın yüzüne anlamsızca baktığını görünce konuşmaya devam etti. "Ayrıca artık Meltem'le ilişkimin başlamasını istemiyorum."

İlayda duydukları karşısında gözlerinin kocaman açılmasına engel olamadı. Titreyen sesine lanet edip, "İ-istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, istemiyorum."

"Ama onu seviyorsun."

Demir, yüzünü az önceki gibi İlayda'nın yüzüne yaklaştırdı. Titreyen kirpiklerine bakıp sevdiği yeşillerine odaklandı. "Ben sevmeyi çok yanlış anlamışım." İlayda'nın hâlâ yüzüne anlamsızca baktığını görünce de gülümseyerek, "Bu şarkıyı sever misin?" diye sordu.

İlayda, Demir'in ne demek istediğini anlamaya çalışırken sorduğu soruyla kendini toparlayıp çalan şarkıyı duymaya çalıştı. Çalan şarkının Mariah Carey'nin *My All* şarkısı olduğunu anlayınca gülümsedi. "Evet, çok severim."

"Ben de severim."

İlayda gülümsemeye devam etti. "Çok anlamlı, değil mi?"

Demir, karşısındaki kadının yüzüne biraz daha yaklaşıp onun nefesini kestiğinden habersiz içinden geçen duygularının dilinde can bulmasına hâkim olamadı. "İlk kez böylesine anlamlı."

Beren ise pürdikkat İlayda ile Demir'i izlerken elindeki içeceğini keyifle yudumluyordu. Bir süre sonra yanı başında hareketlenme olunca başını yanına çevirip gelen kişiye baktı.

"Umarım rahatsız etmiyorumdur ama seninle tanışmadık ve tanışmak isterim. Ben Serkan."

Beren beklemediği tanışma faslına şaşırırsa da şaşkınlığını belli etmeden Serkan'ın elini sıktı. "Ben de Beren, memnun oldum Serkan."

Serkan avucundaki eli bırakmadan, "Dans edebilir miyiz?" diye sorduğunda eli hiç beklemediği bir anda Beren'in elinden sertçe ayrıldı.

Buna sebep olan adama başını çevirdiğinde adamın üzerindeki öldürücü bakışlarını görür görmez bir adım geriye gitti.

"Hayır, edemezsiniz," dedi Cesur dişlerinin arasından. Beren'in elini Serkan denilen adamın elinin içinde gördüğü an tüm kanının alev aldığını hissetmiş, soluğu hızla yanlarında almıştı.

Beren, "Neden?" diye sorduğunda bu defa sert bakışlarını ona çevirdi. Cesur, çok kısa bir müddet Beren'in gözlerine baktıktan sonra, "Çünkü benimle dans edeceksin," dedi ve Beren'in elini sıkıca tutup ilerlemeye başladı.

Beren afallamış bir hâlde Cesur'a baktı. "Cesur, ne yaptığını sanıyorsun?"

Cesur, Beren'e cevap vermeyip dans edecekleri alana doğru yürümeye devam etti. Bir yandan da sakinleşmek için kendi kendine telkinler veriyor ama damarlarında gezinen kıskançlık ateşine bir türlü mâni olamıyordu.

Dans edecekleri alana gelince Beren'e döndü ve kendinin bile hayret edeceği bir sahiplenişle Beren'in belini sarıp hızlıca bedenine hapsetti.

Beren'in de Cesur'un beklemediği hareketiyle şaşkınlığı daha da artarken, ne yapacağını bilemez bir hâlde sıcaklığına öylece teslim oldu. Onu öptüğü günden beri ilk kez bu kadar yakınlardı birbirlerine, göğüs kafesleri birbirine değiyordu. Kısa bir süre kıpırdamadan öylece durdu ve Cesur'un öfkeli soluklarının kulaklarını doldurmasını dinledi. Ardından Cesur'un anlamlandıramadığı öfkesinin sebebini anlamak için çenesini kaldırıp Cesur'un gerginlikten iyice kasılmış yüzüne bakarak geriye çekildi.

Cesur, göğsünden ayrılan Beren'le bedeninin üşüdüğü hissedince onu yeniden bedenine bastırma, tamamen içine hapsetme arzusunu içinde güçlükle zapt etti. Olmuyordu, ona bu kadar yakınken uzak durmaya çalışmak çok zor geliyordu. Çaresizce soludu. Biraz daha hareket etmeden durmaya devam ederse Beren'in yanından gideceğini bildiği için öylece durmaya son verip adımlarını hareket ettirmeye başladı.

Beren, "Cesur, bu yaptığın çok kabaydı, resmen adama ayıp oldu," deyince Cesur sert bir bakış attı. "Sence oradan bakınca ayıp olması benim umurumda gibi mi duruyor?"

Cesur'un söyledikleriyle Beren kaşlarını çatıp, "Benim umurumda ama. Yaptığın hiç doğru değildi," dedi.

Cesur, "Doğru ya da yanlış, benim için önemi yok," diyerek öldürücü bakışlarını bir kez daha tezgâh arkasından onları izleyen Serkan'a çevirdi ve dişlerinin arasından sertçe konuştu. "Kime dokunduğuna dikkat etsin."

"Bana ve hayatıma karışmana sinir oluyorum Cesur," deyince Beren, Cesur kolları arasındaki kadına baktı.

Öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzü, parlayan gözleri, sinirden titreyen dudakları ve kirpikleri...

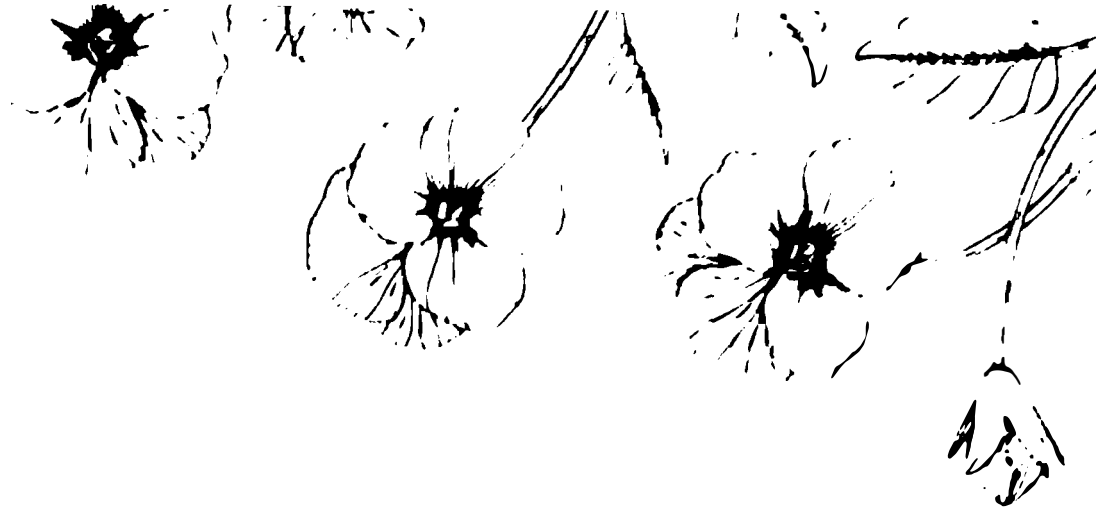
Öylesine güzeldi ki Cesur için, o an Beren'i kollarından ayıramamaktan çok korktu.

"Üzgünüm ama bu elimde değil."

Beren kaşlarını daha da çattı. "Babam, beni korumanı istedi diye illa korumak ya da özel hayatıma karışmak zorunda değilsin Cesur, bunu anla artık ve beni birilerinden korumaya çalışmaktan vazgeç."

O sırada müzik durunca Beren, Cesur'dan tamamen ayrılıp içini yakan zehrini dışarıya bırakmaktan çekinmedi. "Bunları babam istedi diye yapma artık Cesur, lütfen benden de hayatımdan da uzak dur," diyerek arkasını dönüp yerine geri yürüdü.

Cesur arkasından bakarken, "Baban istediği için değil, kıyamadığımdan, korktuğumdan yapıyorum. Canımdan çok sevdiğimden yapıyorum, bir bilsen keşke..." diye belli belirsiz mırıldandı.

EYLÜL

Müzik durduğunda Poyraz'ın gözlerine bakmaya devam edip hafifçe tebessüm ettim. "Hayatım boyunca kutladığım en güzel doğum günü bu gece oldu ve en özel hediyeyi bu gece aldım. Bunun için sana teşekkür ederim." Poyraz gülümsemeye başlayınca konuşmaya devam ettim. "Evlenme teklifini Melis'le birlikte yapman benim için o kadar anlamlı ki, daha güzelini hayal edemezdim. Asıl bunun için teşekkür ederim sevgilim. Bana bu gece hissettirdiklerinin tarifi yok, nasıl sözcüklere dökerim bilmiyorum ama bilmeni isterim ki, bu gece beni dünyanın en mutlu kadını yaptın."

Poyraz, yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Asıl sen, benim yuvam olmayı kabul ederek beni dünyanın en mutlu adamı yaptın menekşem." Poyraz'a minnetle gülümsediğimde Poyraz kulağıma doğru yaklaştı. "Ayrıca teninin her zerresini öpmeme bir adım daha yaklaştırdığın için de teşekkür ederim," diyerek boğuk sesiyle fısıldadı.

Poyraz'ın sözleriyle soluklarım hızlanırken gözlerimi kısıp ona baktım. "Daha önce arsız bir adam olduğunu söylemiş miydim?"

Poyraz başını sallayıp burnumun ucunu öptü ve elimden tutarak Yasin ile Serpil'in yanına ilerledi.

Onların yanına vardığımızda, Serpil'in meraklı gözleri üzerimdeydi. Poyraz'a küçük bir bakış attı. "Çok merak ediyorum, tanışmanız nasıl oldu?"

Aynı şekilde Poyraz'a bakıp gülümsedim. O da benim gibi gülümsüyordu. "Oldukça hareketliydi," dedim ve telefon görüşmesinden başlayarak yaşadığımız o gergin anları anlattım.

Anlatacaklarımı bitirdiğimde Serpil, "Demek tanışmanız bu kadar sert oldu ha? Poyraz'dan da anca bu beklenirdi zaten," deyince, Poyraz ifadesiz bir şekilde Serpil'e baktı.

Yasin de büyük bir memnuniyetle araya girip, "Adamım diye demiyorum ama terslik, aksilik, huysuzluk konusunda üstüne yoktur," diyerek kolunu keyifle Poyraz'ın omzuna attı.

Poyraz bıkkın bir şekilde Yasin'in kolunu omzundan attı ve Yasin'le Serpil'e ithafen, "Siz ikiniz, yanınızda olduğumun farkındasınız değil mi?" diye sordu.

Yasin'in bakışları yeniden beni bulurken gülümseyerek göz kırpıp Poyraz'ı işaret etti. "İşte tam da bunu anlatmaya çalışıyorum."

Poyraz, Yasin'e doğru anlayamadığım bir şekilde bir şeyler homurdandığında, Poyraz'a kıyamayıp konuyu üzerinden çekmek için Serpil'e döndüm. "Siz nasıl tanıştınız?" diye sorunca, Serpil bakışlarını kısa bir anlığına boşluğa tutundurdu ve yüzünden güzel bir tebessüm geçti.

O günü düşündüğü belli oluyordu.

"Ben de polis memuruyum ve biz o zamanlar Yasin'le aynı birimde çalışıyorduk. Yasin, benim amirimdi. İşe başladığım ilk günden sevgili olduğumuz güne kadar bana yapmadığı eziyet kalmamıştı," diyerek ters ters Yasin'e bakmaya başladı. Yasin de Serpil'in sözleriyle iyice keyiflenmişti. Yerinde duramayan muzır bir çocuk gibiydi hâlleri.

Böyle bir geçmişleri olduğunu beklemiyordum. Şaşkınlıkla, "Nasıl eziyet etti?" diye sordum.

"Beni alakasız, saçma sapan görevlere gönderip duruyordu. Asla gitmek istediğim görevlere gidemiyordum, bir şekilde engel oluyordu."

Serpil'in sözleri üzerine Yasin araya girdi. Buraya geldiğimizden beri yüzünde ilk kez ciddi bir ifade görüyordum. "Serpil, çok gözü kara bir polis memuru, düşünmeden kendini ortaya atan biri. Bu belki iyi bir şey ama onu gördüğüm ilk günden beri o benim canım ve ben, göz göre göre canımı tehlikeye atamazdım. O yüzden saçma sapan bahaneler bulup onun tehlikeli görevlere gitmesine engel oluyordum."

Serpil aklına gelen düşünceyle gözlerini kısıp Yasin'e doğru ters bir bakış attıktan sonra bana döndü ve onu şikâyet etmeye devam etti. "Ha bir de sanki benden başka birisi yokmuş gibi sürekli benden odasına çay ya da kahve isteyip duruyordu. Üstelik götürdüğümü de beğenmiyor, tekrar tekrar istiyordu. İnan ki bir kaşık suda boğmamak için kendimi zor tutuyordum."

Yasin, yeniden keyiflenerek, "Ne yapayım Eylül, sen söyle? Zaten görevlerine engel olduğum için benden nefret ediyordu, yüzümü bile görmek istemiyordu. Başka ne yapabilirdim? Sürekli getir götür işi yaptırdığım için hep yanı başımdaydı, gerçi en son yakınıştı ama her neyse," diyerek yüzünü acı çeker bir ifadeyle buruşturdu.

"Aa, aşk olsun amirim, daha kaç kez söyleyeceğim size... Bilerek değildi o, elim çarptı sadece."

"Sen onu benim külahıma anlat, çocuğumuz olmazsa soranım ben sana."

Yasin tam olarak neresinin yandığını anlatmaya çalışırken Poyraz sert bir şekilde elini Yasin'in omzuna atıp kendine doğru çekti ve onunla birlikte yanımızdan uzağa ilerledi.

Yasin onu kurtarmamı istercesine bana bakışlar atıyordu lakin telefonum çalmaya başlayınca bakışlarım çalan telefonuma kaydı.

Arayan babamdı.

Serpil'e dönüp, "Birazdan geliyorum," dedim ve rahat konuşabilmek için arka odaya ilerledim.

"Efendim baba?"

Babam ilk olarak doğum günümü kutladıktan ve hâlimi hatırımı sorduktan sonra beni daha da keyiflendirecek haberini verdi. "Haftaya okullar tatile giriyordu, değil mi kızım?"

"Evet baba, tatile giriyor."

"Annenle de az önce onu konuştuk. Alihan'ın bir proje için Türkiye'ye gelmesi gerekiyormuş. Haftaya şirketiyle beraber çalışmalara başlayacaklarmış. Madem Alihan, Türkiye'ye geliyor, biz de onunla birlikte gelelim dedik. Hem bize de değişiklik olsun, sen tatilinde buraya gelme, biz gelelim."

Babamın söyledikleri karşısında kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını hissettim. Nihayet Poyraz'dan onlara bahsedebilecektim ve onları tanıştırabilecektim. "Ah, çok sevinirim baba, sizi öyle çok özledim ki."

"Biz de seni çok özledik kızım, yaz başından beri güzel yüzüne hasret kaldık."

"Ben de size hasret kaldım, bir an önce gelin," dedim ve onunla biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapatıp parmağımdaki yüzüğe bakarak derin bir iç çektim.

İçim kıpır kıpır olurken tek sorun, yeniden kaçarak çıktığım o eve geri dönecek olmamdı ama ailemle birlikteyken kötü anılarımın üstesinden gelebileceğime emindim.

Düşüncelerim arasında arka odadan çıktığımda, Poyraz'ın tedirginlikle beni beklediğini gördüm. Beni görür görmez hızlı adımlarla yanıma gelip tam karşımda durdu. "Bir sorun mu var?"

Öylesine tedirgin, bir şey olmasından dolayı öylesine huzursuzluk duyuyordu ki, bambaşka hissetmeme sebep oluyordu. "Hayır, aksine keyfim daha da yerine geldi çünkü ailem haftaya buraya geliyormuş."

Poyraz'ın yüzündeki gerilen kasları yavaşça gevşedi ve rahat bir nefes verdi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Tedirginlik dolu bir hisle, "Yalnız Poyraz onlar gelince benim eve dönmem gerekiyor, biliyorsun değil mi?" dediğimde Poyraz'ın yüzü yeniden kasıldı. "O eve geri dönmeni istemiyorum, ailen de bizimle kalsın."

Poyraz'ın teklifiyle babamın yüzü gözlerimin önüne gelince vücudum endişeyle ürperdi. "Babam böyle bir şeyi asla kabul etmez Poyraz. Zaten şu an bile yaşadığımı duysa bana nasıl kızacağını tahmin dahi etmek istemiyorum. Ve onlar neden o evden gitmek zorunda kaldığımı bilmiyorlar. Nedenini duymayı kaldıramazlar."

"Anlıyorum Eylül ama senin o evde kalmanı istemiyorum, eminim baban bir şey demeyecektir."

Babamın bir şey dememe gibi bir ihtimal yoktu.

Poyraz'ın ellerine uzanıp parmaklarımı parmaklarından geçirdim ve onun anlayacağı dilden konuşmaya çalıştım. "Tek bir soru soracağım sevgilim sana. Sen olsan Melis'in sevgilisinin evin..."

"Eylül!" Poyraz dişlerinin arasından adımı vurgularcasına söyleyince cümlenin devamını getiremeyip gülümsedim. "Benim de demek istediğim bu işte. Yani sevgilim, benim babam da böyle bir şeyi asla kabul etmez."

Poyraz bıkkın bir şekilde nefesini verdi. "Tamam, ben ev işini hallederim. Başka bir evde kalırsınız."

Poyraz'ın ayarlayacağı evi az çok tahmin edebildiğim için başımı hafifçe yana eğdim. "Yalnız sıradan bir apartman dairesi olsun olur mu? Çünkü aldığım maaş belli, bunun da izahını onlara yapamam."

Poyraz'ın tek kaşı kavislenirken ifadesiz bir şekilde yüzüme baktı. O sırada İlayda bana seslenince gülümseyerek Poyraz'ın yanağından öptüm ve İlayda'nın yanına doğru ilerledim.

Kızların yanına vardığımda üçü de merakla parmağıma bakıyordu. Onların tebriklerine karşılık verip aralarındaki sohbete dâhil oldum.

Saat ilerledikçe gözlerim Melis'i aradı. Onun uyku saati çoktan geçmişti ve böyle bir gece onu yorgun düşürebilirdi. Onu arama ihtiyacı içinde bakışlarımı etrafımda gezdirdiğimde Poyraz'ın kucağında olduğunu gördüm. Babasının kucağında iyice mayışmış, göz kapakları kapanmaya başlamıştı.

Kızların yanından ayrılıp onların yanına doğru ilerledim ve yanlarına gidince gülümseyerek Melis'e baktım. "Çok mu uykun geldi?"

Melis cevap vermeyip başını sallamakla yetinince daha da gülümsedim, uzanıp yanağından öptüm. Ardından Poyraz'a dönüp, "Gidelim artık, Melis uyumak üzere," dedim.

Poyraz tasdik edercesine başını salladığında Serpil de Yasin'e döndü. "Biz de gidelim artık, saat epey geç olmuş."

Onlar konuşmaya devam ederken İlayda'nın yanına ilerleyip pastaneyi işaret ettim. "Hep birlikte buraları toparlayalım, sonra da beraber çıkalım, sen de bu gece çok yoruldun. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

İlayda sıcacık gülümsemesiyle ellerimi tuttu. "Benim için zevkti, ayrıca hiç yorulmadım. Hem toparlanacak çok bir şey de yok. Melis'in çok uykusu geldi, siz daha fazla beklemeyin. Ben Serkan'la hallederim," dediğinde Demir bizi duymuş olmalı ki anında yanımızda belirdi. "Siz gidin Eylül, ben buralardayım, hallederiz biz."

Demir'in sözleriyle İlayda ona döndü. "Demir, teşekkür ederim ama sen de gidebilirsin, biz Serkan'la hallederiz."

"Ben burada kalmak istiyorum."

Demir, İlayda'nın gözlerinin içine bakarak kalmak istediğini söyleyince, İlayda sadece başını sallayabildi.

Karşımdaki ikiliye bakarken yanlarından bir an önce gitmemin en doğrusu olduğuna kanaat getirerek usulca yanlarından ayrılıp yeniden Poyraz'ın yanına adımladım. Melis çoktan babasının omzuna başını yaslamış, uykuya dalmıştı. Tam çantama uzanıyordum ki

bakışlarım bu defa Cesur'a kaydı. Serkan'ı bir köşeye çekmiş sürekli bir şeyler söylüyordu ve Beren de gergin bir ifadeyle onları izliyordu.

Adımlarımı Beren'e çevirdim. Yanına gider gitmez bakışlarımı Cesur'un üzerinden çekmeden, "Orada n'oluyor?" diye sordum.

Beren gergin bir soluk alıp, "Az önce Serkan benimle dans etmek istedi ama bil bakalım n'oldu?" diye sorup karşımdaki ikiliyi gösterdi.

"Kızdı mı?"

"Kızmaz mı, babama ne der sonra?"

"Belki babandan dolayı değildir."

"Hiç sanmıyorum."

Dikkatle Cesur'a baktım. Garip görünüyordu. En azından beklediğim gibi değildi. "Yalnız Cesur fazla sakin görünmüyor mu?"

Beren alt dudağına eziyet ederek, "Onun sinirli hâlini sakin hâline tercih ederim, inan bana bu sakinliği hiç hayra alamet değil," deyince Serkan adına endişelenmeye başladım. "Sence yanlarına gitmeli miyiz?"

Beren, "Hayır, zaten Poyraz Bey'in gözleri de Cesur'un üzerinde," diyerek Poyraz'ı işaret etti.

Bakışlarımı sevdiğim adama çevirince onun da dikkatli bir şekilde Cesur'u izlediğini gördüm. Bir süre onları izledikten sonra Cesur'a seslendi ve Cesur ona dönünce gidiyoruz anlamında başını hareket ettirdi.

Cesur da başını sallayıp yeniden Serkan'a döndü, bir şeyler daha söyleyip kapıya doğru ilerledi.

Beren ise tüm keyfi kaçmış bir hâlde ceketine uzandı. Bana dönüp, "Tekrardan tebrik ederim Eylül," diyerek Cesur'un arkasından kapıya doğru ilerledi.

Poyraz yanıma gelince İlayda ile vedalaşıp pastaneden çıktık ve bizi hemen kapının önünde bekleyen arabaya bindik. Serdar, evdeki kızları alırken, Yasin ile Serpil de kendi arabalarına bindi.

Cesur da Beren'in arabasının yanında ona hararetli bir şeyler söyledikten sonra arkasını döndü ve yanımıza doğru yürüdü. Beren, arabasına binmek yerine üzgün bir ifadeyle onun gidişini izlemeye başladı.

Beren'in ifadesi içimin kıyılmasına sebep olmuştu. Bir an içimde Cesur'la bu konuyu konuşmak için güçlü bir istek belirdi fakat Poyraz'ın dedikleri aklıma gelince içimdeki isteğimi bastırdım. Ayrıca Beren de böyle bir konuşma sonrası bana bir daha asla güvenmezdi.

Düşüncelerimden Cesur'un bindiğimiz arabanın yanına geldiğini görünce sıyrıldım. Tam kapıyı açıyordu ki zaman bir anda dondu sanki, her şey ağır çekimde hareket etmeye başladı.

Gecenin karanlığını yaran beyaz bir araba yanımızdan hızla geçtiğinde, arka arkaya atılan silah seslerinin arasından duyduğum tek ses Cesur'un, Beren'in adını haykırması oldu.

Korkuyla Cesur'a baktığımda, Cesur tüm gücüyle koşarak Beren'in yanına doğru gitti ve önüne atladığı gibi onunla birlikte aynı anda yere düştüler. Melis de silah sesleri ile Cesur'un yakarışıyla uykusundan sıçrarken, Poyraz öfkeden kararmış yüzüyle kurşungeçirmez camda oluşan kurşun izlerinin arasından Cesur'a baktı.

Hızlıca bana dönüp, "Sakın arabadan inmeyin," diyerek yay gibi gerilmiş bedeniyle arabadan indi ve "Cesur!" diye bağırarak Cesur'a doğru koşmaya başladı.

Melis, "Öğretmenim, ne oluyor?" diye sorduğunda başımı ona çevirdim. Korkudan ağlamaya başlamıştı. Güneş'le göz göze geldiğimde Melis'in başını kaldırmaya çalıştığını görünce ona izin vermeyerek minik bedenini kucağıma çekip sakinleştirmek istercesine kendime iyice bastırdım.

Titreyen sesimle, "Korkma tatlım, bir şey yok," diyerek sessizce ağlamaya başlayan Güneş'e yeniden baktım.

Poyraz'ın bağırışı ortalığı bir kez daha inlettiğinde beyaz arabanın peşinden peş peşe üç araba aynı hızda yol almaya başladı ve sani-

yeler sonra gözden kayboldular. O sırada Beren'in çığlığı duyulunca korkuyla başımı geriye çevirdim.

Cesur hareketsiz bir hâlde yerde yatıyor, Beren başucunda diz çökmüş, çığlık çığlığa ağlıyordu. Demir de Beren'i, Cesur'un yanından kaldırmaya çalışıyordu.

Bakışlarım arabadan inmiş, eliyle ağzını sıkıca kapatmış bir hâlde ağlayarak onları izleyen Ela'ya kaydı. Hızla camı açıp titreyen sesimle Ela'ya seslenerek yanıma gelmesini istedim.

Ela hızlı adımlarla yanıma geldiğinde bakışlarımı ağlayan Melis'e çevirdim. "Ben şimdi geleceğim tatlım, burada Ela Ablanla ve Güneş Ablanla birlikte kal tamam mı?"

"Öğretmenim, Cesur Abime bir şey mi oldu?"

Bilmediğim sorunun cevabıyla bakışlarım yeniden onları bulunca, Poyraz'ın panikle elini Cesur'un sırtına bastırdığını gördüm. Beren de hâlâ bağırmaya devam ediyordu.

Dudaklarımdan derin bir soluk bırakıp titremeye başlayan ellerimle ellerini tuttum. "Eminim olmamıştır, sen merak etme," diyerek hızlıca arabadan inip Ela'ya döndüm. "Asla dışarıya bakmasına izin verme."

Ela, elinin tersiyle gözyaşlarını silip başını salladı ve arabaya bindi.

Bakışlarımı Ela'dan çevirince yerde yatan, daha önce çok kez gördüğüm korumaları ve onların başında onlara yardım etmeye çalışan diğer korumaları gördüm.

Kimisi kolundan yaralıydı, kimisi bacağından. Birkaçı ise tıpkı Cesur gibi hareketsiz yatıyordu. Onların başında da Yasin ile Serpil vardı.

Serpil, "Arabaları getirin!" diye bağırırken Yasin de elinde telefonla sürekli karşı tarafa öfkeyle emirler yağdırıyordu.

Ortalık bir anda savaş alanına dönmüştü.

Gözlerime hızla firar eden gözyaşlarımdan dolayı görüş alanım bulanıklaştığında, çığlık atmamak için avuç içimi dudaklarıma bastırıp Cesur'a doğru koştum.

Poyraz beni fark eder fark etmez öfkeden tamamen kararmış bakışlarını bana çevirip bağırmaya başladı. "Ben sana arabadan inme demedim mi?" Durdum ama beni durduran Poyraz'ın sesi değil gördüklerimin dehşetiydi. Cesur'un sırtı, omuzları, kolları kanla boyanmıştı ve Poyraz'ın kolları arasında can çekişiyordu. Gördüğüm manzara karşısında nefesimi tuttum.

Poyraz'ın sesiyle etrafım etten duvarlarla örülünce görüş alanımı kapatan korumaların aralarından geçmeye çalıştım ve Cesur'u görmeye uğraştım. O hengâmede Poyraz'ın, "Eylül, hemen arabaya dön!" sesi yankılandığında korumalardan biri bana dönüp, "Eylül Hanım, lütfen," dedi.

Lakin kimseyi duymuyor gibiydim. Kulaklarım şiddetle uğulduyor, gözyaşlarım yanaklarımı sızlatıyordu. Cesur'u görebilmek için uğraşmaya devam ettim.

Bulduğum ilk aralıktan onlara bir kez daha baktığımda Poyraz'ın ifadesinin gittikçe artan bir endişeyle dolduğunu gördüm. Cesur'a bakarken kendini öylesine çok sıkıyordu ki, yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Boynundaki ve alnındaki tüm damarlar iyice ortaya çıkmış, canından can kopmuş bir vaziyette Cesur'a bakıyordu.

Güçlükle nefes alıp zar zor çıkan sesiyle, "Sakın aslanım, sakın bana bunu yapma." Bakışları beyaz gömleğinden yeri boyamaya başlayan kana kaydı. Ardından Cesur'u hafifçe sarsıp yaralı bir hayvanın yakarışı gibi, "Aç lan gözlerini, sana bir şey olmayacak, duydun mu beni?" diye haykırdı.

Bu öylesine güçlü bir yakarıştı ki, yüreğime tarifi imkânsız koca bir acı çöktü, yakıp kavurdu her bir zerremi.

Poyraz onları öylece izleyen korumaları fark edince öfkeyle onlara bakıp, "Ne bakıyorsunuz lan, arabayı getirsenize!" diye yeniden haykırdı.

Beren ise ağlamaya devam ederken Demir onu zar zor ayağa kaldırıp düşmemesi için sıkıca tuttu. Beren'in perişan hâli kalbimi sı-

kıştırmıştı. Boğazıma oturan yumru bağrımı da yakınca dudaklarımı güçlükle aralayıp, "Poyraz, o, yaşıyor mu?" diye sordum.

Cılız çıkan sesimle sorduğum soru, gecenin ayazına ve kasvetine karıştığında sanki üzerimize büyük bir kayıp hissi yağdırdı, her birimizin yüreğine sonsuz bir delik açtı.

Teselli bulmak istercesine bir el aradım. Bulamayınca da titreyen ellerimle kollarımı sıkmaya çalıştım. O sırada Poyraz'ın boşluğa düşmüş mavilikleri bana çevrildi. Çok kısa bir an ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerime bakıp Demir'e döndü. "Onları sağ salim eve götür."

Demir başını salladığında Poyraz, Cesur'u kucağına aldığı gibi yanı başına gelen arabaya bindi. Poyraz'ın arabaya bindiğini gören Beren de tam peşinden koşuyordu ki Demir'in engeline takıldı. "Olmaz Beren."

Beren, Demir'in kollarının arasında çırpınarak inledi. "Lütfen, bırak da onunla gideyim."

"Eminim o iyi olacak."

Beren hıçkırıklarının arasından güçlükle duyulan sesiyle, "Yalvarırım bırak beni, belki de bu onun son nefesi. Yanında olmak istiyorum, bırak beni lütfen," deyince Demir, dudaklarını birbirine bastırdı ve çaresizlikle ellerini Beren'in kollarından çekti.

Demir'in ellerini bırakmasıyla da Beren can havliyle Cesur'un peşinden arabaya bindi.

"Hadi Eylül Hanım." Duyduğum sesle başımı önce arabayı işaret eden yanı başımdaki korumaya çevirdim, ardından diğerlerine. Hepsinin yüzünde aynı ifade, aynı öfke vardı.

Korumaya başımı sallarken bakışlarım Demir'e kaydı. Demir, donmuş bir hâlde pastane kapısından olanları izleyen İlayda'nın yanına gitti ve bileğinden tutup onu da arabaya doğru ilerletti.

Yeniden arabaya bindiğimde ise Melis'in ağlamaya devam ettiğini gördüm.

Benim binmemle birlikte Melis, "Öğretmenim, o iyi değil mi?" diye sorunca Güneş'le bir kez daha göz göze geldim.

"İyi olacak," diyerek bakışlarımı hızla Melis'ten kaçırdım.

Demir de İlayda'nın arabaya binmesine yardımcı olduktan sonra sürücü koltuğuna oturunca ona baktım. Onu ilk kez böylesine gergin ve öfkeli görüyordum. Ayrıca Beren'den dolayı onun da elleri ve üzeri kan içerisindeydi. Melis'in kanı fark etmemesi için onu kucağıma çekip kendime çevirdim.

Araba hareket edince başımı son kez Cesur'un vurulduğu yere çevirdim. Kanla boyanan zemin boğazıma güçlü bir hıçkırık oturttu. Melis'i daha fazla korkutmamak için kendimi ağlamamaya zorlasam da yerdeki kanı gördükçe gözyaşlarımın sessizce yanağımdan süzülmesine engel olamadım.

POYRAZ

Arabayla son sürat hastaneye doğru giderken aceleyle telefonu cebimden çıkarıp Kemal'in adının üzerine geldim. O sırada bakışlarım kucağımda yatan Cesur'a kayınca ise gergin bir nefes aldım.

Kan içerisindeydi, can çekişiyordu. Bense elim kolum bağlı bir şekilde öylece can çekişişini izliyordum ve onun can çekişişini izlemek kanıma dokunuyordu.

Sert bir nefes verip öfkeyle dişlerimi sıktım.

Buna sebep olanlar er ya da geç mutlaka bunun hesabını verecekti. Ve ben, onlara bunun bedelini fazlasıyla ödetecektim...

Düşüncelerim arasında telefonu hızlıca kulağıma götürdüm. Telefon daha ilk çalışında açıldığında Kemal'in telaşlı sesini duydum. "Hayırdır Poyraz, gecenin bu saatinde araman hiç hayra alamet değil."

"Hemen en iyi ekibini hazırla. Cesur'u getiriyorum, ağır yaralı," diyerek yeniden Cesur'a baktım. Rengi soluyordu. Elleri, yüzü ölümün korkunç beyazlığına bürünüyordu. Ölümün bir adım ötesindeydi sanki ve ben çaresizce ellerimden kayıp gitmesini izliyordum.

Çok kısa bir anlığına onu bir çukurun içine bırakıp üzerine toprak attığım an, gözlerimin önünden geçti. Başımdaki şiddetli ağrı gözü-

mün önüne gelen görüntülerle daha da şiddetlenince istemsizce yüzümü buruşturdum.

Onu da toprağa gömmeyi, bir çukurun içine öylece bırakmayı şiddetle reddettim. Düşüncesi bile içime garip bir uyuşukluğun yayılmasına sebep olurken gerçeğini kaldırabileceğimi hiç zannetmiyordum.

Zihnimdeki zehirli düşünceleri kovmaya çalışıp Kemal'in sesiyle dikkatimi ona vermeye çalıştım.

"Ona n'oldu?" diye sorunca sıktığım dişlerimin arasından, "Vuruldu," diyebildim.

"Kaç kurşun?"

"Üç. Biri sırtında, biri omzunda diğeri de kolunda."

Kemal'in endişeli nefes sesi kulağıma ezici bir baskı uyguladı. "Sırtındaki kurşun omuriliğine yakın mı?" diye sorunca bakışlarım, kanın durması için baskı yaptığım elime kaydı. "Yakın, ayrıca belirgin kan kaybı var."

"Neredesiniz?"

"Gelmek üzereyiz."

"Acele edin."

Göğüs kafesimi sert bir solukla doldurup telefonu kapattım ve dikiz aynasından arabayı kullanan adamıma baktım. "Daha hızlı!"

"Peki Poyraz Bey."

Başım şiddetle zonkluyor, içim yabancısı olmadığı bir acıyla kavruluyordu. Yararsız olacağını bile bile parmaklarımı ağrıdan çatlamak üzere olan alnıma götürüp ovmaya başladım. Gözlerim de yanmaya başlıyordu. Alnımı ovmak işe yaramayınca ovmaktan vazgeçip başımı geriye attım ve daha fazla direnmeyerek gözlerimi kapattım.

Ruhumda korkunç bir boşluk vardı. Beren'in hıçkırıkları ise yüreğimde kurşun izleri gibi derin izler bırakıyordu.

Beren'in cansız mırıltısıyla gözlerimi aralayıp ona baktığımda Cesur'un elini sıkıca tuttuğunu gördüm. "Yalvarırım aç gözlerini suç ortağım, beni sensiz bırakma."

Beren'in sözlerinin ağırlığıyla boğazıma oturan yumruyu zorla yutkunup başımı dışarıya çevirdim.

Tek arzum kâbus dolu bu rüyadan bir an önce uyanmaktı.

Dakikalar sonra hastaneye vardığımızda Kemal ve ekibi bizi karşılarken, ben daha ne olduğunu anlayamadan Cesur'u hızlıca kollarımın arasından aldılar.

Ellerimdeki boşluğa baktım. Büyük bir sinir krizinin eşiğinde olduğumun farkındaydım. Kendime güçlükle hâkim olmaya çalışıp çok kısa bir müddet boş gözlerle Cesur'un içeriye götürülüşünü seyrettim.

Omzumda hissettiğim elle bakışlarımı Cesur'dan zorla çekip elin sahibine baktım. Yasin dakikalardır bizi takip ettiği arabasından inmiş, her zamanki gibi yanımda yerini almıştı. "Ona bir şey olmayacak, merak etme, o emin ellerde."

Yasin, içini çekerek Cesur'un ardından bakınca tereddütsüzce başımı salladım. "Olmayacak."

Yasin'in bakışları, bu defa Cesur'un arkasından koşan Beren'e takılı kaldı. "Beren, Cesur'un sevgilisi miydi yoksa?" diye şaşkınlıkla sordu. Şaşkınlığı ses tonuna da yansımış, soru dolu bakışlarını cevap beklercesine yüzüme dikmişti.

Cesur'la Beren hakkında yaptığımız konuşma geldi aklıma. Görünmez ama bir o kadar da güçlü eller tarafından boğazımın sıkıldığını hissettim. Acı her yerdeydi. Sesim titredi. "Sevdalısıydı."

Yasin, bunun üzerine konuşmak için yeltenmişti ki onu susturan çalan telefonum oldu. Arayan, bize ateş açıp kaçan arabayı takip eden adamlarımdan biriydi.

Kendimi zorlayıp derin bir nefes alarak sabırsızca telefonu kulağıma götürdüm. "Bana sadece yakaladık de!"

Adamın tedirgin çıkan nefes sesi ise duyacaklarımın canımı daha da sıkacağının ve öfke kontrolümü zor sağlayacağımın habercisiydi.

Yanılmamıştım da. "Maalesef Poyraz Bey, araba refüjdeki ağaca çarpıp takla attı ve yanmaya başladı," dediğinde burnumdan kızgın bir soluk verip boşta kalan elimi sinirle saçlarımın arasından geçirdim. Sinirden çenem kasılıyordu. "Kahretsin! Neden bu kovalamaca araba kaza yapana dek sürdü? Nasıl bir arabayı yakalamayı beceremezsiniz?"

"Poyraz Bey, biz çok yaklaşmıştık ama..."

Adamdan duyacağım tek bir bahaneyi bile sinirlerimin daha fazla kaldıramayacağını anlayınca lafını yarıda kestim ve dişlerimin arasından, "Hemen buraya gelin!" diye tısladım.

Karşı tarafta da çok kısa bir an sessizlik oluştuktan sonra sinmiş sesiyle, "Peki Poyraz Bey," dedi.

Adamın sinmiş sesi kulağımı tırmalarken telefonu kapattım ve bana tedirgin bir ifadeyle bakan Yasin'e baktım. "N'oldu, araba havaya uçmuş değil mi?" diye sordu. Ardından elini gelişigüzel sallayıp konuşmaya devam etti. "Genelde her kovalamacanın sonu aynı biter, ki eminim bu işin arkasında kim varsa bunun olacağını bile bile adamlarını göndermiştir," diyerek sessizliğime baktı.

Sessizliğim uzayınca endişeli bakışlarını yüzümün her zerresinde gezdirdi. Sessizliğimin onu fazlasıyla irite ettiğinin farkındaydım.

Aramızdaki sessizliği kıran yeni bir telefon sesi oldu. Bu defa Yasin, çalan telefonuyla endişeli bakışlarını üzerimden alıp telefonuna çevirdiğinde, içeriye doğru hızlıca yürümeye başladım. Yasin de hızlı adımlarıyla beni takip ederken telefonuyla kısa bir görüşme yaptıktan sonra telefonunu kapattı ve adımlarını hızlandırıp soluğu yanımda aldı. "Ekibim şu anda yanan arabanın yanında. Araba, bugün saat dört sularında Bulgaristan'dan Türkiye'ye giriş yapmış. Anlaşı-

lan o ki bu gece için özellikle getirtilmiş," deyince elimi kaldırıp daha fazla konuşmasını engelledim. Sakin kalabilmek için derin bir nefes aldım, Cesur'un iyi olduğunu duyana dek sakinliğimi koruyacaktım. "Şimdi değil Yasin, Cesur şu ameliyattan sağ salim çıksın öyle ama eğer o ameliyattan çıkamazsa..." dedim fakat cümlenin sonunu tamamlamaya dilim varmayınca yeniden sustum.

Yasin'in tedirgin bakışlarının ağırlığını, ona bakmasam da üzerimde hissedebiliyordum. Sakinliğimin, koparacağım fırtına öncesi sessizlik olduğunu çok iyi biliyordu.

Yasin'le birlikte hızlıca hastaneye girdik ve doğruca asansöre yöneldik. Asansörün içine girince Yasin asansörün tuşlarına yönelip, "Odana mı?" diye sordu.

"Hayır, izleme odasına. Ameliyatı izlemek istiyorum."

Yasin başını sallayıp gideceğimiz katı tuşladığında asansör hareket etti. Saniyeler içinde asansör yeniden durduğunda kapısı açılır açılmaz doğruca izleme odasına ilerledik. Başım hâlâ zonklamaya devam ediyordu ve Cesur'u kaybetme düşüncesi yüreğimi yakıyordu.

Bir kez daha telefonum çalınınca, Demir'in aradığını gördüm. Telefonu kulağıma götürdüğümde yorgun sesiyle, "Abi, neredesiniz? Geldim şimdi, hastanedeyim," dedi.

Beren ameliyathane önünde kalmıştı. Sıkıntıyla, "Sen Beren'i yalnız bırakma, biz izleme odasındayız," dedim.

"Tamam abi," deyince de adımlarımı durdurup, "Eylül ve Melis, onlar nasıllar?" diye sordum.

Demir keyifsiz bir soluk çekti içine. "Bıraktığın gibi."

Tek kelime edemeyip telefonumu kapattım. Oysaki daha bir saat önce ikisi de çok mutluydular ama benim karanlığım, ikisinin de kahkahasını söndürmüştü. Çok daha ötesi, kardeş bildiğim adamın hayatını söndürmek üzereydi.

Beni yok etmeye hazır düşünceler zihnimin gerisinden bana ışık tutmaya çalışınca, onları duymamaya çalışarak yürümeye devam ettim, ardından önümüze çıkan ilk kapıdan içeriye girdim.

İçeriye girer girmez uzun camın önüne geçerek gerginlikle Cesur'a baktım. Kemal de varlığımı hissetmiş gibi bakışlarını bana çevirip güven vermek istercesine başını salladı ve yeniden Cesur'un ameliyatına döndü.

Bakışlarımı Cesur'dan alamazken belli belirsiz mırıldandım. "Dayan aslanım."

EYLÜL

Eve varıp arabadan indiğimizde Demir de arabadan inip hâlâ ağlamaya devam eden Melis'i kucağına aldı. "Sarı papatyam, ağlama artık. Cesur Abin iyi olacak, hiç merak etme."

"İyi olacak değil mi amca? Ona bir şey olmayacak."

Demir, gözlerini Melis'ten kaçırarak bize çevirdi ve Melis'i bedenine bastırdı. "Daha sana babandan gizli alacağı çok oyun var."

Melis, Demir'in sözleri üzerine başını amcasının boynundan kaldırıp gözlerine bakarak hafifçe gülümsedi. "Evet, alacak."

Demir de zoraki bir şekilde gülümseyip Melis'in gözyaşlarını usulca sildi. "Hadi, artık bunları düşünmemelisin ve bir an önce odana gidip uyumalısın. Yarın sabah okulun var, erken kalkacaksın."

Melis huysuzca omuzlarını silkti. "Hayır amca, ben yarın okula gitmek istemiyorum, Cesur abimin iyi olduğunu duyana kadar gitmeyeyim, lütfen," dedi ve bakışlarını bana çevirdi. "Öğretmenim, ben yarın okula gitmesem olur mu?" diye sorup amcasının kucağından indi, umutla gözlerimin içine bakmaya başladı.

İçi boş bir tebessümle boşta kalan elimi saçlarında gezdirdim. "Bence Cesur Abin sırf bu yüzden okula gitmediğini öğrenirse sana çok kırılır."

"Kırılır mı?"

Başımı olumlu anlamda sallayınca Melis hüzünle başını öne eğdi.

Demir arabaya binmeden önce İlayda'ya dönüp, "Bu gece burada kalsan ailen için sorun olur mu?" diye sordu.

Melis gibi İlayda'nın da onay beklediğini belli eden bakışları benim üzerimdeydi. Kalması için başımı salladığımı görünce Demir'e ithafen, "Konuşurum onlarla," dedi.

Demir'in dudaklarında tebessümü andıran bir kıvrım oluştu ve yeniden arabasına binip hızla gözden kayboldu.

İçeriye yöneldiğimiz sırada ise bizi ağlayarak Nesrin Sultan ve diğerleri karşılayınca, Melis'in daha fazla etkilenmemesi için İlayda ile Güneş'e döndüm. "Ben Melis'i yatırıp geleceğim," diyerek Melis'in elini bırakmadan Melis'i hızla odasına çıkardım.

Odasına girdiğimizde Melis üzerini değiştirmek için yanımdan ayrıldığında elim telefonuma gitti ve bir süre kararsız bir şekilde telefonuma baktım.

Poyraz'ı arayıp aramama konusunda kararsızdım.

Şu an nasıl bir hâldeydi? Müsait miydi değil miydi? Bilmiyordum. Daha doğrusu duyacağım cevaptan ölesiye korkuyordum.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip aramaktan vazgeçtim. Çok geçmeden Melis yanıma geri gelince saçlarını açtım ve onunla birlikte yatağına uzandım. Küçücük bedeni hâlâ titriyordu. Sarılma isteğiyle dolup sımsıkı sarmaladım onu, dudaklarımı saçlarının üzerine bastırdım.

Melis'in titreyen sesi kulaklarıma dolarken, "Ben bu zamana kadar en çok bu gece, bu kadar mutlu olmuştum ve yine bu gece, bu kadar çok üzüldüm," diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Melis'in her hıçkırığı bir hançer gibi kalbime saplanıyor, nefesimi kesiyordu. Gözümden akmak için direnen gözyaşıma engel olamazken kendimi gülümsemeye zorladım ve elimin tersiyle akan gözyaşımı sildim.

Hayatımda ilk kez bir çocuğun karşısında kendimi bu kadar çaresiz ve güçsüz hissediyordum. Bir çocuğun karşısında güçlü durabilmenin bu denli zor olduğunu ilk kez anlıyordum. İçim çığlık çığlığa ağlarken gülümsemek için kendimle ilk kez bu kadar savaş veriyordum. Ve hissettiğim çaresizliğe tezat güven verebilmeye çalışmak, ilk kez bu denli yıpratıyordu.

Parmaklarımı kadife gibi yumuşacık saçlarının arasında gezdirip, "Cesur Abin bu zamana dek tanıdığım en güçlü adamlardan bir tanesi. Aynı zamanda onun çok güzel bir kalbi var ve kalbine sığdıramadığı bir sürü sevdikleri var. O sevdiklerini bırakmayacak, çok daha mutlu günler için geri gelecek, ben buna gönülden inanıyorum," dedim.

Melis, cevap vermeyip daha da koynuma sokuldu ve çok kısa bir süre sonra hıçkırıklarına direnemeyip derin bir uykuya daldı.

Melis uykuya dalınca onun huzursuz nefes seslerinin eşliğinde tavanı izlemeye başladım.

Cesur'un yerdeki cansız bedenini, Beren'in çığlıklarını düşündükçe ruhum buz kesiyordu. Poyraz'ın çaresiz çırpınışları ve haykırışları gözümün önüne gelince de boğazımdaki düğüm hızlıca çözüldü. Elimi dudaklarıma bastırıp sessizce içimi boşaltmaya çalıştım.

Bir süre ağladıktan sonra Melis'in yanından usulca kalkıp İlayda ile Güneş'in yanına indim, ikisi de salonda sessizce oturuyorlardı.

İlayda beni fark eder etmez yaslandığı yerden doğruldu. "Uyudu mu?"

"Evet, uyudu," deyip karşılarındaki koltuğa bıraktım kendimi.

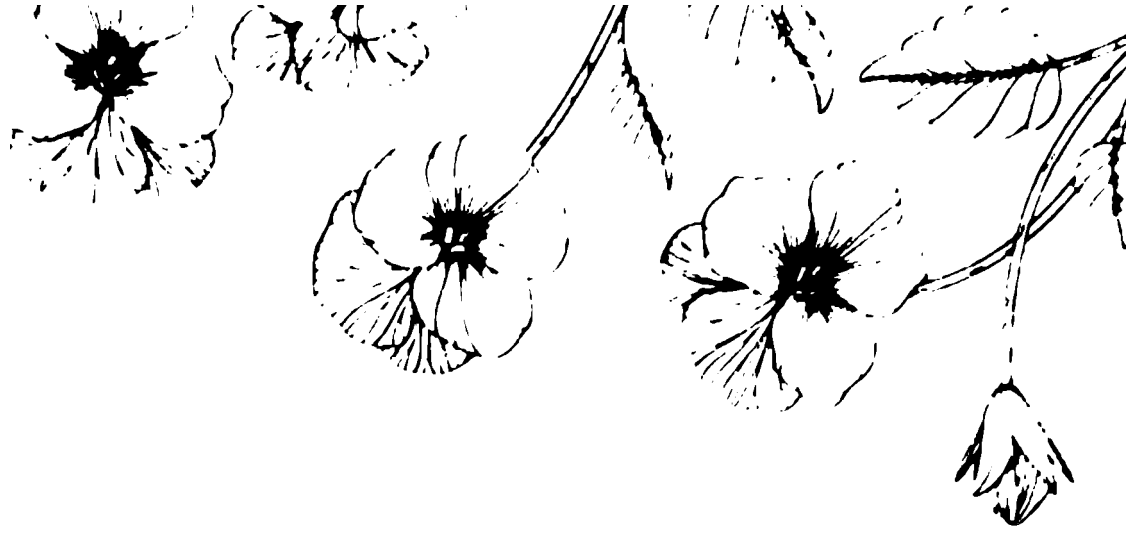
"Poyraz Abim aradı mı?"

Bakışlarım Güneş'i buldu. "Hayır, aramadı, açıkçası benim de arayacak cesaretim yok, duyacağım cevaptan çok korkuyorum."

Güneş başını sallayıp bacaklarını kendine doğru çekti ve çenesini dizlerinin üzerine bastırdı.

"Onlar kimdi Eylül?" diye soran İlayda'ya döndüm bu defa da. Dudaklarımı kıvırıp sıkıntılı bir nefes verdim. "Bilmiyorum ve bunun cevabını öğrenebileceğimi hiç sanmıyorum."

Yeniden her birimiz sessizliğe bürünürken üzerimdeki elbise rahatsızlık vermeye başlayınca ayağa kalkıp kızlara döndüm. "Hadi üzerimize daha rahat bir şeyler giyelim," diyerek kızlarla birlikte odama doğru ilerlemeye başladım.

POYRAZ

Saatlerdir süren ameliyat, gergin bekleyişimle ve içimdeki belirsizlikle birleştikçe katlanılmaz bir hâle geliyordu.

Kemal'in ameliyatı bitirdiğini görünce ayaklanıp hızlıca izleme odasından çıktım. Beni Yasin de takip ederken koşar adımlarla soluğu Kemal'in yanında aldım.

Kemal'in yorgun yüz ifadesine bakıp sabırsız, bir o kadar da gergin bir hâlde, "O iyi mi?" diye sordum.

Kemal ise yorgun bir nefes verip konuşmaya başladı. "Buraya geldiğinde çok kanaması vardı, kanamayı kontrol altına aldık ve ameliyatı güzel geçti. Vücudundaki üç mermi çekirdeğini de çıkardık. Şansı varmış ki sırtındaki mermi omuriliğine gelmemiş. Ben en çok bundan korkuyordum." Konuşmasını durduran gülümsemesi oldu. "Kısacası ucuz atlattı fakat bu tarz ameliyatlarda ilk 24 saat çok önemlidir. Şimdilik bekleyeceğiz ama merak etme, iyi olacak," diyerek rahatlamamı istercesine omzumu sıktı.

Kemal'in sözleriyle başımı geriye atıp rahat bir nefesin dudaklarımın arasından çıkmasına izin verdim. "Şükürler olsun."

Yasin'in sesiyle başımı yeniden dik konuma getirdiğimde bana sarılmaya çalıştığını gördüm. "Oh be sonunda," diyerek sıkıca sarıldı.

Yasin'den hızlıca kurtulup minnetle Kemal'e baktım. "Teşekkür ederim."

Yasin bana bozulduğunu belli edercesine, "Ruhsuz herif," diye söylenmeye başlayınca arkamı dönüp Demir ile Beren'in yanına doğru ilerledim.

Onların yanına vardığımda Süleyman Efendi'nin de perişan bir hâlde oturduğunu gördüm. Ona karşı içimde büyük bir öfke vardı ve onunla yalnız kalmayı dört gözle bekliyordum. Bir süre ona ters ters baktıktan sonra bakışlarımı üzerinden çekip Beren'in ağlamaktan kıpkırmızı olmuş, şişmiş gözlerine çevirdim.

Rahatlamış bir tebessümle, "O iyi ve daha iyi olacak, merak etme," dedim.

Sözlerim üzerine Beren'in ağzından güçlü bir hıçkırık koparken boynuma atladı, yeniden hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Sonunda." Demir'in fısıltısı kulaklarıma dolunca bakışlarımı ona çevirdim. İçeride durmaktan ve kasvetli bekleyişten bunalmış olacak ki hızlıca yanımızdan ayrıldı.

Bir müddet, Beren'in kollarımda sakinleşmesini bekleyip ters bakışlarımı bir kez daha Süleyman Efendi'nin üzerine diktim. Süleyman Efendi'nin yüzündeki mutluluğu ters bakışlarımla gölgelenirken başını mahcup bir ifadeyle öne eğdi.

O sırada Beren de kollarımdan çıkıp gülümseyerek yüzüme baktı. "Onu görebilecek miyim?"

"Şu an yoğun bakım servisine alındı, yarın sabah görmen daha iyi olur."

"Lütfen Poyraz Bey, sadece beş dakika, söz bir daha istemeyeceğim." Çaresizliği içimi sızlatınca, "Tamam, Kemal'le konuşacağım. Eğer girmende sakınca yoksa senin için izin alacağım," dedim.

Beren'in yüzündeki gülümsemesi arttı ve heyecanla Süleyman Efendi'nin yanına gidip ona sarıldı. Süleyman Efendi ise hâlâ benim

gözlerime bakmamak için direniyordu. Cesur'a verdirdiği sözden haberim olduğundan emin olmuştu.

Dakikalar sonra Beren üzerine giydiği önlükle Cesur'un yanına doğru ilerlediğinde, kalp atışları göğsünü dövmeye, bedeni tir tir titremeye devam ediyordu. Cesur'u tanıdığı günden beri ilk kez onu kaybetme gerçeğine bu kadar yaklaşmıştı ve bu tarifi zor acıyla kavrulmak nefes almakta güçlük çekmesine sebep oluyordu.

Hayatı boyunca ilk defa bu gece canının bu kadar yandığını hissediyordu.

Görüş alanına Cesur'un kablolar arasında kaybolmuş bedeni girince gözüne dolan yaşlardan dolayı görüş alanı yavaş yavaş bulanıklaşmaya başladı. Ağır ağır yanına ilerlemeye devam edip kesik kesik nefesler aldı. Kulaklarına da Cesur'un sesli soluk sesleri doluyordu.

Titreyen dudaklarını dişleyip derin bir nefes alarak çok kısa bir süre güzel yüzünü izledi ve o an, onu ilk kez uyurken gördüğünü fark etti.

Buruk bir tebessüm dudaklarına yayılırken biraz daha yanına doğru ilerledi. Tam yanına gelince titreyen parmaklarını Cesur'un soğuk parmaklarına dokundurdu. "Neden suç ortağım, neden bu gece bu kadar canının yanmasına izin verdin? Ya sana bir şey olsaydı? Ben ne yapardım, bunu hiç düşündün mü?" diye sordu sessizce, ardından yavaşça yutkunup derin bir soluğun dudaklarının arasından çıkmasına izin verdi. "Bu gece bana bir şey olsaydı, sen iki gün üzülür, sonra hayatına devam ederdin. Ya ben?" diye sorup titreyen dudaklarını kontrol altına almak için yeniden dişledi. "Ama ben, bu gece sana bir şey olsaydı seninle birlikte yine ölürdüm, bunu bilmiyor muydun? Buna rağmen neden bu kadar canının yanmasına izin verip beni de yaktın?"

Gözyaşları usulca gözlerinden süzüldüğünde hemşirenin yanına gelmesiyle birlikte gözyaşlarını silip son bir kez daha Cesur'a bakarak yanından ayrıldı.

Ne kadar ağlasa da içinde hissettiği acı geçmiyor, saatlerce haykırarak ağlamak istiyordu. Ağır adımlarla yürümeye devam etti. Ta ki Poyraz'ın sert sesi kulaklarına doluna dek. Onun sesini duyar duymaz adımlarını telaşla hızlandırdı.

Bir süre sonra görüş alanına Poyraz girince karşısında hararetli bir şekilde konuştuğu kişinin babası olduğunu anladı ve sessizce onları izlemeye başladı.

Poyraz öfkeyle ellerini saçlarının arasından geçirmiş, inanamayan gözlerle Süleyman Efendi'ye bakıyordu. "Bunca yıl, nasıl bu kadar sessiz kalabildin? Ne istedin onlardan?"

"Poyraz, anla beni, Beren benim tek evladım, onu göz göre göre nasıl böyle bir ateşin içine atabilirdim?"

Poyraz bıkkın bir nefes verdi. "Böyle de atmadın mı zaten? Ya sen, hiç dönüp baktın mı kızın ne hâlde ya da Cesur ne hâlde diye?"

Beren, duyduklarını anlamlandıramayınca onlara görünmeden sessizce biraz daha onlara yaklaştı.

Süleyman Efendi ise çaresizce, "Cesur hayatına girdiği anda ölüm hep ensesinde olacaktı, nasıl müsaade edebilirdim?" diye sordu.

Poyraz işaret parmağını sertçe kendi göğsüne bastırdı. "Ölüm olan benim, Cesur değil! Beren benim çevremde olduğu sürece Cesur hayatında olsun ya da olmasın ölüm, onun da yanında olacaktı, tıpkı bu geceki gibi."

"Poyraz, anlamıyorsun. Beren, Cesur'a yakın olabilmek istediği için senin yanında olmayı istedi. Cesur'la hiç karşılaşmasaydı şu an çok daha farklı ve güvenli bir hayatı olabilirdi."

Poyraz hayretle Süleyman Efendi'nin yüzüne bakmaya devam ederek ellerini iki yanına açtı. "Bunu kim bilebilir? Ölümün nerede, ne

zaman geleceğini kim tahmin edebilir? Nereden biliyorsun Cesur'un olmadığı bir hayatta çok daha uzun ve güvenli bir şekilde yaşayacağını? Bir ihtimal yüzünden nasıl bunca yıl ikisine de kıyabildin?"

Beren duyduklarıyla olduğu yerde öylece kalıp nefesini tuttuğunda Süleyman Efendi, Beren'in duyduğundan habersiz, "Ben mutlu muyum sanıyorsun? Ama o benim evladım. Bir ihtimal de olsa onu göz göre göre ölüme atamazdım. Beren'i ikna etmeye çok çalıştım, senin yanında çalışmaması için çok uğraştım ama dinletemedim, dinletemeyince de Cesur'a gittim ve uzak durmasını istedim. Başka çarem yoktu, Beren'i durduramıyordum," dedi.

Bu sözler, bedenine balyoz darbesi yiyormuşçasına sarsılmasına sebep oldu Beren'in. Geriye doğru hafifçe sendeledi. "Rüyadayım," dedi kendi kendine. "Kötü bir kâbus, uyanacaksın şimdi."

Lakin duydukları acı verecek kadar gerçekti. Poyraz, "Çünkü Beren seviyordu. Seven bir insan sevdiği insan uğruna ölmekten korkar mı? Korkmaz. Tıpkı Cesur'un bu gece korkmadığı gibi. Ya bu gece ona bir şey olsaydı? Ya senin yüzünden sevdiği kadına sevdiğini bir kez bile söyleyemeden gitseydi, nasıl bakacaktın kızının yüzüne? Bunun hesabını vicdanına nasıl verecektin?" diye haykırınca gizlendiği yerden çıktı.

Süleyman Efendi de hüzünle, "Biliyorum haklısın ama..." dediği sırada Poyraz'ın hemen arkasında Beren'in hayal kırıklığıyla kendisine baktığını görünce gözleri korkuyla açıldı, cümlenin devamını getiremeden sustu.

Süleyman Efendi'nin susmasıyla ve korkuyla arkasına baktığını gören Poyraz da başını geriye çevirdi. Beren'in yüzündeki ifadesini görünce konuşulanları duyduğunu anladı. Başparmağı ile işaret parmağıyla burun çatısını sıkıp gözlerini kapattı. "Kahretsin!"

Beren ise hayal kırıklığıyla babasına baktığında hâlâ duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Bunca yıl çektiği acıya babasının sebep olduğunu duymak ruhunu karanlık bir boşluğa itmişti.

Boğazındaki kocaman yumru, sesini de keserken kendini zorlayıp güçlükle dudaklarını araladı ve cılız çıkan sesiyle, "Bana nasıl kıydın baba?" diyebildi.

Süleyman Efendi panikle, "Beren, bak bu senin iyiliğin içindi," dedi fakat diyecek başka bir şey bulamayınca yeniden susmak zorunda kaldı.

Beren yutkunmaya çalışıp olanlara inanmadığını belli edercesine başını sağa solla salladı. "Ben sana bu kadar büyük, hangi kötülüğü yaptım da kıydın bana?"

Süleyman Efendi'nin kızının perişanlığı karşısında gözleri dolunca ona doğru telaşla adımladı. Ona sıkıca sarılmak, acısını alma isteğiyle dolup taştı. "Öyle deme güzel kızım, ben sadece ölmenden çok korktum."

Süleyman Efendi'nin sözleri üzerine Beren acı bir tebessümle dudaklarını kıvırdı. "Böyle de ölüydüm ki ben baba, hiç mi görmedin hâlimi?" Ardından kaşlarını çatıp üzerine basa basa, "Sen benim hayatımdan on iki yılımı çaldın," dedi ve arkasını dönüp hızlı adımlarla ilerlemeye başladı.

Süleyman Efendi de Beren'in arkasından telaşla giderken Poyraz sıkıntıyla yanaklarını şişirdi.

EYLÜL

Poyraz'la konuşup telefonu kapatınca heyecanla bana bakan İlayda ile Güneş'e döndüm. "Ameliyatı güzel geçmiş, iyileşecek."

Güneş sevinç nidasıyla boynuma atladığında İlayda da rahat bir nefes vererek kendini koltuğa bıraktı. "Kim bilir Beren nasıl sevinmiştir," dedi.

İlayda'ya hak vererek Güneş'ten ayrıldım ve hızlıca telefonuma sarıldım. "Nasıl sevinmez ki insan? Arasam iyi olacak," diyerek telefonumu kulağıma götürdüm. Telefonunun kapalı olduğunu duyunca da, "Telefonu kapalı, muhtemelen şarjı bitmiştir," dedim.

Telefonumu masanın üzerine bıraktığımda Güneş araya girip, "Ne demiş doktor Cesur Abim için?" diye sordu.

"Şu an yoğun bakıma alınmış. Yanına kimseyi almıyorlarmış, Poyraz da sadece beş dakika kadar görebilmiş ama iyi olacakmış. Uyandıktan sonra toparlanması da çabuk olurmuş."

"Çok sevindim."

"Ben de," dedim ve bakışlarım saate kayınca saatin sabaha karşı beşe geldiğini gördüm. "Saat epey geç olmuş, biraz yatsanız iyi olur kızlar."

"Sen yatmayacak mısın?"

"Hayır, Poyraz'ı bekleyeceğim."

İlayda başını sallayıp ayaklandığında doğruca yatağa ilerledi. "Artık rahatça uyuyabileceğimize göre size iyi geceler."

Kızları odada bırakıp Poyraz'ın geldiğini görebilmek için sessizce Melis'in odasına geçtim ve Melis'e baktım.

Bir bebek masumluğunda uyuyordu.

Sessizce yanına yaklaştım. Saçlarının üzerinden öpüp pencerenin kenarına giderek önündeki koltuğa oturdum.

İlerleyen saatlerde ise kapının açılma sesini duyunca olduğum yerde irkilerek gözlerimi açıp gelen kişiye baktım. Görüş alanıma sevdiğim adam girdiğinde saçlarının dağıldığını, gömleğinin birkaç düğmesinin açıldığını ve üzerinde Cesur'un kanının kuruduğunu gördüm. Hüzünle ona bakmaya devam edip yavaşça doğruldum.

Poyraz da tedirginlikle yanıma gelerek yorgun maviliklerini gözlerime dikti. "Burada ne yapıyorsun?"

"Seni beklerken uyuyakalmışım," dedim ve parmak uçlarımda yükselerek yorgunluğunu almak istercesine boynuna sıkıca sarıldığımda, Poyraz burnunu boyun girintime yaslayıp arka arkaya derin nefesler aldı. Ellerimin altındaki bedeni her nefesinde gevşiyordu. Sanki kaygıları uçup gidiyordu. Daha fazla gitmesini ister gibi beni bedenine bastırıp boğukça fısıldadı. "İyi ki yanımdasın."

Sözleri içime dakikalar sonra huzur bahşetmişti. "Ve hiç ayrılmayacağım."

Poyraz bedenimden ayrılıp gözlerimin içine baktı ve yüzümü ellerinin arasına alıp sıcak dudaklarını alnıma bastırdı. "Ayrılmaman için elimden geleni yapacağım menekşem."

"Biliyorum," diyerek hüzünlü bir ifadeyle yüzüne bakmaya devam ettim. "Çok yorgun görünüyorsun Poyraz, biraz yatsan iyi olacak."

Poyraz tereddütsüz başını sallayıp yanımdan ayrıldı ve Melis'in yanına gidip üzerine eğildi. Saçlarının üzerinden öptükten sonra yeniden doğrulup yanıma geldi. Elimi avuç içine aldı, odadan çıkıp odasına doğru ilerlemeye başladık.

Poyraz duşa girdiğinde odasındaki merdivenlere yönelip aşağıya indim. Odadan geçerek terasa çıktım, temiz havayı içime çektim ve bir süre aydınlanmak üzere olan havayı izledim. Cesur iyiydi, daha da iyi olacaktı. Her şey yoluna girmek üzereydi ama nefesimi kesen kuvvetli bir baskı vardı üzerimde. Sanki daha kötüsü gelmek üzereydi. İçim asla rahat değildi.

Dakikalar sonra içimdeki huzursuzluğun sebep olduğu bir kuş ürkekliğinde yeniden yukarıya çıktığımda, Poyraz'ın duştan çıktığını, elindeki battaniye ile yanıma geldiğini gördüm. "Yanına geliyordum."

"Dışarısı soğuk, ayrıca biraz uyumalısın, gerçekten çok yorgun görünüyorsun."

Poyraz, "Sadece sıcaklığına ihtiyacım var," dedi. Elindeki battaniyeyi bırakıp elimden tutarak yatağına doğru ilerledi ve beni de kucağına çekerek yatağına uzandı.

Bedenimi sıkıca sarmalayıp burnunu saçlarımın arasına yaslayarak bir müddet orada sessizce bekledi. O kadar sessizdi ki, sessizliği kulaklarımı çınlatıyordu. Çok geçmeden içinde bin bir duygu barındıran bir sesle, "Şimdi neden bu kadar korktuğumu, sana ya da Melis'e neden bu kadar karıştığımı anladın mı? Bu gece nasıl bir adam olduğumu gördün mü?" diye sordu.

Poyraz'ın sıcak nefesi saçlarımın arasına karıştığında ses tonununa çöreklenmiş acı içimi titretti. Başımı hafifçe kaldırıp kirpiklerinin ardındaki yorgun maviliklerine baktım, konuşmak için dudaklarımı araladığımda Poyraz'ın parmakları dudaklarımın üzerine kapandı. "Ben sevdiklerine ölüm getirmekten başka işe yaramayan bir adamım. Senin de canının yanmasından, okuduğun bir kitabın yarım kalmasından, severek dinlediğin bir müziği bir daha dinleyemeye-

cek olmandan, çok sevdiğin öğrencilerini göremeyecek olmandan korkuyorum. Tüm bunlara sebep olmaktan korkuyorum. Benim gibi bir adamı sevdiğin için pişman olmandan çok korkuyorum," deyince dudaklarımın üzerindeki parmaklarını öpüp dudaklarımın üzerinden çektim ve tereddütsüz bir sesle, "Ben bir adam sevdim," diyerek işaret parmağım ile başparmağımın arasındaki mesafeyi küçültüp Poyraz'a gösterdim. "Bu adam birazcık sinirli olsa da," dediğimde Poyraz'ın belli belirsiz dudakları kıvrıldı. "Belki birazdan fazla olsa da aslında sevdiklerini kaybetmekten korktuğu zamanlarda böyle sinirlendiğini fark ettim ve ben sevdiklerine hiç kıyamayan bu adamın hayatına girdiğimde, gerçek sevginin ne demek olduğunu o zaman anladım. Bu adamın büyüleyici kokusuyla tüm dengelerimi altüst etmesini sevdim. Onun maviliklerinde kaybolmayı, sevgisinin gücü karşısında titremeyi, kendimi bambaşka diyarlarda hissettirmesini sevdim. Eğer sevdiğim adamın yanı ölüm ise değil pişman olmak, ölmenin en zarif tanımı gelir bana."

Sözlerim üzerine Poyraz dudaklarımın üzerine küçük bir buse kondurdu. "Ölüm kelimesi ağzına hiç yakışmıyor, bir daha o kelimeyi anma ne olur," diyerek beni bedenine daha da hapsetti.

Sıcaklığında anında gözlerim kapanırken kendimi huzurlu bir uykuya teslim ettim.

Birkaç saat sonra ise gözlerimi araladığımda Poyraz'ın muhteşem kokusu fütursuzca ciğerlerime doldu. Belli belirsiz gülümsedim ve başımı geriye çekip kusursuz yüzüne bakmaya başladım.

Hâlâ uyuyordu, huzursuz bir uyku içinde olduğu yüz ifadesinden belli oluyordu. Hafifçe çatılmış kaşları, düzensiz soluk alışverişleri uykusunda bile rahat olmadığını gösteriyordu.

Sıkıntıyla içimi çekip doğrulmaya çalıştım fakat Poyraz'ın sıkıca saran elleri bedenimin kıpırdamasına izin vermeyince başımı yeniden yastığa bırakıp saate baktım.

Onu uyandırmaya kıyamasam da okula geç kaldığım için ellerimi sakallarına bastırarak yüzüne yaklaşıp sıcak soluğunu içime çektim ve dudaklarımı dudaklarının üzerine bastırarak usulca öptüm.

Poyraz da öpmemle birlikte tetikte beklercesine gözlerini açıp ani bir refleksle sıkıca sarmaladığı bedenimi bırakarak bileklerimi tuttu ve kendini geriye çekerek yarı öfke yarı şaşkınlıkla bana baktı.

İstemsizce paniklemiştim. "Sevgilim, benim."

Poyraz birkaç saniye yüzümü süzdükten sonra benim olduğumu idrak etmiş olmalıydı ki bileklerimi hızlıca bırakıp tekrardan bana yaklaştı. "Ne yapıyordun?"

Sorusu yanaklarımın ısınmasına sebep olunca bakışlarımı hızlıca kaçırdım ondan. "Amacım uyandırmaktı ama böyle tepki vereceğini tahmin edemedim."

Poyraz, çenemi parmaklarının arasına alıp ona bakmamı sağladı. "Özür dilerim, bir an boş bulundum," dedi.

Dudaklarımın üzerine öpücük bırakarak yataktan kalkıp banyosuna doğru ilerlemeye başladı.

Dün gecenin huzursuzluğu ve tedirginliği üzerinden gitmemişti, uzun bir süre de gidecek gibi durmuyordu.

Sıkıntıyla yatakta doğrulup arkasından seslendim. "Poyraz."

Poyraz sesimle durup bana döndü ve gergin yüz ifademe bakınca anında tek kaşını kaldırdı. "Seni dinliyorum."

Dün geceyi öğrenmek için delice bir istek duyuyordum. Kucağımdaki parmaklarıma hafif bir baskı uygulayıp, "Dün gece o adamlar, yani onlar kimdi?" diye sordum.

Tam da beklediğim gibi Poyraz'ın mavilikleri anında öfkeyle kaplandı. Dudaklarının arasından sert bir soluk verip, "Bilmiyorum ama bugün öğreneceğim!" dedi.

Daha fazlasını öğrenemeyeceğimi anlamıştım. İçime titrek bir nefes çekerek ayağa kalktım. "Geç kalıyorum, giyinsem iyi olacak." Poyraz'ın yanına ilerleyip yanağına uzandım.

Odasından çıktıktan sonra ise odama girdiğimde Güneş'i elinde çalan telefonumla beni aradığını gördüm.

Beni görür görmez bana doğru adımladı. Huysuz bir ses tonuyla homurdanıp, "Alihan diye biri ısrarla arıyor ve aramaktan asla vazgeçmiyor, onun yüzünden uykum bölündü," diyerek telefonumu elime tutuşturup yatağa geri döndü.

Alihan'ın adını duymak içime korku tohumları ekmişti. Hızlıca saate baktım. Saat daha çok erkendi ve Alihan, bir durum olmadığı sürece beni bu saatte aramazdı.

Odadan çıkıp telaşla telefonumu cevapladım. "Alihan, bir sorun mu var?" diye sorduğumda Alihan'ın yorgun ama keyifli çıkan sesi, hızlanan kalp atışlarımı yavaşlatırken, "Bir sorun yok merak etme, önemli bir toplantım vardı, sabaha kadar sürdü. Yeni eve geldim. Sana bir şey söyleyeyim mi, bu Almanlar cidden de iş konusunda fazla titiz ve disiplinli insanlar," diyerek bıkkınca nefesini verdi, akabinde yeniden keyifli gelmeye başlayan sesiyle konuşmaya devam etti. "Seni bu saatte aramamın sebebi, bizimkiler. Haberin olsun diye söylüyorum, sana sürpriz yapmak için sana söyleyecekleri tarihten iki gün önce gelecekler, hani gizlin saklın varsa bilgin olsun diye söylüyorum."

Bizimkilerin geleceğini duymak yavaşlayan kalp atışlarım bir kez daha hızlandırdı. "Alihan, ablacım sen bir tanesin. Bunu önceden öğrenmem çok iyi oldu," demem üzerine Alihan'ın sesi olduğundan da keyifli gelmeye başladı. "Anlaşılan birilerinin gizli saklısı var."

"Aslında gizli saklım yok, zaten gelince öğreneceksiniz."

"Demek artık bir eniştem var ve sen bunu bizimkilerine söyleyeceğine göre oldukça ciddisiniz."

Bakışlarım parmağımdaki yüzüğe kayınca gülümsedim. "Evet, ciddiyiz."

Alihan gülerek, "O zaman gelmeyi iple çekiyorum," deyip telefonu kapattı.

Telefonu kapatınca sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. Bizimkiler gelmeden önce ev işini mutlaka halletmeliydim.

İçeriye yeniden girdiğimde İlayda'nın zorla Güneş'i yataktan kaldırmaya çalıştığını gördüm. Güneş'in de direndiğini...

"Hadi ama Güneş, kahvaltı yapacağız, beni yalnız bırakma."

Anlaşılan o ki İlayda'nın Demir'den kaçma çabaları devam ediyordu.

"Niye yalnız olasın ki, Eylül var, ayrıca Demir Abim var."

İlayda, Demir'in adını duymasıyla birlikte belli belirsiz içini çekip Güneş'i çekiştirmeye devam etti. "Olsun, ben senin de yanımda olmanı istiyorum belki."

Güneş huysuzca, "Ama ben uyumak istiyorum, bilmiyorum farkında mısın ama sabaha karşı yattık ve birkaç saat uyuduk, siz işe gideceksiniz diye ben kalkmak zorunda değilim," dediğinde İlayda inlercesine, "Güneş, lütfen," dedi.

İlayda'nın hâline gülsem mi üzülsem mi bilemedim ve yanlarına doğru ilerledim. "N'oluyor kızlar?"

İlayda, "Güneş'i kaldırmaya çalışıyorum ama kalkmıyor," deyince Güneş de, "Uyumak istiyorum ama İlayda izin vermiyor," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. İlayda yalvaran gözlerle bana bakıyordu. İlayda'ya başımı sallayıp Güneş'e döndüm. "Çok üzgünüm Güneş ama Poyraz'ın aynı masada olma konusundaki titizliğini bildiğini umuyorum."

Güneş'in, Poyraz'ın adını duymasıyla yüzü düşerken yattığı yerden doğruldu. "Tamam tamam, kalkıyorum," dedi ve yataktan çıkıp homurdanarak lavaboya doğru ilerledi.

İlayda da sıntarak bana doğru döndü. "Teşekkür ederim."

İlayda'ya gülümseyip üzerimi değiştirmek için dolabıma ilerledim. Giyindikten sonra da Melis'e mutlu haberi vermek için odasına girdiğimde Poyraz'ı, Melis'in odasında buldum.

Melis'in yüzündeki kocaman gülümsemesinden Cesur'un iyi olduğunu öğrendiği belli oluyordu.

Odaya girmemle yataktan fırlayıp yanıma koştu. "Öğretmenim, Cesur Abim iyiymiş."

Melis'in saf mutluluktan parlayan gözlerini görünce onunla aynı hizaya gelip usulca yanağını öptüm. "Evet, duydum, iyiymiş ve daha da iyi olacakmış."

Melis boynuma sarıldığında Poyraz ile göz göze geldim. Ne kadar gülümsemeye çalışsa da maviliklerinin derinlerindeki acısını, öfkesini rahatça görebiliyordum.

Sükûneti ise fazlasıyla ürkütücüydü.

Melis boynumdan ayrılınca hep birlikte aşağıya indik. Aşağı indiğimizde Demir'i, İlayda'yı ve Güneş'i masada sohbet ederken bulduk. Daha doğrusu İlayda ile Demir sessiz kalırken Güneş sorduğu sorularla onları da muhabbetine dâhil etmeye çalışıyordu.

Bizim odaya girmemizle susup bize döndüler. Melis elimi bırakıp amcasına doğru koştu ve sevinçle, "Cesur abim iyileşecekmiş," deyince Demir yanağına kocaman bir öpücük kondurdu.

Ardından kahvaltı, bizim masaya oturmamızla başladı. İçimdeki dünden beri yitip gitmeyen huzursuzluğu yok saymaya çalışarak kahvaltıya odaklanmaya çalıştım lakin Demir'in huzursuz bakışlarla Poyraz'ın sessizliğini izlediğini fark edince içimdeki huzursuzluğa daha büyük demir atılmış oldu.

İlayda gergin bir şekilde arabada Demir'in yanında oturduğunda, bir süre sessizliğini koruyup dikkatlice Demir'i izlemeye başladı.

Onu ilk defa bu kadar düşünceli ve öfkeli görüyordu

Dikkatli bakışlarını bir ara Demir'in üzerinden çekip peşlerinden onları takip eden korumalara çevirdi. Daha önce hiç fark etmediği korumaları bugün ilk kez Demir'in peşinde görüyordu. Şimdiye kadar ya yoklardı ya da sayıları ilk kez bugün fark edilecek kadar fazlaydı. Bakışlarını korumalardan çekip yeniden Demir'e çevirdi. "İyi misin Demir?"

Demir ise İlayda'nın sorusuyla bakışlarını kısa bir anlığına yoldan çevirip İlayda'nın yeşillerine tutundurdu. "Daha iyi günlerim olmuştu," diyerek yeniden yola döndü.

Demir'in cevabıyla İlayda içini çekip başını salladı ve o da yola döndü.

Pastaneye varana dek arabaya sessizlik hâkim olurken, pastanenin önüne geldikleri zaman İlayda ile birlikte Demir de arabadan indi ve birlikte pastaneye girdiler.

İlayda ceketini çıkardığı sırada Demir'in de ceketini çıkardığını görünce şaşkınlıkla ona baktı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Ceketimi çıkarıyorum."

"Neden?"

Demir, İlayda'ya doğru kısa bir bakış attıktan sonra, "Çünkü ceketle rahat çalışamam," dedi.

İlayda, Demir'in sözlerine gözlerini devirdi. "Onu sormuyorum, işe gitmeyecek misin?"

Demir, "Hayır," diyerek yanlarındaki masayı işaret etti. "Biraz konuşalım mı?"

Demir'in tedirgin hâlleri İlayda'nın meraklanmasına sebep olmuştu. İtiraz etmeden direkt işaret ettiği masaya oturdu.

Demir de tam karşısına oturup, "Seninle daha önce böyle bir konuşma yapmamış olsak da abimle benim nasıl bir hayatımız olduğunu bildiğini biliyorum," dedi ve İlayda'nın başını salladığını görünce konuşmaya devam etti. "Eylül, abimin hayatına girdiği günden beri sadece kendisi değil, onun adım attığı her yer, tüm çevresi de koruma altına alındı," diyerek İlayda'nın yeşillerine odaklandı. "Ve buna sen de dâhilsin. Uzun zamandır sen ve pastanen de korumalar tarafından izleniyordu."

Söylediklerivle İlayda'nın huzursuzlukla baktığını görünce güven vermek istercesine İlayda'nın masa üzerinde duran bileğine uzandı. "Merak etme, sadece tedbir amaçlı," diyerek gergin bir nefes aldı. "Ama dün gece yaşananlardan sonra bugünden itibaren daha fazla koruma tarafından sen ve pastanen izlenmeye devam edecek. Ayrıca izmin olursa..." Tereddütle etrafına bakındıktan sonra yeniden İlayda'nın yeşillerine baktı. "En azından şu olay çözülene dek iki tane korumanın burada, yanında olmasını istiyorum."

İlayda'nın duydukları karşısında gözleri endişeyle açıldı. "Olmaz Demir, yani pastanede öyle iki adam çok dikkat çeker. Huzursuzluğa sebep olurlar. Eminim müşteriler için rahatsız edici olur."

"Demek istediğini anlayabiliyorum ama merak etme, tüm gün yanı başında dikilmeyecekler. Senin yardımcın olacaklar, tıpkı Serkan gibi." İlayda'nın, yüzüne anlamsız gözlerle baktığını görünce işgüzar bir şekilde sırıttı. "Evet, burada sana yardım edecekler, hem bu sayede gün boyunca daha fazla dinlenmeye fırsatın olacak."

İlayda huzursuz bir ifadeyle omuzlarını silkti. "Bilmiyorum Demir, yani bu durum müşteri kaybetmeme sebep olabilir." Sıkıntıyla nefes alırken Demir boşta kalan eliyle diğer bileğine uzandı. "Lütfen İlayda, en azından birkaç günlüğüne. Sonra istemezsen burada durmayacaklar."

İlayda, Demir'in yalvarırcasına bakan gözlerini izlediğinde Demir bir kez daha, "Lütfen," deyince kararsız bir ifadeyle başını salladı. "Çok kısa bir süreliğine ama."

İlayda'nın cevabı üzerine Demir genişçe gülümsedi. Ellerini de geri çekmeye niyeti yoktu. "Teşekkür ederim."

İlayda da hâlinden şikâyetçi değildi. Demir'in ellerini hissetmek tuhaf bir güvenle dolduruyordu içini. "Sen neden bugün işe gitmiyorsun peki?"

Demir, İlayda'nın bilekleri üzerindeki tutuşunu güçlendirip gözlerinin içine kenetlendi. "Çünkü bugün seni gözümün önünden ayırmak istemiyorum."

İlayda bir an nefesinin kesildiğini zannetti. Demir'in sıcaklığı, bakışı, söyledikleri kalbine fazlasıyla ağırdı. İçinden dışarıya çıkmak için çırpınan aşkına daha ne kadar kayıtsız kalabileceğini bilmiyordu. Tek yapmak istediği sevdiğini haykırmaktı. Düşüncelerinden kapının açılmasıyla çıktı ve başını kapıya çevirip gelen kişiye baktı. Kapıdaki kişiyi görür görmez gözleri şokla açıldı.

Karşılarında Meltem'in kilitlenmiş bir hâlde Demir'in, bileklerinin üzerindeki ellerine baktığını görünce hızla ellerini geriye çekti.

İlayda, dikkatli bir şekilde Meltem'e bakınca Demir de İlayda'nın pürdikkat baktığı kişiye çevirdi bakışlarını. Meltem'i görmesiyle birlikte kaşları şaşkınlıkla havalandığında, İlayda'nın bir anda ellerini geri çekmesiyle kaşları yavaşça çatıldı. İlayda'nın sandalyesinde sıkıntıyla kıpırdadığını görünce de çatılan kaşları derinleşirken buna son vermek için ayağa kalktı.

Demir'in ayağa kalktığını gören İlayda da gergin bir şekilde ayağa kalkıp tezgâhın arkasına doğru hızlıca ilerledi. Kendini çok kötü hissediyordu. Suçlu, aciz, çaresiz....

Meltem ise Demir'in kendisine doğru yürüdüğünü görünce meydan okuyan bakışlarını İlayda'nın üzerinden çekip yüzüne yerleştirdiği sahte gülümsemesiyle Demir'e baktı.

Demir yanına vardığında, "Sen ne arıyorsun burada?" diye sorunca elindeki çantasının askısını destek almak istercesine sıkıca tuttu.

"Sen burayı çok övünce ben de ofisteki kızlara buradan bahsetmiştim, geçerken de kızlara biraz kurabiye almak istedim."

Demir ona inanmadığını belli edercesine gülümsedi. "Ofisindeki kızlardan hoşlanmadığını sanıyordum."

Meltem, kırdığı potu yüzüne takındığı umursamaz edayla kapatmaya çalışıp, "Ben de seni şirkette olursun sanıyordum," dedi. Meltem'in, Demir'in hakkında çok iyi bildiği bir şey varsa o da, Demir'in işine son derece âşık bir adam oluşuydu. Hasta olduğu zamanlarda bile işe gitmekten asla vazgeçmeyen bir adamın şu an, şu saatte burada olması oldukça tuhafına gitmişti.

Demir, gayriihtiyari bir ifadeyle İlayda'yı işaret etti. "Bugün İlayda'ya yardım edeceğim."

Meltem'in meydan okuyan bakışlarını bir kez daha onları kaçamak gözlerle izleyen İlayda'yı buldu ve kısa bir süre gözlerini sinirle üzerinde gezdirdi. Yüzüne, saçına, giydiği kıyafetine baktı. Kendisine rakip olabilecek bir kadın bile değilken Demir'in neden onun yanında olduğunu anlamaya çalıştı. Çok geçmeden aklına gelen düşünceyle alayla sırıttı. Muhtemelen Demir bu kadına acıyordu, acıdığı için buradaydı.

Düşüncesini tasdik ettirmek istercesine Demir'e döndü ve saçlarını omzunun arkasına iteleyip gülümsemesinin yüzünde belirginleşmesine izin verdi. "Neden ona yardım etmek istiyorsun ki?"

Demir de Meltem'in sorusuyla bakışlarını İlayda'nın takılı kaldığı dalgın yeşillerinden zar zor ayırdığında İlayda'yı sarıp sarmalama arzusuyla dolup taştı.

Neden yüzünde böylesine buruk bir ifade vardı ve dalgın gözlerle onları izliyordu?

İçine çektiği derin nefesle içindeki sarmalama arzusunu zapt etmeye çalışıp oldukça samimi bir ifadeyle, "Çünkü onun yanında kalmayı seviyorum," dedi.

Meltem ise Demir'den hiç beklemediği sözlerle yüzündeki gülümsemesi silinip afallarken bir an omuzlarına yenilginin düştüğünü hissetti ve gözlerindeki elle tutulur şaşkınlıkla Demir'in gözlerinin içine baktı. "Bu ne demek şimdi?"

"Sence de gayet açık değil mi?" diye sorup ellerini iki yana açınca Demir, Meltem stresli olduğu anlarda yaptığı gibi bileklerinin içini kaşımaya başladı.

Yavaş yavaş Demir'i kaybettiğini hissediyordu.

Son zamanlarda Demir'in ilgisinin azaldığının farkındaydı ama buna bir kadının sebep olması hazmedeceği cinsten bir şey değildi. Demir'in sevgisini kaybedemezdi, özgüvenini besleyen bu sevgiden asla mahrum kalamazdı.

Demir'e odaklı bakışlarını ayırmadan aklına gelen fikirle ona doğru bir adım attı. "Son zamanlarda çok düşündüm, seninle baş başa vakit geçirmeyi özlediğimi fark ettim," diyerek parmaklarını Demir'in göğüs kafesine bastırdı ve kışkırtıcı bir ifadeyle parmaklarını karın kaslarına doğru indirmeye başladı. "Diyorum ki, bu akşam bana yemeğe gelsen, baş başa romantik bir akşam yemeği yesek, nasıl olur? Belki de daha sonra, anlarsın ya."

Demir, Meltem'in hareketiyle hissedilir derecede rahatsız olunca hızla geriye doğru bir adım atarak Meltem'in parmaklarının boşluğa düşmesine sebep oldu. Ne yapmaya çalıştığını gayet iyi anlamıştı. Dudakları alayla kıvrıldı. "Ben romantik bir adam değilim Meltem, bunu sen söylemiştin bana. O yüzden romantik yemeklerden anladığım söylenemez. Yemek teklifin için teşekkür ederim ama bu gece çok daha önemli planlarım var."

Meltem, Demir'in sözleriyle dumura uğramış bir hâlde Demir'e baktı ve parmaklarıyla kendini işaret etti. "Sen beni geri mi çeviriyorsun?" diye sorup sinirle gülümsedi. "Bilmiyorum farkında mısın ama karşında ben varım, yani o çok sevdiğin, ayrılmak istemediğin kadın

var. Sen değil miydin bana istediğin biri gibi olacağım diyen? Şimdi nasıl olur da beni reddedebilirsin?"

Demir bıkkınlıkla soludu. "Meltem, biz seninle şu an birlikte değiliz, seni ortada bırakmışım gibi bir muamele yapmaya kalkma bana. Ayrılmayı isteyen sendin, terk ettin ve biz ayrıldık. Evet, senin istediğin gibi biri olmaya çalışacağımı söyledim, bu ayrılık sürecinde olmaya da çabaladım ama anladım ki ben senin istediğin biri gibi olmak istemiyorum. Olmadığım biri gibi olurken mutlu olamıyorum. Ben kendim olmak istiyorum, böyle çok daha mutluyum."

Meltem bir kez daha sinirle bileklerinin içini kaşıdı. "Ne yani bizden vazgeçtiğini mi söylemeye çalışıyorsun sen?" diye sordu.

"Sen ve ben, hiç biz olamadık ki. Bunun sen de farkındaydın. Sadece sen ve senin isteklerin oldu."

Meltem şiddetle başını sağa sola sallayıp titremeye başlayan sesiyle, "Demir, şu an gerçekten saçmalıyorsun, sağlıklı düşünemiyorsun. Ben seni hep sevdim, sevmeye de devam ediyorum. Sen sadece şu an bocalıyorsun ama ben senin yanında olarak bu süreci atlatmana yardımcı olacağım," dedi.

Demir huzur bulduğu kadına doğru küçük bir bakış attı. "Hayır Meltem, ben hayatımda ilk defa gerçekten neyi istediğimin farkındayım."

Meltem, Demir'in bakışlarının İlayda'nın üzerinde gezindiğini görünce göğsünü sert bir solukla şişirdi. "Senin kafan çok karışmış Demir ama ben düzeltmesini iyi bilirim," diyerek arkasını dönüp hızlı adımlarla pastaneden ayrıldı.

İlayda ise tezgâhın arkasından kaçamak bakışlarla karşısındaki ikiliyi izlerken kendi kendine mırıldanıyor, âdeta kendini yiyip bitiriyordu. "Yakışıyorlar mı birbirlerine?"

İlk olarak bakışlarını, Meltem'in üzerindeki dar elbisesiyle ortaya çıkan kadınsı hatlarında gezdirdi, ardından başını hafifçe iki yana sallayıp kendi sözlerini inkâr etmeye çalıştı. "Yok yok, yakışmıyorlar,

yani sanki aralarında bir eksik var, ikisi yan yana hiç hoş durmuyorlar gibi." Duraksadı, kendini kandırdığının farkındaydı. Sıkıntıyla yanaklarını şişirip, "Off! Kimi kandırıyorum ki ben, bal gibi de yakışıyorlar birbirlerine. Bunların çocukları da çok güzel olur," deyip ağlamaklı bir ifadeyle onlara bakmaya devam etti.

Saniyeler sonra Meltem'in, Demir'e yaklaştığını görünce kıstığı yeşilleriyle, "Bak bak, nasıl da Demir'e yaklaşıyor, sinsi yılan," dedi ve üzerine sıcak bastığını hissedip elini yüzünün önünde salladı.

Demir'in aralarındaki mesafeyi açtığını görünce de içinde aniden beliren mutluluktan dolayı suçluluk hissedip omuzlarına düşen hüzünle, "Kötü müsün İlayda sen? Kendine gel!" diyerek dikkatini başka bir işe vermeye çalıştı.

Tam işine odaklanmıştı ki Meltem'in hızlıca pastaneden çıktığını görünce şaşkınlıkla arkasından bakakaldı. Bakışları Demir'e kaydığında yanına geldiğini gördü, hemen işine geri koyularak onları izlediği izlenimi vermek istemedi. Demir yanına gelince yaptığı işinden başını kaldırmadan, "Meltem seni mi görmeye gelmiş?" diye sordu.

"Aslında kurabiye almaya gelmiş."

İlayda başını kaldırıp Demir'e bakınca Demir'in tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünde bağlamış, sıcak bir tebessümle kendisini izlediğini gördü. Nedenini anlamasa da, "Ama almadan gitti," dedi.

"Sanırım umduğunu bulamadı."

"Nasıl yani?"

Demir, İlayda'nın sorusuyla yaslandığı yerden doğruldu ve yanına yaklaşıp tam karşısında durdu. "Şöyle ki, biz Meltem'le iyi kötü bir ilişki yaşadık ve ilişkimiz bitti. Ayrılık sürecinde onu geri kazanmayı istemiştim ama o süreçte istediğim şeyin çok farklı olduğunu idrak ettim, şimdi de doğru olanı yaptım."

İlayda'nın hızlanan kalp atışları büyük bir gümbürtüyle çarpmaya başlayınca destek almak istercesine arkasındaki duvara tutunmaya çalıştı. "Ne yaptın?"

"Bunu ona söyledim."

İlayda'nın gözleri şokla aralandı. "Yoksa ona, onu istemediğini mi söyledin?" diye sordu. Demir'in başını salladığını görünce hayretle ona bakmaya devam ederek, "Demir sen gerçekten Meltem'i geri kazanmak istiyordun ve bunun için benim yardımımı istiyordun, bir anda ne değişti de onu istemediğini anladın?" diye sordu.

Demir, İlayda'nın sorusuyla aralarındaki kısacık mesafeyi kapatıp kısa bir müddet gözlerini İlayda'nın güzel yüzünde gezdirdi. Yeniden gözlerinde durduğunda yeşillerinin içine odaklanıp, "İstediğim kişinin Meltem olmadığını anladım," dedi.

İlayda ise Demir'in sıcak nefesi yüzüne vurdukça duvara daha da sıkı tutundu. Arkasında duvar olmasa düşmesi an meselesiydi. Hissettiği hararetten dolayı duvarla Demir arasında erimek üzereydi. "Yoksa başka biri mi var?" diye sorunca Demir'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Evet, istediğim başka biri var."

İlayda, kuruyan boğazını ıslatmak istercesine yutkunduğunda cevabını deli gibi merak ettiği soru dudaklarında can buldu. "Kimi istiyorsun?"

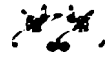
Demir'in dudakları daha da kıvrıldı. Yüzünü İlayda'nın yüzüne yaklaştırıp sıcak nefesini dudaklarının üzerine bıraktı. "Hâlâ anlamadın mı kimi istediğimi?" İlayda başını sağa sola sallayınca gözlerinin içine baka baka, "İstediğim kişi sensin," diye fısıldadı.

Demir'in itirafıyla, İlayda'nın yeşilleri büyürken yüzünde engelleyemediği bir gülümseme oluştu ve hissettiği heyecandan dolayı boş bulunarak, "Ne yani, hislerimiz karşılıklı mı?" diye mırıldandı. Demir'in yüzünde oluşan kocaman gülümsemesini görünce de sesli düşündüğünü idrak etti. "Yani ben şey, yani öyle demek istememiştim, aslında öyle de demek istemiştim ki..."

İlayda'nın şekilden şekle giren yüz ifadesiyle Demir'in içi sıcacık oldu. Parmaklarını İlayda'nın dudaklarının üzerine yerleştirip daha fazla can çekişmesini engellemeye çalıştı. "Ben sana âşık oldum İlay-

da. Burada seninle zaman geçirdikçe farkında olmadan sana körkütük âşık oldum. Anladığım kadarıyla sen de bana âşık olmuşsun, şu an onu anlatmaya çalışıyorsun."

İlayda'nın tereddütsüz başını salladığını görünce, "Hmm," dedi ve parmağını geri çekti. "O zaman... Sevgiliyi öpmek âdettendir," diyerek bir anda dudaklarına kapandı.

POYRAZ

Eylül ile Melis'i okula bıraktıktan sonra hastaneye vardığımda Cesur'un durumu hâlâ stabildi.

Camın arkasından Cesur'u izlemeye devam ederken çalan telefonumla bakışlarımı Cesur'dan çekip telefona baktım. Arayan Yasin'di.

"Söyle?"

Yasin keyifle gelen bir sesle, "Neredesin?" diye sorunca sabırsız bir şekilde, "Hastanedeyim," dedim.

"Sana harika haberlerim var, yarım saate oradayım."

Telefonu kapatıp öfkeyle dişlerimi sıktım. Anlaşılan bana yanlış yapanın kim olduğunu bulmuştu. Kızgın bir soluk verip bakışlarımı az ileride beni izleyen Serdar'a çevirdim. "Yarım saate odamda toplanın."

"Peki Poyraz Bey."

Olası bir öfke patlaması yaşamamak için adımlarımı doğruca odama yönlendirdim. Kim ya da kimler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra ise parmaklarımla masa üzerinde gergin bir şekilde tempo tutarken, Yasin'in odaya girmesiyle tempo tutmayı bıraktım ve sabırsız bir şekilde dudaklarından dökülecek kelimeleri beklemeye başladım.

Yasin, masamın önündeki koltuğa kendini bırakıp, "Yine tahminlerinde yanılmadın," diyerek sıkıntılı bir nefes verdi. "Dün gece de dediğim gibi araç, Bulgaristan'dan dün akşam saatlerinde Türkiye'ye giriş yapmış. Girişi gerçekleştiren adama ulaşamadan beklediğimiz gibi cesedine ulaştık. Zaten adam da sahte kimlikle çok kısa bir süre önce buraya yerleştirilmiş. Buradan araştırmaya devam ederken Bulgaristan'daki bağlantıları da kullanmaya devam ettik ve bil bakalım kimin izine rastladık?" Tek kaşımı sorgularcasına kaldırınca Yasin gergin bir ifadeyle sırıttı. "Ivan Petrov."

Beklemediğim isme kaşlarım şaşkınlıkla havalandığında dirseklerimi masaya dayayıp başımı ellerimin arasına aldım. "İhale yüzünden mi?"

"Görünür de evet ama aslında Emin Sancaktar'ın işi. Adamı avucunun içine almış ve yem olarak kullanmaya başlamış. Anlaşılan o ki bir taşla iki kuş vurmak istemiş. Hem senden kurtulmayı amaçlamış hem de Ivan Petrov'dan. Sana bir şey olduğu anda Ivan'ın ensesine tüneceğimi iyi biliyor."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Yasin sorduğum soruyla elini iç cebine attı ve cebinden çıkardığı flashı masanın üzerine bıraktı. "Elimde görüntüleri var. Emin Sancaktar ile Ivan Petrov'un son görüşmesi gizlice çekilmiş. Daha doğrusu Emin Sancaktar'ın içindeki adamımız çekmiş."

Öfkeyle yaslandığım masadan doğrulup masa üzerindeki flashı aldım. Sesimin yüksek çıkmasını umursamadan, "Neden bu görüşmenin yapıldığı gün bu görüntülerden haberdar olmadık da şimdi haberdar oluyoruz?" diye sordum.

Yasin keyifsiz bir soluk aldı. "Çünkü adamımız öldürülmüş."

"Öldürülmüş mü?"

"Maalesef, bu görüntüleri çektikten çok kısa bir süre sonra kimliği ifşa olunca öldürülmüş. İşin şans tarafı, bu videoyu çeker çekmez kimliği ifşa olmadan bir şekilde görüntüleri bizim veri tabanımıza

yüklemeyi başarabilmiş ve anladığım kadarıyla kendinde de bu görüntüleri yok edebilmiş. Eğer bu görüntülerden Emin Sancaktar'ın haberi olsaydı eminim geri almak için çok daha başka yollara başvururdu."

Başıma keskin bir ağrı saplanmıştı. Parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıp gözlerimi kapattım. Videonun başladığını duyunca gözlerimi aralayıp izlemeye başladım. Emin Sancaktar'ın ağzından çıkan her kelimeyle damarlarımda dolaşan kanın alev aldığını hissederken Yasin yeniden araya girince bakışlarımı görüntülerden çektim.

"Emin Sancaktar'ın, Ivan Petrov'u nasıl ikna ettiğini gördün mü? Sözde sana gözdağı vereceklermiş."

Gözdağı vermek. Yasin'in yüzüne baktıkça aynı cümle zihnimde tekrar edip durdu. Tekrar ettikçe dün gece yaşananlar bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçti. Cesur'un can çekişişi, Beren'in çığlıkları, Eylül ile Melis'in yaşadığı korku dolu anlar ve çaresiz bekleyişler...

Tüm bunları düşünürken yüz ifadem ürkütücü bir hâl almış olmalı ki Yasin yaslandığı yerden huzursuzca doğruldu. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?"

Bakışlarımı, çok kısa bir süre daha Yasin'in üzerinde gezdirdikten sonra dudaklarımdan dökülecek kelimeleri merakla bekleyen adamlarıma çevirdim. Hepsi pürdikkat bana bakıyor, emrimi bekliyorlardı.

Oturduğum yerden ağır ağır ayağa kalkıp ellerimi masanın üzerine yasladım. "Önce Ivan Petrov'u bana getireceksiniz!" Çok kısa bir an durup her birinin yüzüne tek tek baktım. Cesur'un can çekişişi bir kez daha gözlerimin önüne gelince, "Ardından Emin Sancaktar'ın ailesinin ve çalışanlarının evden çıktığından emin olduktan sonra o itin evini havaya uçuracaksınız!" dedim.

EYLÜL

••

Öğretmenler odasına girer girmez gözlerim ilk olarak Beren'i aradı fakat dersin başlamasına on dakika kalmasına rağmen görünürde yoktu. Cesur iyi olduğuna göre okula ağzı kulaklarında gelmesi gerekirdi.

Sandalyeye doğru yavaşça ilerleyip Pınar Hoca'yla sohbet eden Oktay Hoca'ya baktım. "Günaydın."

"Günaydın Eylül, hoş geldin."

Pınar Hoca ile Oktay Hoca'ya başımla selam verip, "Beren hâlâ gelmedi mi?" diye sordum.

Oktay Hoca başını sağa sola sallayıp, "Hayır, gelmedi," deyince huzursuz bir nefes verdim. Benim bilmediğim başka bir sorun daha mı olmuştu? Cesur hayati tehlikeyi atlatmıştı ve iyiydi, öyleyse? Bakışlarımı kolumdaki saate çevirdim. "Allah Allah, hiç bu saate kadar geç kalmazdı," diyerek çantamı açıp Beren'i aramak için telefonumu çıkardım.

Telefonu kapalıydı. Gece de kapalıydı. Kesinlikle ters giden bir durum vardı. İçime düşen sıkıntı, kurt misali beni kemirmeye devam ederken Pınar Hoca'nın ani çıkışıyla bakışlarımı hızla ona çevirdim. "Eylül, sen nişanlandın mı? Bu yüzük de nereden çıktı?" diyerek oturduğu yerden ayağa fırladı ve elime uzanıp yüzüğü incelemeye başladı.

Pınar Hoca'nın abartılı nidalarıyla odadaki tüm öğretmenlerin ilgi odağı olunca yanaklarımın ısınmaya başladığını hissettim. Cesur olayından sonra buradaki tüm öğretmenlerin Poyraz'ı tanıdığı gerçeğini bir anlığına unutmuştum, şimdi onlara ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Düşüncelerimden Oktay Hoca'nın sesiyle çıktığımda Oktay Hoca'nın kırgın bir ifadeyle yüzüme baktığını gördüm. "Eylül, senin erkek arkadaşın mı vardı? Hiç bahsetmemiştin."

Oktay Hoca'ya cevap veremeden etrafım diğer öğretmenler tarafından sarılınca arka arkaya sordukları sorularla iyice köşeye sıkışmış gibi hissettim.

"Kim bu şanslı adam?"

"Biz tanıyor muyuz?"

"Ne iş yapıyor?"

"Düğün ne zaman?"

Arka arkaya sorulan sorular boğazımda kuruluk hissetmeme sebep olmuştu, sertçe yutkundum. Onlardan bu kadar çekinmemin sebebi yanlış anlaşılmaktan korkuyor olmamdı. Gözlerinde "patronunu ayartmış" ifadesini görmekten çok korkuyordum.

Pınar Hoca kuşkuyla kısılmış gözleriyle, "Yoksa sevgilin mit ajanı falan mı?" diye sorup alayla sırıtınca elimi Pınar Hoca'nın elinden kurtarıp yüzüme düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına kıstırdım. "Hayır, değil."

"Öyleyse neden kim olduğunu söylemiyorsun?"

Pınar Hoca'ya cevap veremeden Seher Hoca hızla araya girince ona bakmak zorunda kaldım. "Adamın kim olduğundan önce düğün ne zaman onu söyle?"

"Aslında düğün tarihi belli değil, sadece evlenme teklifi aldım o kadar, henüz bu konuyu konuşmadık."

Oktay Hoca, "Hadi ama Eylül, söyle artık adamın kim olduğunu, tanıyor muyuz? Öğretmen mi o da?" diye sorunca Pınar Hoca yeniden araya girdi. "Bahse girerim mit ajanı, baksana hâlâ söyleyemediğine göre. Ya da dur, nazar değdiririz diye mi korkuyorsun yoksa?"

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. Pınar Hoca'yı ilk kez böyle görüyordum. Parmağımdaki yüzüğü görür görmez garip bir şekilde bir anda ilgi odağı olmuştum. Ayrıca sürekli gereksiz ve yersiz kahkahalar atması iyice gerilmeme sebep oluyordu.

Hissettiğim gerginliğe ve bıkkınlığa yenik düşünce bir çırpıda, "Poyraz," diyerek yüzlerine baktım.

Hepsinin yüzünde aynı ifade belirdi. Birbirlerine, "Poyraz kim?" dercesine baktılar.

Herhangi bir cevap bulamayınca Oktay Hoca hepsinin adına ses olmak istercesine, "Poyraz?" deyince omuzlarımı dikleştirip üzerimde oluşabilecek yargılayıcı bakışları göze alarak, "Poyraz Kaya," dedim.

Hiç kimsenin beklemediği isimle odanın içinde bir anda buz gibi bir havanın estiğini tenimin her zerresinde hissettim.

"Poyraz Kaya mı?" Bakışlarımı az önceki şen şakrak hâlinden eser kalmamış Pınar Hoca'ya çevirdim. Afallamış bir hâlde yüzüme bakıyordu.

"Evet."

Pınar Hoca birden histerik bir kahkaha attı ve hafifçe koluma vurdu. "Çok şakacısın Eylül, bir an ciddisin sandım," deyince ona sıkıntılı gözlerle bakıp kaşlarımı çattım. "Şaka yapmıyorum," dememle birlikte Pınar Hoca'nın kahkahası dudaklarında soldu. Beni baştan ayağa süzüp bakışlarını yeniden gözlerimle buluşturduğunda belli belirsiz alayla sırıttı. "Ne zamandan beri peki? Yoksa o yüzden mi bu okulda işe başladın?"

Korktuğum başıma gelmiş, sorduğu soru tüm bedenimin bir anda kaskatı kesilmesine sebep olmuştu. Tek kaşımı sertçe kaldırdım. "Bu

okula kendi emeklerimle geldim ve Poyraz'la bu okulda çalışmaya başladıktan sonra tanıştım. Yani ima etmeye çalıştığınız bir durum söz konusu bile değil!"

Sözlerim üzerine Pınar Hoca bir kez daha gülümseyip hafifçe kolumu sıktı fakat gülümsemesi samimiyetten çok fazla uzaktı. Yüzündeki sahte gülümsemesini bozmadan, "Alınma Eylül, şaka yapıyorum sadece," dedi.

Sözleri daha da gerilmeme sebep olmuştu. Rahatsız bir nefesin dudaklarımın arasından çıkmasına izin verip sert denilebilecek bir ifadeyle, "Bu konuda bir daha şaka yapmasanız sevinirim hocam!" dedim.

Yanımızda sessizce bizi izleyen Oktay Hoca gerilen havayı bozmak istercesine araya girdi. "Eylül adına çok sevindim. Tebrik ederim, en kısa zamanda Poyraz Bey'i de tebrik etmek isterim."

Oktay Hoca'nın sesiyle ters bakışlarımı Pınar Hoca'dan ayırıp Oktay Hoca'ya bakım ve başımı yavaşça sallayıp diğer öğretmenlerin de tebriklerini tek tek kabul ettim.

Tebrik sonrası tüm öğretmenler yerlerine geçmelerine rağmen Pınar Hoca karşımda duruyor, tuhaf bakışları içime huzursuzluk doldurmaya devam ediyordu. Tekrardan dudaklarını araladığını görünce yerimde rahatsızca kıpırdadım.

"Eylül, inan ki adına çok mutlu oldum. Poyraz Bey gibi bir adamı etkilemeyi başardığın için çok şanslısın. Hayatına girmek için çabalayan onca kadın olduğunu duymuştum. Gerçi nasıl olmasın ki? Zenginliği, kariyeri dudak ısırtacak boyutta," diyerek bakışlarını üzerimde gezdirdi ve yüzü alaycı bir ifadeyle gerildi. "Yalnız Poyraz Bey'in etrafında onca olgun kadın olmasına rağmen senin gibi genç bir kadına ilgi duymasını da beklemiyordum açıkçası, buna şaşırdığımı söyleyebilirim."

Pınar Hoca'nın ağzından çıkan her kelimeyle neye uğradığımı şaşırırken damarlarımda gezinen kanın bir anda beynime sıçradığını

hissettim ve sert bir ifadeyle ona doğru bir adım attım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Ah Eylül, hiç şakadan anlamıyorsun canım, takılıyorum sadece sana." Pınar Hoca kulakları tırmalayan bir sesle kahkaha atınca üzerine atlamamak için kendimi âdeta sıkmaya başladım lakin bedenimin sinir dalgasıyla titremesine engel olamıyordum. Söylediklerine kayıtsız kalamazdım. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıp, öfkeden gölgelenmiş bakışlarımı gözlerine kenetleyip, "Şakalarınızı kendinize saklayın. Ayrıca bir daha Poy..."

Cümlem, öğretmenler odasının kapısının açılmasıyla kesildiğinde, içeriye kırk beşli yaşlarında uzun boylu bir kadın ile Osman Bey girdi.

Onların içeriye girmesiyle Pınar Hoca genişçe sırıtarak sandalyesine oturdu ve çattığı kaşlarıyla ara ara yüzüğüme bakmaya başladı.

Bu kadının neden bir anda bana böyle davranmaya başladığını anlamasam da Poyraz'dan hoşlanma düşüncesi bile nefesimi kesmeye yetmişti.

Sakin kalabilmek için kendi kendime telkinlerde bulunmaya çalıştığım sırada Osman Bey, yanındaki kadınla beraber masanın önünde durdu. "Arkadaşlar, günaydın." Tüm öğretmenler başını sallayınca da konuşmaya devam etti. "Sizi Derya Hanım ile tanıştırayım. Derya Hanım, çok kısa bir süre bizlerle birlikte olacak. Beren Hanım rahatsız olduğu için Derya Hanım birkaç günlüğüne onun yerine derslerine girecek."

Beren'in gelmeyeceğini duyunca kalp atışlarım korkuyla hızlandı. Artık emindim, kesinlikle bir şey olmuştu. Dünden beri telefonunun kapalı olması ve okula gelmemesi hiç hayra alamet değildi.

Oktay hoca telaşla araya girip, "Beren'in nesi var?" diye sordu.

"Soğuk algınlığı hocam. Zaten okulumuz bu hafta kapanacak. Beren Hanım bu süre zarfında iyice toparlanıp ikinci dönem yeniden bizimle birlikte olacak."

Osman Bey söyleyeceklerini bitirince çantamı alıp hızlıca öğretmenler odasından çıktım ve tekrardan Beren'i aradım. Telefonunun kapalı olduğunu duyunca ise Poyraz'ı aradım.

Daha önce hiç bu saatte aramadığım için telefon ilk çalınışında açılırken, "Eylül, bir sorun mu var?" diye telaşla sordu.

"Poyraz, az önce Beren'in yerine başka bir öğretmen geldi. Beren'e bir şey mi oldu?"

Poyraz'ın rahatlayarak verdiği soluk sesi kulaklarıma doldu. "Beren iyi. Sadece biraz hasta olduğunu söyledi ve izin istedi."

Her ne kadar Poyraz'ın söylediklerinin aksine daha fazla bir durumun var olduğunu bilsem de Poyraz'ın bu konuda bana bir şey söylemeyeceğini bildiğim ve az önce Pınar Hoca'yla yaşadığım gerginlikten dolayı Poyraz'la tartışacak gücüm olmadığı için sadece, "Tamam," diye mırıldandım.

Poyraz, kısa bir an duraksayıp boğuk sesiyle, "Senin sesin neden bu kadar kötü geliyor? Canını sıkan bir durum mu var?" diye sorunca sanki beni görüyormuşçasına telaşla başımı salladım. "Hayır, yok, sadece Beren'i çok merak ettim, onu görmek istiyorum."

Poyraz'ın bu cevapla tatmin olmayacağını bilmeme rağmen söyleyecek başka bir şey bulamayınca susmak zorunda kaldım. Önce aramızda küçük bir sessizlik oldu, ardından Poyraz'ın boğuk sesini yeniden duydum. "Tamam, akşamüzeri seni Beren'e bırakırım."

"Olur," dedim ve telefonu kulağımdan çekip kapattım.

Bakışlarım saatime kayınca dersin başlamak üzere olduğunu gördüm. Adımlarımı ağır ağır sınıfa çevirdim. Sanırım bugün hiç geçmeyecekti. Huzursuz bir soluk alıp sınıfıma girdim.

Ders boyunca Pınar Hoca'nın sözlerini düşünmekten ve Beren'i merak etmekten içimdeki sıkıntıyı atmayı bir türlü başaramamıştım.

Dersin sonunda da sınıftan çıkıp öğretmenler odasına doğru ilerlediğimde, Poyraz'ın bana doğru yürüdüğünü görünce şaşkınlık-

la ona baktım. İçimdeki telaşı bastırmaya çalışarak adımlarımı ona doğru hızlandırdım.

Yanına vardığımda, "Poyraz, neden buradasın?" diye sordum.

Poyraz sıcak bir tebessümle ellerimi tutup dudaklarına götürdü ve dudaklarını ellerimin üzerine bastırdı. "Sesin kötü geliyordu, iyi olup olmadığını görmek istediğim için geldim."

Poyraz'ın sözleri içime daimi bir huzur bıraktı. Varlığına bir kez daha şükrettim. Şu an yanımda olarak adını bile koyamadığım bir duygu hissiyatıyla sarmalanmama sebep oldu. Ellerini bırakmadan sesim hissettiklerimle yoğunlaşarak, "İyi ki geldin," dedim.

Poyraz'ın yüzü huzursuzluk ifadesiyle gölgelendi. "Bana söylemediğin bir sıkıntın mı var?"

İliklerime kadar işleyen duygu yoğunluğunu sesimde de ağırlayarak, "Hayır sevgilim, son zamanlarda zor günler geçirdik. İster istemez hâlâ etkisindeyim ama sen onca derdinin arasında bir de beni düşünme, ben gerçekten iyiyim," deyince Poyraz keyifsiz sesiyle fısıldadı. "Benim nefes alma sebebim bile senken, seni düşünmemem mümkün mü?"

Gülümseyerek alt dudağımı dişledim. Poyraz da dudaklarıma bakarak içini çektiği sırada yanı başımızda hissettiğim hareketlilikle bakışlarımı yana çevirdim, Oktay Hoca ile Pınar Hoca'nın yanımıza gelmek üzere olduklarını gördüm. Gülümsemem anında yüzümde soldu.

Oktay Hoca yanımıza gelir gelmez Poyraz'a elini uzatırken Pınar Hoca'nın bakışları, Poyraz'ın tuttuğu ellerimin üzerindeydi.

"Hoş geldiniz Poyraz Bey. Ayrıca tebrik ederim, dilerim çok mutlu olursunuz."

Poyraz, Oktay Hoca'ya başını sallamakla yetinirken Pınar Hoca araya girip, "Hoş geldiniz Poyraz Bey," diyerek yanımızdan geçti ve hızlıca öğretmenler odasına girdi.

Sıkıntılı bir nefes çektim içime. Mideme koca bir ağırlık çökmüştü. Pınar Hoca'yı düşünmemeye çalışarak Poyraz ile Oktay Hoca'nın ayaküstü sohbetini dinlemeye koyuldum.

Dakikalar sonra yeniden zil çaldığında Oktay Hoca yanımızdan ayrılınca Poyraz'a dönüp, "Cesur uyandı mı?" diye sordum.

"Henüz uyanmadı. Kemal, ikinci yirmi dört saatte de uyanabileceğini söyledi, şimdilik bekliyoruz."

Güven vermek istercesine, "Önemli olan iyi olması, elbet uyanacak," deyince Poyraz başını salladı. "Akşamüzeri yeniden geleceğim, iyi dersler," diyerek şefkatli bir ifadeyle ellerimin üzerinden öptü.

"Senden ayrılmak hiç kolay olmayacak sevgilim ama öğrencilerimi daha fazla bekletmek istemiyorum."

"Öğrencilerinin yerinde olmak istediğimi daha önce sana söylemiş miydim?"

Poyraz'ı cilveli bir ifadeyle süzerek, "Akşamı iple çekiyorum," deyip yanından ayrıldım.

Akşamüzeri Serdar, Melis'i almak için sınıfa girdiğinde ben de toparlanmak için öğretmenler odasına girdim.

Hızlıca toparlanıp odadaki öğretmenlere, "İyi akşamlar," diyerek öğretmenler odasından çıktım.

Beni bekleyen arabaya bindiğimde ise Melis'i babasını öpücük yağmuruna tutarken buldum.

"Öğretmenim, babam bizi almaya gelmiş."

Melis'e gülümseyip çenesini sıktım. "Evet, çok iyi olmuş, değil mi?"

Melis başını sallayınca Poyraz'ın derin maviliklerine baktım. "Hoş geldin."

Poyraz, "Sen de hoş geldin," diyerek elini belime dolayıp beni de yanlarına çekti.

Melis babasının onu almaya gelmesinden dolayı öyle çok mutluydu ki, yol boyunca şen şakrak hâlleriyle bizim de yüzümüzü güldürmeyi başarmıştı.

Dakikalar sonra Beren'in evinin önüne gelince onlardan ayrılıp arabadan indim ve etrafımı saran etten duvarlarla birlikte Beren'in evine doğru ilerlemeye başladım. İçimi saran tedirginlik, dairesine yaklaştıkça artıyordu. Yine de tedirginliğime rağmen olumlu düşünmeye çalıştım. "Belki de gerçekten basit bir soğuk algınlığıdır," diye mırıldandım. "Sadece soğuk algınlığı..."

Umutsuz, küçük bir nefes alıp arka arkaya ziline bastım.

"Ay patlama be geldim!" Çok kısa bir müddet sonra Kader'in sesi içeriden duyulurken saniyeler sonra kapı açıldı ve karşımda Kader belirdi. Bana kınayan bakışlarla bakıp, "Sen miydin? Ben de zil susmak bilmeyince Beren'in alacaklısı sandım," diyerek kınayan bakışlarını yanımdaki korumaların üzerinde gezdirdi. Ardından kapının önünden çekilip bakışlarını korumaların üzerinden çekmeden, "Geç hadi, dışarısı yeterince soğuk," dedi.

Korumaların ters bakışları Kader'in üzerinde yoğunlaşınca hızlıca içeriye girip kapıyı kapattım.

Kader kapının arkasında kalan korumaları kastederek, "Kız, kim bu soğuk adamlar?" diye sordu.

Üzerimdeki ceketi çıkarıp Kader'e baktım. "Uzun hikâye. Beren nerede?"

Kader burnunu kıvırıp, "İçeride. Ay iyi ki geldin, ağlaması içimi şişirmişti vallahi," deyince merakıma yenik düşerek hızlı adımlarla odaya girdim.

Odaya girdiğimde ise Beren'i koltuğun üzerine uzanmış, elinde tuttuğu yastığa sıkıca sarılmış bir hâlde önündeki bir kutu mendille ağlarken buldum. Panikle yanına yaklaşıp koltuğun yanında diz çöktüm ve ağlamaktan şişmiş gözlerine baktım. "Beren, neyin var? Neden ağlıyorsun?" Beren cevap vermeyip ağlamaya devam edince

telaşla konuşmaya devam ettim. "Beren, korkutuyorsun beni. Cesur'la ilgili bir şey mi oldu yoksa?" diye sorduğumda Beren onayladığını belli edercesine başını salladı. "Cesur, on iki yılımı yedi, babamla birlik olup tam on iki yılımı yedi," diyerek yeniden ağlamaya başladı.

Demek istediğini anlamayınca Kader'e baktım. Kader derin bir iç çekip kendini yanı başımızdaki koltuğa bırakınca Beren'e dönüp, "Ne on iki yılı Beren? Neyden bahsediyorsun sen?" diye bir kez daha sordum.

Beren yattığı yerden doğrulup kucağındaki yastığı bırakmadan sırtını koltuğa yasladı. Diz çöktüğüm yerden ayağa kalkıp yanına oturdum ve sabırsızca yüzüne baktım.

"Cesur, babamla birlik olmuş," dedi ve olanları anlaşılır bir şekilde anlattı.

Beren'in anlattıkları karşısında nutkum tutulurken onun hissettiği acıyı iliklerime kadar hissettim, aynı zamanda Cesur'un arada kalışıyla boğulduğumu zannettim.

Beren anlattıkları bitince de kucağındaki ellerine uzandım. "Çok haklısın ama Cesur'un da eminim kendince haklı sebepleri vardır."

Kader hızlıca araya girip, "Hah! Konuş kız, vallahi ben de anlatıyorum ama anlamıyor, bozuk plak gibi takılı kalmış, sürekli aynı şeyleri tekrar edip duruyor," deyince ona bakıp uyarmak istercesine kaşlarımı kaldırdım.

Kader omuzlarını silkince yeniden Beren'e döndüm. "Cesur'un da yaşadığı ikilemi bir düşünsene. Babanın baskısı yüzünden sevgisini kalbine gömmek ve senden uzak durmak zorunda kalmış. Eminim arada kalmak onu çok yıpratmıştır."

"O zaman o da sevgisine sahip çıksaydı. Bana tüm bunları anlatsaydı ve babamın karşısında birlikte dursaydık. On iki yıl Eylül. Gözünün önünde on iki yıl boyunca eridim ben. Söylesene, gerçekten seven bir adam buna izin verir miydi?"

Beren'in sözleri üzerine söyleyecek bir söz bulamayınca sessiz kaldım ve yeniden ağlamaya başlayan Beren'e yalnızca sarılabildim. Beren omzumda ağlarken Kader'le birbirimize çaresizce bakmaktan başka hiçbir şey yapamıyorduk. Beren'in hıçkırıkları ise için için yüreğimi sızlatıyordu.

Dakikalar sonra Beren omzumdan ayrılıp burnunu çekerek, "Uyandı mı?" diye sordu.

"Henüz uyanmadı. Görmeye gitmeyecek misin?" diye sorunca omuzlarını silkip gözlerini perdeleyen yaşlarla birlikte başını olumsuzca salladı. "Hayır."

Kader huysuz bir sesle, "Kız, sen ölmeyesin diye adam o kadar önüne atlamış, insan gider bir teşekkür eder. Sonra istersen yine konuşma ama şimdi git yanına," dedi.

"Kader haklı Beren," diyerek araya girdim. "Cesur'un şu an sana ihtiyacı var, yanında olmalısın."

Beren inatla başını sallamaya devam etti. "İstemiyorum!"

Dudaklarımı hafifçe büküp elimi kalbinin üzerine bastırdım. "Ama burası istiyor, bunun sen de farkındasın. Bence kalbinin sesini dinlemelisin."

Beren hızla ayağa kalktı. "Hayır, istemiyor ve istememesi için elimden ne geliyorsa onu yapacağım!" diyerek lavaboya doğru yürümeye başladı.

Beren'in arkasından gidişini içimi çekerek izlerken Beren'le Cesur'u çok zor günlerin beklediğini görebiliyordum.

İlerleyen saatlerde Poyraz beni almaya gelince Beren'in evinden çıktım ve kapının hemen önündeki arabasına yaslanmış Poyraz'a baktım. Üzerine tam oturmuş takım elbisesiyle nefes kesici görünüyordu.

Poyraz beni fark edince gülümsemeye başlayıp yanıma doğru adımladı ve yanıma gelir gelmez alnıma dudaklarını bastırdı. "Kontrol edemeyeceğim bir özlemle her an seni soluyorum."

Gülümsememle birlikte Poyraz benden ayrılıp kapısını açtığı arabasına binmeme yardım etti.

Arabanın etrafından seri adımlarıyla dolanıp sürücü koltuğuna oturduğunda da onu izlemeye devam ettim. Ona baktıkça Pınar Hoca'nın sözleri aklıma geliyor, içim zehirli bir dumanla kuşanıyordu. Kıskançlığa esir düşmemek için, "Cesur, uyandı mı?" diye sordum.

Poyraz başını hayır anlamında sallayıp arabayı çalıştırdı ve bir süre yol boyunca birlikte sessizliği paylaştık.

Bir süre sonra Poyraz, "Neden sessizsin?" diye sorunca ona doğru yan bir bakış attım. Kısılmış mavilikleriyle beni izliyordu. Sessiz bir iç geçirdim. "Beren, Cesur'a çok kırgın ve kolay kolay onu affedeceğini sanmıyorum."

"Önlerinde aşmaları gereken uzun bir yol var ama eninde sonunda kalplerinin sesi galip gelecektir," dedi ve elime uzanıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Cumartesi sabahı saat onda ailen burada olacak. Bugün biletlerini ayırttılar."

Hayretle Poyraz'a bakakaldım. "Sen nereden biliyorsun?"

Hayretle Poyraz'a bakmaya devam edince Poyraz'ın dudağı hafifçe kıvrıldı ve bana doğru kısa bir bakış attıktan sonra yeniden yola odaklandı.

"Beni daha aramadılar bile," dedim. "Nasıl bu kadar her şeyden haberdar olabiliyorsun?" diye sorup aklıma gelen düşünceyle cevabını beklemeden gözlerimi kısarak Poyraz'a bakmaya devam ettim. "Seninle spor salonunda karşılaşma yaptığımız gün, 'benim hakkımda bilmediğin daha çok şey var' dediğimde bu yüzden alayla sırıtmıştın bana değil mi? O gün gerçekten de hakkımdaki her şeyi biliyordun çünkü," deyince Poyraz arsızca sırıtmaya başladı. "Aldığın nefese kadar her şeyinden haberdardım."

Poyraz'a ters ters bakınca arabayı aniden sağa çekip durdu ve bedenini bana çevirip hızlıca kemerimi açarak beni tek hamlede kucağına çekti. Maviliklerini telaşsızca yüzümde gezdirip sıcak nefesini dudaklarımın üzerine bıraktı. "Şimdi ise her an nefesini solumak, nefesinin tadını ezbere bilmek istiyorum," diyerek gözlerimin içine baktı.

Bakışlarının yoğunluğu yine tüm vücudumu titretmeyi başarmıştı. Belimdeki parmaklarının tutuşunu sıklaştırınca yüzümü boyun girintisine yaslayıp güzel kokusunu içime çekmeye başladım. Poyraz'ın âdemelmasının kıpırdadığını fark edince yutkunduğunu anlayıp yüzümü boyun girintisinden ayırdım. Mavilikleri koyulaşmıştı. İçimi yakan sıcak bir dürtü oluştu ve istemsizce alt dudağımı dişledim. Bakışı, kokusu, dokunuşları her seferinde alev alev tüm bedenimi arsızca yakmayı başarıyordu.

Poyraz parmaklarını saçlarımın arasından geçirip başımı hafifçe yana eğdirdi ve dişlediğim dudağımın eziyetine son verip dudaklarımı kavradı. Dili dudaklarımı aralamam için kıpırdanınca da yoğun bir açlıkla dudaklarımı araladım.

POYRAZ

24 saat geçmesine rağmen Cesur'un uyanmamış olması sürekli tedirgin hissetmeme ve gerilmeme sebep oluyordu. Sıkıntıyla hastanedeki odamda volta atarken Yasin içeriye girince bakışlarımı ona çevirdim. "Cesur hâlâ uyanmamış," diyerek kendini koltuğa bıraktı ve cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

Bana da uzatınca, "İstemiyorum," diyerek pencerenin kenarına ilerledim ve elimi pencerenin pervazına yaslayıp hastane bahçesine bakmaya başladım.

Acil kapısının önündeki arabalar hiç eksik olmazken arabadan inen her çocukla içimin burkulduğunu hissediyordum.

Daha fazla izlemeye dayanamayıp Yasin'e döndüm. "Basın işini ne yaptınız?"

"Dün geceki olayı zaten örtbas etmiştik, basına yansımamıştı. Emin Sancaktar'ın evi de yansımayacak ancak..." diyerek sigarasından derin bir nefes çekti. Dumanın dudaklarının arasından çıkmasına izin verirken sıkıntıyla, "Emin Sancaktar bunun altında kalmayacaktır," dedi.

Ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirip çattığım kaşlarımla Yasin'e bakmaya devam ettim. "O herifin uzun bir süre karşıma çıka-

cak cesaretinin olacağını zannetmiyorum, eminim yapabileceklerimin sınırının olmadığını bu gece iyice anlayacaktır."

"Bu gece yani öyle mi?"

"Evet, bu gece."

"Peki ya Ivan Petrov? Onu ne zaman getirteceksin?"

Yasin'in sorusu yüzümde tebessüm oluşturmuştu. "Onu Cesur'a saklıyorum."

"Nasıl yani?"

"Eminim Cesur onu yatağa düşürenlerden intikam almak isteyecektir. Cesur'un bu arzusuna kayıtsız kalabileceğimi zannetmiyorum."

Yasin'in de dudakları alayla kıvrıldı. "Vefalı patron seni."

Yasin gittikten yaklaşık yarım saat sonra yeniden Cesur'un yanına indim. Hareketsiz yattığını görmek içimdeki sıkıntıyı her geçen saniye daha da perçinlerken, yanı başındaki koltuğa oturdum.

Oda öylesine sessizdi ki, Cesur'un aldığı nefeslerinin sesi bile kulaklarıma doluyordu. Çok geçmeden Cesur'un parmaklarını hareket ettirdiğini görünce oturduğum yerden hızlıca doğrulup ayağa kalktım. Dikkatlice yüzüne baktım. Göz kapakları kıpırdıyordu. Yüzümün heyecandan gerilmesine engel olamayıp hızlıca telefonuma sarıldım.

Kemal ilk çalışında telefonunu cevaplarken, "Uyanıyor," dedim.

Kemal, "Hemen geliyorum," diyerek telefonu kapatınca da Cesur'a bakmaya devam ettim.

Cesur, ağır ağır gözlerini aralayıp boş gözlerle tavana bakmaya başladı. Görüş açısına ben girince yaşadıkları aklına gelmiş olmalı ki hızlıca yattığı yerden doğruldu ve yüzünü acı bir ifadeyle buruşturdu. "Beren."

Hızlıca ellerimi göğüs kafesine yaslayıp kalkmasını engelledim. "Sakin ol, o iyi."

Cesur yeniden yatağa yatınca yüzü hissettiği acıdan dolayı daha da buruştu. "Abi doğruyu söyle, o iyi mi?" Vücudunda hissettiği acı sesini de kesmiş, sesini zar zor duyurabilmişti.

"Benim ne zaman doğru söylemediğimi gördün ki? Merak etme, o iyi."

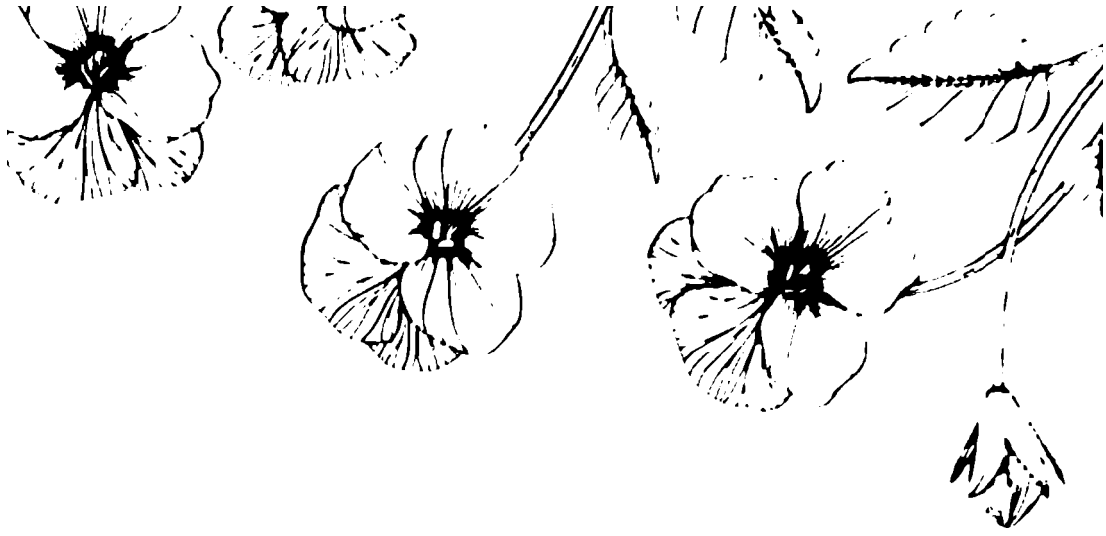
"Yaralandı mı?"

"Hayır, sayende tek bir çizik bile almadan kurtuldu."

Cesur, dudaklarının arasından rahatlamışçasına derin bir koyverdi. "Burada mı peki? Onu görmeyi çok istiyorum."

Kaygılı bir şekilde yüzüne baktım. Cesur, yüz ifademi fark eder etmez tedirginlikle, "N'oldu abi? Lütfen benden bir şey saklama," dedi.

Çok kısa bir an yüzüne baktım. Gerçeği şu an için gizlemek istesem bile bu onu boşa oyalamaktan başka bir işe yaramayacak, gerçek eninde sonunda yüzüne çarpacaktı. "Beren'in, Süleyman Efendi ile yaptığın anlaşmadan haberi oldu," deyince Cesur'un dudaklarının arasından küfür savruldu.

3 GÜN SONRA

EYLÜL

Havaalanında annem ve babamı beklerken içim içime sığmıyordu. Tam da tahmin ettiğim gibi sabah erkenden beni arayıp geldiklerini söylemişlerdi. Ben de takındığım sahte şaşkınlıkla karşılık vermiş, telefonu kapatır kapatmaz Poyraz ile birlikte soluğu havaalanında almıştım.

Poyraz, her ne kadar yol boyunca ayrı evde kalacak olmama ve onu ailemle tanıştırana kadar yanımda olamayacak olmasına homurdansa da bir şekilde onu ikna etmeyi başarmıştım. Ayrıca şu an yanımda olmasa bile gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Havaalanından çıkana dek gitmeyeceğini de çok iyi biliyordum.

Bakışlarım az ileride beni izleyen Serdar'a kaydı. Gözünü bile kırpmadan diğer korumalarla birlikte beni ve çevremi dikkatle izliyordu. Oldukça da huzursuz görünüyordu. Huzursuzluğuna içim kıyılırken kapının girişinde annemle babamı görünce onlara doğru yüzümdeki kocaman tebessümle ilerlemeye başladım.

Annem ile babamın etrafı da korumalar tarafından çoktan sarılmıştı ve korumalardan habersiz koşar adımlarla bana yürüyorlardı. Yanlarına varınca, "Hoş geldiniz," diyerek ilk önce anneme, sonra-

sında da babama sıkıca sarıldım. Bedenim sıcaklıklarına karıştıkça onları ne kadar özlediğimi bir kez daha anladım.

"Ah güzel kızım, nasıl da özlemişim."

Anneme tatlı bir tebessümle baktım. "Ben de çok özledim, iyi ki geldiniz." Duraksadım ve kollarımı göğsümde bağlayıp sahte bir kızgınlıkla, "Hani iki gün sonra geliyordunuz, neden haber vermediniz?" diye sordum.

"Sana sürpriz yapmak istedik. Hem iki gün fazladan kalmış olacağız, fena mı oldu?"

"Çok çok iyi oldu, Alihan nerede peki?"

"Onun işleri uzadı, o yarın gece gelecek."

Keyifle, "Anladım," diye mırıldandım. "Açsınız değil mi? İlayda'nın pastanesine gidelim, harika kahvaltısı var. Hem o da sizi görmek istiyor."

Babam, "İyi olur, İlayda'yı da özlemiştik zaten, onu da görmüş oluruz," deyince babamın elindeki valizlere uzandım.

Babamın elindeki valizlere uzandığımı gören korumalardan birinin bana doğru hızlıca yürüdüğünü görünce gelme anlamında başımı salladım ve Serdar'a baktım. Serdar sıkıntıyla nefes alıp korumayı engelleyince de bizimkilerle beraber korumaların eşliğinde havaalanından çıkarak arabama doğru ilerledim.

Hissettiğim heyecandan ayaklarımın yere basmadığını hissediyordum. Birazdan aileme Poyraz'dan bahsedecek, akşama da hem Poyraz'la hem de Melis'le tanıştıracaktım. Düşüncelerimin arasında valizleri arabaya yerleştirdiğim sırada annem kolumu tuttu ve kaçamak bakışlarıyla babama baktı.

Babam ise annemi fark etmeyip arabaya binince annem bana dönüp, "Eylül, parmağındaki yüzük ne?" diye sordu.

Hevesle gözlerimin içine bakıyordu. Gözlerindeki heves heyecanımı daha da artırdı. "Kahvaltı da anlatacağım."

Annem, "Ah, sonunda güzel kızım, nihayet sen de yuvanı kuracaksın, artık benim aklım burada kalmayacak," diyerek arabaya keyifle bindi.

Bir an onlara Poyraz'dan arabada bahsetmeyi düşünsem de hızlıca kararımdan vazgeçip arabama bindim. Gelişigüzel bahsedebileceğim bir konu değildi. Ayrıca şu an onlarla özlem gidermek daha cazip geliyordu. Korumalar eşliğinde havaalanından çıkıp pastaneye doğru yol aldık.

Yaklaşık bir saat sonra, İlayda'nın pastanesine geldiğimizde annemle babam, İlayda ile ayaküstü sohbet ettikten sonra masaya oturdular.

İlayda, annemle babamı işaret ederek, "Şimdi mi söyleyeceksin?" diye sordu.

"Parmağımda yüzük olduğu sürece çok fazla saklayamam zaten. Ayrıca annem yüzüğü fark etti bile."

"Ee, ne dedi?"

"Ne diyecek? Çok sevindi. Umarım Poyraz'ı severler."

İlayda kendinden emin bir sesle, "Bence sevecekler, hele ki Melis'e bayılacaklar," dedi.

Haklıydı. Kesinlikle bayılacaklardı. "Ben de öyle umuyorum," diyerek elime aldığım kahvaltılıkları masaya götürüp bizimkilerin yanlarına oturdum.

Bir süre hem kahvaltı yapıp hem de karşılıklı sohbet etmeye devam ettik. Babam sürekli Almanya'daki yaşantılarından bahsederken, benimse konuya nasıl başlayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve gitgide garip bir gerginliğin beni esir aldığını hissediyordum.

Oturduğum yerde huzursuzca kıvranmaya devam edince annem anlamış olacak ki imdadıma yetişip bakışlarıyla yüzüğümü işaret etti. "Ee Eylül, şanslı delikanlı kim bakalım?"

Delikanlı mı? Bir an boğazımın tıkandığını hissettim ve güçlükle yutkundum.

Annemin yüzüne şaşkınlıkla bakıp dudaklarımdan istemsizce, "Delikanlı mı?" sorusunun dökülmesine engel olamadım.

Annem başını sallayınca önümdeki bardağa uzanıp kuruyan boğazımı bu defa suyla ıslatmaya çalıştım.

Babamın bakışları da benim üzerimdeydi. Onun huzursuz edici bakışlarıyla gerginliğim daha da artınca bardaktan bir kez daha suyu yudumladım.

Babam daha fazla dayanamayıp arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde bağlayarak, "Hayatında biri mi var Eylül?" diye sordu.

Günlerdir onlara söylemek için can atan cesaretimin şu anda nereye kaybolduğunu bilmiyor, cevabını bildiğim soruya cevap dahi veremiyordum.

Hafif bir öksürükle boğazımı temizleyip elimdeki bardağı masaya bıraktım. "Evet baba ve geçen gün evlenme teklifi aldım."

"Bu harika bir haber." Babamın aksine duyduklarına sevinen anneme baktım. Gülümseyerek yüzüme bakıyordu.

Babam, "Kim peki, ne iş yapıyor?" diye yeni bir soru yöneltince ses tonundan onun da gerildiğini hissettim.

Ellerimi destek almak istercesine masaya yasladım. "İsmi Poyraz ve mühendis."

Babam hoşnutsuz bakışlarıyla belli belirsiz başını salladığında annem bir kez daha araya girdi. "Nasıl biri peki, nasıl tanıştınız?"

Annemin sorduğu soruyla derin bir nefes aldım. Hissettiğim tedirginliği onlara belli etmemeye çalışarak sükûnetle, "Poyraz, aynı zamanda çalıştığım okulun sahibi ve benim velim, okul vesile oldu diyebilirim," dememle birlikte babamın kaşları çatıldığını görünce kalbim panikle hopladı.

"Na-nasıl yani velin? Anlamadım," diyen anneme baktım, afallamış bir hâlde bana bakıyordu.

Duygusuz tutmaya çalıştığım sesle, "Evet, velim. Poyraz'ın bir kızı var, ben de kızının öğretmeniyim. Aslında Poyraz'la bu sayede tanıştım," dedim.

Babamın kaşlarının çatışı anında derinleşti. Poyraz'ın bir kızının oluşunu kesinlikle sorun edeceklerdi ve ne yazık ki böyle bir ihtimal benim aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Eylül, bu adam kaç yaşında?"

Ve bir de yaş meselesini sorun edeceklerdi... Kaygıyla babamın gözlerinin içine bakarak titrek bir nefes verdiğimde İlayda ile göz göze geldim. Yüz ifademden ters giden bir durum olduğunu anlamış, kaş göz işareti yaparak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Yeniden babama bakıp cansız çıkan sesimle dudaklarımı araladım. "Kırk yaşında," deyince yanımızda bir kıyamet kopmuş gibi annem dehşet içinde avuç içini dudaklarına bastırdı. "Aman Allah'ım, sen kendinden yaşlı, dul ve çocuklu bir adamla mı evlenmek istiyorsun şimdi?"

Annemin sorduğu soruya eş zamanlı babam, öfkeden iyice gerilmiş yüzüyle gülmeye başladı. Bense ağlamaklı bir sesle, "Evet, istiyorum," dedim.

İstiyorum dememle birlikte babamın gülümsemesi yüzünde anında soldu ve öfkesi gözle görülür biçimde daha da arttı. "Bu adam resmen senin beynini yıkamış. Sen de kalkmış yaşlı, dul bir adamın yüzüğünü parmağına takmışsın, bir de karşımıza geçip utanmadan onunla evlenmek istediğini söylüyorsun!" Ardından masaya doğru iyice eğilip işaret parmağını yüzüme doğrulttu. "Böyle bir evliliğe bizim asla rızamız olmayacak!"

Babamın sözleri ağzımda acı bir tat bıraktığında kesik bir soluk alıp boğazımdan firar etmeye çalışan hıçkırığı bastırmaya çalıştım. Görüş alanım bulanıklaşmaya başlayınca da gözyaşlarımın akmak için pusuya yattığını anladım.

Babam sandalyesini geri iteleyerek ayağa kalktı. "Ben bugün yeterince doydum, gitsek iyi olur."

Babamın ayağa kalkmasıyla annem de ayağa kalkarken anneme bakınca, infaz edilmek üzere olan bir suçluyla göz göze gelmek istemezcesine bakışlarını kaçırdığını fark ettim. Bu, midemin acıyla sarsılmasına sebep oldu.

Ne hissettiğimden habersiz ikisi de hızlıca pastanenin kapısına doğru ilerlediler.

Arkalarından çaresizce bakıp yavaş yavaş ayağa kalktım ve yanıma gelen İlayda'ya döndüm. Telaşla yüzüme bakıyordu. "N'oldu güzel gözlüm?"

Daha fazla gözyaşlarının akmaması için direnmeye gücüm yoktu. Çaresizlikten ve titremekten kesilmeye yüz tutmuş sesimle, "Poyraz'ın yaşını ve kızının oluşunu kabul etmediler." Haykırarak ağlamak istiyordum. Bunu sorun etmelerini bir türlü kabul edemiyordum. Benim ailem böyle insanlar değildi. Bana daha küçük yaşlarda insanları olduğu gibi kabul etmenin önemini anlatan onlar değilmiş gibi nasıl davranırlardı? Küçük bir hıçkırık dudaklarımın arasından firar ederken, "Ben şimdi bunu Poyraz'ın kalbini kırmadan ona nasıl söyleyeceğim?" diyerek ağlamaya başladım. Beynimde yankılanan sorunun ağırlığı yüreğimden taşıp kendimi hiç hissetmediğim kadar aciz hissetmeme sebep oldu.

İlayda'nın dudakları hüzünle büzülüp titreyen ellerime uzandı. "Poyraz Bey'i, Melis'i daha tanımıyorlar bile. Eminim Canan Teyze ile Recep Amca onları tanıyınca söylediklerine çok pişman olacaklardır. Üzülme güzel gözlüm, eminim eninde sonunda sevginizi anlayacaklardır."

"Umarım," dedim ve yüzümü sertçe sıvazlayıp çantama uzandım. "Gitmem gerekiyor."

Onları daha fazla bekletmemek için alelacele pastanenin çıkışına doğru ilerlemeye başladım. Tam kapıya yaklaşmıştım ki yüzünde

kocaman gülümsemesiyle Demir'in içeriye girdiğini görünce gözyaşlarımı fark etmemesi için hızlıca başımı öne eğip elimle yüzümdeki ıslaklığı silmeye çalıştım fakat fazlasıyla geç kalmış olmalıydım. Demir iki adımda yanıma vardı, çenemden tutup yüzüne bakmamı sağladı.

Yüzündeki gülümsemesi çoktan silinmiş, ses tonuna da yansıyan tedirginliği ile, "Eylül, neden ağlıyorsun?" diye sordu.

Titremesine bir türlü engel olamadığım dudaklarımı zar zor aralayıp, "Demir, bana bir söz vermeni istiyorum," dememle birlikte Demir'in anında kaşları çatıldı ve çenemi bıraktı. "Eylül, neler oluyor?"

"Şimdi bana bir söz ver ve lütfen beni bu hâlde gördüğünü Poyraz'a söyleme olur mu?"

İnilti gibi çıkan sesim, Demir'in tedirginliğini artırınca panikle, "Beni cidden korkutuyorsun Eylül, n'oluyor?" diye sordu.

Sorduğu soruya verebilecek bir cevabım yoktu ya da nasıl söyleneceğini bilmiyordum. Ben kendim bile ailemden böyle bir tepki beklemezken, daha sözlerinin gerçekliğini idrak edememişken ona ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum.

Islak yanaklarıma yapışan saçlarımı geriye atıp yalvaran gözlerle Demir'e baktım. Poyraz'ın bunu benden değil de bir başkasından duyduğu an, olayların daha da çıkılmaz bir hâl alacağından adım gibi emindim. "İlayda sana anlatır, sen yeter ki Poyraz'a hiçbir şey söyleme."

Demir çaresizce başını salladığında pastaneden dışarıya çıkıp beni arabanın yanında bekleyen annemle babama baktım.

İkisi de huzursuz ve gergin görünüyordu.

Derin bir nefes alarak yanlarına ilerledim. Ben yanlarına varınca benimle göz göze gelmemek için başlarını öne eğdiler. Bu bir kez daha canımı acıtırken sessiz bir şekilde arabama bindim. Arabaya binmemle birlikte annemle babam da binince yeni eve doğru yol almaya başladım.

Babam, bu defa benim yanıma değil, annemin yanına, arka koltuğa oturmuştu. Yeniden sulanan gözlerimi bastırdım. Onların yanında ağlamayacaktım. Arka arkaya kesik nefesler alarak yeni evin yolunu bilmediğim için önümdeki korumaları takip etmeye devam ettim. Annemle babamın da seslerini çıkarmasalar bile üzerimdeki bakışlarının ağırlığından beni izlediklerini hissedebiliyordum.

Yaklaşık yarım saatlik yolun sonunda bir sitenin içine girdiğimizde, kapıdaki sayıca fazla olan güvenliğe doğru yan bir bakış attım. Fazla sayıları ve sürekli hazır hâlde tetikte beklemeleri güven vermek yerine Poyraz'ın yokluğunda kendimi daha da güvensiz hissetmeme sebep oluyordu.

Sıkıntıyla nefesimi verdim, tek istediğim birkaç saat öncesindeki huzurumu yeniden kavuşmaktı.

Dairemin bulunduğu apartmanın önüne gelince ise arabadan inip bagajdaki valizleri çıkarmaya başladım. Valizleri çıkarmaya devam ederken babam hızlıca yanıma gelip elimden valizlerini aldı ve yüzüme bile bakmadan apartmana doğru yürüdü.

Annem de elimdeki ufak valize uzanıp babamı takip edince hayretle onlara baktım ve içimde hissettiğim büyük bir boşlukla arkalarından yürümeye başladım.

Apartmana girer girmez babam asansöre doğru yürüdü. "Kaçıncı kat?" diye sordu.

"Üçüncü kat," diyerek babama bakmaya devam ettim.

Babam, cevap vermek yerine asansörün önünde durdu ve açılan kapıdan içeriye girdi. Annem de onu takip edince direkt merdivenlere yöneldim. Aklımda da hâlâ tüm bunları Poyraz'ı üzmeden, kırmadan ona nasıl söyleyeceğim, aynı zamanda annemle babamı nasıl ikna edeceğim vardı. Kendimi teselli edecek birkaç cümle aradım lakin omurgamdan yukarı tırmanan umutsuzluk daha önce duygusunu bile bilmediğim bir boşluğa attığı için teselli edemedim.

Kalacağımız dairenin olduğu kata çıktığımda da annemle babamın çoktan asansörden indiğini gördüm. Kapıyı açıp geçmeleri için önlerinden çekildim ve sessizce içeriye girmelerini izledim.

Onları ilk kez böyle görüyordum. İlk kez bana bu kadar uzak, bir yabancıymışım gibi davranıyorlardı ve bu, burnumun direğini sızlatarak gözyaşımın gözümde kurumamasına sebep oluyordu.

Onlar içeriye girince aynı şekilde içeriye girip onlara belli etmeden ilk kez geldiğim evi incelemeye başladım. Evin içi, İngiliz mimarisinin izleriyle beni anında içine çekerken hissetmediğim yabancılıkla saatler sonra dudaklarımda tebessümü andıran ufak bir kıvrım belirdi.

Poyraz'ın elinin değdiği her nokta kendini belli ediyordu. İçim huzurla dolunca çok kısa bir anlığına da olsa ailemin onu istemediği gerçeğini unutup evin her noktasında Poyraz'ın huzurunu aradım.

Babamın sesiyle, evi incelemeyi bırakıp dikkatimi ona verdim. "Lavabo ne tarafta?"

Bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum. Kısa çaplı bir panik yaşayıp hızlıca etrafıma bakındım ve lavaboyu aramaya başladım. Koridorun sonundaki kapısı aralık odanın içerisindeki mermerleri görünce oranın lavabo olmasını umut edip elimle işaret ettim.

Babam başını sallayıp lavaboya doğru ilerleyince anneme karşımızdaki odayı işaret ettim. "İçeriye girelim," diyerek onu beklemeden odaya girdim.

Annem de odaya girip yanı başındaki koltuğa oturdu ve sessizce odayı incelemeye başladı. Tıpkı benim gibi.

"Evin güzelmiş, iyi güneş alıyormuş."

Annemin sözleriyle ona baktığımda bakışlarının pencereden sızan güneş ışığında olduğunu gördüm. "Evet, alıyor."

Annem ağır ağır başını bana çevirdi. "Evini sevdiğini sanıyordum, taşındığından da hiç bahsetmemiştin bana. Neden taşındın?"

Kalbimin deli gibi çarptığını kulaklarımın uğuldamasından anlıyordum. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkundum. "Ev sahibimle sorun yaşadım."

Hissettiğim tedirginlik yüzüme ve hareketlerime de yansımış olmalıydı ki annemin sorgulayıcı bakışları bir süre üzerimde gezdi. Bakışları da kendini belli edercesine korku ve panik doluydu. Duyacağı cevaptan korktuğunu mimiklerine de yansıtırken, "Ne gibi bir sorun yaşadın?" diye sordu.

"Evimi başka bir müşteriye satmış."

Verdiğim cevap annemin anında rahatlamasına sebep oldu ve rahat bir nefes vererek arkasına yaslandı. Ardından kızgın bir ses tonuyla, "Ama bu yasal değil," dedi.

Hafifçe omuzlarımı silktim. "Evet, değil ama satmış, neyse ki uzamadan halletmiş. Şimdi yeni evimde çok daha mutluyum."

Doğruydu. Yeni evimde Poyraz'la birlikte öyle mutluydum ki o evden ayrılmayı hiç istemiyordum.

Babam lavabodan çıkıp yanımıza gelince doğru dürüst yüzüme bakmadan anneme döndü. "Ben biraz dışarı çıkıp eski arkadaşlarımı göreceğim."

"Yol yorgunusun, biraz dinlenip öyle çıksaydın."

Babam bana doğru keskin bir bakış atıp yeniden anneme döndü. "Dinlenecek hâl mi kaldı sanki? En azından kafamı dağıtırım," deyince bir suçlu gibi başımı öne eğdim.

Odanın içi bir anda sessizleştiğinde gitgide uzaklaşan adım seslerinden ve kapının kapanma sesinden babamın evden çıktığını anlayıp başımı kaldırdım. "Ben sana odayı hazırlayım, en azından sen biraz dinlen," diyerek ayağa kalkıp odadan çıktım ve anneme belli etmeden odaları gezmeye başladım.

Dakikalar sonra annemle babamın kalacakları odayı hazır edip kendi kalacağım odaya girdiğimde yavaşça yatağa uzandım. İçimde

hissettiğim boşluk yalnız kalmamla birlikte daha da derinleşmişti. Gözlerim ağlama isteğiyle yanınca Poyraz'dan gelen mesajla irkildim. Hissetmiş gibi mesaj atmıştı.

"Sesini duymayı özledim."

Buruk bir tebessümle mesaja bakıp görüş alanım puslandığında mesajı kapattım ve telefonumu komodinin üzerine bıraktım.

Henüz onunla konuşmaya hazır değildim. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Ayrıca şu an onunla konuştuğum takdirde her ne kadar saklamaya çalışsam da ses tonumdan ters giden bir durumun olduğunu mutlaka anlayacak, beni görme konusunda ona ben bile engel olamayacaktım.

Gözyaşlarım kirpiklerimin ucunda can bulunca, yan tarafıma dönüp yastığa sıkıca sarılarak sessizce ağlamaya başladım.

Demir tedirginlikle Eylül'ün arkasından bakarken omzunun üzerinde hissettiği elle başını sağ tarafına çevirdi ve sevdiği yeşillerle göz göze geldi. "Eylül neden ağlıyordu?"

İlayda hüzünle içini çekip, "Gel hadi," dediğinde birlikte tezgâhın arkasına doğru ilerlemeye başladılar.

Demir, "Eylül'ün ailesi gelecekti bugün, onlarla ilgili bir sorun mu oldu?" diye sordu.

"Evet, geldiler. Eylül az önce onlara evlilik konusunu açtı."

Demir, Eylül'ün ifadesinden dolayı iyi kötü ne duyacağını anlasa da bir umut yanılmayı bekledi. "Eee?"

"Eesi pek iyi karşıladıkları söylenemez."

Demir'in bakışları bilmiş bir ifadeyle kısıldı. "Aralarında yaş farkının olmasından ve Melis yüzünden, değil mi?"

İlayda'nın sessiz kaldığını görünce de yanaklarını sıkıntıyla şişirip gergin bir ifadeyle alnını ovdu. "Abimin korktuğu başına geldi desene. Bu adam mutlu olamayacak mı?"

İlayda teselli edecek sözler aradı ama diyebileceği bir şey yoktu. Müşterilerden biri seslenince omuzlarını yenilgiyle düşürüp müşterinin yanına gitmek zorunda kaldı.

Demir de ceketini çıkarıp tezgâhın arkasında kendini oyalayacak işler aradı. Abisinin yeni bir sorunla karşı karşıya kalacak olması canını epey sıkmıştı. Bakışlarını tezgâh üzerinde, sağda solda gezdirdi. Yoktu, oyalanabileceği hiçbir iş yoktu. Daha doğrusu kendini veremiyordu. Sakinleşmek için büyük bir fincana sert bir kahve doldurdu.

İlayda ise kısa bir süre masaların gerisinden Demir'i izleyip sessizce içini çekti. Demir'in tahmin ettiğinden daha fazla üzüldüğünü görmek canını sıkmıştı. Aklına gelen fikirle Demir'in yanına sokuldu. "Bu akşam pastaneden erken çıkalım mı? Biraz hava almak istiyorum."

Demir, bardağından bir yudum alıp İlayda'ya baktığında İlayda'nın muzipçe sırıttığını gördü. "Sen ciddi misin?"

İlayda başını sallayıp sırıtmaya devam etti. "Evet, neden olmasın? Ne de olsa artık üç tane yardımcımız var," diyerek ilerideki iki korumayı işaret etti.

Korumaları işaret ettiği sırada korumalardan biri elindeki bardakları yere düşürüp kırınca İlayda korumadan bakışlarını çekmeden, "Her ne kadar alanları olmasa da," dedi.

Demir de çıkan sese başını çevirdiğinde iki korumasının da kırılan bardakları beceriksiz bir çabayla toparlamaya çalıştıklarını gördü. Alayla sırıttı. "Adamlar dağıtmaya alışkın, toparlamaya değil," deyince İlayda yüzünü buruşturdu. "Bu çok vahşiceydi."

Demir'in yüzündeki sırıtışı daha da genişlerken İlayda ile aralarındaki kısa mesafeyi kapatıp elini İlayda'nın beline sardı. "Sadece şaka yapıyorum."

İlayda, Demir'in yoğun bakışlarla gözlerine baktığını görünce kaçamak bakışlarla etrafındaki müşterilere bakıp hızla Demir ile aralarındaki mesafeyi açtı. Kısık sesiyle, "Müşteriler var," diyerek boş bardakları yerine yerleştirmeye başladı.

İlayda'nın utangaç tavrı, kısa süreliğine de olsa Demir'e sıkıntısını unutturmuştu. Yanına gidip boş bardağı uzatarak, "İki saat sonra önemli bir toplantım var, katılmak zorundayım ama o biter bitmez soluğu yanında alacağım ve seni akşama yine o geceki gittiğimiz koya kaçıracağım," dedi.

"Koya mı? Şimdiden heyecanlandım."

Demir kulağına doğru eğilip, "Ben de seninle baş başa kalacağım için çok heyecanlıyım," deyince İlayda yanaklarının ısındığını hissetti ve ne yapacağını bilmez hâlde kapıya baktı. "Şey, Serkan da bir türlü gelemedi." Sonra da ne diyorum ben dercesine yüzünü buruşturdu.

Demir, İlayda'nın kızaran yanaklarına ve sürekli değişen yüz ifadesine baktıkça gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp genzini hafif bir öksürükle temizledi. "Sahi o nerede?"

"Halletmesi gereken işleri varmış, bir saatliğine izin almıştı ama uzadı demek ki."

"Demek ki."

İlayda, Demir'e bakmadan işine tekrardan dönerken Demir onu pürdikkat izlemeye devam etti. Hâlleri hoşuna gidiyor, onu izlemekten kendini alamıyordu. İlayda da Demir'in bakışlarının üzerinde dolaştığını gördükçe elinin ayağının birbirine karıştığını hissediyordu.

Daha fazla dayanamayıp kaşlarını çatarak Demir'e baktı. "İzlemeyi keser misin artık, işime konsantre olamıyorum?"

Demir gülümseyerek, "Farkındayım," dedi.

"O zaman niye izliyorsun?"

"Çünkü sevgilim çok tatlı ve gözlerimi ondan alamıyorum."

İlayda'nın çatılan kaşları Demir'in sözleriyle düzeldiğinde yüzünde şapşal bir gülümseme belirdi ve Demir'in aralarındaki mesafeyi kapatmasını izledi. Tam gözlerinin içine bakıyordu ki kalabalık bir grubun içeriye girmesiyle bakışlarını gruba çevirdi. Kalabalığın arasında fark ettiği kişiyle anında gerildi. Başını yeniden Demir'e çevirdiğinde Demir'in deli bir öfkeyle Emre'ye baktığını gördü.

Emre de kalabalık arkadaş grubuyla birlikte korumaların birleştirdiği masaya doğru ilerlerken İlayda'ya göz kırpınca, Demir'in boynundaki damarları belirginleşmeye başladı.

İlayda'nın gerginliği yerini telaşa bırakmıştı. Emre'yi görmezden gelip Demir'in kendisine bakmasını sağladı ve zoraki bir ifadeyle gülümsemeye çabaladı. "Demir, onu görmemeye çalış, nasılsa birazdan gidecekler."

Demir, İlayda'nın yeşillerindeki tedirginliğini görünce onu daha fazla korkutmamak için gülümsemeye çalıştı fakat Emre'nin kulaklarını tırmalayan sesini duyup başını ona çevirdiğinde artık her şey için çok geçti.

"Bize İlayda'nın hizmet etmesini istiyorum."

Çok kısa bir anlığına gözlerini kapatıp sert bir soluk aldı ve gözlerini tekrardan geri açtı. "Ben şimdi sana hizmet edeceğim!" diyerek yürümeye yeltenince İlayda hızlıca kolunu tuttu. "Demir, lütfen."

İlayda'nın hissettiği korku sesine de yansımıştı lakin Demir çoktan ellerinden kurtulmayı başarıp Emre'nin yanına adımlamaya başlamıştı.

Emre ise yanına gelen ve burnundan soluyan adama baktığında yanı başındaki adamın o gece, sahilde İlayda'nın yanında gördüğü adam olduğunu hatırladı. Yeniden masadaki arkadaşlarına dönüp, "Ben İlayda'nın siparişimi almasını istemiştim ama yanlış kişi gelmiş," diyerek göz kırptı.

Demir, Emre'nin sözleriyle sabrının son demlerini yaşadığını hissediyordu. Sakin kalabilmek için son bir çabayla, "Burada isteklere göre hareket etmiyoruz, ne istiyorsan bana söyle," dedi.

Emre kaba bulduğu ses tonuyla kaşlarını kaldırıp meydan okurcasına Demir'e baktı ve sesindeki küçümsemeyle, "Garsonsan siparişimi alabilirsin ama değilsen İlayda gelsin," dedi.

Demir sinirle gülümsemeye başlayıp İlayda'ya doğru kısa bir bakış attıktan sonra yeniden Emre'ye döndü.

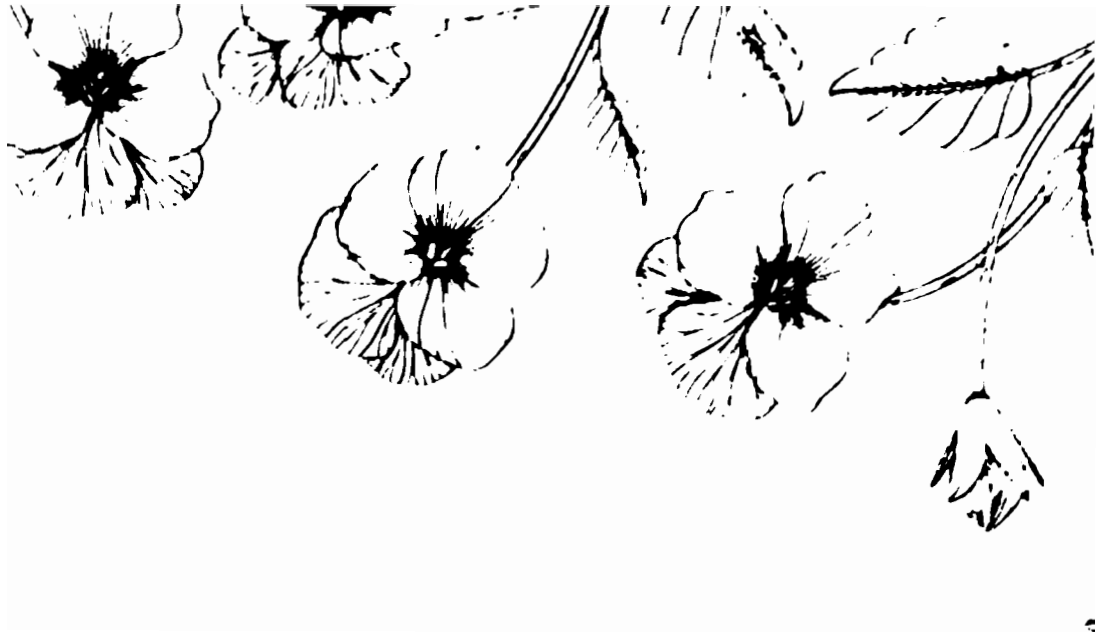
İlayda da korkuyla onları izliyordu.

"Ben İlayda'nın erkek arkadaşıyım ve kız arkadaşımın yaptığı işe destek olup, dahası yaptığı işiyle gurur duyup ona burada yardımcı oluyorum."

Emre, Demir'in sözleri üzerine İlayda'yı baştan ayağı süzdü ve alayla sırıtıp, "Demek pastacı sevgilinle gurur duyuyorsun," diyerek Demir'e döndü.

Emre'nin, İlayda'yı süzmesi bardağı taşıran son damla oldu Demir için. Dudaklarını sert bir hareketle ıslatıp iri gövdesini Emre'ye yaklaştırarak ellerini masanın üzerine yasladı. Ardından öfkeden tamamen kararmış gözleri ve kasılmış çenesiyle, "Bak koçum, işimi kaba kuvvetle halletmekten hiç hazzetmem lakin haddini aşana da haddini bildirmesini iyi bilirim, o yüzden şimdi uslu bir çocuk ol, sessizce ne yiyip içeceksen ye, iç. Sonra da buradan siktir ol git, yoksa..." diyerek masada pürdikkat onlara bakan diğer adamlara çevirdi ters bakışlarını ve tek tek sert bir ifadeyle yüzlerine baktı. Hepsinin yüzünde aynı ifadeyi gördü. Biraz tedirginlik, biraz gerginlik. Yeniden Emre'ye dönüp, "Yoksa seni buradan atarım ve seni buradan öyle bir atarım ki bir daha değil bu pastanenin önünden geçmek, ön sokağından bile geçmeye cesaret edemezsin!" İlayda'yı süzdüğü an gözlerinin önüne gelince, gitgide ürkütücü bir alan bakışlarını Emre'nin gözlerinin içine sabitledi. "Ayrıca bir daha kaşın gözün oynar da sevdiğim kadını süzdüğünü görürsem, işte o zaman yaşadığın şehri terk etme sebebin olurum. Anladın mı?"

Sözleri üzerine Emre'nin sinmiş bir hâlde başını salladığını görünce omzuna arka arkaya hafifçe vurup doğruldu. "Aferin uslu çocuk."

POYRAZ

Cesur'un taburcu olması için beklerken aklım sürekli Eylül'deydi. Eve geçeli saatler olmasına rağmen hâlâ sessizdi ve onun bu sessizliği yeni bir sorunla karşı karşıya kalacağımın habercisiydi.

Sıkıntılı bir nefesin dudaklarımın arasından çıkmasına izin verdim. Eylül'ün biraz daha sessiz kalmaya devam etmesiyle soluğu yanında almam an meselesi olacaktı.

Kemal'in sesiyle düşüncelerimden çıkarak dikkatimi ona verdim. "Dediğim gibi bir süre ağrıları olmaya devam edecektir, yazdığım ilaçlar ağrılarını hafifletecektir. Gerekmedikçe yataktan çıkmasın, ne kadar istirahat ederse o kadar çabuk ayaklanır. Ben yine her akşam eve uğrayıp onu kontrol edeceğim, pansumanları da geldikçe yapacağım."

Anladığımı belli edercesine başımı sallayıp, "Artık çıkabilir mi?" diye sordum.

"Evet, çıkabilir."

Kemal'e teşekkür edip kafamın içindeki ucu keskin sorular eşliğinde Cesur'un yanına indim. Yanına vardığımda onun da tıpkı benim gibi düşünceleri arasında kaybolduğunu gördüm.

İçeriye girmemle başını bana çevirip, "Artık çıkabilir miyim?" diye sordu.

Ayağa kalkmaya yeltenince odada bulunan diğer korumalar hızla kollarına girdi. Onlara başını sallayıp, "Ben iyiyim," diyerek onlardan kurtuldu. Diğer korumanın getirdiği tekerlekli sandalyeyi de reddederken, "Yürüyebilirim," diyerek yavaş adımlarını bana çevirdi.

Alnında birikmiş terler, ayakta durmakta güçlük çektiğini gösteriyordu.

"Abi, eve geçmeden önce Beren'e uğramak istiyorum."

"İyi değilsin Cesur, biraz dinlenip toparlanman lazım."

Cesur alnındaki terleri avuç içiyle silip bana doğru adım atmaya çalışınca ona doğru hızla yürüdüm. Düşmesi an meselesiydi.

"Onu görmeden, sesini duymadan zaten iyi olmam mümkün değil."

Nasıl karşı çıkabilirdim ki? Haklıydı. Bir insana sevdiğini görmemek, ondan haber alamamak ızdırapların en büyüğü değil miydi?

Sadece başımı sallamakla yetindim.

Dakikalar sonra Cesur, korumaların yardımlarıyla Beren'in dairesinin önüne geldiğinde, kısa bir an soluklanıp korumalara gitmeleri için başını salladı. Ardından derin bir nefes alarak zili çalmaya başladı.

Beren ise zilin çalmasıyla yarım saattir karşısında ağladığı filmi durdurdu ve gözyaşlarını silerek Kader'in geldiğini düşünüp kapıyı açtı.

Hiç beklemediği anda Cesur'u karşısında görmesiyle neye uğradığını şaşırıp öylece yüzüne bakakalırken, Cesur da Beren'in ıslak kirpiklerine baktıkça nefesinin kesildiğini hissetti.

Beren üzerindeki ilk şoku atlattıktan sonra kaşlarını çatarak öfkeyle, "Senin burada ne işin var?" diye sordu fakat öfkesinin aksine Cesur'un hâlini gördükçe içi acıyla kıyılmıştı. Soluk yüzü, ayakta güçlükle duruyor olması ve çektiği fiziksel acıyı gözlerinde görmek yüreğini titretmişti.

Cesur içini kemiren tedirginlikle "Konuşmamız lazım," deyince, Beren'in kaşları iyice çatıldı. "Benimle seninle konuşacak hiçbir şeyim yok, üzgünüm."

Beren kapıyı kapatmaya çalışırken Cesur kapının kapanmaması için elini kapının üzerine bastırmaya çalıştı lakin bu ani hareketi ona kesif bir acı olarak geri döndü. Dudaklarının arasından kopan acı nidanın önüne geçemeyince Beren panikle Cesur'a baktı. "N'oldu?"

"Sanırım bir süre ani hareketlerden kaçınmam gerekiyor," diyerek dudaklarını birbirine bastırdı Cesur.

Cesur'un hâli Beren'i daha da öfkelendirmişti. İçinde günlerdir hâlihazırda bekleyen isyanı mâni olamadığı bir hızla dudaklarında can buldu. "Madem ani hareket etmemen gerekiyor, ne diye elini kapıya koyuyorsun? Ne diye sürekli canını yakmaya çalışıyorsun Cesur? Mazoşist misin sen? Derdin ne senin? O gece önüme atladığın yetmedi mi? Ne hâle geldiğine bir baksana. Az daha ölüyordun. Delirdin mi sen? Ne diye bunu kendine yapıyorsun? Neden acı çektiriyorsun kendine?"

Beren'in ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleri yeni yaşlara ev sahipliği yaptığında Cesur, Beren'e sarılma isteğiyle dolarak ona doğru bir adım attı. Kısık sesiyle, "O gece senin canın yansaydı eğer, benim şu an çektiğim acı, çekeceğim acının yanında hiç kalırdı, neden biliyor musun? Çünkü seni canımdan çok seviyorken canının yandığını görmeye dayanamazdım," dedi.

Cesur'un seviyorum demesi Beren'in kalbine öylesine büyük bir yumru oturtmuştu ki, tüm bedeninin acıyla sarsıldığını hissetti. Oysa bunca yıl bu kelimeyi onun ağzından duyabilmeyi ne çok istemiş, ne çok beklemişti. Hep bu anı hayal etmiş, bu anın hayali ile basit gördüğü hayatına tutunmuştu.

Şimdi ise Cesur'un gözlerinin içine bakarak hayalini kurduğu kelimeleri söylemesi mutluluk vermek yerine hayal kırıklığına uğratmış, sessizce arkasını dönüp içeriye girmesine sebep olmuştu.

Cesur da peşinden içeriye girip Beren'in arkasından seslendi. "Beren, lütfen dinle beni. Bir kez olsun konuşalım."

Beren ağlamaktan bitkin düşmüş bedenini ağır ağır Cesur'a çevirdi. "Neden dinleyeyim ki Cesur seni? Yoksa beni sevdiğin yalanına inanmamı mı bekliyorsun benden?" diye sorunca Cesur afallamış bir hâlde Beren'e baktı.

"Ne yalanı?"

"Cesur, gerçekten sevdiğine inanmamı mı bekliyorsun benden?"

Cesur'un yüzünden dehşete düşmüş bir ifade geçti. "Ben hayatım boyunca bir tek seni sevdim Beren, ne yalanından bahsediyorsun sen?" diyerek aralarındaki mesafeyi yavaş adımlarıyla kapatmaya çalıştı. Beren'in kızgınlığını anlayabiliyordu fakat sevgisine inanmaması hiç beklemediği bir durumdu. "Ve sonsuza kadar seveceğim tek kadın da sadece sen olacaksın."

Beren samimiyetten uzak bir tebessümle, "Bu mu senin sevgiden anladığın Cesur?" diye yeniden sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Beren kontrol edemediği sesiyle, "On iki yıl Cesur, düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum anlasana!" diye haykırdı ve odanın içerisinde deli bir öfkeyle ileri geri dolanmaya başladı. "Ben senin gözünün önünde on iki yıl boyunca erirken sen neredeydin Cesur? Madem seviyordun, neden buna izin verdin? Hangi seven adam bunu sevdiğine yapar söylesene?"

Beren delirmiş gibi bağırdıkça Cesur, ona tüm bunları yaşattığı için kendinden bir kez daha nefret etti ve kalbinin duracağını zannetti.

Beren ise, "Benim ne hâlde olduğumun, seni nasıl sevdiğimin farkında değil miydin? Nasıl böyle bir şey yapabildin?" diye sorduğunda Cesur'un dudaklarını araladığını görünce konuşmasını kesmek için elini kaldırdı ve Cesur'un tam karşısına dikildi. "Sakın bana baban istedi deme, sakın! Eğer beni gerçekten sevseydin, hayatımda olmak isteseydin, babamın yanında değil, benim yanımda olurdun ve biz

birlikte bu sorunu aşabilirdik ama sen istemedin. O yüzden şimdi karşıma geçip benden sevgine inanmamı bekleme sakın!"

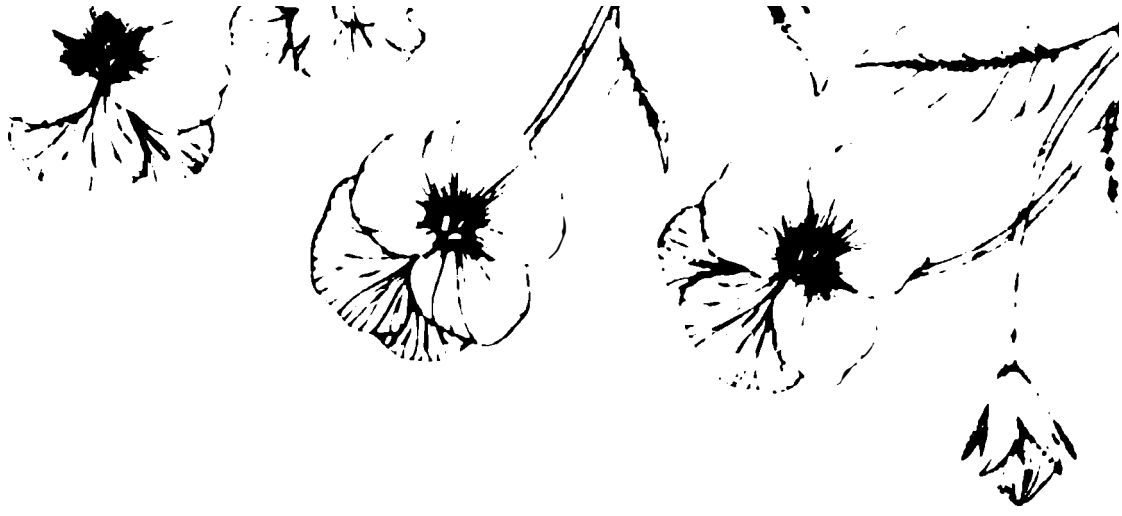
Beren'in sözlerinin ağırlığı Cesur'un içine oturmuştu. "Üzgünüm..." diye fısıldadı. "Ama on iki yıl boyunca senin hâlini gördüğüm her an kendimden daha da nefret ederken ve sana dokunamadığım için her gün ölürken, babanın yanında olmak zorundaydım," diyerek bedeni Beren'in bedenine değene kadar adımladı. "Çünkü babanın haklı olduğunu biliyordum." Karşındaki kadının titreyen kirpiklerine bakarak derin bir iç çekti. "Çünkü sana bir şey olmasından, canının yanmasından deli gibi korktuğum için ve sırf bu yüzden aklımı kaçırma noktasına geldiğim için ne yapacağımı bilemeyip babanın yanında olmak zorunda kaldım."

Parmaklarını kaldırıp Beren'in yanağına dokunmayı istese de Beren hafifçe başını geri çekince parmakları havada asılı kaldı. Bu daha da canının yanmasına sebep olurken kısık çıkan sesiyle, "Biz olmamıza izin vermediğim, tüm bunları yaşamana sebep olduğum için özür dilerim. Canın bu kadar yanarken ve canım bu kadar yanıyorken söndürmeyi beceremediğim, senin kadar cesur olamadığım için çok özür dilerim, suç ortağım."

Beren gözyaşlarının akmaması için daha fazla direnemeyeceğini anlayınca onu geri itmek için ellerini göğsünün üzerine yasladı fakat sadece yaslamakla kaldı. "Korkağın tekisin, sırf bu yüzden sana vurmak istiyorum ama canını yakmaktan korkuyorum," deyince, Cesur daha fazla dayanamayıp kollarını Beren'in beline doladı ve kendine çekip başını göğsüne bastırdı.

Beren bırakması için çırpınınca da, "Çırpınmaya devam edersen canım daha çok yanacak haber olsun. Sadece gerçekliğine tutunmaya ve sıcaklığına ihtiyacım var, izin ver sarılayım," dedi.

Beren çırpınmadı lakin karşılık vermedi. "Seni de babamı da asla affetmeyeceğim Cesur, şimdi lütfen evimden git."

EYLÜL

Aynanın karşısında ağlamaktan şişmiş gözlerime baktım. Sabah mutluluktan parlayan gözlerim şimdi yaşlardan parlıyordu. Burnumdaki sızlamayı es geçip bakışlarımı saate kaydırdım. Poyraz'ı biraz daha aramazsam artık eve geleceğini biliyordum. Ailemin sözlerinin onu yaralayacağını bilsem de ona söylemek için daha fazla vakit kaybedemezdim. Saklamaya çalışmak ya da sessiz kalmak gerçeği ne yazık ki değiştirmeyecekti.

Yüzümü soğuk suyla arka arka yıkadıktan sonra banyodan çıkıp odaya ilerledim ve yatağın üzerinde duran telefonumu elime aldım. Bakışlarım bir süre Poyraz'ın adına takılı kalınca görüş alanım bir kez daha bulanıklaşmaya başladı. Ağlamamak için hızla arama tuşuna basıp odanın içinde ileri geri hareket ettim. Kendimi odaya sığamıyormuş gibi hissediyordum. Elim gergin bir şekilde enseme gittiğinde Poyraz'ın sesini duymamla birlikte kalp atışlarımın sesi kulaklarımı çınlattı.

"Menekşem, seni çok merak ettim."

Poyraz'ın sesini duymak tüm direnişime rağmen dudaklarımı titretmeyi başarmıştı. Nafile bir çabayla kontrol etmeye çalışıp, "Arayamadım sevgilim, çok üzgünüm," dedim.

"Sen iyi misin?"

İyi değilken nasıl iyi diyebilirdim ki ya da bu soruya nasıl cevap verebilirdim? Aldığım nefes, alevlerin arasından geçiyormuşçasına boğazımı yaktı, kalbimde büyük bir düğüm oluşturdu. Boğuk inlememi bastırmaya çalışarak, "Sana ihtiyacım var," deyince Poyraz, "Birazdan yanındayım," diyerek telefonu kapattı.

Telefonu kapatır kapatmaz elimi göğsüme bastırdım. Canım yanıyordu. İçimdeki çığlıkların sarsıntıları, sadece bedenimi değil, ruhumu da sarsıyordu ve içimdeki aşk, bir çıkış yolu için âdeta çırpınıyordu.

Poyraz'ın gelmesine vakit olmasına rağmen oda gitgide dar gelince daha fazla odada duramayıp çıktım ve annemin yattığı odaya baktım. Kapısı açıktı. Başımı uzattığımda uyumadığını gördüm, hafifçe kapısını tıklattım. Annem de çıkan sesle başını bana çevirip yattığı yerden doğruldu. "Gel Eylül."

"Anne ben biraz hava alacağım."

Annem kısa bir an duraksayıp yüzüme bakmaya devam etti. Küçümser bir tavırla, "O adamın yanına mı gideceksin?" diye sordu.

Sorduğu soru ve soruş şekli canımı sıkınca kaşlarımı çatıp huysuz bir ifadeyle konuştum. "İsmi Poyraz ve evet, onun yanına gidiyorum."

Annem sessiz kalıp başını sallayınca da odasından çıktım ve ceketimi giyip hızlıca evden çıktım.

Dışarı çıkmamla birlikte Serdar soluğu yanımda aldığında bakışlarımı gökyüzüne çevirdim.

Fena hâlde yağmur yağıyordu ve gökyüzü çığlık çığlığa yankılanıyordu. Tıpkı yüreğim gibi... Tıpkı ruhum gibi...

Serdar'ın sesiyle bakışlarımı gökyüzünden çekip ona baktım. "Poyraz Bey gelmek üzere Eylül Hanım, buyurun," diyerek kapı önünde hazır bekleyen arabayı işaret edip elindeki şemsiyeyi üzerime tuttu.

Serdar'a başımı sallayıp şemsiye eşliğinde hızlıca arabaya bindim ve arabanın camlarına vuran yağmur damlalarını izleyerek Poyraz'ı beklemeye başladım.

Dakikalar sonra ise Poyraz sert bir frenle arabanın yanında durup kendi arabasından hızlıca inerek benim olduğum arabaya bindi. Ardından maviliklerine hapsolan tedirginlikle ve bilinmezliğin verdiği gerginlikle yüzüme baktı. "Menekşem, iyi misin?"

Poyraz'ın sesi, ılık bir rüzgâr gibi arabanın içine yayıldığında eşsiz kokusunu ciğerlerime çektim ve gözlerime firar eden gözyaşlarımı görmemesi için sımsıkı sarıldım boynuna. Poyraz da burnunu boyun girintime yaslayıp koklarcasına derin bir nefes aldı. "Ne üzdü seni bu kadar?" diye sorarak titreyen bedenimi kendine bastırdı.

Gözyaşlarım, sıcaklığı ve sesindeki duygu yoğunluğu karşısında daha fazla direnemeyip yolunu bulunca Poyraz hızlanan soluklarımdan ağladığımı anlayıp bedenimden ayrıldı. "Ağlıyor musun?" Sorduğu soruya eş zamanlı yüzümü avuç içlerinin arasına alıp gözyaşlarımı başparmağıyla silmeye çalıştı. "Akıttığın her damla yüreğime çöküyor ve boynumu büküyor, ağlama," diyerek sıcak dudaklarını gözyaşlarımın üzerine bastırdı. "Anlat hadi, anlat da derdine derman olayım."

Kesik bir solukla içimi çekip başımı hafifçe yana eğdim ve sevdiğim maviliklerine baktım. Tedirginlikle dolu maviliklerine.

Poyraz'ın gözlerine bakmaya devam edince Poyraz cevap beklercesine kaşlarını kaldırdı. "Poyraz," diyerek sustum. Devamını nasıl getireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Poyraz, devam etmem için başını sallayınca da fısıltı gibi çıkan sesimle, "Annemle babam, yani onlar karşı çıktılar," dedim ve başımı yeniden dik konuma getirip vereceği tepkiyi bekledim.

Poyraz'ın yüzünde hiçbir mimik kıpırdamazken sadece, "Neden?" diye sordu.

Hüzünle dudaklarımı büküp, "Sanırım onlar daha farklı olacağını hayal etmişlerdi," diyerek gözlerimi kaçırdım.

Gözlerimi kaçırdığım sırada gökyüzünden güçlü bir çığlık fırar etti. Sanki Poyraz'ın arabanın içinde çıkarmadığı sesi, gökyüzünde ses bulmuştu. Ona bakmasam bile bakışlarının üzerimde gezdiğini hissedebiliyordum fakat yüzüne bakmaya cesaretim yoktu. Üzüldüğünü görmekten, maviliklerinde yıkıntılar görmekten çok korkuyordum.

Ne yapacağımı bilmeyip kesik kesik nefesler alarak Poyraz dışında her yere baktım. Poyraz çaresizliğime son vermek istercesine boğuk bir fısıltıyla, "Daha genç ve hiç evlenmemiş bir adam," deyince nefesimi tuttum.

Bakışlarımı hızla Poyraz'a çevirip maviliklerine baktığımda beklediğimin aksine mavilikderinde hiçbir ifade göremedim.

Dümdüz yüzüme bakıyordu. Kızmış mıydı ya da üzülmüş müydü anlayamamıştım.

Bir müddet maviliklerine bakmaya devam edince orada gördüğüm ifadeyle balyoz darbesi yemişçesine sarsıldığımı hissettim. Kabuğuna çekilerek kendini kapatmış görünmeye çalışıyordu.

İşte o an bunun sebebini anladım. Neden korktuğumu ve neye bu kadar üzüldüğümü anlamış, canının yandığını görmemem için dümdüz yüzüme bakıyordu.

Titreyen parmaklarımı uzatıp avuç içimi Poyraz'ın yanağına bastırınca yüzünü avuç içime doğru yaslayıp gözlerini kapattı. Öylesine savunmasız duruyordu ki karşımda, onu ilk kez böyle görmek yüreğimi âdeta eritmişti.

Titreyen dudaklarımı zar zor aralayıp, "Ama ben seni kimselere değişmem," dedim.

Poyraz gözlerini aralayınca ona biraz daha sokulup diğer elimi de yanağına bastırdım. "Eğer hayatıma sen girmeseydin, ben hiçbir zaman sevmenin ne demek olduğunu, bir sevgi karşısında titremenin nasıl olduğunu anlayamayacaktım." Buruk bir tebessümle gözlerinin

içine baktım. "Ve Melis hayatıma girmeseydi, kendi canımdan olmayan bir çocuğun nasıl bu denli içimi ısıttığını, canımdan bir parçaymışçasına nasıl sevebileceğimi hiçbir zaman hissedemeyecektim." Başparmaklarımla elmacık kemiklerini okşayarak dudaklarının üzerine minik bir buse kondurdum. "Ben ikinizi de içimde buldum ve sizinle bir gelecek düşledim, bu saatten sonra sizin olmadığınız bir geleceğin içinde yaşayamam ben."

Poyraz'ın parmakları yüzüme düşen saçıma ulaştığında dalgın mavilikleriyle bir süre yüzümü taradı. Çok geçmeden gözlerimde duraksayıp derin bir nefes aldı. "Sen benim karşıma çıkmasaydın eğer, asıl ben ne yapacaktım? Kış olan ömrüme nasıl baharı uğratacaktım?" Dudaklarını dudaklarıma sürterek nefesimi derince içine çekti ve boğuk fısıltısıyla, "Nefesiyle can bulduğum menekşem, tüm dünya önümüze engel de olsa, ne senin düşünün bozulmasına ne de benim baharıma kar yağmasına izin veririm," diyerek yanağımda kurumayan gözyaşıma dudaklarını bastırdı. Ardından beni yeniden göğsüne çekip bu defa dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdı. Ilık nefesi saçlarım arasına karışırken, "Ailenin tepkisi benim beklediğim bir tepkiydi, o yüzden daha fazla üzülme ve beni de yakma," dedi.

Bir süre Poyraz'ın sıcaklığında yağan yağmuru izledikten sonra Poyraz'ın bedeninden ayrıldım. "Artık gitsem iyi olacak."

Poyraz huysuz bir ifadeyle yüzünü buruşturup gözlerime baktı. "Evim, yatağım, üstüm başım sen kokuyorken seni burada bırakmak istemiyorum, sensiz eve gitmek istemiyorum."

Kırık bir tebessüm dudaklarıma yayılınca Poyraz bu defa dudaklarıma baktı ve dudaklarını yeniden dudaklarıma yasladı. Yumuşak dudaklarına ufak bir öpücük kondurup geri çekilmeyi istesem de Poyraz parmaklarını başımın arkasında sabitleyip aç bir tutkuyla dudaklarımı kavradı.

Darbelerinin sertliği afallamama sebep olunca boğazımdan kısık bir inilti koptu. Avuç içlerimi sırtına yaslayıp daha fazlasını isterce-

sine karşılık vermeye başladım. Boğazımdan kopan inilti ve tutkuyla verdiğim karşılık Poyraz'ı daha da harekete geçirtip mola vermeden bir süre dudaklarımı tüketmeye devam etti.

Dakikalar sonra ise arabadan inince Poyraz da arabadan indi ve apartmanın girişine doğru benimle birlikte ilerledi.

Ağzımın içinde, "Biraz öfkeleri geçsin, ben yine konuşacağım onlarla," dedim. Poyraz sessiz kalınca başımı ona çevirdim ve durdum. Ben durunca Poyraz da durup bedenini bana çevirdi.

Keyifsizliği beni daha da üzüyordu. Parmakları arasındaki parmaklarımın tutuşunu güçlendirdim. "Onları ikna edip bir an önce hem seninle hem de Melis'le tanıştırmak istiyorum. Birlikte bir akşam yemeği yeriz."

"Olur, yeriz."

İtiraz etmeden kabullenişiyle gülümseyip kollarımı boynuna dolayarak sıkıca sarıldım boynuna. Poyraz'ın sıcaklığıyla sıkı sıkı sarmalanırken bir an da öfkeli bir çift gözün üzerimde gezindiğini görünce yüreğim korkuyla çırpındı.

Poyraz'ın bedeninden hızlıca ayrılıp bize doğru öfkeyle yürüyen babama baktım. Yağmurdan sırılsıklam olmuş bir hâlde hızlı adımlarla yanımıza yürüyordu. Poyraz da korkuyla baktığım tarafa çevirdi başını ve gelenin babam olduğunu anlamış olacak ki sırtı birden yay gibi gerildi.

Babam ise yanımıza gelir gelmez kolumdan tuttuğu gibi beni hızlıca arkasına çekip Poyraz'ın karşısına dikildi.

Babamın hareketiyle tüm korumalar hareketlenince korkuyla Poyraz'a baktım.

Poyraz'ın çenesi anında kaskatı kesilmiş, boynundaki damarlar belirginleşmiş, dişlerini sıkmaya başlamıştı. Bakışları da tıpkı karanlık ve korkutucu bir ormana bürünmüştü.

Korkuyla gözlerine bakmaya devam ederken Poyraz ona baktığımı anlayınca bakışlarını gözlerimle buluşturup çok kısa bir anlığına şefkatle gözlerime baktı, ardından ufak bir baş hareketiyle korumalarını durdurdu.

Babam, başını çevirip korumalara tek tek baktıktan sonra öfkeyle bağırmaya başladı. "Eylül, bu adamın mafya olduğundan haberin var mıydı?"

POYRAZ

Karşımdaki adamın öfke tufanıyla sarmalanmış gözlerine bakarken buz kesmiş bir hâlde mimiklerini izliyordum. Benden tiksindiği her mimiğine yansımış, beni yok etmek istercesine burnundan soluyordu.

Bakışlarım, arkasında kalan Eylül'e kaydı. Menekşelerine yansımış korku içimi titretmişti. O gözlerde sadece aşk ve mutluluk görmek istesem de sonunda yine korku, hüzün, kırgınlıklar görüyor, buna sebep olmaktan nefret ediyordum.

Eylül'ün daha fazla korkmaması için adamlarımı durdurdum. Babasının öfkeyle, "Eylül, bu adamın mafya olduğundan haberin var mıydı?" diye haykırdığını duyunca da yeniden ona baktım. Yüzüme tükürmek ister gibi bakıyordu. "Mafyasın sen!"

Sesi tekrar tekrar kulaklarımda çınladı. Benim oyunumun, benim yaptığım seçimlerimin gerçekliği bir kez daha yüzüme tokat gibi çarpıyordu lakin bu hayatı ben seçmiştim ve şu an kimseye kızmaya hakkım yoktu. Gergin bir sessizlikle karşımdaki adama bakmaya devam ettim.

Nefret dolu bir sesle, "Benim kızımın mafya babalarıyla işi olmaz, kızımdan uzak dur pislik herif!" dedi.

Elimden geldiğince sakin kalmaya çalıştım fakat söylediği keskin sözlerle sabrımın son noktasını dahi zorluyordu. Her ne kadar öfkeyle yanan birinin karşısında sakin kalabilme eğitimi almış olsam da söz konusu Eylül olunca iş değişiyor, patlama yaşamamak için âdeta kendimi sıkıyordum.

Babasına sabit bir ifadeyle bakmaya devam ederken Eylül telaşla aramıza girdi. "Baba, o nasıl laf, lütfen kendine gel, ayrıca Poyraz mafya değil."

Eylül'ün sözleri üzerine babasının yüzü alaycı bir ifade ile gerildi. "Kızımın beynini bu şekilde mi yıkadın yoksa?"

Ne kadar da kolay itham etmişti beni öyle. Gerçi artık niye şaşırıyorsam? Her insanın içinde var olan ön yargı yine kendini göstermemiş miydi? İnsanlık boyunca bir insanın boynuna takılan belki de en büyük prangaydı ön yargı. Bir insanın ne yaşadığını, ne hissettiğini ve kalbinden ne geçtiğini anlamadan, dinlemeden kirli pencerelerden bakmaya devam etmekti.

Babasına meydan okuyan bir tavırla tek kaşımı kaldırıp ona baktığımda Eylül omuzlarını dikleştirerek ikna edici bir ses tonuyla, "Baba, lütfen, Poyraz sandığın gibi bir adam değil. Sen kendine onu tanıma şansı bile vermeden sağda solda duyduklarına göre yargılamaya çalışıyorsun ama bu doğru değil, önce sakin ol ve beni dinle lütfen."

Babası şiddetle karşı çıkıp üzerine basa basa, "İnsanların canını gasp eden ve ellerinde masum insanların kanı olan bir adamı mı savunuyorsun sen bana?" diye sorarak şaşkınlıkla Eylül'e baktı. "Böyle bir adamın ben nesine tanıma şansı vereceğim?"

Babasının alaycı tavrı karşısında dişlerimi sıktım. Eylül'ün yalvarırcasına konuşması canımı yakıyordu ve babasının onu bu şekilde üzmesi daha fazla sessiz kalamayacağımı gösteriyordu.

"Anlamıyorsun baba," diyerek babasını ikna etmeye devam etti Eylül. "Poyraz'ın bu şekilde anılmasının sebepleri çok başka ama duyduklarının hiçbiri doğru değil. İnan bana ve lütfen bu şekilde konuşup da beni daha fazla üzme."

Babası sinirle gülmeye başladı. "Eylül, sen benimle dalga mı geçiyorsun? Ne demek anılmasının sebebi var?" diye sorup işaret parmağını üzerime doğrulttu. "Bu adam, ilk bulduğu fırsatta seni de öldürecek, tıpkı karısı gi..."

"Baba yeter artık! Daha fazla bu saçmalığın uzamasına izin vermeyeceğim!"

Eylül'ün sert ve yüksek çıkan sesi, babasının cümlesini tamamlamasına izin vermezken bense mideme yumruk yemiş gibi olmuştum. Kulaklarımda yankılanan son cümlenin ağırlığı ise tüm benliğimin nefretle harmanlamıştı. Çok kısa bir müddet sözlerini sindirdikten sonra sert bir nefes çekerek öfkeden kısılmış gözlerimi babasının gözlerine diktim. "Söz konusu Eylül olduğunda sevgimin de merhametimin de sınırı yoktur, şu an bu sözlerinize bu kadar tepkisiz kalıyorsam bilin ki sırf babası olduğunuz içindir," dedim buz gibi bir sesle ve öfkeli bakışlarımı gözlerinde gezdirdikten sonra yabani tarafımın ortaya çıkmasına ramak kala olacakların önüne geçmek adına arkamı dönüp ilerlemeye başladım.

Eylül'ün parmaklarını kolumda hissedince de ona baktığımda gergin bir ifadeyle bana baktığını gördüm. "Hiçbir yere gitmiyorsun Poyraz!"

Eylül'e şaşkınlıkla bakarak beni yanına doğru çekiştirmesine izin verdim ve yanında durdum. Babasına baktığımda aynı şaşkın ifadenin onun yüzünde de olduğunu gördüm fakat çok kısa bir süre sonra Eylül'e tehditkâr bakışlarla baktığını görünce kaşlarını çattım.

O sırada Eylül gergin bir ifadeyle küçük bir nefes verip gerginlikten buz kesilmiş eliyle elimi tuttu. Babasına karşı olabildiğince net bir tavırla, "Poyraz, ne senin dediğin gibi bir mafya ne de elini kana bulamış bir cani! Poyraz her şeyden önce bir baba. Nasıl ki sen bu zamana kadar Alihan'ı ve beni düşünerek adım attıysan, emin ol o da kızını düşünerek adım atmıştır, yaptığı seçimlerini de ona göre yapmıştır. Ayrıca bu onun hayatı. Ne seni, ne beni ne de bir başkasını

ilgilendirir. Kimsenin bunu sorgulamaya hakkı yoktur. Nedenini bilmeden, anlamadan senin de onu yargılamaya hakkın yok," diyerek destek almak istercesine elimi sıktı. "Ve en önemlisi baba, Poyraz benim sevdiğim adam, evlenmek istediğim adam."

Eylül'ün sözleri gerilen kaslarımın bir bir gevşemesine sebep olmuştu. Benim aksime babasını da daha çok öfkelendirmişti. "Eylül bak, ben senin bu zamana kadar aldığın her kararında seni destekledim, sana saygı duydum ama bu olmaz, bu defa olmaz!"

"Baba ben yanlış bir şey yapmıyorum ki, sadece seviyorum, neden anlamak istemiyorsun? Poyraz'ın yaptığı işiymiş ya da kaç yaşında olduğuymuş, bir çocuğu varmış yokmuş tüm bunlar benim onu sevmemin önünde bir kriter değil, anlasana beni. Ben onun kalbini seviyorum, kalbinden geçenleri seviyorum," diyerek başını yeniden bana döndürdü ve puslanan bakışları gözlerimi buldu.

Bir süre anlam bulduğum puslu menekşelerini izledim. Gittiğim tüm yollar ona aitti. Benim evim onun yolu, onun toprağıydı. Başka hiçbir yolum yoktu benim.

Eylül de çok kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra babasına dönüp tereddütsüz bir sesle, "Siz ister destek olun ister olmayın ama ben sevdiğim adamla evleneceğim ve ondan asla vazgeçmeyeceğim," dedi.

Eylül'ün söyledikleriyle babası afallamış bir hâlde yüzümüze baktı. Onaylamak ya da onaylamamak adına hiçbir tepki vermedi. Tuhaf denilebilecek bir sessizlikte bizi izledi sadece. Aramızdaki sessizlik uzayınca Eylül bunu değerlendirmek istercesine titreyen parmaklarıyla babasını ve beni işaret etti. "Ayrıca siz ikiniz, bundan sonra daha sık görüşeceğiniz için iyi geçinmeye çalışırsanız iyi edersiniz."

Babası anında sessizliğini bozup hırslı bir öfkeyle konuştu. "Bu evliliği unut Eylül. Valizlerini toparlamaya başlasan iyi edersin çünkü bizimle birlikte sen de Almanya'ya dönüyorsun!" diyerek bana doğru ters bir bakış attıktan sonra merdivenlere yöneldi.

Eylül'ü Almanya'ya götürme düşüncesi gevşeyen kaslarımın yeniden kaskatı olmasına sebep olunca babasının karşısına dikilmeyi şiddetle arzuladım.

Kimsenin Eylül'ü benden götürmesine izin vermezdim.

Eylül'e dönüp, "Seni benden götürmesine asla izin vermem," dedim.

Eylül'ün ise bana dönüp gerginliğini bastırmak için uğraştığında dudaklarında soluk bir tebessüm belirdi. "Benim gideceğim tek yer var, o da senin yanın. Merak etme, böyle bir şey olmayacak. Eninde sonunda kabullenecekler ve ben bunun için elimden geleni yapacağım. Senden tek bir isteğim var, siz yarın akşam Melis'le birlikte bize yemeğe gelin."

Güzel yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "Ben senin her isteğine ölürüm menekşem ama yarın akşam size gelme işi iyi bir fikir değil, en azından şimdilik."

"Poyraz lütfen, ben onları bir şekilde ikna edeceğim, yeter ki siz yarın akşam gelin."

O bana böyle bakarken ben onun hangi isteğine kayıtsız kalabilirdim ki? Bunun iyi bir fikir olmadığını bilsem de onun daha fazla üzülmesini istemediğim için başımı sallamak zorunda kaldım.

Fakat içimdeki beliren kuşku endişelenmeme sebep olurken, "Yalnız baban sana bir şey yapmaz değil mi? Yani vurmaz ya da..." Aklıma gelen görüntüler kanımı alevlendirince cümlemin tamamını getirmeye dilim varmadı, susmak zorunda kaldım.

Eylül böyle bir cümle duymayı beklemediğini belli edercesine şaşırsa da sonra tebessüm ederek dudağımın üzerine minik bir buse kondurdu. "Asla şüphen olmasın. Hiç yapmadı, yapmaz da," diyerek arkasını döndü ve koşar adımlarla merdivenleri çıkmaya başladı.

Çok kısa bir süre omuzlarımdaki yepyeni sorunun ağırlığıyla birlikte Eylül'ün arkasından baktım. Önümüzdeki zor süreç için sabır dilemekten başka çarem yoktu.

EYLÜL

Eve girdiğimde babam tahmin ettiğim gibi burnundan soluyor, annem de merakla ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Odaya girer girmez babamın sert bakışları beni buldu. "Eylül, bu adam mafya diyorum, bu adamın hakkında neler duydum, neden anlamıyorsun beni?"

Babamın sözleri üzerine annem korkuyla bana döndü. "Na-nasıl yani? Bu adam bir de mafya mı Eylül?"

Başımı yukarı kaldırıp yanaklarımı sıkıntıyla şişirdim. Başımı yeniden dik konuma getirdiğimde hayretle babamın yüzüne bakıp, "Baba neyin var Allah aşkına? Mafya değil diyorum, tüm duydukların koca bir yalandan ibaret diyorum asıl sen neden anlamak istemiyorsun? Neden Poyraz'ı tanımak için ona bir şans vermiyorsun?" diye sordum.

Babam cevap vermeyip başını sağa sola salladı ve sinirle odanın içerisinde ileri geri dolaşmaya başladı.

Babamın cevap vermediğini görünce ikna etme çabalarıma devam ettim. "Baba bak, ben yirmi sekiz yaşındayım, neyin doğru neyin yanlış olduğunu ayırt edebilecek bir yaştayım ve Poyraz'ın benim için doğru adam olduğunu biliyorum, önemli olan da bu değil mi?"

Babam bir hışımla, "Aşk senin gözünü boyamış, sağlıklı düşünemiyorsun, tıpkı bir çocuk gibi davranıyorsun farkında değil misin?" diyerek anneme döndü. "Bir an önce Eylül'ün valizlerini toparlayın, bu akşam Almanya'ya dönüyoruz."

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. Onu kırmak istemesem de inatla buna mâni oluyordu. Ayaklarımı sertçe zemine bastırıp kendimden emin bir ifadeyle, "Ben hiçbir yere gitmiyorum baba. Her şeyden önemlisi benim burada sorumlu olduğum öğrencilerim var, kafama göre onları bırakıp hiçbir yere gidemem ve sen, bu şekilde yaparak beni üzmekten başka hiçbir şey yapmıyorsun. Senden sadece saygı duymanı isterken onu bile bana çok görüyorsun," dedim.

Babam, öğrencilerimin olduğunu yeni hatırlamışçasına omuzlarını düşürüp kendini koltuğa bıraktı. Ardından şefkatle derinleşen bakışlarını yüzüme çevirdi. Az önceki yüksek sesine tezat daha ılıman bir sesle, "Eylül, anla beni, ben sadece korkuyorum. Evladıma bir şey olacak diye çok korkuyorum," dedi.

Babamın çaresizce bakan gözlerine baktığımda nefesimin kesildiğini hissettim. Korkusunu da öfkesini de anlamaya çalışıyordum ama az önce Poyraz'a o kadar ağır bir tepki vermesini anlayamıyordum. Kısa bir an Poyraz'ı, Tunç'un sözlerine göre yargıladığım aklıma gelince kendimden utandım ve bakışlarımı yere eğdim. Sanırım bu konuda babama çekmiştim.

Bakışlarımı yerden kaldırınca onunla daha rahat göz teması kurabilmek için koltuğa ilerleyip önünde diz çöktüm. "Baba, ben seni anlıyorum ve bu konuda sana hak veriyorum ama böyle yaparak hiçbir çözüme ulaşamayacağımızı da biliyorum. Sen beni Almanya'ya da götürsen de bu evliliğin önüne taş da koysan ben Poyraz'ı sevmekten asla vazgeçmeyeceğim ki. Eğer benim mutlu olmamı istiyorsan bir kez ona şans ver, bize şans ver."

Umutla gözlerinin içine baktım. Orada umut kırıntıları aradım ama yoktu. Derince içimi çekip ayağa kalktım. Kapıya doğru yürü-

düm. Odadan çıkmadan önce omzumun üzerinden onlara baktım. "Poyraz'ı yarın akşam Melis'le birlikte akşam yemeğine davet ettim, hem Alihan da gelmiş olacak. Birlikte sakin bir akşam yemeği yiyelim, sizden başka hiçbir şey istemiyorum."

Onların cevap vermesini beklemeden odadan çıktım. Sıcak suyun gerilen kaslarıma iyi geleceğini düşünerek kendimi duşa attım. Eve ise büyük bir sessizlik hâkim olmuştu. Ne düşündüklerini bilmiyordum, yarın gece için nasıl bir tepki vereceklerini de bilmiyordum ama eninde sonunda razı geleceklerini biliyordum.

Gözlerimi kapatıp yeniden gözümde beliren yaşları dişlerimi sıkarak durdurmaya çalıştım. Bu defa ağlamayacak, sevgim için güçlü kalacaktım.

Dakikalar sonra telefonumun çaldığını duyunca gözlerimi açıp Poyraz'ın arama ihtimaliyle alelacele banyodan çıktım. Islak ayağımın yere temas etmesiyle ayaklarım yerden kesilirken dudaklarımın arasından tiz bir çığlığın kopmasına engel olamadım ve büyük bir gürültüyle yere düştüm.

Ellerim belimin altında kalmış, sırtım da sert bir şekilde yere çarpmıştı. Neyse ki başımın çarpmasına son anda engel olabilmiş, başımı koruyabilmiştim.

Bağrış sesime anında annemle babamın sesi karışınca kapının hemen önünde olduklarını anladım.

"Eylül, n'oldu, iyi misin?" diye sordu babam.

Düştüğüm yerden hafifçe doğrulup acıyan bileklerime baktım.

Yüzümü acıyla buruşturdum. "İyiyim."

"O ses neydi? Düştün mü yoksa?"

Dizlerimin üzerinde ağır ağır doğrulup havluya uzandım ve çıplak bedenimi sardım. "Evet ama iyiyim."

Annemin sesini duydum. Babama, "Sen geride dur, belki müsait değildir, ben içeriye giriyorum," dedi ve saniyeler sonra kapıyı açtı.

Hâlimi görür görmez korkuyla gözleri açıldı. Hızlı adımlarıyla yanıma gelip ayağa kalkmama yardım etti. "Nasıl düştün, başını da çarptın mı?"

"Ayağım kaydı ama başımı çarpmadım, sadece sırtım ve bileklerim acıyor."

Babamın kapı ardındaki korkulu sesi kulaklarımı doldurdu. "Eylül, iyi misin?" diye yineledi.

Babamın sorusuna benim yerime annem cevap verdi. "Doktora gitsek iyi olacak Recep, sırtı ve bilekleri kıpkırmızı. Sen üzerindeki ıslak kıyafetlerinden kurtul da hemen doktora gidelim."

Babam, "Tamam," diyerek annemi onayladığında uzaklaşan adım sesleriyle kapının önünden gittiğini anladım.

İtiraz etme isteğiyle, "Doktorluk bir durum yok anne, iyiyim," diyerek annemin yardımıyla banyodan çıkıp kendi odama girdim.

Üzerimi giymeye çalıştığımda annem sıkıntıyla sırtıma bakıyordu. "Sırtın kıpkırmızı işte, inat etme de doktora gidelim."

Acıyan bileklerimi güçlükle hareket ettirip üzerime kazağımı geçirdim. "Gerek yok, birazdan geçer."

"Ya bileklerin?"

Bileklerime baktığımda onların da kıpkırmızı olduğunu gördüm. Muhtemelen birazdan moraracaklardı. Bileklerimi, parmaklarımı yavaşça hareket ettirip, "Bak oynatabiliyorum, kırık yok," dedim ve şifonyer üzerinde duran tarağı bakışlarımla işaret ettim. "Ama küçükken yaptığın gibi saçımı taramak istersen hayır demem," diyerek ufak bir tebessüm ettim.

Annemin yüzünden buruk bir tebessüm geçti. Hızlıca başını sallayarak tarağı alıp arkama geçti. "Otur hadi."

Ağır ağır önüne oturup aynadaki yansımasından saçlarımı taramasını izlemeye başladım. Elleri titriyordu ve benimle göz göze gelmemek için direniyordu.

Bir süre sonra bu durumdan sıkılmış olmalı ki başını kaldırıp aynadaki yansımama baktı. "Çok mu seviyorsun onu?"

Titrek bir sesle, "Çok seviyorum," deyip yavaşça bedenimi ona çevirdim. "Anne, o çok başka, bambaşka."

O sırada kapının tıklatılma sesini duyunca başımı kapıya çevirdim ve babamın sesini duydum. "Gelebilir miyim, müsait misin?"

"Müsaitim baba."

Babam kapıyı açıp içeriye girdi, oturduğumuzu görünce yavaşça kaşlarını çattı. "Hâlâ hazır değilsiniz."

"Baba, doktorluk bir durum yok, biraz bileklerim acıyor o kadar."

Babam yanıma gelip ellerimi tuttu. Bileklerime baktıktan sonra da kaşlarının çatılışı derinleşti. "Moraracak, buz koysak iyi olur," diyerek hızlı adımlarla odadan çıktı.

Annem ise babamın arkasından bakarken, "Sana hiç kıyamıyor ve bir şey olacak diye ödü kopuyor. Verdiği sert tepkisi de bundan dolayı, kızma ona n'olur," dedi.

"Onu anlayabiliyorum anne ama bir kez bile tanıma şansı vermeden kestirip atmasını bir türlü anlayamıyorum. Hem benim Poyraz'la aramda sadece on iki yaş var. Bu çok büyütülecek, katiyen olmaz denilecek bir yaş değil ki. Melis'e gelince ben Poyraz'ı tanımadan önce Melis'i sevdim." Gözlerimin önüne Melis gelince gülümsemeye başladım. "Anne, o çok farklı bir kız. Onun kalbi çok başka. İnan bana, onu tanısan ne demek istediğimi anlarsın."

Ben gülümseyince annem de gülümsedi. "Gözlerinden belli onu nasıl sevdiğin," dedi ve gözlerini kaçırıp, "Annesine n'olmuş?" diye sordu.

Hüzünle içimi çektim. Onlara bu konuda yalan söylemezdim. Yalanım ortaya çıktığı anda bir daha Poyraz'ı hiç kabul ettiremezdim. Bir çırpıda, "Melis doğar doğmaz annesi öldürülmüş," deyince annemin gözleri şokla açıldı.

"Neden öldürülmüş peki?"

"Bu çok uzun ve karışık bir hikâye ama inan bana anne, Poyraz'ın bunda hiçbir suçu yok. Aksine çok ağır şeyler yaşamış ve kendine gelmesi uzunca bir vaktini almış."

Annem bir kez daha bakışlarını kaçırdı. "Tahmin edebiliyorum, insana eşinin öldüğünü duyması ağır gelmiştir."

"Görmek eminim duymaktan daha da ağır gelmiştir," dediğimde annemin ürperdiğini gördüm. O sırada kapıda hareketlenme olunca başımı kapıya çevirdim. Babamın yüz ifadesinden konuştuklarımızı duyduğunu anlamıştım.

Sessizce yanımıza gelip oturdu ve elindeki buz torbasını bileklerimin üzerine bastırdı. Sessizliğini koruyor, yüzüme ısrarla bakmıyordu.

Odadaki sessizliği annemin çalan telefonu bozunca annem telefonuna baktı. "Alihan arıyor," diyerek telefonunu cevapladı, odadaki soğuk sessizlik Alihan'ın sesinin rahatça duyulmasına sebep oluyordu.

"Uyuyorsunuzdur diye ablamı aradım ama o da cevap vermedi. Gittiniz mi?"

Annem sanki Alihan onu görüyormuşçasına başını salladı. "Geldik oğlum, merak etme."

"Ablam neden açmadı telefonunu, evde değil mi?"

"Banyodaydı, o yüzden açamamıştır."

"Anladım. O zaman söyle ablama bana konum atsın, ben şimdi havalimanındayım, birazdan uçağım kalkacak."

Annem, Alihan'ın erken gelişine şaşırırken, "Neden?" diye sorunca babam da Alihan'ın söylediklerini duymuş olmalı ki hızlıca başını kaldırıp anneme baktı. Annem gibi tedirgin olmuştu.

Alihan, "İşimi halletttim, yarına kadar da evde tek başıma durmak sıkıcı gelince şimdiden gelmeye karar verdim," deyince annem rahat bir nefes verdi. "İyi yapmışsın oğlum, şimdiden hayırlı yolculuklar," diyerek telefonunu kapattı.

Alihan'ın erken gelişine belki de en çok ben sevinmiştim, ağzım kulaklarımda ayağa kalktım. "Konuma gerek yok, ben onu almaya giderim."

Babam yeniden bileklerime baktı. "Ben almaya giderim, sen bu hâlde araba kullanma," dedi ve odadan çıktı.

Akşamüzeri ise Alihan içeriye girer girmez onu baştan ayağı süzüp hoşnutsuzca yüzümü buruşturdum. "Alihan, sen zayıfladın mı?"

Alihan'ın yüzündeki gülümsemesi anında silindi, aynı hoşnutsuz ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Hoş buldum abla, sen nasılsın?" Elindeki valizini yere bırakıp yanıma yaklaştı. "Ayrıca gelir gelmez annem gibi davranmaktan vazgeçer misin?"

"Ben nasıl davranıyormuşum ki?" diye soran anneme çevirdim başımı.

Ters ters Alihan'a bakıyordu.

"Sürekli zayıfladın diye peşimde koşuşturuyor olabilir misin acaba?"

Annem omuzlarını silkince Alihan gülümseyerek önce bana sarıldı, sonrasında da ona sarıldı. Sarılmasıyla birlikte sırtım acıyınca onlara belli etmeden dudaklarımı birbirine bastırıp bakışlarımı bileklerime çevirdim. Çoktan morarmaya başlamışlardı.

İzlendiğim izlemine kapılıp başımı kaldırdığımda babamın da beni izlediğini gördüm. Benim baktığımı fark eder etmez bakışlarını kaçırıp sessizce içeriye girdi. Onun içeriye girmesiyle annem de mutfağa yöneldi ve Alihan'la beni baş başa bıraktılar.

Alihan'a şaşkınlıkla bizimkilerin ardından bakıyordu. "Bu sessizlik neden? Arabada da babam tek kelime etmedi."

Kalacağı odayı işaret edip, "Önce yerleş, yan tarafındaki oda da benim odam, sonra gelirsin yanıma," dedim.

"Bundan ters giden bir durumun olduğunu mu çıkarmalıyım?"

Ağlamaklı bir sesle konuştum. "Maalesef."

Alihan göz kırpıp, "Haksız da olsan ben hep senden tarafım," deyince gülümsemeye başladım.

"Serseri."

Alihan da sırıtarak yanıma geldi ve uzun parmaklarıyla yanaklarımı sıkıştırıp başımı sağa sola salladı. "Yeter ki sen hep böyle gül," deyip yanağıma kocaman bir öpücük bırakarak işaret ettiğim odaya geçti.

O, odaya geçince mutfağa girip anneme yardım etmek istedim fakat annemin karşı çıkmasıyla mutfaktan çıkmak zorunda kaldım. Annemi bildim bileli asla mutfakta yanında birini istemez, hatta mecbur bırakmadıkça mutfağa dahi sokmazdı. İşine karışılmasından hoşlanmadığını söyler dururdu. Açıkçası bu durum benim de işime gelirdi.

Yeniden odama girdiğimde Alihan'ın çoktan odama girmiş beni beklediğini gördüm. Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi yine yatağıma kurulmuş merakla anlatacaklarımı bekliyordu. Hâline tebessüm edip yanına oturdum.

Alihan hafifçe dizimin üzerine vurdu. "Ee, anlat bakalım."

"Alihan, yardım etmen lazım."

"Tamam, hazırım, kime ve neye karşı savaşıyoruz?"

Gözlerimi devirip, "Alihan," deyince ciddi bir duruş sergilemeye çalıştı. Pek başarılı olduğu söylenemezdi.

"Tamam tamam, dinliyorum."

Derin bir nefes aldım ve Poyraz'ı, ilişkimizi, Melis'i, son yaşananların hepsini Alihan'a anlattım, ardından dikkatlice vereceği tepkiyi bekledim. Tam da tahmin ettiğim gibi büyük bir olgunlukla karşılamıştı. "Merak etme, ben onları ikna etmesini bilirim."

"Nasıl yapacaksın?"

Alihan, "O iş bende," diyerek göz kırptı ve yeniden yanaklarımı tutup sıkmaya başladı. "Benim ablam âşık mı olmuş? Kara sevdalara mı düşmüş? Aman da aman."

Kaşlarımı çatıp yanaklarımın üzerindeki ellerinden kurtulmaya çalıştım. "Alihan, dalga geçme."

"Tamam ya, hemen kızıyorsun sen de."

"Dalga geçme o zaman."

"Dalga geçmemiştim ki," diyerek omuzlarını silkip telefonumu işaret etti. "Hadi meşhur istenmeyen enişteml Melis'i göster bana."

Alihan'a ters bir bakış atıp telefonumu aldım ve evlenme teklifi aldığım gecenin fotoğraflarını göstermeye başladım. "İşte Melis de bu."

"Gerçekten çok sevimliymiş."

"Öyle."

"Yanındakiler kim?"

"İlayda'yı zaten biliyorsun. Diğerleri de Beren ile Güneş," diyerek önce Beren'i, ardından Güneş'i gösterdim.

"Yalnız Güneş güzel kızmış."

"Evet, çok güzel."

"Sende numarası var mı?"

Bakışlarımı hızlıca telefondan çekip Alihan'a döndüm ve kıstığım gözlerle ona baktım. O ise sırıtıyordu.

Yavaşça koluna vurarak, "Aklından bile geçirme," dedim.

Alihan'nın yüzündeki ifadesi daha da genişlerken, "Neden ya?" diye sordu.

"Güneş senin Almanya'da takıldığın kızlara benzemez de ondan."

Alihan rahat bir tavırla, "Ne var ki benim takıldığım kızlarda?" diye sorunca rahatsız bir nefes verdim. "Bak Alihan, çok ciddiyim, Güneş çok hassas bir kız, o yüzden aklından bile geçirme böyle bir şeyi. Onun kalbini kırarsın ve biz seninle çok fena bozuşuruz."

Güneş'in yaşadıklarını düşününce ufacık bir hayal kırıklığının bile onu ne denli yaralayacağını bilmek içime hüzün oturmasına sebep olmuştu. Hele ki böyle bir şeye kardeşim vesile olursa bunun ağırlığı altında ezilir, Güneş'in yüzüne dahi bakamazdım.

"Böyle dedikçe daha çok aklımı çeliyorsun ama haberin olsun."

Sert bir nefes aldım ve ters bir ifadeyle, "Alihan, sakın!" dedim.

Alihan teslim olmuş bir ifadeyle ellerini kaldırdı. "Tamam ya, şaka yapıyorum. Sadece güzel olduğunu dile getirdim o kadar."

Beren, Cesur'u evinden göndermesinin üzerinden saatler geçmesine rağmen hâlâ boş boş elindeki kitaba bakıyordu.

Aklında da sürekli Cesur'un sözleri vardı. Tüm kalbiyle ona inanmak, onun sıcaklığına teslim olmak istese de öfkesi daha ağır basıyor, affetmek istemiyordu.

Zilin çalmasıyla birlikte düşüncelerinden çıkıp saatine baktı. Saat oldukça geçti ve kötü bir haber alma düşüncesi kalbinin deli gibi çarpmasına sebep olmuştu. Hızlıca yatağından kalkıp titrer vaziyette kapının yanına ilerledi. Delikten baktığında ise Cesur'u görünce daha da panikleyip hızlıca kapıyı açtı. Cesur'a korkuyla bakarken bakışları, Cesur'un elindeki küçük valize kayınca gözlerindeki korku, şaşkınlıkla yer değiştirdi. "Cesur, neler oluyor?"

Cesur derin bir nefes alıp yoğun bir çaresizlikle, "Beren, ben senden gidemiyorum," dedi. Beren'in afalladığını görünce de, "Sen benden gitmemi istedin, biliyorum ama yapamıyorum. Üstüme çoktan sen sinmişsin, bir türlü gidemiyorum. Aldığım her nefes sen kokuyor, seni yanı başımda göremedikçe boğuluyorum. Olmuyor işte Beren, yapamıyorum," dedi.

Beren, kalp atışlarının hızlandığını ve kulaklarının uğuldadığını hissediyordu. Gardının düşmemesi için kaşlarını çattı. "Söylediklerinin hiçbirini duymak istemiyorum Cesur, lütfen evimden git."

Cesur, inatla başını sağa sola sallayıp elindeki küçük valizi kapının girişine bıraktı. "Hayır, hiçbir yere gitmiyorum, ben artık burada kalacağım," deyince Beren şok olmuş bir ifadeyle Cesur'un yüzüne bakakaldı.

"Ne kalması? Ne demek artık burada kalacağım?"

"Gayet açık değil mi? Yanı başında olmak istiyorum."

Beren, Cesur'un derin bakışları karşısında küçük bir nefes verdi. Bu şekilde davranması işleri daha da zorlaştırıyor, diye düşündü. Kuyruğu dik tutmaya çalışarak, "Sen istiyorsun da ben istiyor muyum bakalım seni yanı başımda?" diye sordu.

Cesur, Beren'e doğru tek bir adım atıp kararlı gözlerini yüzüne dikti. "Yalnızlığınla boğulmaktansa öfkende boğulmayı tercih ederim."

Beren göğsündeki sızıyı duymamaya çalışarak kollarını göğsünde birleştirdi. "Buna bencillik denir."

"Beni gerçekten de istemiyor musun?"

Cesur'un sorduğu soruyla Beren bakışlarını kaçırıp, "İstemiyorum," dedi. Cesur'un gülme sesini duyunca da ona baktı, genişçe sırıttığını gördü. Ters ters yüzüne baktı. "İstemiyorum Cesur seni, lütfen gider misin artık?"

"Üzgünüm ama boşuna nefesini tüketiyorsun çünkü sen istemediğini söyledikçe gözlerin tam tersini söylüyor."

Beren, Cesur'un söyledikleriyle daha da öfkelenirken Cesur'un içeriye girmeye yeltendiğini görünce ondan önce davranıp önüne dikildi ve içeriye geçmesine izin vermedi. "Nereye?"

"İçeriye."

"Giremezsin."

Cesur bıkkınlıkla nefesini verdi. Derdini anlatamadıkça delirecekmiş gibi hissediyordu, ayrıca Beren'in inadıyla nasıl başa çıkacağını da bilmiyordu. "Beren, bak ben bugün taburcu oldum ve ayakta daha fazla durmaya mecalim kalmadı." Tam o esnada Beren'in gözlerinden hüzün geçtiğini görünce belli belirsiz sırıttı. Beren'in inadını nasıl kıracağını bulmuştu.

"Onu buraya gelmeden önce düşünecektin Cesur, şimdi gider..."

Cesur yüzünü buruşturup acıyla inleyince Beren'in cümlesini tamamlamasına izin vermedi ve kapı pervazına tutundu.

Beren, Cesur'un inlemesiyle telaşa kapılıp, "N'oldu?" diye sordu.

"İlaçların etkisi geçmeye başladı sanırım, ağrım keskinleşti."

Beren'in de yürü, Cesur'un yüzüne baktıkça acı çekiyormuşçasına buruştu. "Çok mu acıyor?"

Cesur, dudaklarını birbirine bastırıp başını öne eğdi ve zor tutmaya çalıştığı gülümsemesini Beren'den saklamaya çalıştı. "Dayanılacak gibi değil," diyerek hafifçe yana doğru sendeledi.

Beren, Cesur'un sendelediğini görünce göz bebekleri korkuyla büyüdü, hızlıca Cesur'un kolunu tuttu. "İyi misin?"

Cesur arka arkaya derin soluklar aldı. "Arada böyle keskin sancılar giriyor ama iyiyim. Biraz otururum geçer."

Beren, her ne kadar Cesur'un gitmesini istese de çektiği acıyı gördükçe ona kıyamıyor, kıyamadığı için de kendine olan öfkesi şiddetle artıyordu. Öfkeyle kaşlarını çatıp, "Of Cesur off! Geç hadi," diyerek kapının önünden çekildi.

Cesur'un sabit bir hâlde durduğunu görünce de, "Neden duruyorsun? Girsene," dedi.

Cesur bir kez daha yüzünü acıyla buruşturup, "Yalnız yürüyemiyorum, yardım eder misin?" diye sordu.

"Buraya nasıl çıktın o zaman?"

"Korumalarla tabii ki."

Beren sakinliyle nefes alıp Cesur'un yanına ilerledi ve Cesur'un kolunu, omzuna atmasına izin verdi.

Cesur ise kolunun altında kalan kıza gülümserken ağırlığını üzerinden alarak ona belli etmeden başının üzerine eğilip huzur bulduğu kokusunu içine çekti.

POYRAZ

Yağmurda yürümekten sırılsıklam olmuş bir hâlde eve gelince, ağır ağır merdivenleri tırmanıp kendimi odaya attım ve duşa girdim.

Küvetin içine uzanıp başımı geriye yatırdığımda yağmur da camdan tavanı süslenmeye devam ediyordu. Bir süre sadece yağmuru izledim.

Eylül aklımdan çıkmıyordu. Şu an ne yapıyordu? Babasıyla benim yüzümden hâlâ kavga ediyor muydu? Hak etmediği sözleri duymaya devam ediyor muydu?

Gözlerimi kapatıp Eylül'ün babasına beni savunmaya çalışırken ki yüz ifadesini düşündüm.

Eylül'ün görüntüsü çalan telefonumla silininee gözlerimi aralayıp çalan telefonuma baktım.

Arayan, Eylül'ün ailesinin evini izleyen adamlarımdan biriydi.

Telefonu hoparlöre verip, "Söyle," dedim.

"Poyraz Bey, Eylül Hanım'ın kardeşi Alihan Bey şu anda havaalanında. Birazdan uçağı hareket edecek. Bilginiz olmasını isteyeceğinizi düşündüm."

O sırada alttan Yasin'in aradığını görünce de, "Tamam," diyerek telefonu kapattım ve Yasin'i cevapladım.

"Adamım, sabahtan beri seni arıyorum, neredesin?"

"Evdeyim."

Verdiğim kısa cevap Yasin'in keyifli gelen sesini anında değiştirmişti. "Senin sesin niye bu kadar kötü geliyor?"

"Yorgunum."

"Sen ve yorulmak kelimesi aynı cümle içinde kolay kolay geçmez," deyince baldırıhıda nefesimi verdim.

"Niye aradın Yasin?"

Verdiğim tepkiden dolayı telefonda çok kısa bir sessizlik oluştuğunda Yasin, "Senin gerçekten de canın sıkkın," dedi ciddi ifadesiyle.

Öfkeyle soludum. "Yasin, gerçekten neden aradığını söyleyecek misin?" diye yineleyince daha fazla ısrar etmekten vazgeçti. "Belki vereceğim haber biraz da olsa keyfini yerine getirir."

"Söyle."

"Emin Sancaktar, ailesini alıp Rusya'ya yerleştirmiş, anlayacağın ailesini senden kaçırıyor, onlara bir şey yapmandan fazlasıyla korkmuş."

Yasin'in sözleri dakikalar sonra dudaklarımın belli belirsiz kıvrılmasına sebep olmuştu. "Ben ailesine zarar vermem."

"Evet ama o bunu bilmiyor."

"Bu daha hiçbir şey. Aileme ateş açmak neymiş bedelini fazlasıyla ödeyecek!"

Bir saat sonra ise Melis'e bakmak için odasına girdiğimde kitap okuduğunu gördüm. Beni görür görmez masasından kalkıp kucağıma tırmandı, yanağıma kocaman bir öpücük bıraktı. "Baba, biliyor musun, ben çok düşündüm ve büyüğünce ne olacağıma karar verdim."

Sevinçle parlayan gözlerine bakarak onunla birlikte yavaşça yatağına oturdum. "Demek karar verdin. Peki kararını benimle paylaşmak ister misin?"

Melis hevesle başını salladı. "Pastacı olacağım. Tıpkı İlayda Ablam gibi pasta sevenler için harika pastalar yapacağım."

O kadar hevesle ve istekle söylemişti ki bunu, yüzümde oluşan tebessüme engel olamadım. "Bence bu harika fikir ama öncesinde İlayda Ablandan nasıl pasta yapılacağını öğrenmen lazım."

"Aslında internetten de öğrenebilirim."

"O nasıl olacak?"

"Geçen gün Burçin Ablam telefonundan pasta tarifi açtı. Sonra Nesrin Sultan'la birlikte izleyip aynısını yaptılar," dedi ve birden aklına gelen fikirle muzipçe sırıtmaya başladı. "Baba, biz de pasta yapalım mı?"

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Ne pastası?"

"Pasta işte, hatta çikolatalı pasta yapalım. Hadi baba, yapalım lütfen."

"Eğer canın pasta istiyorsa Nesrin Sultan'a söyleyelim, o sana yapar ya da amcan gelirken getirir."

"Hayır baba, ben kendim yapmak istiyorum."

"Tamam o zaman, Nesrin Sultan yaparken sen de ona yardım edebilirsin."

Melis hüzünle dudağını büküp başını sağa sola salladı. "Ama ben seninle yapmak istiyordum."

"Melis ben pasta yapmaktan anlamam ki."

"Biz de senin telefonundan bakarız, orada her tarif varmış, Burçin Ablam öyle söyledi."

İçimden, "Ah Burçin," diye geçirirken başımı olumsuzca salladım. "Üzgünüm Melis ama bu dediğin olmaz, ben gerçekten yapamam."

Melis hüzünle boynunu büktü. "Keşke bir kez deneseydik ama tamam baba," diyerek kucağımdan kalktı, yeniden masasına oturup kitabını okumaya başladı.

Kısa bir müddet oturduğum yerden Melis'i izledim. Omuzlarını düşürmüş bir hâlde öylece oturuyordu. Ayağa kalkıp yanına adımladım ve dudaklarımı saçlarının üzerine bastırdım. "Hadi gel."

Melis başını hızlıca okuduğu kitabından kaldırıp yüzüme baktı. "Nereye?"

"Pasta yapmaya."

Melis'in gözleri anında parladı. Oturduğu yerden ayağa fırlayıp ağzı kulaklarında yüzüme baktı. "Sen ciddi misin baba, gerçekten yapacak mıyız?"

Başımı tasdik edercesine sallayıp, "Evet ama olmazsa üzülmek yok," dedim.

Melis, "Söz," diyerek elimden tuttu ve birlikte mutfağa indik.

Mutfağa indiğimizde Melis'in pasta yapacağımızı söylemesiyle birlikte mutfaktakiler afallayarak yüzüme baktılar. Şaşkın bakışları gitgide rahatsızlık vermeye başlayınca, "Yalnız siz mutfaktan çıkın, biz Melis'le hallederiz," dedim.

Hepsi başını sallayıp hızlıca mutfaktan çıktılar ve beni Melis'le mutfakta baş başa bıraktılar.

Melis elinde tuttuğu önlüklerle yanıma gelerek önlüğün birini bana uzatınca, "Bunu da giymemi bekleme benden," dedim.

Melis de sırıtıp, "Tamam o zaman, benim giymeme yardım eder misin?" diye sordu.

Melis'in önlüğü giymesine yardımcı olduktan sonra cebimden telefonumu çıkardım ve pasta tarifleri aramaya başladım.

Günün birinde biri çıkıp telefonumdan pasta tarifi arayacağımı söylese ona sadece gülerdim. Hele ki berbat bir gün geçirdiğim gecenin sonunda pasta tarifi aramak imkânsızın ötesindeydi benim için.

Şimdi ise çikolatalı pasta tarifleri arasında dolaşıyor, yapımı en kolay olanını arıyordum.

Yüzümü buruşturup tarif aramaya devam ederken Melis'in sesiyle ona döndüm. "Keşke Eylül Öğretmenim de burada olsaydı, o zaman üçümüz yapardık pastayı."

Eylül'ün adını duymamla derin bir nefes çekmem aynı anda oldu. "Çok yakında yanımızdan bir daha hiç ayrılmayacak," diyerek yeniden telefonuma döndüm ve tarif aramaya devam ettim.

Tarifi bulduktan sonra Melis'e dönüp, "Malzemeler nerede?" diye sordum.

Melis'in dudakları bilmiyorum anlamında kıvrıldı. "Arayalım buluruz."

Uzunca bir süre malzemeleri arayıp en sonunda tüm malzemeleri bulduktan sonra mutfağın ortasındaki ada tezgâha malzemeleri bırakıp boş gözlerle malzemelere baktım. Ardından Melis'i kucaklayıp tezgâhın üzerine oturttum. "Hadi başlayalım."

Melis'in kıkırdama sesleri arasında tarifi izleyip yavaş yavaş malzemeleri karıştırmaya başladık. Bir süre iyi gitsek de iş unu eleme kısmına gelince ortalık gitgide batmaya başlamıştı.

"Unu elemesek olmuyor muymuş yani?"

Melis, "Hayır baba, eleyin diyor. Biraz daha eleyelim," diyerek eline aldığı unu yanlışlıkla üzerime dökünce göz bebekleri korkuyla büyüdü. "Baba özür dilerim, gerçekten istemeden oldu."

Bir Melis'e bir de üzerimdeki una baktım. Kesinlikle pasta yapmak bize göre bir iş değildi. Hafifçe gözlerimi kısıp una uzandım ve elime aldığım az miktardaki unu Melis'in üzerine attım.

Melis önce şaşırsa da şaşkınlığını kısa sürede üzerinden atıp gülümseyerek o da una uzandı ve eline aldığını unu bir kez daha üzerime attı. Böylelikle kahkahalarımız eşliğinde un savaşımız başlamış oldu.

"Cesur, dün gece ağrım var dedin diye burada kalmana izin verdim ama bu gece burada kalamazsın, hiç heveslenme ve artık evine gitsen çok iyi olur."

Cesur oturduğu yerden Beren'i izlemeye devam ederken keyifle sırıtmaya devam etti. Dün gece ağrı bahanesiyle içeriye girdikten sonra oyununa devam etmiş, evde kalmayı başarabilmişti. Tek sorun, Beren'in yanında çok durmamış olması ve hemen odasına çekilip Cesur'u odada tek başına bırakmasıydı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde de Beren, yatağını ameliyatlı olduğundan dolayı ona vermiş, kendi kanepede yatmıştı. Tabii Cesur da Beren'in yatağında yatmak yerine tüm gece koltukta oturmuş, doyasıya Beren'i izlemişti.

Şimdi ise Beren'in yanında yeniden kalabilmek için yeni bir bahane arıyordu.

Aklına gelen fikirle dudakları kıvrıldı. "Merak etme gideceğim ama az önce Kemal abiyle konuştum, pansuman yapması için buraya hemşire göndermiş. Onun gelmesini bekliyordum, madem artık gitmem gerekiyor, o zaman arayıp hemşirenin eve geçmesini söyleyeyim, ondan sonra da hemen giderim," diyerek telefonuna uzandı.

Beren kirpiklerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. "Ne hemşiresi?"

"Pansuman yapmak için gelecek bir süre."

"Neden?"

Cesur, Beren'in bakışlarındaki kıskançlık kıvılcımlarını fark edince iyice keyiflenerek rahatça arkasına yaslandı. "Neden mi? Ameliyat olduğum için olabilir mi?"

"Onu sormuyorum, hani dün doktor gelecek demiştin bana, neden şimdi hemşire geliyor?

"Kemal Abinin işi çıkmış, o yüzden de Merve'yi göndermiş."

Beren, Cesur'un ağzından ilk kez tanımadığı bir kadının adını duyuyordu ve bu durum oldukça tuhaf hissettirmişti. Garip bir şekilde ruhu görünmez eller tarafından sıkılıyor gibiydi. Zar zor dudaklarını aralayıp, "Merve de kim?" diye sordu.

"Buraya gelecek olan hemşire. Hastanede kaldığım üç gün boyunca sağ olsun benimle çok ilgilendi, bir an olsun yalnız bırakmadı beni. Öyle tanıştık biz de."

"Yanından ayrılmadı mı?"

Beren'in sorusuyla Cesur, başını salladı. "Evet, hiç ayrılmadı."

Beren, kıskançlığın ve bilinmezliğin verdiği öfkeyle dudaklarını dişleyip Cesur'un karşısındaki koltuğa oturdu. "Neden yanından hiç ayrılmadı?"

Cesur, beklediği soruyu duyunca yaslandığı yerden doğrulup hafifçe gözlerini kıstı. "Çünkü refakatçim yoktu."

Beren, Cesur'un söylediklerine bozulup bakışlarını kaçırınca Cesur yavaşça ayağa kalktı ve arkasını dönüp valizine doğru ilerledi. Hissediyordu ki Beren onu durduracaktı. Hislerinde de yanılmamıştı.

"Nereye gidiyorsun Cesur?"

Beren, Cesur'un arkasında kaldığı için Cesur rahatça gülümseyebiliyordu. Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Eve gidiyorum," dedi.

Beren önce kararsız kalsa da ayağa kalkıp Cesur'a doğru adımlarını hızlandırarak Cesur'un önüne geçti. "Şeyy! Önce kahvaltı mı yapsak? Sonra gidersin, aç aç gitme şimdi."

"Ben aç değilim ki, sabahları çok iştahım yerinde olmuyor, ayrıca Nesrin Sultan'ın beni aç bırakacağını sanmıyorum."

"Evet, Nesrin Sultan seni aç bırakmaz ama ben acıktım, yalnız kahvaltı yapmak istemiyorum. Bana eşlik eder misin?"

Beren, umutla Cesur'un gözlerinin içine bakınca Cesur, o gözlerden öpmemek için kendini zor tuttu ve derince içini çekti. "Olur, ederim."

Cesur'un cevabıyla Beren'in yüzü anında aydınlanmıştı. "Peki ne yiyelim?"

"Dışarıdan mı söyleyeceğiz?"

"Hayır, ben yapacağım. Birlikte yapalım derdim ama bana bu hâldeyken çok yardımcı olabileceğini sanmıyorum. Sen sadece bana ne istediğini söyle."

Cesur, Beren'e doğru bir adım atarak aralarındaki mesafeyi kapattı. "Ben sadece seni izlemek istiyorum."

Beren'in yutkunduğunu görünce de bakışları Beren'in dudaklarına kaydı.

Beren'in de kalp atışları hızlanmıştı. Kalp atışlarının hırçın bir dalga gibi göğsünü dövdüğünü hissediyordu. Bir an Cesur'un rüzgârına kapılmak, kendini bırakmak istedi ama dudaklarının arasındaki mesafenin kapanmasıyla birlikte düşüncelerinden sıyrılıp geriye doğru bir adım attı. "Kahvaltıyı hazırlasam iyi olacak," diyerek arkasını döndü ve mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

Cesur, Beren'in başını geriye çekmesine bozulsa da zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Beren'in peşinden mutfağa ilerledi.

Mutfağa girdiğinde ise masaya doğru ilerleyip yavaşça sandalyeye oturdu ve Beren'e baktı.

Beren, dolaptan çıkardığı malzemeleri mutfak tezgâhına bırakıp ortamın havasını değiştirmek istercesine, "İspanyol omleti yapacağım, yer misin?" diye sordu.

"Yerim, ayrıca oturduğum yerden yapabileceğim bir şey varsa yapmak istiyorum."

"Gerek yok, zaten yapımı zor bir şey değil, birazdan hazır olur."

Yaklaşık yarım saat sonra Beren omleti hazırlamış, Cesur'un beğenip beğenmediğini anlamak için pürdikkat mimiklerini izliyordu. En sonunda dayanamayıp, "Nasıl olmuş?" diye sordu.

"Harika olmuş, ellerine sağlık."

Beren gülümseyerek tabağına döndüğünde izleme sırası Cesur'a geçti. Beren de üzerindeki bakışların ağırlığını hissediyordu. Çok geçmeden rahatsızlık duymaya başlayınca başını kaldırıp Cesur'a baktı. "Neden bakıyorsun?"

"Hep bunu hayal etmiştim."

"Neyi?"

"Sana böyle doya doya bakmayı ve neden bakıyorsun diye sorduğunda rahatça sevdiğimden diyebilmeyi."

Beren, göğsünde yeni bir sızı hissetti. Gardını düşürmek istemese de Cesur'un onu fazlasıyla zorlayacağını iyi anlamıştı. "Cesur, lütfen bu konuyu kapatalım artık."

Cesur ısrarla karşı çıktı. "On iki yıl boyunca söyleyemediğim sevgimi, artık doya doya söylemek istiyorum, daha fazla susmak istemiyorum."

Beren'in dudakları alayla kıvrıldı. "Bunun için sence de geç kalmadın mı?"

"Geç kaldığımın farkındayım ama daha fazla geç kalmak istemiyorum, lütfen telafi etmeme izin ver."

"Artık yapılacak hiçbir şey yok."

Cesur bıkkınlıkla nefesini verip masaya doğru eğildi. "Biz istersek olur."

Beren, "On iki yıl boyunca sen istemedin, olmadı, bundan sonra da ben istemiyorum ve bu yüzden yine olmayacak," dediği sırada kapı çalınca, Cesur'un yüzüne bakmadan ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Cesur da sıkıntıyla arkasından yanaklarını şişirip yavaşça ayağa kalktı ve peşinden ilerledi.

Beren, kapıyı açıp karşısındaki kadına bakınca elindeki malzemelerden gelen kişinin hemşire olduğunu anladı. Gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dedi. "Pansuman için sanırım değil mi?"

"Evet. Kemal Bey, Cesur'un burada olduğunu söyledi, kendisi içeride mi?"

Beren'in yüzündeki tebessümü anında silinmişti. "İçeride, buyurun."

Hemşire, gülümseyerek içeriye girince Beren sıkıntıyla arkasından baktı.

İçeriye girdiğinde ise Cesur'un Merve'yi ayakta karşıladığını görünce midesinin kasıldığını hissetti. Bozuntuya vermeden karşılarındaki koltuğa oturdu.

Merve, "Seni bugün daha iyi gördüm," deyince Cesur buna sebep olan kadına yan bir bakış atıp yeniden Merve'ye baktı.

"Gün geçtikçe daha iyi oluyorum."

"Buna sevindim. Öyleyse pansumana başlayalım, üzerini çıkarır mısın?"

Beren gözlerinin kocaman açılmasına engel olamadığı gibi saçma sorusunun da dilinde can bulmasına engel olamadı. "Neden çıkaracak?"

Merve hayatında en saçma soruyu duyuyormuş gibi yüzüne baktı. "Pansumanı başka türlü yapamam."

Beren yaptığı saçmalığı idrak edip, "Tabii ya," diye mırıldanarak bakışlarını hemşireden kaçırdı.

Cesur da Beren'in hâline belli belirsiz sırıttıktan sonra parmakları yavaşça üzerindeki tişörte gitti, ağır ağır üzerinden çıkardı. Üzerinde sadece pantolonuyla kaldığında karşısındaki iki kadına baktı. Biri gülümseyerek diğeri öfkeyle bakıyordu ve öfkeyle bakan kadın, Cesur'un içini kıpır kıpır ediyordu.

Hemşire, Cesur'un oturmasıyla hazırladığı pansuman malzemelerini aldı ve Cesur'un yanına ilerleyerek pansuman yapmaya başladı. Bir süre sonra da onları dikkatlice izleyen Beren'e baktı. "Sen, Cesur'un kardeşi misin?"

Hemşirenin sorusuyla Beren odanın bir anlığına üzerine geldiğini hissetmişti. "Hayır, kardeşi değilim."

"Kusura bakma, ben bir an kardeş olduğunuzu düşündüm, birbirinizi çok andırıyorsunuz da."

Beren, hemşireye ne cevap vermesi gerektiğini düşünürken Cesur'un sesi kulaklarını doldurunca ona döndü ve kendini yoğun bakışlarla izleyen sevdiği adamla göz göze geldi.

"İnsan çok sevince, bir süre sonra sevdiğine benzermiş, benim de Beren'e benzemem ondan sanırım."

EYLÜL

Ertesi akşam Poyraz'la Melis'in yemeğe gelmesine dakikalar kala gerginliğim hat safhaya çıkmış, midem düğüm düğüm olmuştu.

Olası bir tartışmanın çıkmasından, hele ki Melis'in buna şahit olma ihtimalinden çok korkuyordum.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip odada gergin bir ifadeyle oturan aileme baktım.

Alihan geldiğinden beri sürekli neşesi ve enerjisiyle bana moral vermeye çalışırken, babam aşırı sessizdi. Annem de kendini mutfağa vermiş, tüm günü yemek yapmakla geçirmişti. Şimdi tıpkı babam gibi o da sessizdi.

İşin tek iyi tarafı, dünden beri bir daha Poyraz'ın adı hiç geçmemişti, en azından kimse benim yanımda onun konusunu açmamıştı.

Düşüncelerimden zilin sesiyle çıktığımda boş bulunarak yerimden fırlayınca, babamın hoşnutsuz bakışlarıyla karşı karşıya kaldım. Alihan da hâlime sırıtmaya başlamıştı. Bakışlarımı babamdan kaçırıp hızlı adımlarımla kapıyı açmaya gittim.

Annemle Alihan peşimden gelirken babama baktığımda, olduğu yerde kıpırdamadan durduğunu gördüm. Benim bakışlarımı fark

edince belli belirsiz başını sallayıp yanımıza doğru gelmeye başladı. Babamın da yanımıza gelmesiyle birlikte dudaklarımın arasından titrek bir nefes verdim. Ardından kapıya döndüm ve titreyen ellerimle kapının kulpuna uzanıp kapıyı açtım.

Karşımda sevdiğim adamla Melis'i görünce dünden beri attığını unuttuğum kalp ritimlerimin yeniden göğsümü sızlattığını hissettim. Bu hissin karşısında hayranlıkla gülümsedim.

Poyraz'ın da gergin yüz ifadesi yüzünden okunuyordu. Gülümsememle o da gülümsedi. Melis ise insanın içini sıcacık yapan heyecanlı hâlleriyle içime huzurunu doldurmaya şimdiden başlamıştı.

"Hoş geldiniz," dedim ve kapının önünden çekilerek içeriye geçmelerine izin verdim.

Poyraz elindeki paketleri uzatıp, "İyi akşamlar," deyince, annem araya girerek Poyraz'ın elindeki paketleri aldı. "Hoş geldiniz, ne zahmet ettiniz?" diyerek bakışlarını Melis'e çevirdi. Melis'in sıcacık gülümsemesine takılı kalınca az önceki gergin yüz ifadesi anında gülümsemesiyle yer değiştirdi.

Belimde hissettiğim minik kollarla bakışlarımı annemden çevirip bana sarılmaya çalışan Melis'e baktım. "Öğretmenim, seni çok özledim."

Aynı şekilde sıkıca sarıldım. "Ben de seni çok özledim, iyi ki geldin," diyerek bu defa bizi belli belirsiz bir tebessümle izleyen babama baktım.

Babam, Melis'e çok kısa bir müddet baktıktan sonra az önceki ciddi ifadesine yeniden bürünerek Poyraz'a döndü. "Hoş geldiniz," dedi soğuk bir sesle.

Babamın soğuk ifadesi, ortamın bir anda soğumasına sebep olunca Alihan hızlıca araya girerek Poyraz'a elini uzattı. "Hoş geldiniz. Ben Alihan, Eylül'ün kardeşiyim."

Poyraz da elini uzatıp Alihan'ın elini sıktı. "Hoş buldum."

"Hadi içeriye geçelim," dedi Alihan ve içerisini işaret etti.

Poyraz başını sallayınca babam önden girerken Alihan da takip etti. Poyraz da peşlerine takılmıştı. Tam yanımdan geçiyordu ki aşk dolu bakışlarını yüzümde gezdirince derin iç geçirmeme sebep oldu. Anneme çaktırmamak için başımı öne eğip Melis'in eline uzandım.

Saniyeler sonra hepimiz aynı odanın içindeydik lakin odada öylesine insanın içini ürperten bir sessizlik vardı ki, sanki çıkacak ufacık bir ses kıyameti koparacak bir etki yaratacaktı.

Bakışlarım annemi bulduğunda annemin kaçamak bakışlarıyla Poyraz'ı incelediğini gördüm. Çok geçmeden boğazını temizleyip, "Nasılsınız?" diye sordu.

"Teşekkür ederim Canan Hanım, siz nasılsınız?"

Annem, "İyiyim, teşekkür ederim," dediği sırada Melis sırtından çıkardığı çantasını açarken çıkardığı seslerden dolayı herkesin bir anda odak noktası hâline geldi. Üzerindeki bakışlardan habersiz çantasının içinden çıkardığı kâğıdı eline aldı ve ayağa kalkıp annemle babamın yan yana oturduğu koltuğa doğru ilerledi. Karşılarında durduğunda elindeki kâğıdı onlara uzattı. "Bu benim size küçük bir hediyem," dedi gülümseyerek ve bana bakıp göz kırptı.

Merakla Melis'i izlerken Melis, yeniden annemle babama döndü. "Daha önce öğretmenim bana, birine sevgini göstermek istediğin zaman ona pahalı bir hediye alman gerekmiyor çünkü sevgi parayla satın alınamayacak kadar özel bir duygu demişti. O yüzden ben de size bu resmi yaptım. Sizi tanımıyorum ama öğretmenimin annesi ve babası olduğunuz için sizleri çok seviyorum," diyerek yaptığı resmini onlara uzattı.

Melis'in sözleri gözlerimin dolmasına sebep olmuştu. Annem, Melis'in elindeki kâğıda yavaşça uzandı ve açıp babamla birlikte yaptığı resme baktı.

Yan gözle resme baktığımda Melis'in beni, Poyraz'ı ve kendini çizdiğini gördüm. Poyraz'la birlikte ellerimizden tutup ortamızda duruyordu.

Resmin altında ise kocaman harflerle "*Eylül Öğretmenim olmasaydı biz böyle mutlu olamayacaktık. Bizi mutlu ettiğiniz için çok teşekkür ederim.*" yazıyordu.

Melis'in yaptığı resme bakarken resim gitgide bulanıklaşmaya başlayınca başımı çevirip derin bir nefes alarak boğazıma oturan hıçkırığı bastırmaya çalıştım.

Yan gözle Poyraz'a baktığımda hafifçe çattığı kaşlarıyla resimde ne olduğunu anlamaya çalıştığını gördüm.

Annemle babam da kilitlenmiş bir hâlde resme bakıyorlardı. Bir süre sonra annem titremeye başlayan elleriyle resmi katladı ve titreyen alt dudağını dişlerinin arasına alarak babama döndü.

Babam da annemin katladığı kâğıda sabit bir ifadeyle bakıyordu. Bakışları birden Melis'i bulunca gözleri acıyla gölgelendi.

Annemin dudakları, babamın bakışlarıyla daha da titremişti. Bedenini ağır ağır Melis'e çevirdi ve göz pınarlarında biriken yaşları umursamadan oldukça samimi bir gülümsemeyle Melis'in yüzüne baktı. Titreyen dudaklarına, titreyen sesi de eşlik ederken, "Bu resim, bu zamana kadar aldığım en anlamlı hediyeydi. Hep saklayacağımdan emin olabilirsin, teşekkür ederim," dedi.

Annemin samimi teşekkürü üzerine Melis'in yüzündeki sıcacık gülümsemesi daha da genişledi ve başını sallayıp yeniden yerine otururak gözlerime baktı.

Anne sevgisi, aile huzuru arayan küçücük bir kızdı o.

Bende gördüğü şefkate sımsıkı tutunmuştu o. Sıkıca umuduna sarılmış, sarıldığı umut, hayat olmuştu ona.

Yetebilir miydim?

Sarabilir miydim, anne sevgisi arayan bedenini bir anne gibi?

Bir anne gibi öpebilir miydim yüreğini?

Okşayabilir miydim saçlarını?

Ya anne olabilir miydim ona?

Sızlayan burnumu çekip buruk bir tebessümle bakmaya devam ettim ışıldayan gözlerine. Annesinin yerini dolduramayacak olsam da hazırdım annesi gibi olmaya. Yüreğindeki açlığı, tükenmek bilmeyen şefkatimle ve sevgimle doyurmaya.

Burnumun direği gitgide sızlarken içimdeki sahiplenme duygusu yüreğimden dolup taşınca kollarımı açtım. "Gel hadi."

Melis tereddütsüz başını sallayıp koşar adımlarla yanıma gelerek kucağıma tırmandı ve minik kollarıyla sımsıkı bedenimi sarmaya çalıştı. Aynı şekilde Melis'i sarmaladığımda görüş alanıma Poyraz girince hâlâ ne olduğunu anlamaya çalıştığını ve anlayamadıkça kısılan maviliklerinden öfkelendiğini anlayabiliyordum.

Başımı bir şey yok anlamında sallayınca Poyraz çattığı kaşlarıyla sert bir soluk aldı. Annemle babamın dikkatli bakışları da Melis'le üzerimizdeydi.

Ortamın kasvetli havasını değiştirmek için Melis'i bedenimden ayırdım. Yüzüne bakarak, "Karnın acıktı mı?" diye sordum.

Melis işaret parmağı ile başparmağı arasındaki mesafeyi küçültüp, "Birazcık," deyince avuç içlerimi pürüzsüz yanaklarına bastırdım. "Öyleyse yemeğe geçelim," diyerek başımı anneme çevirdim.

Annem de tasdik edercesine başını sallayıp ayağa kalkınca, Melis'i kucağımdan indirerek ayağa kalktım. Annemin peşinden tam odadan çıkıyordum ki Melis'in sesini duyunca durmak zorunda kaldım.

"Ben de size yardım edebilir miyim öğretmenim?"

Melis'in sorusu üzerine bakışlarımı, kedi misali bakan gözlerine çevirdim.

Bu bakışlarla beni ikna edebilirdi ama ya bu bakışlar, annemi ikna edebilir miydi?

Annemin ikimizi de mutfakta istemeyeceğini bilsem de elimi uzattım. "Gel hadi," deyince Melis ışıldayan gözleriyle elimi tuttu ve birlikte mutfağa doğru ilerledik.

Mutfağa girdiğimizde annem bizi fark eder etmez hızlıca elinin tersini yanağına sürttü ve arkasını döndü.

Ağlıyor muydu?

Hafifçe kaşlarımı çatarak anneme baktım. "Anne," dememle, annem bize dönüp gülümseyerek Melis'e baktı.

Her ne kadar gizlemeye çalışsa da ıslak kirpiklerinden ağladığını anlamıştım. Hâline içim üzüntüyle burkulurken keyifsizce içimi çektim.

Melis ise, "Size yardım etmeye geldik," deyince annem dizlerinin üzerine çöktü. "İşte buna çok sevinirim," diyerek Melis'in hafifçe burnunu sıktı.

Dumur olmuş bir ifadeyle annemin yüzüne baktım. İlk kez mutfakta birini istiyordu. Yavaşça ayağa kalkıp Melis'in elinden tuttuğu gibi yaptığı yemeklerin yanına doğru onunla birlikte yürüdü. "Bunların hepsini sizin için yaptım ama sevmediğin ya da alerjisi olduğun herhangi bir yiyecek var mı? Varsa söyle veya istediğin bir yemek varsa onu söyle, senin için hemen yaparım."

Melis başını sağa sola salladı. "Hayır, sevmediğim bir yemek yok çünkü babam, sağlıklı büyümem için her yemeği yemem gerektiğini söyledi, o yüzden hepsini seviyorum."

Annem, "Aferin sana, sen gerçekten de çok akıllı bir kızmışsın. Ayrıca baban doğruyu söylemiş, sağlıklı büyüyebilmen için mutlaka her yemekten yemelisin," diyerek tepsideki böreğe uzandı ve kopardığı küçük parçayı Melis'in dişlerinin arasına bıraktı. Ardından Melis'i baştan ayağı süzerek huysuzca homurdandı. "Sen de Eylül gibi zayıfmışsın biraz, ben sana bir haftada kilo aldırırım," dedikten sonra bir küçük parçayı daha Melis'in dişlerinin arasına bıraktı.

Melis'in yanakları börekten şiştikçe ve annem Melis'in ağzına ısrarla böreği sokuşturmaya devam ettikçe müdahale etme ihtiyacı içinde öne atılıp Melis'i annemin ellerinden kurtardım. "Anne, n'apıyorsun? Yemek öncesi iştahını keseceksin."

"Az hamur işi yesin, kilo alsın."

"Melis'in kilosu yaşına göre gayet iyi anne."

Sözlerim üzerine annem yanıma yaklaştı ve elinde kalan böreği zorla ağzımın içine tıkıştırdı. "Çok konuşma, ikiniz de zayıfsınız ve benim acilen ikinize de el atmam lazım."

Anneme hayretle bakmaya devam ederken Melis de hâlimizi gülümseyerek izliyordu.

Dakikalar sonra yemek masasında soğukluk ve sessizlik devam etse de Alihan'ın işle ilgili Poyraz'a sorular sormaya başlamasıyla az da olsa soğukluk kırılmaya başlamıştı.

"Çizimlerini görmek isterim."

"Yemekten sonra göstermeyi isterim ben de."

Poyraz, "Olur. Çalıştığın şirket ne üzerineydi?" diye sorunca bakışlarımı Poyraz'a çevirdim.

Daha önce bu konuyla ilgili hiç konuşmamış olsak da Poyraz'ın bu sorunun cevabını bildiğine adım gibi emindim.

Bakışlarımı üzerinde hisseden Poyraz da bakışlarını bana çevirdi, düşüncelerimi okumuşçasına belli belirsiz dudaklarını kıvırdı.

Gözlerimi kısıp Poyraz'a baktıktan sonra yeniden tabağıma döndüm. Hayranlıkla karşımdaki ikilinin yoğun sohbetini dinlemeye devam ettim. En azından Poyraz'la Alihan iyi anlaşmışlardı. Annem de sürekli Melis'in tabağını doldurmakla meşguldü ve Melis bu ilgiden fazlasıyla memnunmuş gibi görünüyordu.

Babam... İşte o fazlasıyla sessizdi, sadece yemeğini yiyordu.

Alihan, "Sizin şirketin adını Almanya'da çok duydum, yaptığınız birçok çalışmayı yerinde izleme şansım oldu. Almanya'da yeni bir proje düşünüyor musunuz?" diye sordu.

"Yakın bir zamanda yok ama ilerle..."

Karşımdaki ikiliyi dinlemeye devam ederken az ilerimdeki tuzluğa uzandığım sırada Poyraz'ın cümlesi yarım kaldı ve tuzluğu kavramaya çalışan parmaklarım anında Poyraz'ın elinin içine hapsoldu.

Şaşkınlıkla Poyraz'a baktığımda çattığı kaşlarıyla moraran bileğime baktığını gördüm. Poyraz'ın dün babam için söyledikleri aklıma düşünce gözlerim korkuyla açıldı, sertçe yutkundum.

Muhtemelen babam yaptı sanacak, ufak çaplı bir kıyamet kopacaktı.

Poyraz'ın kaşlarının çatılışı daha da derinleşirken maviliklerini çoktan korlar kaplamaya başlamıştı bile. "Eylül, bileğine n'oldu?"

Poyraz'ın sert çıkan sesine masadaki herkesin başı tabaklarından kalkmış, bakışları benim bileğimle Poyraz'ın gitgide büyüyen öfkesi arasında gidip gelmeye başlamıştı.

Dudaklarımı aceleci bir ifadeyle araladım. "Düştüm, dün banyodan çıktığımda ayağım kaydı ve bileklerimin üzerine düştüm ama önemli bir şey yok."

Sözlerim üzerine Poyraz'ın yüzü daha da gerildi ve elimi bırakıp sandalyesini iteledi. Ardından hızlıca ayağa kalkıp sert adımlarıyla masanın etrafından dolanarak yanıma geldi. Poyraz'ın yanıma gelmesiyle bedenimi ona çevirdiğimde, Poyraz dizlerinin üzerine çöküp kucağımdaki ellerimi alarak kazağımın kollarını yukarıya doğru çekti.

Mor bileklerime baktıkça kaşları çatılmaktan dümdüz çizgi hâline geldi, burnundan sert bir soluk verdi. Mavilikleri gözlerime ulaştığında ise şefkatli, yoğun bakışları yüreğimi ateşe verdi.

Hırıltılı, kısık çıkan sesiyle, "Neden bana haber vermedin?" diye sordu.

Sesiyle vücudumu ince bir titreme aldı ve yoğun bakışları karşısında kirpiklerim de titrerken yavaşça yutkundum. "Ciddi bir şey değildi."

"Olabilirdi de, sıcağı sıcağına hissetmeyebilirdin, ya sonra ne olacaktı? Ben, seni gözümün önünden ayıramayacak mıyım?"

"Poyraz, gerçekten ufak bir kaza."

Poyraz, bakışlarını gözlerimden çekip telaşlı bir ifadeyle vücudumda gezdirmeye başladı. "Başka bir yerinde bir şey var mı?"

Sırtımı söylediğim an, sırtıma da bakmak isteyeceğini bildiğim için başımı olumsuz anlamda sallamak zorunda kaldım. "Hayır," dememle birlikte Poyraz bakışlarını vücudumdan ayırıp maviliklerini gözlerimin içine kenetledi.

Bir müddet gözlerime bakınca doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalıştığını anladım ve bakışlarımı ondan kaçırdım.

Poyraz sessizce içini çekti. "Ağrını azaltması için soğuk uyguladın mı?"

Poyraz'ın sorusuna benden önce babam cevap verdi. "Buz torbası koydum."

Babamın cevabıyla Poyraz başını babama çevirip bir süre yüzüne baktı, ardından başını sallayarak bana döndü. "Ağrın hâlâ devam ediyor mu?"

"Dünkü kadar değil, geçiyor artık."

Poyraz sıkıntıyla içini çekti ve pürüzlü çıkan sesiyle, "Dün haberim olmalıydı," dedi, bir şeyleri değiştirme çabası içinde. "Dün olsaydı, bu kadar izin vermezdim canının yanmasına."

Poyraz'ın pürüzlü sesi içimdeki arzuya engel olamama sebep olunca parmaklarımı saçlarına uzattım. Çok geçmeden yaptığımı idrak edince elimi durdurup havada asılı kalan elimi yavaşça aşağıya indirdim. "Merak etme, gerçekten önemli bir şey değil."

"Eğer ağrın devam ediyorsa bileğinde ya da başka bir yerinde..." deyip duraksadı ve yeniden kaşlarını çattı.

"Başka bir yerinde" kısmına özellikle vurgu yapınca doğruyu söylemediğimi anladığını anlamıştım.

Bir suçlu gibi bakışlarım yere değince Poyraz, "Hemen hastaneye gidiyoruz," diyerek ayağa kalkıp elimden tuttu. "Hadi."

"Poyraz gerçekten ağrım yok, sadece bileklerim sızlıyor o kadar."

Poyraz hafifçe kaşlarını kaldırdı, gözlerimin içine bakmaya devam ederken, "Doğruyu söylemediğinin farkındayım, lütfen Eylül," dedi.

İçimi mahcupluk hissi kaplamıştı. "İnan ki doktorluk bir durum yok."

Babam yeniden araya girip, "Merak etme, ciddi bir durum yok. Dünden beri Eylül'ü izliyorum. Ters giden bir durum olsaydı ben zaten hastaneye götürürdüm," dedi. Babamın araya girmesiyle ona baktığımda, dikkatlice Poyraz'ı izlediğini gördüm. "Ayrıca bu gece biraz daha soğuk uygulamaya da devam ederim, sabaha hafifler."

Poyraz itiraz edercesine başını salladı. "Bu geceden itibaren soğuk uygulamaya gerek yok, artık sıcak kompres uygulanması gerekiyor, kan dolaşımının hızlanması ve iyileşme sürecinin hızlanması için."

Poyraz'ın soluksuz sesine babamın kaşları havalanırken yüzünü kısa bir müddet süzdü. Sonrasında da, "Olur, sıcak kompres yaparım," diyerek tabağına döndü.

Poyraz ise yanımda durmaya devam edince sandalyesini işaret ettim. "Hadi yemeğe devam edelim."

Poyraz huysuz bir ifadeyle yüzünü buruşturup tekrardan yerine oturduğunda bakışlarım anneme kayınca annemin belli belirsiz gülümsediğini fark ettim.

Bu olumlu bir işaretti, gülümseyerek tabağa döndüm.

Bir süre masada yeniden sessizlik oluştu.

Çatal, bıçak seslerin dışında başka bir ses odayı doldurmazken babam hiç beklemediğim bir anda, "Düğünü ne zaman düşünüyorsunuz?" diye sorunca hızlıca başımı kaldırdım ve şok olmuş bir ifadeyle babamın yüzüne baktım.

Oturduğu sandalyesine yaslanmış, dikkatli bakışlarını Poyraz'ın üzerine dikmişti.

Poyraz da başını telaşsızca tabağından kaldırarak babama çevirdi ve tereddütsüz bir ifadeyle, "Hemen," dedi.

Poyraz'ın cevabı annemin öksürmesine sebep olurken benim de yanaklarımın ısınmasına sebep olmuştu.

Poyraz bakışlarını babamdan ayırıp bana çevirdi. Utandığımı fark edince onlara belli etmeden sevdiğim ukala mimiklerini yüzüne takındı. Kendinden emin bir gülümsemeyle, "Tabii bunu Eylül'le henüz konuşmadık ama o da tamam derse ben hemen evlenmek istiyorum," dedi.

Babam kaşlarını çatıp, "Bu kadar aceleye gerek var mı?" diye sordu.

Babamın sert çıkan sesiyle Poyraz'ın bakışları bir kez daha babamı bulduğunda gülümsemesi yüzünden silindi ve oturduğu yerde dik bir konum aldı. "Neyi bekliyoruz ki?" Küçük bir öksürükle boğazını temizleyip, "Ben çok fazla beklenilecek bir durum göremiyorum, hayat geç kalınmayacak kadar kısa zaten," dedi.

Poyraz'ın sözlerinin, babamı tatmin etmediğini anlamıştım. Babam, konuşmak için bir an tereddüt etse de bedenini yavaşça bana çevirdi. Oldukça soğuk bir sesle, "Sen de hemen evlenmek istiyor musun? Eğer istemiyorsan erteleyebilirsin, sonuçta iki kişinin kararı olmalı bu. Tek taraflı olacak iş değil," deyince Poyraz'ın göğsü sert bir solukla şişti.

İçten içe iyice gerildiğinin farkındaydım. Her ne kadar sakinliğini korumaya çalışsa da boynunda sertçe seğirmeye başlayan kası, zorlandığını gösteriyordu.

İçimi yeni bir huzursuzluk kaplayınca önüme dökülen saçlarımı geriye alıp küçük bir nefes aldım ve o sıra bana umutla bakan Melis'le göz göze geldim. Bakışlarında öylesine yoğun bir istek vardı ki, o bakışların karşısında zoraki aldığım nefesim kesildi.

Benliğime yayılan annelik güdüsü etkisiyle babama dönüp beni dikkatle süzen bakışları karşısında omuzlarımı dikleştirdim. "Evet baba, ben de hemen evlenmek istiyorum," diyerek bakışlarımı Poyraz'a çevirdim.

Ona baktığımda dudaklarının arasından rahat bir nefes verdiğini gördüm. Bakışlarımı üzerinde hissedince alev topuna dönmüş gözlerini bana çevirdi ve arzulu bakışlarını yüzümün her zerresinde gezdirdi.

Bakışları yanaklarımın utançla yanmasına sebep olunca bakışlarımı kaçırıp sevinçle el çırpan Melis'e baktım. "Yaşasın."

Melis'in saf sevinci ortamın havasını yumuşatsa da babam verdiğim cevaba bir hayli bozulmuştu.

Annem, "Peki düğün nerede olur?" diye sorunca bakışlarımı babamın üzerinden zar zor aldım. Annemin sorusu daha önce hiç düşünmediğim bir detayın da ortaya çıkmasına sebep olmuştu.

Poyraz'ın ikinci evliliği olacağı için bir düğünümüz olmasını hiç hayal etmemiştim. Belki de gereksiz görmüş, Poyraz'ın istemeyeceği gerçeğinden çekinmiştim.

"Ben düğün istemiyorum, nikâh kıyıldıktan sonra İlayda'nın pastanesinde kendi aramızda küçük bir kutlama yapsak yeterli olur."

"Ne demek istemiyorum?" diye sorunca babam, yeniden ona baktım ve gözlerinden küçük bir şaşkınlığın geçtiğini gördüm.

Tam babama cevap vermek için dudaklarımı hareket ettiriyordum ki annem araya girerek konuşmamı engelledi. "Düğünsüz mü gideceksin yani? Telli duvaklı gelin olmayacak mısın?"

"Gereği yok annem. Önemli olan sevdiğim adamla evlenecek olmam. Düğün ya da gelinliğin bir anlamı yok benim için."

"Olmaz öyle şey." Babamın çatalını sertçe masaya bırakmasıyla ortam yeniden gerilirken yan gözle Melis'e baktığımda başını öne eğdiğini gördüm.

Sanırım bu gece onun gelmesi gerçekten de iyi bir fikir değildi.

Annem ısrarla, "İsteme, kına gecesi, düğün, bunlar olacak Eylül," dedi. "Benim bir tane kızım var, hem eşe dosta ne deriz? Yangından mal kaçırır gibi kız mı evlendirilir?"

"Anne, milletin ne dediğinin benim için bir önemi yok. Olsa da olur olmasa da."

"Olmaz Eylül!"

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirdiğimde babam bir an da Poyraz'a döndü ve tek kaşı öfkeyle kaldırdı. "Eylül'ün bu şekilde düşünmesinde senin payın var mı?"

Babamın sorusuyla Poyraz artık iyice gerilmişti. Oturduğu yerde huzursuz bir ifadeyle genzini temizleyip tüm ciddiyetiyle babama baktı.

Olası tartışmanın önüne geçmek için, "Baba, lütfen," diyerek araya girsem de Poyraz sert sesiyle konuşmaya başladı. "Az önce de söylediğim gibi, Eylül'le henüz bu konuyu konuşmadık ve Eylül'ün bu konudaki düşüncelerini yeni öğreniyorum. Benim tek istediğim her şeyin onun istediği gibi olması, içinde hiçbir ukdenin kalmaması. Uzun lafın kısası, o ne derse, o nasıl isterse öyle olacak!"

POYRAZ

Sıkıntılı geçen yemeğin sonunda tam masadan kalkıyorduk ki beklediğim gibi babası bakışlarını bana çevirdi. "Biraz konuşalım mı?"

Başımı tasdik edercesine salladığımda Eylül'ün bana korkuyla baktığını gördüm ve sakinleşmek istercesine derin bir nefes aldım. Onu bu şekilde görmek fazlasıyla canımı sıkıyordu.

Rahat olması için göz kırpıp babasını takip etmeye başladım. Babasıyla birlikte diğer odaya geçtiğimizde babası koltuğa oturdu ve hemen karşısındaki koltuğu işaret ederek, "Otur şöyle," dedi.

İstediği gibi karşısındaki koltuğa oturunca sıkıntılı bir nefes aldı. Benden rahatsız olduğu ve beni yanında istemediği her mimiğine açıkça yansıyordu.

Genzini temizleyip, "Konuyu hiç uzatmayacağım," dedi. Başımı salladığımı görünce konuşmaya devam etti. "Kızımla evlenmeni hiçbir şeklide tasvip etmiyorum, etmeyeceğim de. Yaşın ya da kızın, bunlar bir şekilde tolere edilebilir, mazur görülebilir ama yaşadığın hayat benim kabullenebileceğim bir hayat değil. Gerçekten ne iş yaptığını anlamadım ve anlamak da istemiyorum. Dışarıda anlatılanlarla Eylül'ün söyledikleri çok farklı olsa da eninde sonunda bu hayattan kızımın bir şekilde zarar göreceğini biliyorum," diyerek

omuzlarını dikleştirip bana doğru eğildi. Yüzüne dikkatlice baktığımda gerginlikten çenesinin titrediğini gördüm. "İşte o gün, en azılı mafya babası da olsan karşına dikilir, seni kendi ellerimle öldürürüm, beni duydun mu?"

Babasının tehdidi, tüm bedenimin yoğun bir öfke tufanıyla sarmalanmasına sebep oluyordu. Saatlerdir süren suçlayıcı sözlerine ve sert çıkışlarına daha fazla sabredecek gücüm kalmasa da bir yanım içten içe bir baba olarak ona hak veriyordu.

Eylül'ü kaybetme düşüncesi aklımı başımdan alırken babasının da ne kadar korktuğunu anlayabiliyordum ve insana kaybetme korkusunun akıl almaz davranışlar sergilemesine sebep olabileceğini biliyordum.

Bir müddet gergin bir şekilde koltukta oturuşunu seyrettim. Benim bakışlarım oturduğu yerde huzursuzca kıpırdanmasına sebep olunca da yüreğimin sıkıştığını hissettim. Sessizliğime son vererek dürüstçe, "Bakın, size geçmişte şunları yaşadım, şöyle kararlar almak zorunda kaldım, duyduklarınız doğru ya da yanlış demeyeceğim ve size şu an Eylül'ün hayatı konusunda garanti de vermeyeceğim," dedim.

Söylediklerime kaşları şaşkınlıkla havalanırken bir müddet duyduklarını sindirmeye çalıştı. Çok geçmeden, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Buna kimsenin garanti veremeyeceğini söylüyorum. Size hiç kimse, biraz sonrasının bile garantisini veremez. Hayat bize ne getirir, seçimler bunların ne kadarını belirler orası tam bir muamma olsa da şu an tek bir gerçek var. O da benim Eylül'e olan sevgim."

Sözlerim üzerine yüzü alaycı bir ifadeyle gerildi ve kızgın kızgın yüzüme baktı.

İfadesi karşısında zihnimdeki kötü sesleri susturmayı başarıp öne doğru küçük bir açıyla eğildim. "Buna ne kadar inanırsınız bilmiyorum ama başından beri yaşadığım hayattan dolayı Eylül'ü ha-

yatıma almamak için çok direndim, ondan uzak durmaya çalıştım. Duramadıkça onu durdurmaya, benden nefret etmesini sağlamaya çalıştım, yine olmadı. Tüm yollarım ona çıkıyorken daha fazla direnecek gücüm kalmadı," diyerek öne doğru biraz daha eğildim ve ruhumu delip geçen bakışların karşısında üzerine basa basa konuşmaya devam ettim. "Ben bir kez böyle bir acı yaşadım ve bunun nasıl acıttığını iliklerime kadar hissederek yaşadım."

Babası benden bakışlarını kaçırmaya çalışınca yüzündeki hüzünlü ifadesini fark ettim. Yeniden doğrulup bir hayli kendimden emin bir sesle, "Karanlığın, mutsuzluğun ya da ümitsizliğin üzerimize çöktüğü günler elbette olacak ama ben bu süre zarfında hep Eylül'ün yanında olacağım. Belki size Eylül'ün hayatının garantisini hiçbir zaman veremem ama onu canım pahasına koruyacağımın garantisini her zaman veririm," deyince yüzüme baktı.

Ama bu defa az önceki kadar nefretle yüzüme bakmıyor, afallamama sebep olacak kadar anlayışlı bir ifadeyle bakıyordu gözlerime. Başını hafifçe aşağı yukarı sallayıp ayağa kalktı. "Yine de gözüm üzerinde olacak," diyerek ağır ağır odadan çıktı.

Tekrardan içeriye girdiğimizde ise herkes pürdikkat bize bakıyordu. Babası düşünceli bir hâlde koltuğa oturup bakışları dalgınlaşmış bir hâlde Eylül'e baktı. "Bu sevdadan vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Eylül, tedirginlikle babasına bakarken aynı zamanda ne konuştuğumuzu anlamaya çalışıyordu. "Hayır baba, vazgeçmeyeceğim."

Eylül'ün cevabı gerilen kaslarımın bir kez daha gevşemesine sebep olduğunda babası, "Madem öyle," diyerek bakışlarını annesinin yüzünde gezdirdi. Annesi başını sallayınca da, "İsteme ve düğün olmak şartıyla evlenmenize izin veriyorum," dedi.

Babasının sözleri odada yankılanırken Eylül'ün yüzüne saatlerdir hasret kaldığım kocaman bir gülümseme yayıldı ve oturduğu yerden fırlayıp babasının boynuna sarıldı. "Teşekkür ederim baba, çok teşekkür ederim."

Babası, Eylül boynundan ayrılınca, "Biz Almanya'ya dönmeden önce isteme olsun. Dönüp oradaki işlerimizi toparladıktan sonra da düğün olsun," dedi.

Duymayı beklediğim sözler nihayet kulaklarıma dolunca şükürle soluyup Eylül'e baktım. Ağzı kulaklarında bana bakıyordu. Hâline tebessüm edip göz kırptım.

Çok yakında yanımdan, yatağımdan, koynumdan bir daha hiç ayrılmayacak, ayırmayacaktım.

Yaklaşık bir saat sonra Eylül'ün evinden ayrıldığımda tüm keyfim yerindeydi. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar iyi hissediyordum. Özellikle de Cesur olayından ve dün yaşananlardan sonra evlenebilmemiz için tüm engellerin ortadan kalkması ilaç gibi gelmişti. Bakışlarımı bacağımda uyuyakalan Melis'e çevirdiğimde huzurlu yüz ifadesini gördüm. Üzerine eğilip alnından öperken telefonum çalınca arayana baktım ve Yasin'in aradığını görünce telefonu cevapladım. "Söyle adamım."

Telefonda kısa bir sessizlik oluşsa da Yasin çabuk toparladı. "Ben aksi, huysuz ve sevimsiz Poyraz'ı aramıştım ama siz kimsiniz?"

Yasin'in sorusu yüzümdeki tebessümü artırdı. "Bu benim her zamanki hâlim."

Yasin'in öksürdüğünü duyunca dudaklarım daha da kıvrıldı.

"Üstelik komiksiniz de bayım. Çabuk söyleyin benim çekilmez, suratsız herifime ne yaptınız?"

"Biraz daha konuşmaya devam edersen ne yaptığımı kendi gözlerinle göreceksin."

Tehdidim üzerine Yasin gülmeye başlayıp rahat bir nefes verdi. "İşte benim adamım yeniden sahalara inmeye başlıyor. Ben, seni böyle daha çok seviyorum Poyraz, haberin olsun. Sana sevimli olmak hiç yakışmıyor. Ee söyle bakalım, bu mutluluğunuzu neye borçluyuz?"

"Fazla merak iyi değildir koçum, bilmem bilir misin?"

"Bilmesem de hatırlatacağına eminim."

"Zeki adamları her zaman severim."

Yasin, "Her ne olduğuysa iyi ki olmuş o zaman diyeyim ve gelelim asıl arama nedenime. Ivan Petrov'u getirtmişsin," dedi hevesle.

Dudaklarıma şeytani bir gülüş yerleşti. "Evet, bu sabah getirttim ve ayağının tozuyla motoryatta biraz silkeledim. Ardından da en misafirperver adamlarımla beraber deniz turuna çıkarttım. Cesur toparlanana kadar iyi muamele göreceğinden emin olabilirsin."

"Sanırım şu an Ivan için üzülmeye başlayacağım."

Emin ile Ivan'ın konuşmaları yeniden gözümün önüne gelince sert bir soluk çektim. "İt sürüsüne dalkavukluk edenin sonu çakallara yem olmaktır."

İlayda, müşterinin siparişini aldıktan sonra tezgâha doğru ilerlerken kapı açılınca başını kapıya çevirdi ve ellerinde çiçeklerle ona doğru adımlayan çiçekçiye baktı.

Çiçekçi yanına yaklaşıp, "İlayda Acar," deyince şaşkınlıkla ona baktı. Üzerindeki şaşkınlığını hızlıca atarak, "Benim," dedi ve çiçekçinin elinden beyaz lilyumları aldı. "Teşekkür ederim."

Çiçekçi yanından ayrılınca lilyumları burnuna götürüp muhteşem kokularını içine çekerek üzerindeki küçük zarfı açtı.

"Günün, gönderdiğim çiçekler kadar güzel geçmesi dileğiyle."

Zarfın içindeki not ağzının kulaklarına varmasına sebep olmuştu.

"Çiçekler kimden?"

İlayda, yanına gelen Serkan'a baktı. Yüzündeki kocaman gülümsemeyi bozmadan, "Kimden olabilir, tabii ki Demir'den," dedi.

"Güzel görünüyorlar."

"En sevdiğim çiçektir lilyum, nereden bildiğini merak ettim doğrusu."

"İnsan sevgilisinin hangi çiçeği sevdiğini bilmez mi?"

İlayda, lilyumları bir kez daha kokladı. "Bilmeyen bilmiyor ama."

"Bence bir insan gerçekten sevdi mi sevdiği kişiyle ilgili tüm detayları bilmeli, bu ona külfet olmamalı."

"Öyle tabii ama bu bazen göz ardı edilebiliyor."

Serkan ısrarla, "Edilmemeli işte, kadın ya da erkek fark etmeksizin insan sevdiği kişiye değer vermeli bence," deyince İlayda muzip bir ifadeyle, "Serkan, bakıyorum da sen de güzel seven adamlardanmışsın," dedi.

Serkan hoşnutsuzca yüzünü buruşturup başını salladı. "Sevmek güzel de özgürce sevebilmek ve bunu karşındaki kişiye söyleyebilmek daha güzel."

İlayda, Serkan'dan duymayı beklemediği sözlerle sorgulayıcı bakışlarını üzerinde gezdirdi. "Buradan birinin olduğunu mu çıkarmalıyım?"

Serkan, İlayda'ya doğru yan bir bakış attıktan sonra tezgâh arkasına doğru ilerledi. "Bence kimden bahsettiğimi anlıyorsun."

İlayda, Serkan'ın kimden bahsettiğini idrak edince sıkıntıyla omuzlarını düşürüp peşinden yürüdü. "Eğer Beren'den bahsediyorsan onun sevdiği var."

Serkan eline tepsiyi alıp İlayda'nın yanından geçerken, "Biliyorum biliyorum, bakışlarından o Cesur denilen adamı sevdiğini anlayabiliyorum, Cesur'un ettiği tehditleri de unutamıyorum, o yüzden Beren'le ilgili bir umudum yok ama gerçekten çok fazla etkilenmiştim," diyerek masalara doğru ilerlemeye başladı.

İlayda ise hüzünle Serkan'ın arkasından bakıp derin bir nefes aldı ve arka odaya vazo almak için ilerledi. Aldığı vazoya lilyumları

koyduğu sırada sevdiği adam kapıda belirince nabzının teklediğini hissetti. Gözleri anında sevdiği kahvelerle buluştuğunda sessiz bir iç çekip gülümseyerek yanına ilerledi.

Demir de tüm gün özlediği yeşillere bakarken gün içindeki yorgunluğunu unutup sımsıkı sarıldı sevdiğine. "Tüm gün burnumda tüttün, nasıl özledim bilemezsin. İnadına da toplantılar bitmedi, kafayı yemek üzereydim."

İlayda gülümseyerek elini tuttu. "Gel hadi, sana yorgunluk kahvesi yapayım," dedi ve çekiştirip muzipçe sırıttı. "Lilyum sevdiğimi nereden biliyordun?"

İlayda'nın sorusuyla Demir anlamsızca yüzüne baktı. "Anlamadım, ne lilyumu?"

İlayda muzip ifadesini bozmadan vazodaki lilyumları işaret etti. "Gönderdiğin lilyumlardan bahsediyorum."

Demir'in şaşkınlığı, gördüğü lilyumlarla yerini öfkeye bıraktığında, aynı zamanda damarlarında dolaşan kanın da alev aldığını hissetti ve kaşlarını çattı. "Ben sana lilyum göndermedim," diyerek çiçeklerin yanına doğru sert adımlarla ilerledi.

İlayda kalbinin yerinden oynadığını zannetti ve hissettiği tedirginlikle yüzündeki gülümsemesi anında silindi. Dakikalardır gezindiği hayal âleminden çıkmış, ayakları zemine sertçe basmıştı. Alt dudağının köşesini dişleyerek Demir'in öfkesine baktı. Lilyumların üzerindeki notu okudukça çenesi kasılmış, boşta kalan eli yumruk şeklini almıştı.

Gitgide kararmaya başlayan bakışlarını İlayda'ya çevirip, "Ne zaman geldi bu çiçekler?" diye sordu.

"Az önce."

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hayır, ben senin gönderdiğini zannetmiştim."

Demir sinirle dişlerini sıkıp elindeki kâğıdı avucunun içinde buruşturdu ve hızlıca çöpe attı. "Ben sana çiçek falan göndermedim."

İlayda panikle, "Demir, ben gerçekten kimin gönderdiğini bilmiyorum," dedi.

"Emre denilen o çocuk olabilir mi?"

"Sanmıyorum, o benim hangi çiçeği sevdiğimi bile bilmez."

Demir sinirle gülmeye başlayıp elini gerginlikten kasılmış ensesine götürdü ve başını geriye yatırdı. Sert bir nefes vererek başını yeniden dik konuma getirdiğinde İlayda'nın sıkıntıdan iyice gerilmiş yüzüne baktı. "Hangi çiçekçiden geldi bu çiçekler?"

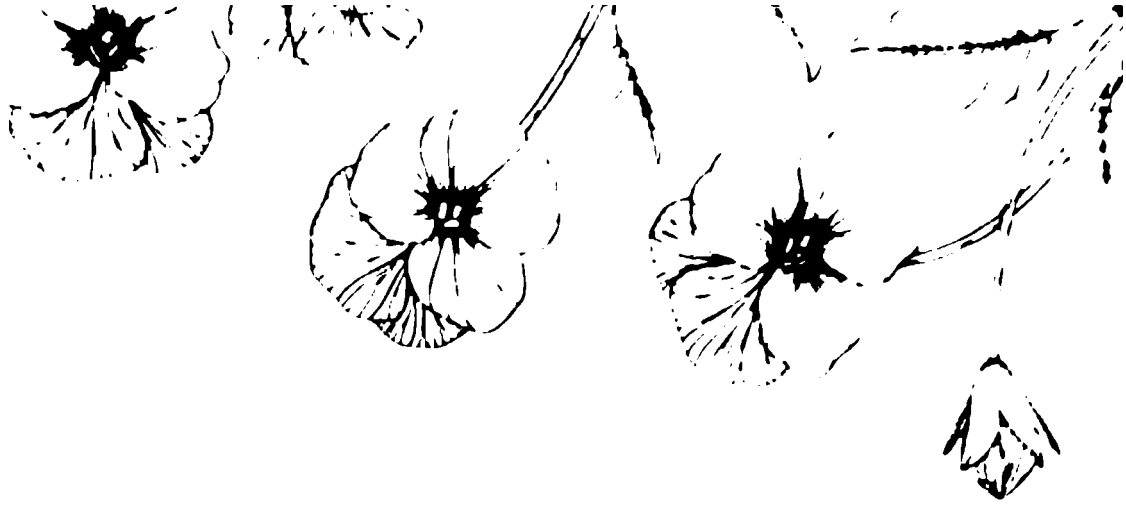
İlayda, çiçeklerin üzerinde duran çiçekçinin kartını Demir'e göstererek, "Boş ver Demir, biri kötü bir şaka yapmak istemiş, unutalım gitsin," dedi.

Demir inanamayan gözlerle İlayda'ya baktı. "Unutalım gitsin mi? Biri benim sevgilime en sevdiği çiçekleri yolluyor, üzerine saçma sapan bir not yazıyor ve ben bunu yok sayayım öyle mi? Nasıl görmezlikten gelebilirim ki bu durumu?"

"Haklısın ama sorun olsun istemiyorum Demir, lütfen unutalım, kimse kim, lütfen."

Demir, İlayda'nın yeşillerine baktıkça titremeye başlayan kirpiklerinden onu korkuttuğunu fark edip sakin kalabilmek için derin bir nefes aldı ve yanına ilerleyip elini beline dolayarak kendine çekti. "Özür dilerim güzelim, amacım korkutmak değildi, merak etme hiç kimse bize sorun olamayacak," diyerek dudaklarını saçlarının üzerine bastırdı.

Bu olayın peşini bırakmaya hiç niyeti yoktu.

2 GÜN SONRA

EYLÜL

Odanın içerisinde heyecanla ileri geri dolaşıyor, gecenin sorunsuz geçmesi için dua ediyordum. İlayda ile Beren de pürdikkat beni izliyorlardı.

"Eylül, yeter artık başımı döndürdün, otur lütfen."

İlayda'nın isyanıyla kendimi yatağa bırakıp sıkıntıyla yanaklarımı şişirdim. "Elimde değil, Poyrazlar birazdan gelecek ve bir aksilik çıkacak diye çok korkuyorum."

"Baban kabul etmiş sonuçta, ben bir sorun çıkacağını sanmıyorum. Rahat ol lütfen," diyen Beren'e baktım.

Onlar ne derse desin kendimi bir türlü avutamıyordum. Yeniden ayağa kalkıp odanın içinde gerginlikle dolanmaya devam ettim. Biraz sonra Poyraz, Süleyman Efendi'yle birlikte beni istemeye gelecekti ve benim heyecanımı nasıl kontrol altına alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Beren, "Hem ben babalarımızın iyi anlaşacağına eminim, ne de olsa ikisi de kızlarının sevdiği adamlarla evlenmelerine karşı çıkıp önlerine taş koymaya çalışıtlar," deyince ona baktım. Burukça tebessüm ediyordu.

Gergin gezinmeme son verip yavaşça yanına oturarak ellerine uzandım. "Babanla hâlâ konuşmuyor musun?"

"Konuşuyorum ama kolay kolay affedebileceğimi sanmıyorum."

İlayda, "Ya Cesur'u?" diye sorunca Beren hüzünle içini çekti. "Cesur'u affetmeyi bir yanım deli gibi istiyor, diğer yanım da çok öfkeli ama Cesur yanımda kaldığı sürece ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Her an gardımın düşmesinden korkuyorum."

"Hâlâ sende mi kalıyor?"

Beren başını salladı. "Evet, gitmiyor ve en kötüsü, ben gitmesini hiç istemiyorum."

"E o zaman neden direniyorsun? Bir on iki yıl daha harcamaya değer mi?"

Beren sıkıntıyla dudaklarını kıvırdı. "Bilmiyorum," diyerek konuyu değiştirmek istercesine İlayda'ya döndü. "Demir, çiçeklerin kimden geldiğini buldu mu?"

İlayda ağlamaklı bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Hayır, bulamadı ve bu daha da öfkelenmesine sebep oldu. Resmen taktı diyebilirim, bulana kadar rahat etmeyecek."

"Sence kim?"

"Bilmiyorum ama her kimse umarım başımıza belâ olamaz."

"Umarım," dediğim sırada kapım çalındı ve kapımın gerisinden Alihan'ın sesi duyuldu. "Abla, sanırım geldiler, kapının önüne siyah arabalar yanaşıyor."

Alihan'ın sözlerini duymamla birlikte biraz olsun yavaşlayan kalp atışlarım yeniden göğsümü sızlatmaya başladı, anında yerimden fırladım. "Eyvah! Geldiler."

İlayda ile Beren de hâlime gülümseyerek ayağa kalktılar. "Zaten bu beklediğimiz bir şeydi Eylül, sakin ol."

İlayda'nın sözlerine Beren daha da gülerken gözlerimi devirip hızlı adımlarla odadan çıktım.

Odadan çıktığımda ise annemi, babamı, Alihan'ı kapıda gördüm. Babam soğuk ifadesini ve sessizliğini korumaya devam etse de en azından annemle Alihan benim kadar heyecanlıydı.

Babamın yanına ilerleyip küçük bir tebessümle yüzüne baktım. "Baba lütfen, en azından ben mutluyum diye mutlu olur musun?"

Babam derince içini çekip başını salladı. "Tamam tamam."

Dudaklarımdaki tebessüm genişledi ve boynuna sıkıca kollarımı doladım. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seviyorum kızım, ben de."

Babamın boynundan ayrıldığımda kapının zili çalınınca kalp atışlarım daha da hızlandı ve hızlıca üzerime çekidüzen verip kapıyı açtım.

Kapıyı açar açmaz sevdiğim adamla göz göze gelince sıcacık gülümseyerek hemen yanı başındaki ailesine baktım. Melis, Demir ve Süleyman Efendi de kocaman gülümsemeleriyle yüzüme bakıyorlardı. Beni şaşırtansa Güneş olmuştu. Poyraz, Güneş'i de yanında getirerek beni bir kez daha şaşırtmayı başarmış, ayrıca çok mutlu etmişti.

Karşımda tüm heybetiyle duran sevdiğim adama bir kez daha baktığımda içimde uçuşan kelebekler tüm kan dolaşımımı hızlandırmıştı. Üzerinde ona özel dikildiği belli olan simsiyah takım elbisesinin içinde kusursuz duruyor, gür kirpiklerinin arasından aşkla bakan mavilikleri benliğimi delip geçiyordu.

Bir koku yayılıyordu etrafıma. Öylesine yoğun, öylesine sersemlememe sebep olacak kadar güçlü bir kokuydu ki bu, hipnotize olmuş gibi gözümü kırpmadan bakıyordum Poyraz'a. Etrafımızdaki herkes bir bir siliniyordu sanki, bir tek biz kalıyorduk.

Büyülenmişçesine ona bakmaya devam ederken Poyraz'ın dudakları belli belirsiz kıvrıldı ve bana doğru adımladı. Karşımda durunca kokusu daha da derinime işledi. Sıcak nefesi de yüzüme çarpıyordu. Ayaklarım yerden kesilmek üzereydi.

Boğuk çıkan kısık sesiyle, "Nefesini ver menekşem," diyerek elindeki menekşeleri bana uzattı.

Poyraz'ın içinde aşk ve şehvet barındıran tınısıyla tuttuğum nefesimi yavaşça dudaklarımın arasından serbest bırakıp elindeki menekşelere baktım. O menekşeler, kalbimi tüm sıcaklığıyla çepeçevre kuşatmıştı.

Dudaklarıma gülümsememin yayılmasına engel olamayınca Poyraz'ın da kirli sakallarının çevrelediği kusursuz yüzü aydınlandı ve babama dönüp elini uzattı.

Tereddütlü bakışlarım babamı bulurken, babama baktığımda derin bir iç çektiğine şahit oldum. Dikkatli bakışlarını Poyraz'ın yüzünde gezdirdikten sonra aynı şekilde elini uzatarak yavaşça konuştu. "Hoş geldiniz," diyerek dostane bir tavırla Poyraz'ın elini sıktı.

Babamın bu tavrı dudaklarımın arasından rahat bir nefesin çıkmasına sebep olunca bakışlarımı Melis'e çevirdim.

Pembeli beyazlı elbisesi içinde yeni açmış tomurcuklara benziyor, karşımda tıpkı ilkbahar gibi süzülüyordu. Bakışlarımı fark eder etmez bana doğru adımladı ve yüzündeki sıcacık gülümsemesini bozmadan küçücük kollarını belime doladı. "Öğretmenim, çok güzel görüyorsun."

"Sen de çok güzel görünüyorsun, elbisene bayıldım."

"Babam seçti bu elbiseyi," diyerek kollarını belimden ayırdı ve bizi kocaman gülümsemesiyle izleyen anneme döndü. Annemin gülümsediğini görünce aynı şekilde o da anneme gülümsedi. Ardından annemin yanına giderek kollarını bu defa onun beline doladı.

Annem önce şaşırsa da çok kısa bir süre sonra üzerinden şaşkınlığını atıp Melis'i tüm samimiyetiyle sarmaladı. "Hoş geldin güzel kızım," dedi ve saçlarının üzerinden öptü.

Melis, benim gönlümü fethetmeyi başardığı gibi annemin de gönlünü fethetmeyi başarmıştı.

Bu beni mutlu ederken annem, Melis'ten ayrıldıktan sonra babamla birlikte diğerlerini de selamlayıp içeriye buyur etti.

En arkada kalan Güneş ise ürkek ve kararsız adımlarıyla içeriye girince ilk olarak bana baktı. Rahatlamak istercesine küçük bir nefes verdi. Çekindiği, ilk kez bu kadar yabancı bir ortama girdiği her hareketinden belli oluyor, oldukça huzursuz görünüyordu.

Cesaret verebilmek adına ona doğru bir adım atarak tüm samimiyetimle, "Hoş geldin Güneş," dedim.

Aynı samimiyetle gülümsedi. "Hoş buldum," diyerek beni baştan ayağı süzdü. "Eylül, muhteşem görünüyorsun."

Sesi gerginlikten titriyordu. "Teşekkür ederim," diyerek huzursuzluğunu almak istercesine ona sarıldım.

Garip bir şekilde daha da huzursuz olmuştu ve ben bunun sebebini anlayamamıştım. Bedenimden ayırdıktan sonra koluna girip annemin yanına doğru ilerledim. "Anne, seni Güneş'le tanıştırmak istiyorum."

"Hoş geldin kızım, Canan ben de."

Güneş, "Hoş buldum efendim," dedi kısık sesiyle ve başını öne eğdi.

Annem, bakışlarını Güneş'ten çekip bana döndüğünde sorgular biçimde tek kaşını kaldırdı. "Bu güzel kız kim?"

Annemin sorduğu soruya nasıl cevap vereceğimi düşünürken Poyraz imdadıma yetişti ve güçlü sesiyle odayı doldurdu. "Kız kardeşim."

Bakışlarımı annemden çekip Poyraz'a çevirdiğimde şefkatli bir ifadeyle Güneş'e baktığını gördüm. Güneş de bakışlarını tutundurduğu yerden kaldırıp Poyraz'a bakarak minnetle gülümsedi ve usulca yanına doğru ilerledi.

Poyraz ile Güneş'e gülümseyerek baktığımda bakışlarım Alihan'a kayınca gözünü kırpmadan Güneş'e baktığını fark ettim. Öylesine

etkilenmiş bir hâlde bakıyordu ki Güneş'e, çok geçmeden bu bakışlar Poyraz'ı rahatsız etmiş olmalı ki Alihan'ın önünden Güneş'le beraber geçerken uyarıcı bir öksürükle Alihan'ın dikkatini üzerine çekmeyi başardı.

Poyraz'ın uyarıcı öksürüğüyle Alihan telaşla bakışlarını kaçırınca Alihan'ın, Güneş'i beğendiğinden emin oldum. Çünkü böyle bir durumda o asla utanmazdı.

Endişeyle Alihan'a bakmaya devam ettim. Bana göre Alihan ile Güneş'in birlikte olması imkânsıza yakın bir durumdu. Çünkü Güneş yaralı bir ceylandı. Tüm yaraları emek emek, ilmek ilmek sabırla, şefkatle sarmalanmalıydı ve bunu yapabilecek sabır kardeşimde var mıydı, işte orası tam bir muammaydı.

Yanaklarımı sıkıntıyla şişirdiğim sırada İlayda ile göz göze geldim. Aklımdakileri okumuşçasına yapacak bir şey yok anlamında omuzlarını silkti ve Demir'in yanağına eğilmesiyle gözlerini benden çekmek zorunda kaldı. Demir yanağından usulca öpünce gözleri endişeyle büyüdü, hızlıca etrafına bakındı. Kaşlarını çatıp, "N'apıyorsun? Biri görecek şimdi," dedi güçlü fısıltısıyla.

Demir de sırıtıp, "Merak etme, kimse görmedi," diyerek göz kırptı ve diğerlerinin peşinden içeriye girdi.

İlayda arkasından huysuzca bakıp Beren'e döndü. "Pastanede de böyle. Beni utandırmaktan resmen zevk alıyor."

Beren keyifsiz bir şekilde içini çekti. "Keşke Cesur da iyi olsaydı da o da burada bizimle birlikte olabilseydi."

Beren'in yüzü düşünce ona doğru adımladım. "Poyraz, Cesur'un da gelebileceğini söylemişti ama ağrısı mı arttı?"

"Evet, Poyraz Bey gelmesini istedi ama uzun süre dik kalınca ağrısı şiddetleniyor, o yüzden evde kalmak zorunda kaldı."

Destek olmak istercesine Beren'in koluna uzandım ve hafifçe sıktım. "Eminim yakında daha iyi olacaktır."

Beren, "Umarım," dediğinde İlayda muzip bir ifadeyle Beren'in koluna girdi. "Tabii birileri affederse bence daha çabuk iyileşecektir."

Anında İlayda'ya destek çıktım. "Bence de," diyerek göz kırpıp Beren'in cevap vermesini beklemeden içeriye girdim.

İçeriye girer girmez ise sevdiğim maviliklerle göz göze geldim. Elimde olmadan içimi çekince Poyraz arsızca sırıttı. Gözlerimi kısıp Poyraz'a baktım ve karşısındaki koltuğa oturdum. Oturmamla birlikte Melis de yanıma gelerek sessizce oturdu.

İlk önce odaya gergin bir sessizlik hâkim olsa da kısa bir süre sonra Süleyman Efendi hoş sohbetiyle babamın dikkatini çekmeyi başarmış, uzun uzun oyuncak yapma hikâyelerinden ve Poyraz'ın sıklıkla ona yardım etme bahanesiyle yanına geldiğinden bahsetmeye başlamıştı. Babam da Almanya'da yaşadığı gurbetlikten bolca bahsedince odada sıcak ve samimi bir hava oluşmuştu.

Babamla Süleyman Efendi sohbet etmeye devam ederken Poyraz'la Melis'in bakışları sürekli üzerimdeydi. Demir ile İlayda da sık sık birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı. Alihan'a gelince... O da gözünü bir türlü Güneş'ten ayıramıyordu.

Bir süre sonra Güneş, Alihan'ın bakışlarını fark edince hızla bakışlarını ondan kaçırıp tüm dikkatini babam ile Süleyman Efendi'ye vermeye çalıştı.

"Öğretmenim?" Başımı kısık bir sesle bana seslenen Melis'e çevirdiğimde ışıl ışıl parlayan gözlerinin içine baktım. "Efendim?"

"Babam tuzlu kahve mi içecek?"

Beklemediğim sorusunun karşısında şaşkınlığımı gizleyemeyerek, "Bunu sana kim dedi?" diye sordum.

"Ela Ablam ile Burçin Ablam mutfakta konuşuyorlardı. Sen babama tuzlu kahve yapacakmışsın, babam da onu içmek zorundaymış, neden?"

Poyraz'a doğru küçük bir bakış atıp yeniden Melis'e döndüm ve gülümseyerek çenesini sıktım. Nedenini açıklamayabilmek için daha

önce internette okuduğum tuzlu kahve hikâyesini ona da anlatmak istedim. "Aslında bu bir gelenek. Yani geçmişten günümüze yapılan bir tür davranış diyebilirim. Çok eskiden, Osman Fevzi Bey adında bir asker varmış. Eşini istemeye gittiklerinde eşi heyecandan şeker yerine tuz koymuş kahvesine. Osman Fevzi Bey, eşini utandırmamak için bunun çok tatlı bir tesadüf olduğunu ve asker kökenli olduğu için tuzlu kahve içmeye alışık olduğunu söyleyerek tuzlu kahveyi içmiş. Eşi ise Osman Fevzi Bey'in tuzlu kahve sevdiğini zannederek elli yıl boyunca ona her gün tuzlu kahve yapmış. Zavallı adam da eşinin kalbini kırmaktan çekindiği için her seferinde tuzlu kahveyi içmiş. Bu olaydan sonra böyle istemeye geldiklerinde gelin adayı, damat adayına tuzlu kahve yaparak kahveyi içmesini ve sevgisini göstermesini istemiş. Damat adayı da hem sevdiğinin kalbini kırmamak hem de senin için her türlü zorluğa katlanırım demek için tuzlu kahveyi içmeye başlamış. Bu, günümüze kadar devam etmiş. Gerçi tuzlu kahvenin başka hikâyeleri de var ama benim sevdiğim hikâyesi bu."

Melis kısa bir an duraksayıp babasına baktı. Babasını dikkatlice süzdükten sonra bana dönüp iyice bana yaklaştı. "Sence Emir de benim için tuzlu kahve içer mi?"

Melis'in sorusuyla gözlerim kocaman açıldı. Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. Ağzımı açtığım anda kahkahamın dudaklarımın arasından firar edeceğini çok iyi biliyordum.

O sırada Poyraz'ın öksürük sesini duyunca bakışlarımı Melis'ten çekip Poyraz'a çevirdim. Poyraz'ın öfkeli ve sert bakışları maalesef Alihan'ın üzerindeydi ve yüzündeki tüm kasların gerildiği rahatça görülüyordu.

Alihan da Poyraz'ın öfkeli bakışlarını fark edince bakışlarını yere sabitleyip keyifsizce soludu. Görünen o ki bu durum yepyeni bir sorunun doğmasına sebep olacaktı.

Sıkıntıyla yanaklarımı şişirip İlayda ile Beren'e işaret ederek ayağa kalktım. Odadakilerin nasıl kahve içtiğini öğrendikten sonra tam

mutfağa yönelmiştim ki Poyraz'la göz göze geldim. Huzursuz olduğumu fark etmiş gibi sıcacık tebessümüyle beni rahatlatmaya çalışır bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Poyraz'ın yoğun bakışları ablukasında mutfağa doğru ilerledim.

Mutfağa girer girmez ise İlayda bana dönerek, "Sen Poyraz Bey'in tuzlu kahvesini yap, ben diğerlerinin kahvelerini yaparım," dedi ve tezgâh üzerindeki kahve kavanozuna uzandı.

Beren de eline aldığı tuzlukla karşıma dikilip tuzluğu uzattı. Bakışlarım İlayda'nın elindeki kahve kavanozu ile Beren'in elindeki tuzluk arasında mekik dokurken sıkıntıyla içimi çektim.

İlayda bakışlarımın sebebini anlayamayınca hafifçe kaşlarını çatarak, "Sorun ne?" diye sordu.

Boğazımda oluşan yumruyu yutkunarak gidermeye çalıştım. "Sence ikinci defa tuzlu kahve gerekli mi?"

Hissettiklerimi anlamışçasına İlayda'nın çatılan kaşları düzeldi ve yüzünde anlayışlı bir tebessüm belirdi. "Neden olmasın ki? Belki Poyraz Bey için bu ikinci olabilir ama senin için ilk sonuçta. Öyle düşünme bence, her anın tadını çıkar."

"İlayda haklı Eylül," diyerek araya girdi Beren. "Sadece tatlı bir anı olarak kalacak bu ama sen yapmak istemiyorsan, içine sinmiyorsa yapma. İlla yapacaksın diye bir kural yok sonuçta."

Bu konuda kendimi tuhaf hissediyordum ve hissettiklerimi kelimelere nasıl dökeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca boğazımdaki yumru konuşmak istedikçe sesimi kesmek istiyormuş gibi gün yüzüne çıkıyordu. Titremeye başlayan dudaklarımı kızların fark etmemesi için nafile bir çabayla engellemeye çalıştım. "Bilmiyorum, yani ona tuzlu kahve yaparsam ilk tuzlu kahvesini içtiği gün aklına gelecekmiş gibi hissediyorum, onu üzmek istemiyorum," dedim fakat ağlamaklı çıkan sesimi kontrol edememiştim.

İlayda'nın hüzünle dudakları bükülürken Beren hak verircesine kolumu sıktı. "Poyraz Bey'in neden sana bu kadar âşık olduğunu

şimdi daha iyi anlıyorum," diyerek elindeki tuzluğu yerine bırakıp bana döndü. "Bu gece senin gecen, seni ne mutlu edecekse onu yap."

Beren'e başımı sallayıp İlayda'nın elinden kahve kavanozunu aldım ve Poyraz'ın sade kahvesini dalgın bakışlarımla yapmaya başladım.

İlayda da diğerlerinin kahveleri yaparken Beren sessizce bizi izliyordu.

Bir süre sonra aklıma gelen fikirle duraksayıp az önceki ruh hâlime tezat bir tavırla kızların yüzüne baktım. "Peki tuzlu kahve olması şart mı?"

"Nasıl yani?"

"Diyorum ki, amaç zorlamak değil mi?"

"Evet, öyle."

"O zaman tuzlu değil şekerli kahve olsun."

Beren sırıtmaya başladığında İlayda şaşkınlıkla, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Poyraz kahveyi sade sever. Diyorum ki amaç madem zorlamaksa o zaman bol şekerli kahve de Poyraz'ı bir hayli zorlar. Hem eminim Poyraz şimdi benden tuzlu bir kahve bekliyordur ve kendini buna hazırlamıştır, şekerli kahve onu bir hayli şaşırtacaktır."

İlayda gözlerini kısıp, "Senden vallahi korkulur," diyerek tezgâh üzerindeki şekerliği elime tutuşturdu. "Hem annem hep der ki 'bir şeye nasıl başlanırsa öyle devam edermiş' sizinki de tatlı başlasın, tatlı devam etsin."

Beren de, "İnşallah hep tatlı devam eder," dedi ve yanıma sokulup kahvenin içine attığım şekere baktı. "Daha fazla at."

"Midesi bulanmasın?"

"Poyraz Bey'in mi? Bence ona hiçbir şey olmaz. Nedense ben onun, her insanın yaşadığı ufak tefek sorunları hiç yaşamadığını düşünüyorum. Sanki hayatı boyunca hiç midesi bulanmayacak ya da hiç başı dönmeyecek gibi geliyor. Ayrıca bu zamana dek hasta olduğunu hiç görmedim."

Beren'e doğru ters bir bakış atıp kınarcasına, "Bilmiyorum Beren farkında mısın ama Poyraz da herkes gibi normal bir insan," dedim.

Beren, İlayda'ya göz kırpıp şekerliği elimden aldı ve boşta kalan eliyle yanağımı sıkmaya başladı. "Sevdiği adama da hiç laf söyletmezmiş."

Huysuz bir ifadeyle kaşlarımı çatıp sahte kızgınlıkla yanağımı elinden kurtardım. "Söyletmem tabii. Tamam, birazcık sert olabilir, yüzü nadiren gülebilir, genelde burnundan soluyabilir ya da kaşları hep çatık da olabilir. Sürekli patlamaya hazır bir volkan gibi durup karşısındaki insanı biraz ürkütebilir de. Veya..." diyerek sustum ve yan gözle kızlara baktım. "Poyraz cidden de herkes gibi değil sanırım," deyince İlayda ile Beren gülmeye başladılar.

Onlara gözlerimi kısıp Poyraz'ın şekerli kahvesini yapmaya devam ettim. "Tamam, Poyraz ciddi görünebilir ama biz baş başayken hiç böyle değil, o çok başka," diyerek içimi çektim.

Beren muzipçe sırıttı. "Nasıl başka ki?" diye sordu.

Bakışları yanaklarımın ısınmasına sebep olunca bakışlarımı Beren'den kaçırıp pişirdiğim kahveye odakladım. "İçin fesat Beren senin, aklın fikrin orada."

Beren'in gülümsemesi arttı. "Ben hiçbir şey demedim. Sadece nasıl başka dedim, sen konuyu oraya çektin."

"Bana hiç laf cambazlığı yapma, ikimiz de neyi kastettiğini gayet iyi biliyoruz."

Beren gülmeye devam ederken Poyraz'ın kahvesini fincana doldurdum ve tepsiye yerleştirip kızlara döndüm. "Çok merak ediyorum bu kahveyi içebilecek mi?"

"Poyraz Bey bu, istifini bile bozmadan içecektir."

Başımı iki yana salladım. "Ben ondan hiç emin değilim çünkü Poyraz şekerli kahveden nefret eder ve bu kahve aşırı şekerli."

"Göreceğiz," deyince Beren, derin bir nefes alarak elimdeki tepsiyle birlikte içeriye doğru adımlamaya başladım.

İçeriye girince ise Poyraz'ın yoğun bakışlarının odağında kahveleri dağıtıp en son Poyraz'ın karşısına gelince hafif tebessümle kahveyi uzattım.

Poyraz da maviliklerini yüzüme dikti ve her mimiğimi benliğine kazımak istercesine yüzüme baktı.

Bakışları içimi titretmişti. İçimdeki titreme ellerime vurunca tepsiyi elimden düşürmemek için tepsideki parmaklarımın tutuşunu kuvvetlendirip kahveyi alması için işaret ettim. Poyraz kahveyi alınca da yerime oturup meraklı bakışlarımı üzerine diktim.

Benimle birlikte İlayda ile Beren'in de bakışları Poyraz'a çevrilmişti. Tıpkı Melis ile Demir'in çevrildiği gibi.

Poyraz üzerindeki bakışlardan rahatsız olsa da Melis'in kulaklarına dolan kıkırdama sesi eşliğinde kahve fincanını dolgun dudaklarının arasına götürüp bir yudum ağzına aldı. Ağzına gelen tatla kaşları belli belirsiz çatıldığında anında benimle göz göze gelerek maviliklerini gözlerimin içine kenetledi.

Yanak hareketlerinden dişlerini sıktığını anlayabiliyordum. Bakışlarım, yavaşça aşağı yukarı hareket eden âdemelmasına kaydı. Zorla yutmuştu. Buna sebep olmak bir anda içimin burkulmasına sebep oldu ve kahveyi elinden alma isteğiyle dolup taştım.

Tam yerimden kalkıyordum ki bakışlarım bir kez daha Poyraz'ın dudaklarına kayınca kahve fincanını yeniden dudaklarına götürdüğünü gördüm. Gözlerim endişeyle açıldı.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan sıcak ve şekerli kahveyi tek seferde içmişti.

İlayda, "Ama sıcaktı, yanmadı mı?" diye fısıldadığında Beren, "Ben size söylemiştim," diyerek karşılık verdi.

İlayda ile Beren'i duysam da onlara karşılık veremiyordum çünkü bakışlarım Poyraz'ın kıvrılan dudaklarında takılı kalmıştı. O kesinlikle çok başka biriydi.

Düşüncelerimden Süleyman Efendi'nin sesiyle çıkıp başımı ona çevirdim.

Kahvesinden bir yudum almış, elindeki fincanı tabağının üzerine hafif çıkan bir sesle beraber geri koymuştu.

"Efendim, sebebi ziyaretimiz belli. Çok da lafı uzatmaya gerek yok. Birbirlerini görmüşler, beğenmişler, anlaşmışlar. Biz büyüklere de sadece destek olmak, yuvalarını kurmalarına vesile olmak düşer," diyerek kaçamak bakışlarıyla Beren'e baktı.

Bakışlarında öylesine pişman olmuş bir ifade vardı ki, fakat Beren bu bakışların karşısında başını sert bir tavırla başka bir yöne çevirdi.

Sanırım kolay kolay ne babasını ne de Cesur'u affedecekti.

Süleyman Efendi, Beren başını çevirince sıkıntılı bir nefes alıp yeniden babama döndü.

Babamın bakışları da Poyraz'ın üzerindeydi. Bir an fikrinden vazgeçmesinden korkup kalbim ağzımda söyleyeceklerini bekledim.

"Allah'ın emri, peygamberin kavliyle, kızınız Eylül'ü oğlumuz Poyraz'a istiyoruz."

Babam, Süleyman Efendi'nin sözleriyle elindeki kahve fincanını sehpanın üzerine bırakıp arkasına sıkıntılı bir ifadeyle yaslandı. Odada ilk geldiklerinde olduğu gibi gergin bir sessizlik olmuş, tüm bakışlar babama çevrilmişti. Babamın bakışları bir kez daha Poyraz'ı bulduğunda hafifçe öksürdü. "Belli ki kızımı çok seviyorsun ve gözlerinin içine bakıyorsun. Ben önünüzde dursam da ikiniz de bu sevdadan vazgeçmeyeceksiniz."

Poyraz tüm ciddiyetle başını sağa sola salladı.

Poyraz başını sallayınca babam da yaslandığı yerden doğrulup, "Yüreğinde sevgisi ve merhameti olan adamdan korkulmazmış," dedi. "O yüzden hayırlısı olsun, umarım bir ömür boyu mutlu olursunuz."

Babamın sözleri hem rahatlamama hem de heyecanlanmama sebep olunca çığlık atma isteğimi güçlükle bastırıp ayağa kalktım, doğruca babamın yanına giderek boynuna sarıldım.

Kulağına, "Teşekkür ederim baba," dedim minnetle ve babamın boynundan ayrılıp Poyraz'ın yanına giderek bu defa sımsıkı ona sarıldım.

Poyraz'ın sert bedenini sarmalamaya çalıştığımda Poyraz da beni kendine bastırıp başımın üzerinden öptü, ardından birbirimizden ayrılıp diğerlerinin tebriklerini kabul ettik.

Artık her şey tahmin ettiğimizden de güzel olacaktı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde ise Güneş su isteyince Güneş'le birlikte mutfağa ilerledik.

Doldurduğum suyu Güneş'e uzatırken Güneş, "Düğün ne zaman olacak?" diye sordu.

"Bizimkiler on gün sonra Almanya'ya dönecekler. Orada biraz işleri var, onları hâller halletmez düğünü yaparız."

"Peki düğün nerede olacak?"

Bakışlarım düşünceyle kısıldı. Bu sorunun cevabı henüz ben de bilmiyordum. "Onu daha konuşmadık ama ben büyük bir düğün düşünmüyorum, sadece sevdiklerimizin yanımızda olacağı küçük bir düğün olsun istiyorum. O yüzden yeri çok önemli değil."

Güneş, "Anlıyorum, o zaman..." dediği sırada Alihan mutfağa girince cümlesini tamamlayamadan başını öne eğdi.

Bir anda mutfağa Güneş'in gerginliğine yoldaş bir sessizlik çökünce, Alihan'ın yanımızdan gitmesini istercesine ters bakışlarım onu buldu.

Alihan da ters bakışlarımdan bir süre sonra rahatsız olunca dümdüz bir sesle, "Su içmek için gelmiştim," dedi. Adımlarını rotası mutfak dolabına çevirdi. Dolaptan aldığı bardağa suyu doldurup elindeki bardakla birlikte yanımıza geldi. Güneş'in bakışları hâlâ yerde olmasına rağmen bir umut elini ona doğru uzattı. "Biz tanıştırılmadık ama ben Alihan."

Güneş'in yere tutunan bakışları ağır ağır Alihan'ın eline tutundu. O kadar çok gergin görünüyordu ki yanımızdan kaçmak istediğine emindim. Araya girip müdahale etmeyi istesem de Güneş bakışlarını Alihan'ın yüzüne çevirince durmak zorunda kaldım. Alihan'a korkuyla bakıyordu. Bu durum içimin burkulmasına sebep oldu. Belli belirsiz titreyen dudaklarını zar zor aralayıp, "Ben de Güneş" dedi ve Alihan'ın elini havada asılı bırakarak mutfaktan çıktı.

Güneş hızlı adımlarla mutfaktan çıkınca Alihan'ın havada kalan eline hafifçe vurdum. "Alihan, biz seninle ne konuşmuştuk?"

Alihan huysuzca kaşlarını çatıp sinirli bir ifadeyle yüzüme baktı. "Art niyetim yoktu, sadece tanışmak istemiştim, nesi yanlış?"

"Yanlış değil ama Güneş çok hassas, anla bunu."

Alihan doğal olarak ne demek istediğimi anlamıyordu. İsyan eden bir tonda, "Tanışmak istemenin hassaslıkla ne alakası var? Hem neden sürekli Güneş hassas diyorsun? Ne var yani aldatılmış mı, sevgilisi mi terk etmiş, n'olmuş? Neden bu kadar hassaslaşmış?" diye sordu.

Alihan'ın sorusu dudaklarıma acı bir tebessümün yayılmasına sebep olmuştu. Derince içimi çektim. "Keşke Güneş'in yaşadıkları bu kadar basit olsa."

10 GÜN SONRA

Beren, zilin çalmasıyla gelen kişinin Oktay Hoca olduğunu zannederek kapıyı açtı ve karşısında Cesur'u görünce önce şaşırdı, akabinde kaşlarını çattı. "Yine mi sen?"

Cesur, Beren'in şaşkın bakışlarından başka birini beklediğini anlamıştı. "Başka birini mi bekliyordun yoksa?"

Beren duruşunu bozmadan omzunu silkti. "Evet, senden daha iyi birini bekliyordum."

Cesur'un kaşları yavaşça çatıldı ve sert bir soluk alıp kapıya iyice yaklaştı. "Kimi bekliyordun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Ne demek ilgilendirmez?"

"İlgilendirmez işte, hem sen iyileşmedin mi, ne diye hâlâ geliyorsun?"

Cesur bıkkınlıkla nefes alıp başını sabır diler gibi geriye yatırdı. Yeniden Beren'in gözlerine baktığında, "Sevdiğimden geliyorum herhâlde, görmeden duramıyorum işte elimde değil," dedi.

Aynı sabın Beren de içinden diledi. Cesur böyle konuştukça nabzı tekliyordu. Umursamaz görünmeye çalışıp, "İyi işte gördün, artık gidebilirsin," diyerek kapıyı kapatmaya çalıştı.

Cesur ise avuç içini kapıya yaslayıp Beren'in kapıyı kapatmasını engelledi. "Beren, kimi bekliyorsun?"

"Cesur, lütfen çek elini ve seni ilgilendirmeyen konulara da karışma artık."

Cesur gitgide sinirlendiğini hissediyordu. Aklına gelen düşünce nefesini kesecek boyuttaydı. İri gövdesini Beren'e doğru eğerek, "Biriyle mi bulaşacaksın yoksa?" diye sordu.

"Bunun cevabını öğrendikten sonra gidecek misin peki?"

Cesur cevap vermeyip başını sallanmakla yetinince Beren küçük bir nefes aldı. "Oktay Hoca gelecek, hava çok güzel ve biz biraz temiz hava alacağız."

Cesur'un nefesini kesen ihtimal kulaklarına dolunca sinirle gülmeye başladı. "Şaka yapıyorsun değil mi, ne alaka?"

"Nasıl ne alaka?"

Cesur'un gülümsemesi yüzünden anında silindi. "Beren, senin o adamla dışarıda ne işin olur?"

"Arkadaş olmamız olabilir mi mesela? İki arkadaş olarak birlikte dışarı çıkacağız."

Cesur, sinirden boynuna giren ağrıdan kurtulmak istercesine başını iki yana yatırdı.

"Beren, bak, o adam bulduğu her fırsatta senin yanında dolanıyor ve ben buna katlanamıyorum."

"Peki bu durum karşısında benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Beren'in alaycı ifadesi Cesur'u daha da öfkelenmişti. "Dalga geçmeyi bırak artık, ben çok ciddiyim!"

"Ben de gayet ciddiyim Cesur. Oktay Hoca benim arkadaşım, biz iki yakın arkadaş olarak bugün keyifli bir gün geçireceğiz," dediği sırada içeriden kuvvetli bir ses duyulunca Beren başını içeriye çevirdi. "O ses neydi?"

Cesur çattığı kaşlarını bozmadan, "Bilmiyorum ama mutfaktan geldi," diyerek hızlıca mutfağa doğru yöneldi.

Beren de onu takip ederken mutfağa girdiklerinde lavabo altındaki flex hortumun patladığını, deli gibi akan suyun çoktan mutfağı su basmasına sebep olduğunu gördüler.

Cesur hızla lavabonun yanına gidip dizlerinin üzerine çökerek hortumun patladığı yere elleriyle müdahale etmeye çalıştı. Aynı şekilde Beren de koşarak yanına gelip yardım etmek istedi lakin bu ikisinin de ıslanmasından başka bir işe yaramamıştı.

Cesur, yüzüne sıçrayan suların eşliğinde başını Beren'e çevirip, "Hemen vanayı kapat," dedi.

"Aşağıda her komşunun vanası var. Hangisi benim evin vanası nasıl bileceğim?"

"Aşağı inmene gerek yok, dış kapının hemen yanındaki vanayı kapat."

Beren başını sallayıp hızlıca ayağa kalktı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Saniyeler sonra geri döndüğünde sırılsıklam olan halısına bakıp hüzünle iç geçirdi. "Ama ben şimdi burayı nasıl temizleyeceğim?"

Cesur ise flex hortumu incelemeye devam ederken, "Çürümüş bu," diyerek ayağa kalkmasıyla Beren'in gözlerinin önüne serilmesi aynı anda oldu. Tam karşısında durmuş hüzünle mutfağa bakıyordu. Ayrıca ıslanmış kıyafetleri, vücut hatlarını gözler önüne serecek kadar bedenine yapışmıştı. Kaşlarını çatıp, "Şimdi birlikte temizleriz," diyerek bakışlarını başka yöne çevirdi. "Yalnız önce üzerini değiştir."

Beren de Cesur'dan farksızdı, onun da bakışlarının odağı Cesur'un ıslak vücudundaydı. Dikkatini dağıtan kapının zili oldu. Hızlıca toparlanıp kapıya yürümeye yeltendi fakat daha bir adım atamadan Cesur'un kolunu tutmasıyla durup başını yeniden Cesur'a çevirdi.

Cesur üzerini işaret ederek, "Böyle mi kapıyı açmaya gidiyorsun?" diye sorunca Beren gayriihtiyari başını salladı. "Evet."

Cesur'un üzerine yeni bir sinir dalgası yayıldı. "Gelen o adam olabilir. Sen üzerini değiştir, ben açarım."

Beren kabullenmekle itiraz etmek arasında gidip geldiğinde kapının zili bir kez daha çaldı ve kapının arkasından Kader'in sesi geldi. "Kız Beren, evde misin? Sıcacık kek yaptım."

Beren, Kader'in sesini duyunca dişlerini göstererek Cesur'a gülümsedi. "Bak Oktay Hoca değilmiş," diyerek Cesur'un elinden kurtulup kapıya yürüdü.

Kapıya doğru ilerlerken peşinden Cesur'un geldiğini görünce şaşkınlıkla, "Sen nereye geliyorsun?" diye sordu.

"Kapıya."

Beren, Cesur'un ıslanmış beyaz gömleğinden görünen tenine bakıp belli belirsiz yutkundu.

"Olmaz."

Cesur, "Neden?" diye sorduğunda bakışlarını heybetli gövdesinden çekip kaşlarını çattı. "Olmaz işte, önce sana kıyafet vereceğim."

Cesur, Beren'in gözlerindeki kıskançlık parıltılarını görünce dudaklarını kıvırıp Beren'in çenesine uzandı. "Kader'den mi kıskanıyorsun yoksa beni?"

Beren ters bir hareketle çenesini Cesur'un elinden kurtardı. "Ne kıskanacağım seni? Yeni ameliyat oldun, hasta olma diye diyorum."

"Ha sen, sana kıyamıyorum diyorsun o zaman."

Beren sinirle içini çekip hırçın bir tavırla, "Şansını zorluyorsun!" dedi. "Gel benimle, babamın burada olan kıyafetlerinden birini vereceğim," diyerek yatak odasına doğru ilerledi.

Cesur da onu takip edip arkasından yatak odasına girdi.

Beren, dolabından babasının kıyafetlerinden uygun olanını ararken Cesur'un gömleğinin düğmelerini açtığından habersizdi. Bulduğu tişörtü Cesur'a uzatmak için arkasını döndüğünde Cesur'un gömleğini üzerinden sıyırdığını görünce nefesini tuttu. Karşısındaki adamın bakışları gözlerine değince de üzerindeki ıslak kıyafetlerinin etkisiyle üzerinden titreme geçti.

Beren'in titremesi, Cesur'un elindeki gömleği yere atmasına ve Beren'le aralarındaki kısa mesafeyi kapatmasına sebep oldu. Nefesleri ise çoktan birbirine karışmıştı.

Cesur'un eli, Beren'in ıslak saçlarına karıştığında yavaşça dudaklarını aralayıp boğuk bir fısıltıyla, "Titriyorsun," dedi.

Beren sadece titremiyor aynı zamanda bacaklarının da bedenini taşımayacağını hissediyordu. Çok yakınlardı birbirlerine ve bu yakınlık sarhoş edecek kadar güçlüydü. Zar zor duyulan sesiyle, "Üşüyorum," diyebildi. "Çok üşüyorum."

Cesur, nefesine karışan nefesten hiç ayrılmak istemiyormuşçasına ağır ağır aralarındaki mesafeyi açıp Beren'in dolabında gördüğü ilk kazağı eline aldı.

Çok geçmeden aynı nefese karışmak için soluğu yanında aldı. "Isıtmama izin verir misin?"

Beren, hipnotize olmuş gibi Cesur'a bakıyor, içinde çağlayan dürtü kasıklarını tuhaf denilebilecek bir hisle sızlatıyordu. Bakışlarını güçlükle kazağa tutundurup onayladığını belli etmek için başını salladı.

Beren başını sallayınca Cesur, elindeki kazağı Beren'in arkasında kalan yatağın üzerine bırakmak için öne doğru biraz eğildiğinde çıplak tenine değen Beren'in ıslak kıyafetleri, bedeninden sızı şeklinde titreme geçmesine sebep oldu.

Kazağı bıraktıktan sonra yeniden doğrulup Beren'in ürkek bakışlarına baktı. Tek tek kirpiklerini öpmek istedi. İçindeki öpme isteğini güçlükle bastırıp ıslak tenini azat etmek için parmaklarını kazağının etek uçlarına sardı. Beren de kollarını yavaşça yukarıya kaldırınca tek seferde üzerinden çıkardı.

Şimdi ise Beren tam karşısında sütyeniyle duruyor, heyecandan inip kalkan göğsü çıplak tenine değiyordu. Sütyeninden taşan göğüslerine bakmamak için kendiyle savaşıp sert bir soluk verdi. "Bana neler yaptığının farkında mısın?"

Beren, cevap vermiyor, bir heykel gibi kıpırdamadan gözlerinin içine bakıyor, hissettiği duygu yoğunluğundan dolayı âdeta dilinin kuruduğunu hissediyordu. Cesur'un parmakları bu defa çenesine ulaşınca büyülenmiş gibi karşısındaki adamın dudaklarına bakmaya başladı. Bakışlarını zar zor dudaklarından alınca Cesur'un arzu dolu bakışlarıyla karşı karşıya kaldı. "Kanımı tutuşturuyorsun," dedi Cesur, üzerine her an atlayacakmış gibi duruyordu.

Beren sertçe yutkundu. Cesur'un tutkulu bakışlarını gördükçe ve sıcak nefesi dudaklarına çarptıkça içinden taşan arzuya daha fazla hâkim olamadı, olmak istemedi. Bir an bile tereddüt etmeden Cesur'u bile şaşırtacak bir atakla Cesur'un dudaklarını sertçe kavradı.

Cesur, dudaklarını tüketen yumuşak dudaklarla neye uğradığını şaşırırken aynı zamanda tüm bedeninin alev aldığını hissederek ani bir hareketle Beren'i kalçalarından kavradığı gibi kucağına aldı. Beren'in tutkulu dudak darbelerine aynı tutkuyla karşılık verip Beren'den hiç kopmadan yatağa doğru ilerlemeye başladı.

Saniyeler sonra yatağın üzerine oturduğunda kucağında kalan Beren'i kasıklarına daha da bastırdı.

Parmakları Beren'in çıplak belini okşuyor, dokundukça ona dokunamadığı onca günün acısını çıkarmaya çalışıyordu. Daha hırslı öptü, daha hırslı dokundu. Dudaklarını, belinin her yerini talan etti. Yetmiyordu, yetmeyecekti. Darbelerini sertleştirdiğinde Beren'in irkildiğini hissedince zorlukla dudaklarından kopup Beren'in arzuyla parlayan gözlerine baktı.

Beren de ondan farksızdı. Daha önce varlığından bile haberi olmadığı tutkunun karşısında çıldıracakmış gibi hissediyordu. Cesur'a karşı hissettiği yoğun duygular bedenini esir almış, yüreğini kanatlandırmış, oluk oluk ona akmasına sebep olmuştu.

Cesur, gözlerinin içine bakmaya devam ederek, "Kalbini istiyorum Beren," dedi soluk soluğa. "Ona ulaşmayı öyle çok istiyorum ki. İzin ver her saniyemi kendimi affettirmek için harcayayım. Bunca sene üzmek zorunda kaldığım her günü, ilmek ilmek işleyerek mutluluğa çevireyim. Öperek sarayım tüm kırgınlıklarını."

Cesur öylesine çaresizce bakıyordu ki Beren'in gözlerine, o bakışlar Beren'in içini eritince Cesur'un dudağına uzanıp minik bir öpücük bıraktı. Tam başını geriye çekiyordu ki Cesur'un elini başının arkasında hissedince durmak zorunda kaldı.

"Ben doyamadım ki," dedi Cesur boğuk bir sesle. "Hele ki yıllarca öpmeyi beklemişken."

Cesur'un çarpık gülümsemesi ve arzu dolu bakışları Beren'i bir kez daha heyecanlandırınca bedeninin arzuyla kasıldığını hissetti. Sevdiği adama olan tutkusu ne geçmişini ne de geleceğini düşünmesine sebep oluyordu. Tek istediği sevdiği adama karışmaktı. Ruhuyla, bedeniyle, her şeyiyle karışmaktı.

Cesur yeniden dudaklarına kapanınca Cesur'un ateşli dudak darbelerinin kasıklarındaki sızıyı zirveye ulaştırdığını hissetti. Dudaklarından ayrılmadan arzu dolu bir sesle, "Senin olmak istiyorum Cesur," dedi.

Beren'in sözleri Cesur'u afallatmaya yetmişti. İçindeki hayvani dürtüyü bastırmaya çalışıp sertçe yutkundu. "Sakin," dedi içinden kendi kendine. "Sadece sakin ol." Parmaklarını Beren'in yanağına ulaştırıp usulca okşadı. "Böyle söyleme yoksa duramam."

Beren, Cesur'un dokunuşlarıyla gözlerini kapatıp inlercesine, "Durmanı istemiyorum, sadece senin olmak istiyorum," dedi.

Cesur sevdiği kadının kendinden emin ve haz dolu isteği karşısında alt dudağını ısırıp, "Emin misin?" diye sordu. "Tüm bedenim sen diye kasılırken inan ki kendimi durduramam."

Beren, Cesur'un sözleriyle gözlerini aralayıp karşısındaki adamın arzudan kısılmış gözlerine baktı. Ardından elini kaldırıp parmaklarını sevdiği adamın boyun girintisinde gezdirdi. Dokunuşlarıyla parmaklarının altındaki bedeninin kasıldığını görünce şevkle gülümsedi. "İstiyorum," dedi ve eğilip dudaklarını Cesur'un köprücük kemiğinin üzerine bastırdı.

Beren'in tam öptüğü yerden Cesur'un vücuduna güçlü bir ısı dalgası yayıldı ve ihtiyaçla kasıldı. Sakin kalabilmek, Beren'in canını yakmamak için kendi kendine telkinler vermeye çalıştı lakin özellikle de sakin kalabilmesi, hissettiği açlıkla çok zordu. Sertçe yutkunup parmaklarını Beren'in sütyen askısına götürdü. İki askısını da tutup usulca aşağıya indirerek açıkta kalan omuzlarına öpücükler bıraktı.

Dudakları omuzlarından göğüslerine doğru yol aldığında ise parmakları Beren'in sırtıyla buluştu ve sütyeninin kopçasını yavaşça açıp aralarındaki bez parçasını üzerinden sıyırdı.

Beren'in dolgun göğüslerine bakınca kendine yeniden telkinler vermeye çalıştı. Derin bir nefes alarak dudaklarını göğsüne bastırdı.

Beren, ilk kez bir erkeğin karşısında çıplak kalıyordu ve bu kızarmasına sebep olmuştu. Utanması uzun sürmedi. Cesur'un dudaklarını göğsünde hissedince başını geriye düşürdü ve göğsünü talan eden dudakların tadını çıkarmaya başladı.

Dudaklarından firar eden inlemelere engel olamıyor, tüm bedeni zangır zangır titriyordu. Çok geçmeden sırtı çarşafla buluştu.

Cesur da aceleci bir tavırla Beren'in pantolonun düğmelerini açıp tek hamlede pantolonunu bacaklarından sıyırdı. Vücudunda öpülmedik yer bırakmazken, saniyeler sonra üzerinde kalan son bez parçasını da bacaklarından sıyırıp attı.

Beren'in kalbi, doludizgin bir heyecanla çarpıyordu. Hiç böylesine mutlu olmamış, hiç böylesine heyecanlamamıştı. Cesur'un beğeni dolu bakışlarını görünce yeniden kızarmaya başladı.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı Cesur ve üzerindeki pantolondan hızlıca kurtulup Beren'in üzerine uzandı. Dudaklarını dudaklarına sürtüp boğuk bir sesle, "Seni çok seviyorum Beren, hiç tükenmeyecek bir sevgiyle seviyorum seni," dedi.

Beren'in yüzünde hoş bir gülümseme oluşurken hissettiği duygu yoğunlu sesini kısmıştı sanki. Güçlü bir fısıltıyla, "Ben de seni çok seviyorum," dedi.

Beren'in ağzından ilk kez sevildiğini duymak Cesur'un yüreğini titretmiş, ruhu büyük bir karanlıktan aydınlığa çıkmıştı. Hızla Beren'in dudaklarına kapandı. Sakin başlayan öpücüğü gitgide şehvete dönüşünce Beren'in sıcaklığına kavuşma isteğine daha fazla kayıtsız kalamayarak üzerinden kalkıp boxerını çıkardı. Ardından yeniden Beren'in üzerine uzanıp Beren'in bacaklarını aralayarak boşluğa girdi.

Dudakları bir kez daha Beren'in vücudunu talan ettiğinde Beren'in hazır olduğunu fark edince başını kaldırıp Beren'in zevkten parlayan gözlerinin içine baktı. Heyecandan deli gibi çarpan kalp atışlarını zapt etmek istercesine derin bir nefes alıp son bir kez, "Emin misin?" diye sordu.

Beren'in istekle başını salladığını görünce de alt dudağını ısırıp usulca Beren'in sıcaklığıyla sarmalanmaya başladı. Sarmalandıkça bambaşka hissediyor, sevdiği kadınla tek beden oluyordu.

Onu bekleyen engeli de aşınca olabildiğince sakin davranıp bir süre Beren'in ona alışmasını bekledi.

Beren ise ufak bir acı hissetmesine rağmen gitgide sevdiği adama alışınca inanılmaz bir zevk aldığını hissedip bacaklarını Cesur'un beline dolayarak kendine çekti. Daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını. Ona hiç doyamayacakmış gibi hissediyor, bırakmak istemiyordu.

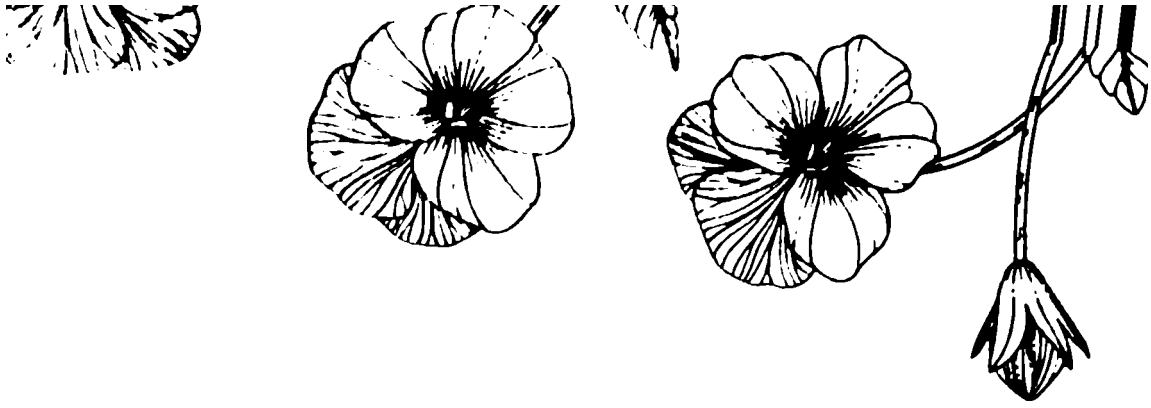
Cesur, Beren'in kendine alıştığını görünce gülümsedi ve hafif bir tempoda ileri geri hareket etmeye başladı. Beren'in kesik kesik inlemeleri Cesur'u daha da hareketlendirirken sevdiği kadının zevk dolu çığlıklarını duydukça zirveye ulaştığını anlayıp kendini serbest bırakarak Beren'in üzerine uzandı. Çok kısa bir müddet sonra ağırlığını Beren'in üzerinden alarak yan tarafına kaydı. Ardından nefes nefese yattığı yerden başını kaldırıp Beren'in zevkten mahmurlaşmış yüzüne baktı. Hızlı soluklarını düzene sokmak için derin bir nefes çekip bir çırpıda, "Evlen benimle Beren," dedi. "Benimle evlen."

Cesur'un ani evlenme teklifiyle Beren'in gözleri kocaman açıldı. "Ne?"

Cesur, Beren'in şaşkınlığına tebessüm edip yattığı yerden biraz daha doğruldu ve Beren'in üzerine eğilerek dudaklarını Beren'in alnına bastırdı. "Değil on iki yıl, benim artık on iki saniyeliğine bile sensizliğe tahammülüm yok. Lütfen Beren, evlen benimle. Gece gündüz yanımda ol, koynumda ol. Her gece yatarken ve her sabah uyandığımda güzel yüzünü görmeme izin ver. Tek isteğim, tek dileğim sensin."

Beren, Cesur'un sözleriyle yüreğinin içine sığmadığını hissetti ve hevesle başını aşağı hareket ettirdi. "Olur, evlenelim."

Cesur'un kışı da karanlığı da tamamen bitmişti. Kocaman gülümsedi. "Seni seviyorum suç ortağım," diyerek sevdiğinin dudaklarına aynı tutkuyla kapandı.

EYLÜL

Annemle babamı geçirmek için havaalanında bulunduğumda bu defa yanımda Poyraz vardı ve ikimizin de yüzünden mutluluk okunuyordu.

On günlük süre zarfında düğünün detayları ayrıntılı bir şekilde konuşulmuş, düğüne gelecek kişiler belirlenmiş, kalacak yerler ayarlanmıştı, ayrıca düğünün iki hafta sonra yapılmasına karar verilmişti.

Poyraz da bu sırada tüm bu detaylarla özenle ilgilenmiş, içimde hiçbir ukdenin kalmaması için elinden geleni yapmıştı. Poyraz'ın bu uğraşları annemle babamın da dikkatini çekmiş, özellikle babamın son günlerde Poyraz'a karşı biraz daha ılıman yaklaşmasına sebep olmuştu.

Alihan ise isteme gecesinin sabahına anlamadığımız bir şekilde apar topar Almanya'ya dönmüştü. Aniden dönmesinin sebebini Güneş'e bağlasam da çok fazla üzerinde durmayı istememiştim.

Düşüncelerimden annemin sesiyle çıktım. Ona baktığımda gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm. Her ayrılık vakti geldiğinde tıpkı şu anda olduğu gibi güzel gözlerini doldurur, içimi cız ettirirdi.

Titreyen sesiyle, "İki hafta sonra görüşmek üzere kızım," deyince hüzünle söylendim. "Annem, sen söyledin işte... İki hafta sonra görüşeceğiz zaten, lütfen doldurma güzel gözlerini."

"Sanki elimde mi kızım?" diyerek kaşlarını çatıp huysuzca homurdandı. "Sen de anne olunca anlarsın ne demek istediğimi, yaşı kaç olursa olsun evlattan ayrılmanın nasıl zor geldiğini o gün anlarsın. Ayrıca ben yokken sakın aç kalayım deme, vallahi zayıflar, çirkin gelin olursun benden söylemesi."

Annemin serzenişe gülümseyerek başını salladığımda yanağına uzanıp kırışmaya yüz tutmuş yanağının üzerinden öptüm. Ardından sıkıca boynuna sarıldım.

Ben anneme sıkı sıkı sarılırken babam da Poyraz'ın elini sıkmakla meşguldü ve kendi aralarında anlayamadığım bir şeyler konuşuyorlardı. Daha doğrusu babam konuşuyor, Poyraz tüm ciddiyetiyle, sabit ifadesiyle yüzüne bakıyordu.

Annemden ayrıldıktan sonra babama dönüp yanlarına doru yürümeye başladım. Ben yanlarına varınca babam sustu ve başını bana çevirdi. Bizi uzaktan izleyen korumalara doğru kısa bir bakış atıp, "Kendine dikkat et kızım," dedi.

"Beni merak etme baba, ben burada oldukça güvendeyim," dememle birlikte babam başını Poyraz'a çevirdi. Poyraz belli belirsiz babama başını salladığında sanki aralarında sessiz bir anlaşma yapıyorlardı. "Siz de kendinize dikkat edin ve gidince beni aramayı unutmayın."

Babamın bakışları yeniden beni bulunca sıkıca sarıldı. "Senin iyiliğini istediğimi sakın unutma."

Babamın fısıltısıyla ondan ayrılıp anlayışla yüzüne baktım. "Biliyorum baba."

Babam göz kırpıp annemle birlikte yanımızdan ayrıldı. Onlar gözden kaybolur kaybolmaz Poyraz bana dönüp dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Nihayet seni evimize götürebileceğim, bu ayrılık bana çok ağır geldi, çok özledim seni. Evin içinde seni göremedikçe, sesini duyamadıkça, soluduğun havayı soluyamadıkça çıldıracakmışım

gibi hissettim, nefesim kesildi. Bir daha böyle bir ayrılık yaşamak istemiyorum."

Poyraz'ın keskin fısıltısı kulaklarıma ulaştığında göz bebeklerimi titretmeye başlamış, yüreğimi tüm sıcaklığıyla kucaklamıştı. Onun varlığı her seferinde bambaşka diyarların kapılarını aralıyor, beni fütursuzca içine hapsediyordu. "Ben de seni çok özledim sevgilim, bir daha hiç ayrılmayalım."

Poyraz sıcak bir tebessümle yeniden başımın üzerinden öpüp elimi güçlü elinin arasına aldı ve hızlı adımlarıyla havaalanının çıkışına doğru ilerlemeye başladı.

Havaalanının çıkışında bizi bekleyen arabalara doğru yaklaştığımızda görüş alanıma yavaş yavaş Cesur girince şaşkınlıkla ona baktım. Havaalanına gelirken yanımızda yoktu. Şimdi ise ağzı kulaklarında bizi bekliyordu.

Cesur'u tanıdığım günden beri ilk kez yüzünün bu kadar güldüğüne, heyecandan yerinde duramadığına şahit oluyordum. Buna Beren'in sebep olma ihtimali kalp atışlarımı hızlandırırken gözlerimi Cesur'un üzerinden ayırmadan yürümeye devam ettim.

Tam Cesur'un yanına gelmiştik ki Poyraz çalan telefonu yüzünden yanımızdan biraz uzaklaşınca gözlerimi kısıp merakla Cesur'a baktım. "Seni ilk kez bu kadar mutlu görüyorum Cesur," deyince daha da gülümsedi. Onun gülümsemesi beni epey heveslendirmişti. Coşkuyla, "Yoksa Beren seni affetti mi?" diye sordum.

Sorduğum soruyla Cesur'un dişleri tamamen gün yüzüne çıktı ve tasdik edercesine başını salladı. Bir an midemde kelebekler uçuştu. Hissettiğim heyecana yenik düşerek ona sarılmak için öne atıldım fakat yüzündeki gülümsemesi anında yok oldu ve ani bir atakla geri çekilip ona sarılmamı engelledi. "Eylül, üzgünüm ama hastaneden yeni çıktım, yeniden hastanelik olmak istemiyorum," diyerek Poyraz'ı işaret etti.

Başımı yavaşça Poyraz'a çevirdiğimde Poyraz'ın ters ve sert bakışlarının üzerimde olduğunu gördüm. Bakışlarından etkilenmemeye çalışarak Cesur'a dönüp gülümsedim. "Seni affetmesine çok sevindim."

Cesur keyifle sırıtıp, "Onu bir de bana sor," diyerek arabanın kapısını açıp buyur anlamında eliyle arabanın içini işaret etti.

Cesur'un beklemediğim hareketine şaşkınlıkla bakınca Cesur göz kırptı. "Bugünlük beni affet, içim içime sığmıyor."

Cesur'a gülümseyerek arabaya bindim. Tam koltuğa yerleşiyordum ki telefonum çalmaya başlayınca telefonu çantamdan çıkarıp arayana bakım. Arayan İlayda'ydı ve muhtemelen annemleri soracaktı. Lakin yanıldığımı anlamam uzun sürmedi. Telefonu açar açmaz ben daha cevap bile veremeden İlayda ağlamaklı bir sesle, "Eylül, sana çok ihtiyacım var," dedi.

Hissettiğim korkuya yenik düşerek, "Noldu?" diye sorunca yüksek çıkan sesimden dolayı Cesur başını arabanın içine uzattı. "Bir sorun mu var?"

Ona iyi olduğumu belli edercesine başımı sallayıp İlayda'ya odaklanmaya çalıştım. "İlayda, iyi misin, ne oluyor?"

"Hiç iyi değilim Eylül. Annemle babamı biliyorsun, son günlerde zaten araları kötüydü. Bu sabah her şey iyice sarpa sardı." Hayal kırıklığıyla dolu kırgın bir soluk aldı. "İnanabiliyor musun, babam annemin üzerine yürüdü, eğer aralarına girmeseydim ona vuracaktı."

Söylediği son cümlenin ağırlığıyla bir an yutkunamadığımı hissettim. Âdeta görünmez eller tarafından boğazım sıkılıyor, İlayda'nın yaşadığı dehşeti içimde yaşıyordum. "Ciddi olamazsın değil mi? Senin baban böyle bir şey yapmaz."

İlayda böyle bir cümle duymayı bekliyormuş gibi kendini bırakarak ağlamaya başladı. "Çok korktum Eylül, karşımda sanki hiç tanımadığım bir adam vardı. Nasıl bu hâle gelebildi?"

İlayda telefonda öyle çok ağlıyordu ki ne yapacağımı bilemedim. Tek bildiğim bana ihtiyacı olduğuydu. "Neredesin şimdi, pastanede misin?" diye sorunca hıçkırıklarının arasından güçlükle, "Evdeyim, bu hâlde pastaneye gidemedim, belki öğleden sonra geçerim," dedi.

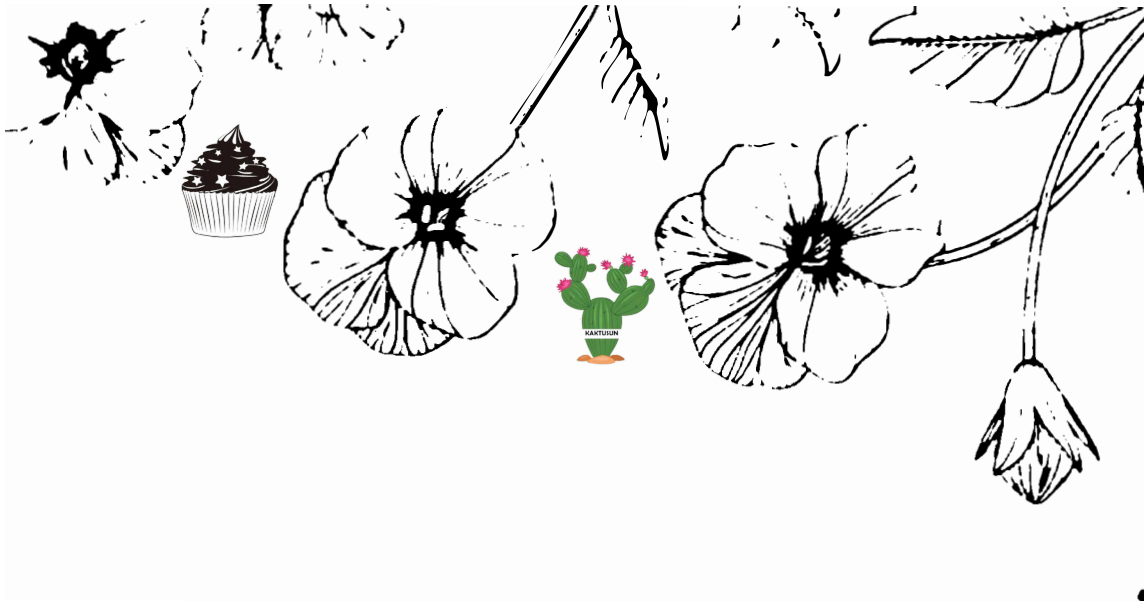
Karşımda o varmış gibi başımı salladım. "Tamam, ben şimdi yanına geliyorum," dediğim sırada ciğerlerime dolan tanıdık kokuyla başımı yanıma çevirince Poyraz'ın oturduğunu gördüm. Tedirginlikle yüzüme bakıyordu.

Telefonu kapatıp bedenimi tamamen ona döndürdüm ve olanları hızlı bir şekilde ona da anlattım. "Uzun lafın kısası İlayda'nın bana şu an ihtiyacı var, yanında olmam lazım."

Poyraz bu durumdan hoşlanmadığını belli edercesine sert bir solukla doldurdu göğüs kafesini. "Daha yeni kavuşmuştuk." Ağzının içinde anlamadığım bir şeyler geveledi. Tam olarak ne dediğini anlamasam da laflarının odağının, buna sebep olan adama olduğundan emindim.

Huysuz bir homurtuyla beni yanına iyice çekerek kulağıma doğru eğildi. "Yokluğunda biraz daha dişimi sıkabilirim." Burnunu kulak arkama sürtüp koklar gibi nefes aldı. "Ama bu gece koynumdan çıkamazsın."

Poyraz'ın sözlerinin odağı bu kez direkt kasıklarım olmuştu. Kasıklarımdaki güçlü sızı onu istediğini belli edercesine kendini belli edince başımı hevesle salladım.

POYRAZ

Onca ayrı kaldığımız günden sonra Eylül'ü bırakmayı hiç istemesem de ne yazık ki buna mecbur bırakılmıştım. Sığ bir nefesle ciğerlerimi doldurup Melis'in odasının olduğu koridora yöneldim. Tıpkı benim gibi o da hevesle bekliyordu Eylül'ün evimize gelmesini ve yine benim gibi hayal kırıklığına uğrayacaktı.

Kapısının önüne gelince içeriden gelen müzik seslerini duydum. Hareketli bir müzik çalıyordu. Anlaşılan keyfi yerindeydi ve dans ediyordu. Zaman zaman bunu yaptığına şahit olmuştum. Özellikle de Eylül'le birlikte olduğumuzu öğrendiği günden sonra dans etmeyi sıklaştırmıştı. Kapıyı yavaşça araladığımda beni görür görmez dans etmeyi bıraktı ve bakışlarının odağı yanım oldu. Samimi bir hevesle Eylül'ü arıyordu gözleri. İçimin burkulduğunu hissedip odasına girdim. Benim yalnız girmemle Melis'in gözlerine hayal kırıklığı yerleşti. "Öğretmenim nerede?"

Müziği durdurup yatağına adımladım. "İlayda Ablanın yanına uğraması gerekti ama akşama gelecek," diyerek yatağının ucuna oturdum.

Dudaklarını büke büke yanıma gelip kucağıma tırmandı. "Ama ben onu çok özlemiştim."

Aynı özlem bende de vardı ve içimdeki özlemi dile dökemeyeceğim kadar tarifsizdi. Yavaşça kolunu okşayıp, "O da seni çok özledi. Geldiğinde bolca vakit geçirirsiniz," dedim.

Buruk bir tebessümle başını salladığında bakışlarımı dans ettiği müziğe çevirdim. "Yine mi dans ediyordun?"

Neşeli bir sesle, "Evet çünkü çok seviyorum ve vazgeçemiyorum," deyince bakışlarımı ona geri çevirdim. Sevdiği şeylerden vazgeçememe huyunu benden aldığını biliyordum. Gözlerimi kısarak onu anlayabildiğimi ifade etmeye çalışsam da beni yanlış anlayıp tedirginlikle yüzüme baktı. "Dans etmeme kızıyor musun?"

Gülümseyerek, "Hayır," dedim. "Neden kızayım? Dans etmeyi seviyorsan dans edebilirsin, ayrıca sevdiğin bir şeyden vazgeçememek kadar doğal bir durum yoktur."

Melis rahatlamış gibi nefes aldı. "Bir an korktum," diyerek elini kalbinin üzerine götürünce eğilip elinin üzerinden öptüm. "Seni mutlu eden her ne varsa sana zarar vermedikleri sürece onlardan asla vazgeçme."

Melis'in gözlerinden muzip bir parıltı geçti. "Beni çok mutlu eden kişiler de var, onlardan da vazgeçmemeliyim değil mi?"

Kuşkuyla yüzüne baktım. "Kimler mesela?"

Melis heyecanla, "Arkadaşlarım," deyince cümlenin devamını duymayı şiddetle reddettim. Emir denilen çocuğun adını duymaya katlanamazdım. Hele ki Eylül yanımda yokken bu konuyla ilgili sağlıklı bir konuşma yapabileceğimi hiç sanmıyordum. Konuyu değiştirme ihtiyacı içinde, "Ee, baba kız olarak bugünü nasıl geçirelim?" diye sordum.

Melis düşünür gibi parmaklarını çenesinin altına yerleştirip bakışlarını boşluğa tutundurdu. Muhtemelen birlikte film izlemek isteyecek ya da ona kitap okumamı isteyecekti. Belki de o gece çok eğlendiği için yeniden pasta yapmayı isteyecekti.

Bir süre bekledi, hatta umduğumdan daha uzun bir süre bekledi Bu meraklanmama sebep olsa da sessiz kalmayı tercih ettim. İstediği her neyse kendi karar vermesi için herhangi bir müdahalede bulunmayı doğru bulmadım.

Çok geçmeden bakışlarını tutundurduğu boşluktan ayırıp gözlerime baktığında hiç beklemediğim ifadesi karşısında telaşa kapıldığımı hissettim. Gözlerinde bariz bir şekilde hüzün vardı. "Bir sorun mu var?" diye sordum aceleyle. "Neden birden hüzünlendin?"

İçimi ateşe verecek kadar mutsuz bir sesle, "Şeyy," dedi. Gözyaşları neredeyse akmak üzereydi. "Beni annemin mezarına götürür müsün?"

Sessizlik... Melis'in odada yankılanan sorusuyla derin bir sessizlik sardı etrafımızı. Sessizliğin girdabından küçük bir alev peydahlandı. Büyüdü, büyüdükçe bizi ortasına alan kalın bir çember oluşturdu. Alevlerin gücü önce bedenimi yaladı, ardından iliklerime kadar kavurdu. Tüm fonksiyonlarımı yitirmeme sebep olacak kadar tek tek her bir zerremi yaktı. Küle çeviriyordu, en hafif rüzgârda bile dağılıp yok olacak simsiyah bir küle çevriliyordum. Acıyla baş edebilmek için gözlerimi kapatıp yutkunmak istedim lakin zehirli dumanı gözlerimi de boğazımı da yakacak kadar güçlüydü.

Gözlerim sulanma isteğiyle sızladı.

İçim mahşer yerine dönerken tek yapabildiğim acıyla Melis'e bakmak oldu. Şu ana kadar onu annesinin mezarına hiç götürmemiştim. Gerek yaşının küçüklüğünden gerekse güvenliğinden dolayı bunu yapmamıştım. Handan öldüğü günden beri, sekiz yıl boyunca her hafta mezarına gitsem de Melis'i annesine götürememiştim.

Aramızdaki sessizlik uzayınca Melis, "Ben kötü bir şey yaptım," diye mırıldanarak başını öne eğdi. "Bade söylemişti. Bayramlarda dedesinin mezarını ziyarete gidiyorlarmış. Annesi gitmediklerinde dedesinin üzüleceğini söylüyormuş. Biz hiç gitmedik. Ben gidildiğini bilmiyordum. Onu üzdüğüm için özür dilemek istiyorum."

Melis'in titreyen sesini duymamla birlikte dudaklarımın arasından engel olamadığım iniltiye benzer bir ses çıktı. Elimi göğsüme bastırdım. Kalbimin tam orta yerine koca bir suçluluk duygusu oturmuştu. Yükü öylesine ağırdı ki kalbimi âdeta paralamış, güçlü bir kasırganın ortasında kalan küçücük bir tekne gibi beni parçalarıma ayırmıştı.

Melis eğdiği başını gözlerime çevirince ıslak kirpiklerinin karşısında derin bir karanlığa gömüldüm. An durdu. Ciğerlerim nefessiz kaldı, nefes almaya çabaladım ama almaya çalıştığım nefes binlerce iğne olarak boğazıma geri döndü. Batıyordu. Çok fazla batıyordu.

Haykırmak istedim. Hiçbir suçunun olmadığını, tüm suçun bende olduğunu haykırmak istedim... Konuşamadım. Ona bir suçunun olmadığını anlatamadım. Boğazıma batan binlerce iğne, sesimi de kesmişti.

Melis'i kucağımdan indirerek ayağa kalktım. Büyük bir hiçlikte kaybolmuş gibiydim. Ne yapacağımı bilmeden etrafıma baktım. Annesini koruyamayıp onu annesiz bıraktığım gibi üstüne suçluluk duygusunu da yüklemiştim üzerine. Özür dileyecekti annesinden. Benim seçtiğim hayatın bedelini, küçük yüreğiyle ödemeye çalışacaktı.

Melis'in yüz ifademi görmemesi için arkamı döndüm. Buz gibi bir duvara çarpmış gibi hissediyordum. Dağılmak üzereydim. Gözlerimi kapatıp içimdeki feryadın dinmesi için yumruk yaptığım elimi sıktım. Öyle çok sıktım ki avucumun içine yayılan sıcaklıkla kanadığını hissettim lakin acısı, içimdeki pişmanlıkla boy ölçüşemezdi.

"Götürmeyecek misin baba? Çok istiyorum."

Melis'in sesiyle gözlerimi aralayıp arkama döndüğümde çaresizce bana baktığını gördüm. Ruhum bedenimden ayrılmış gibiydi. Ruhum yaralarından öpmeye çalışıyordu. Bedenim karşısında duruyordu. Başımı hafifçe yana eğip yüzüne bakmaya devam ettim.

Son bir ümitle, fısıltıya karışan sesiyle, "Gidelim baba," dedi.

Ağlamaya yüz tutmuş bir çabayla dişlerimi sıkıp başımı yeniden dik konuma getirdim ve Melis'in umutsuz bakışları ablukasında adımlarımı dolabına yönlendirdim. Ellerim titriyordu. Titreyen ellerimle dolabından montunu alarak karşısına dikildim. Melis montunu görünce yüzündeki umutsuzluk ifadesi yerine saf mutluluğa bıraktı. "Bu evet demek mi?"

Saf mutluluğu karşısında içimin kıyıldığını hissedip önünde diz çöktüm. Olabildiğince alçak bir sesle, "Sen kötü bir şey yapmadın," dedim. "Yaşın çok küçüktü. Küçüklerin mezara gitmesini doğru bulmadığım için ben götürmedim. Bir suçlu varsa o da benim. Ayrıca güvenliğin için gitmedin. Emin ol ki annen buna hiç üzülmedi. Aksine sen güvende, iyi olduğun için mutlu oldu." Duraksadım ve ayağa kalkıp montunu giymesine yardımcı oldum. "Ama bundan sonra ne zaman gitmek istersen seni ona götürürüm."

Heyecanlanmaktan korkarcasına, "Sahiden mi?" diye sordu.

Gülümsemeye zorladım kendimi. "Evet," diyerek onu kucağıma aldım. "Hadi şimdi gidelim."

Melis başını sallayınca telefonuma sarılıp Cesur'u aradım. Bizimle devamlı gelen korumaların sayısını arttırmasını söyleyerek telefonumu kapattım ve Melis'in yüzündeki kocaman gülümsemesinin eşliğinde odadan çıktım.

Dakikalar sonra araba hareket ettiğinde ise içimdeki suçluluğu ve acıyı atabilmiş değildim. Gömüldüğüm karanlıktan çıkamadığım gibi üzerine rahatsız edecek boyutta tedirginlik de eklenmişti. Bir anlık suçluluk duygusuyla Melis'e tamam desem de onun için endişelenmekten kendimi alamıyordum. Onu ilk kez mezarlığa götürüyordum. Doğru mu yapıyordum, bilmiyordum. Psikolojisi bunu kaldırır mıydı, hiç bilmiyordum. Tek bildiğim annesine gitme istediğine kayıtsız kalamadığımdı.

Bakışlarımı Melis'e çevirdim. Buruk bir tebessüm vardı yüzünde. Hem gittiği için mutlu hem de mutsuzdu. Saçlarından öpüp kucağı-

ma çektim. Sıkıca bastırdım küçük bedenini göğsüme. Evlat kokusu dolunca ciğerlerime, burnumu boynuna yaslayıp bir kez daha soludum güzel kokusunu. İçime huzurunu bıraksa da içimdeki yangına su serpmemişti. Her şey çok mükemmelmiş gibi bir de rutubetli havanın boğuculuğu sinmişti üzerime.

Buna sebep olan havaya baktım. Tamamen kapalıydı, yoğun bir gri sarmıştı gökyüzünü. Mezarlığa yaklaştıkça yollar da kasvetli bir hâle bürünüyordu. Topraklı yollardan geçmeye devam ettik. Lastiklerin izleri yola karışıyordu. Karıştıkça yerden küçük bir kum fırtınası kalktı ve havanın griliğinde usulca yok oldu. Çok geçmeden arabanın camına bir yağmur damlası düştü. Sıkıntıyla soludum. Bu, mezarlıkta çok duramayacağımız anlamına geliyordu. Zihnimin dinginlik köşelerine çekilmek için başımı geriye yatırıp gözlerimi kapattım.

Yaklaşık kırk dakikalık yolculuğun sonunda mezarlığının arkasında arabalar peş peşe durdu. Bakışlarımı adamlarıma çevirdim. Cesur, ne istediğimi çok iyi bildiği için sayıları tam da yerindeydi.

Benim bakışlarımın aksine Melis'in bakışları soğuk mezarlara takılı kalmıştı. "Annem burada mı?"

Başımı salladım. Annesi buradaydı. Tam sekiz yıldır, soğuk toprağın altında benim yüzümden tek başına yatıyordu. Onu korkutmamaya çalışarak kısaca ölümden ve mezarlıktan bahsettim. Anladığını belli edercesine gözlerini kapatıp açınca onunla birlikte arabadan indim.

Arabadan iner inmez soğuk bir rüzgâr anında yüzümüzü yaladı. Sağdan soldan üşüşen tozlar üzerimize çökünce, Melis gözlerini korumak istercesine elini yüzüne siper etti. Vaktimiz kısıtlı olduğu için Melis'in elinden tutarak adımlarımı mezarlığın içine atmaya başladım. Hemen arkamızdaki bir ordu dolusu korumayı kapının girişinde bırakmayı yeğledim. Hem ölülere saygıdan hem de Melis'in annesiyle rahatça konuşabilmesi için yanımızda sadece Cesur ile Serdar'ın gelmesine izin verdim.

Melis gittikçe ürkek adımlar atıyordu. Gerildiği her hâlinden belliydi. Güven vermek istercesine elini daha çok sıktım. Başını bana çevirip gergin bir tebessümle gülümsedi. Onun gerginliği huzursuz hissetmeme sebep olunca şansımı denemek için, "Eğer kendini hazır hissetmiyorsan geri dönebiliriz, hazır olduğunda geliriz," dedim.

"Hayır baba, gitmek istiyorum, lütfen geri dönmeyelim."

Derince içimi çekip bakışlarımı Cesur'a çevirdim. Onun da bakışları Melis'in üzerindeydi ve onun için endişelendiği açıkça belli oluyordu. Yürümeye devam ettim fakat havada asılı kalan bir tuhaflık seziyordum. Tuhaflığın sebebini idrak edince başımı geriye çevirip o ana dek gözüme çarpmayan mezarlık görevlisini aradım. Ortalıkta yoktu. Yeniden önüme döndüm.

Tam annesinin mezarına birkaç adım kalmıştı ki gördüğüm manzaranın dehşeti tüm sinir uçlarımı ansızın uyuşturdu. Nefes alamadığımı hissettim. Handan'ın mezar taşının kenarından, kanı üzerinde kurumuş bir el görünüyordu. Bakışlarımı güçlükle elden alabildiğimde kanın devamını takip ettim. Kanın yoğunlaştığı yere gelince ise mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Beyaz mezar taşında o kanla, Handan'ın adının hemen üzerinde, **"SIRA SENDE POYRAZ!"** yazıyordu.

Ben adımlarımı durdurunca Cesur ile Serdar da adımlarını durdurdu ve bakışlarını baktığım yere odakladılar. Cesur yazıyı görür görmez korkuyla, "Sikeyim, baskın!" deyince Melis'in küçük bedenini kucaklayıp bedenimi siper etmeye çalıştım. Göz ucuyla arabaya baktım. Arabayla aramızda oldukça mesafe vardı ve kendimi feda etsem bile Melis'i yara almadan arabaya yetiştirmem imkânsızdı.

Uğuldamaya başlayan kulaklarımda Serdar'ın sesini zar zor duyabildim. Geride kalan korumalara gür sesiyle, "Baskın!" diye haykırınca herkesin eli belindeki silahlara gitti.

"DEVAM EDECEK"

“Bir de kusursuz insan yoktur derler. Yalanmış.
Sen bana bahşedilen en mükemmel
kusursuzluğumsun.”

